

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cancer

BLACK
DYNASTY

series

MARILENA BARBAGALLO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

6

Cancer

BLACK
DYNASTY

series

MARILENA BARBAGALLO

Orijinal adı: CANCER - Black Dynasty Series #6
Copyright © 2021 Marilena Barbagallo

Kapak: 123rf
Roman içindeki görseller: 123rf - pixabay Grafik
tasarım: Marilena Barbagallo

Bu bir kurgu eseridir. Anlatılan isimler, kişiler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, mevcut olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik dikkate alınmalıdır.

tamamen rastgele.

Bu kitap telif hakkıyla korunan materyaller içermektedir ve kopyalanamaz, kiralanamaz, lisanslanamaz veya kamuya yayınlanamaz veya yazar tarafından özel olarak izin verilmedikçe, satın alındığı şart ve koşullarda veya yürürlükteki kanun (633/1941 sayılı Kanun) tarafından açıkça öngörülmüştür.

I Baskı 8 Şubat 2021
ISBN 978-1-63752-684-2

Cancer

MARILENA BARBAGAL □

*Yüzünü gevşet, ağzını aç.
Dudaklarını aç.
Onları
dağıtın. Biraz
daha. Biraz daha.
Daha sert yap.
İşte, bu bir gülümseme.
Basit bir şey gibi görünür ama zordur. Bazen
onu ararsınız ama bulamazsınız.
Onu özlediğinizde yüzünüze boyamaya
çalışırsınız. Diğer durumlarda onu başkaları için yaratır, en iyi
müttefikiniz, duygularınızı gizlemenize yardımcı olan maske
haline getirirsiniz.
Onu kaybettiğinizi ve yeniden üretemediğinizi düşünüyorsunuz.
Ama yine de yaptınız.
Gülümsemelerinize dikkat edin ve yüzünüzün ışıkla dolmasına izin
verin,
Her şey karanlık olduğunda bile.*

Özet

PROLOGU

E 1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

EPILOG

Tesekkür

Yazarın diğ er eserleri

Okuyucu için İpuçları

Yengeç, *Kara Hanedan* serisinin altıncı cildidir.
Bu kendi başına bir hikaye olmasına rağmen, aşağıdaki sırayla
okumanızı öneririz:

Taurus #1

Venüs #2

Koç #3

Terazi #4

Scorpio #5

Kanser #6

Romanın içinde İngilizce burçlardan esinlenilmiş isimler bulacaksınız.
Aşağıda bunlardan bazılarının doğru telaffuzları verilmiştir.

Boğa: *Toros*;

Koç: *Eris*; Balık:

Paisis; Yengeç:

Chenser;

Leclerc Kalesi'ne tekrar hoş geldiniz.

PROLOGUE

Fransızlar için ailem bir yaşam biçimini, arzulanan bir şeyi, bir rüyayı ve çoğu zaman da bir büyüklük ve güç idealini temsil eder. Her Leclerc, ezik atam, ilklerin ilki, düşük fonlardan ve hiçlikten bir imparatorluk yaratan - ki sonra, aman Tanrım, o kadar da ezik olmadığı ortaya çıktı - günlerinden beri bir modeli, özdeşleşilecek bir şeyi temsil etmeye çalıştı. Bu , çok eski zamanlardan beri herkesin bir zodyak ismi olmuşturHer insanın bir sembolü olduğu tartışılmaz, bunu kimse inkar edemez, bu yüzden birisi evimin bir üyesine baktığında, hayalinde *kendi* Burcunu işaret ediyor. Şansımıza Hanedanımız Avrupalıydı. Kelt burçlarında ben Huş ve Kestane'ye benzeyen bir Köknar olurdum ve faydalı otum da Pelin Otu olurdu, ah!

Çingeneler için romantizm ve sezgiyi karakterize eden tipik bir sembol olan Tekerlek olurdum elbette... Mısırlılar için *firavunların annesi* İsis olurdum, kulağa gerçekten hoş geliyor, *Ejderhaların Annesi* gibi ve belirli bir önem veriyor, ancak günümüzde böyle adlandırılmanın oldukça sorunlu olacağını varsayıyorum.

Bir an için annemi, bedensel özellikleri benimkine oldukça benzeyen o aşağılayıcı kadını, beni parka götürürken (ki böyle bir şey hiç olmadı) ve adımları haykırırken hayal ediyorum; çocuklarını kapıp kaçan bir sürü ebeveynin ortasında, yakınlarda teröristler olduğuna inanarak başarılı bir çocuk gibi mutlu bir şekilde koşuyorum.

Isis, Isis!

Bu noktada Abete daha iyi.

Çin burcuna göre, ben bir horoz olurdum. Horoz mu, ben mi?

Amerikan yerlileri için ben Ağaçkakan'ım. Yüzyıllar sonra hala dünyanın sonunun geleceğine inanmamızı isteyen Maya şarlatanları için ben Kaplumbağa'yım.

Git nedenini bul!

Araplar için ben Knifeknife'ım, bir bıçak değil, sadece bir knifeknife, ki bu kulağa çok aşağılayıcı ve hakaretamiz geliyor. Kızılderililer için

Kataka, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama büyüleyici çünkü Kamasutra'daki bir pozisyonu çok anımsatıyor, ki bildiğiniz gibi bu benim en sevdiğim kitaplardan biridir.

Ama konudan sapıyorum.

Tüm bunlardan neden bahsediyorum?

Ah, evet, elbette, çünkü ben Chantal Cancer Leclerc'im. Sembolüm, en sevdiğim cinsel pozisyonlardan birini tasvir eden ve beni layıkıyla temsil eden o hoş altmış dokuz dışında, zodyaktaki en kötü isme sahibim.

Benim adım Yengeç.

Yani, yapabilir misin?! Belli nedenlerden dolayı, her zaman saygımdan yoksun, ahlaksız bir kadın olan beni doğuran kişi, ebedi bir kınama olacak olan şeye bir ilk isim eklemeyi şiddetle istedi: bir Yengeç.

Oh, canım! Bunu daha fazla tekrarlamamak daha iyi!

Yani, sonuçta en güzel sembole sahibim, çünkü erotizm sanatına geri dönüyor, ama... Devam ediyorum!

Çoğu insan ailem hakkında her zaman çok meraklıdır. Bir keresinde bana burada, kalede bir *reality şov* çekmeyi, özellikle de benim hayatımdaki olayları takip etmeyi teklif ettiler. Söylemeye gerek yok ama Bull, reşit olmayanların çokluğu nedeniyle buna izin vermedi. Çok büyük bir fırsatı kaçırdığımdan değil ama dünya artık bir Leclerc'in nasıl yaşadığını bilmiyordu.

Yine de şanslısınız, çünkü artık sizi doğrudan onun altın dünyasına götürecek ve size varlığının sadece en iyi kısmını gösterecek bendeniz var.

Pekala, devam edelim, benim hakkımda konuşmaya devam edelim. Heyecan verici değil mi?

Biliyorum, biliyorum, size hayatımın skandallar, ensest, aile entrikaları ve dedikodulardan oluşan ilginç kısımlarını anlatmamı istiyorsunuz. Bu ilginç kısımları okumak için sabırsızlanıyorsunuz, uhuhuh. Ama beklemek zorundasınız! Şimdi benim neyi temsil ettiğim üzerinde duruyoruz. Bunu belirtmek önemlidir.

Özgür, bağımsız, aktivist, girişimci, zengin bir kadın olarak benden bahsedelim. Kısacası, ben herkesin olmak istediği kişiyim ve bunu büyük bir farkındalıkla söylüyorum, yani... Bir erkek benimle rahat olabilir. Onu sadece bedensel duyularımı tatmin edecek kadar kullanır, kendi işine bakması için özgür bırakırım ki bu daha çok kendi işime baktığımı ifade etmenin bir yoludur.

Şöyle mantık yürütüyorum.

Ve bu, çoğu zaman, tıpkı benim gibi, istikrarlı bir ilişkiye kendini ciddi bir şekilde adamama eğiliminde olan erkek evreni tarafından iyi kabul edilmiş bir uzlaşmadır.

Kalbi temiz, her zaman doğru olanı yapmaya çalışan ve ruh eşini arayan bir kadının hikayesini bekliyorsanız, çünkü aşk güneşi ve diğer yıldızları hareket ettirir, o zaman yanlış kişiyle birliktesiniz demektir.

Hayır, Chantal Leclerc, gerekirse kanser, her şeyi ezip geçmeyi amaçlayan bir kasırga, bir kaidenin üzerinde durmak istiyor, büyük bir adamın arkasında değil, ara sıra eşit derecede büyük bir kadın olarak kabul edilmek istiyor. Hayır, ben önde dururum ve erkeğim arkada durur.

Aslında arkadan daha da iyi.

Bunu açıklığa kavuşturduktan sonra, bırakın gülleri, çikolata bile istemediğimi tahmin etmişsinizdir. Diyetтейim ve banyoya çiçek yaprakları atıyorum. İyi olmazlar. Seine Nehri boyunca yürüyüşe çıkarılmam bile umurumda değil, ay ışığında öpülmek ya da elinde vasat bir yüzükle ayaklarımın dibinde beni sonsuzluğa hapsedmeye hazır bir eş bulmak istemiyorum.

Hayır, bayanlar ve baylar, arzuladığım şey bu değil.

Sevgili erkek, beni istediğin yere götürebilirsin, yeter ki beni yutmaya istekli ol. Isır beni, tırmala beni, sık beni, vur bana ve döndür beni.

Ben 1000'de yaşıyorum.

Her şeyi tenimde ve ruhumda hissetmek için varım.

Kalp yok, *tum tum* organı zayıfların malzemesidir.

Kafes yok, tabii eğlence için bir porno seti kurmazsanız.

Duygu yok. Bağlılık yok. Sadece bağımsızlık ve eğlence.

Romanlarda okuduğunuz Alfa erkekleri gibidirler, kitapların başında sırf aşka inanmadıkları için herkesle yatıp kalkarlar. Ancak, sonunda iyi kızı bulurlar ve bir zamanlar harika bir performans sergileyen erkekleri birdenbire ipeksi bir köpek yavrusuna dönüşür.

Yavru köpek bile istemiyorum.

Sadece kurt istiyorum.

Ve ben sadece ipek giysileri severim.

Bunu söyledikten sonra, bunun bir önsöz olarak yeterli olacağını söyleyebilirim.

Cancer

Şatonun müzik odasında, C# minör 14 numaralı Sonat'ın adagio'su yayılıyor ve mekânı dolduruyor. Piyano klavyesinde yirmi parmak fildişini okşayarak melodiyi oluşturuyor.

Dört el, iki nesil.

Ailemizde, Michelle ve benim klasik müziğe olan tutkumuz her zaman herkesin ilgisini çekmiştir. Bizi tanıyanlar, bizim gibi iki volkanın ara sıra sessizce yan yana oturup piyanoda *Al chiaro di luna* gibi parçalar çalarken kendimizi bulabileceğimizi asla hayal edemezler.

Yine de küçük kızım ve ben, sinirlerimizi gevşetmek ve fikir toplamak için buraya, atalarımızın misafirlerini neşelendirmeyi sevdiği bu büyüleyici ortama gelir ve çoğu zaman beklenmedik itiraflarla sonuçlanan dostane sohbetler yaparız.

Burası annelerimizin varlığını nasıl sabote edeceğimizi planladığımız yer. Benimki şimdilik devre dışı, onunki soğutucuda... Siktir et?

Bu salonu, yakında öğreneceğiniz bir doktrin olan *Chantalesim*'in uygulandığı bir tür tapınak olarak görüyoruz. Birkaç yıldır kendi küçük canavarımı yaratmak için çabalıyorum, tüm becerilerimi aktarmaya çalışıyorum, elbette sadece müzik alanında değil.

Benimkine kıyasla ince, kısa parmakları bir nota üzerinde sallanıyor. Kararsız ama ustaca, doğru ritmi buluyorlar ve ben de parçaya eşlik etmeye devam ediyorum.

Arada sırada küçük kız kardeşimin mavi gözlerindeki ışığa bakıyorum, bir zamanlar benim de yaydığım ışığa o kadar benziyor ki, kendime bu ışıltıyı asla söndürmeyeceğime, bir gün kör edici bir parıltıya dönüşmesi için onu geliştireceğime söz veriyorum.

Küçük Yay'ın bir gün kendi *markasını* kurabileceğine yürekten inanıyorum. Tüm özelliklere sahip. Ne de olsa onu kendi suretimde yarattım.

"Beethoven hakkında ne biliyoruz?" diye soruyorum ona. Ona vermem gereken bir ders var.

"1827'de Viyana'da doğdu. Sayılarla arası her zaman iyiydi. Üç yaşındayken ona para saymayı öğretmiştim. "Gemini Coso Hill ile akraba değildi, değil mi?" Sorusu beni gülümsetti.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bana başka bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Sağırdı.

"Konuyla ilgisi yok'.

"Eğer müzik besteliyorsanız öyle'.

"Bu onun için önemli değildi," diye ısrar ediyorum. "Onun becerisi işitme sınırlarının ötesine geçiyordu."

Dikkatimi klavyeden ayırmadan devam ediyorum: "Bana not ortalamanı yükseltecek bir şey söyle, hadi. Yoksa bu yıl Noel'de hediye olarak o çok istediğin Madagaskar'daki mülkü alamazsın."

"Ama ben istiyorum!" diye yüzünü bana doğru çeviriyor. Anahtarları tekrar takması için kaşımı kaldırmam yetiyor.

"Bunu hak etmeniz gerekecek.

"Bak, Chantal, ben teoriyi öğrenmedim, tamam mı? Sadece parçayı öğrendim. Bırak çalayım ve çenemi kapayayım, lütfen. Afrika'daki mülk konusuna gelince, bunu konuşuruz."

"Konuşmanıza dikkat edin. Sizin gibi genç bir hanımefendi her zaman soğukkanlılığını korumalıdır.

"Ama sadece sen ve ben varız. Kimse yok!" Sesinin tiz tonu bir an için melodiyi bastırıyor.

"Her zaman, Michelle," diye bir pasaj attım, sadece noktayı vurgulamak için. "Her koşulda nezaket kurallarına uymalısın!".

"Phew!"

Ağzımızı kapalı tutmayı başararak oynuyoruz ama sonunda girişimlerimiz başarısız oluyor.

"Bu parça çok güzel," diye yorumluyor hülyalı bir şekilde.

"Çok dramatik.

"Evet, notlardaki tüm acıyı hissedebiliyorum.

"Belki de Beethoven acıyı aktarmak istememiştir," diye yorum yapıyorum.

"Müzik ruh halinize bağlı olarak size ulaşır. Kalbinizdeki renkleri takip eder ve bunlar sanatçınıninkilerle örtüşmeyebilir bile. Bunu bana sen öğrettin."

Sadece yedi yaşında olmasına rağmen onunla açık konuşuyorum.

"Karanlık bir dönemde misin, sevgilim?"

"Erkek arkadaşlarım bana düşünceler veriyor".

"Anlıyorum. Koleksiyonu azaltın, daha iyi olacağını göreceksiniz. Birazını arkadaşına ver."

"Sanırım yapacağım. Çok fazla insanla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Güzel. Sence de sadece bir tane tutmanın zamanı gelmedi mi?"

"Hepsine sahip olabilecekken neden bir tanesine?"

Gözlerimde parlayan gururu siz de görüyor musunuz?

Küçük çocuğum ne zaman benim repertuarımdan alıntı yapsa, göğsüm gururla kabarıyor ve günler çok daha iyi bir hal alıyor.

"Bunu hep söylüyorsun," diye ekliyor.

Öğrettiklerimin bir işe yaradığını, onu meramını anlatabilen küçük bir kadın haline getirmek için harcadığım çabaların karşılığını böyle anlarda aldığımı fark etmekten büyük keyif alarak iç çekiyorum.

Ama... Bir 'ama' var. Arada sırada tutuşunuzu gevşetmeniz de gerekir.

"Evet tatlım, şöyle bir şey var... Çok sayıda erkek arkadaşın çok fazla zamanını aldığından, daha faydalı olanları tutmaya başlayabilir ve daha sıkıcı olanları bir bırakabilirsin."

"Te-di-o-si," diye tekrarlıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

'Can sıkıcı, sıkıcı, baskıcı'.

İkimiz de kendimizi göz kapaklarımızı sıkarken buluyoruz. Bir belirsizlik daha yaşadığı için yavaşlamasını takip etmek zorunda kalıyorum. Bunu ona belirtmiyorum, ne de olsa çok genç ve zaten çok becerikli, mükemmellik beklemek çok fazla olurdu. Bu haliyle kulağa hoş geliyor ve ben de bundan memnunum.

'Bu parça ne kadar karanlık,' diye fısıldıyor zevkle.

"Daha neşeli bir şeyler çalmak ister misin?"

"Hayır, Akrep huzursuzluğun ilham verdiğini söylüyor. Belki bir gün öyle hüzünlü bir şarkı besteleyebilirim ki Boğa burcu bunu duyduğunda gözyaşlarına boğulur.

"Demek müzisyen olmak istiyorsun."

"DJ'lik kariyeri bana göre değil. Konsoldan keyif alıyorum ama terli, yapış yapış insanlar beni hasta ediyor".

"Kesinlikle haklısın, sevgilim. Seni nasıl suçlayabilirim?! Tüm o ıslak koltuk altları, ucuz sitelerden alınmış kıyafetler kızlar, o

"Kumaşlar kokularını içine çekiyor, brrr!".

"Ve ağızlarından çıkan ikinci sınıf içki kokusu...".

"Peki sen nereden biliyorsun?", kaşlarını tekrar kaldırıp ona yan gözle bakıyorum.

"Alix söyledi. Tüm Akrep hayranlarının alkol söyledi."

"Ah, pekala. O da haklı. Ne bilge bir kadın."

"Bu kısım ne kadar işkence dolu...". Alt dudağını ısırıyor ve başını sallıyor, gergin görünebilecek bir hareketle, ama onun tipik özdeşleşme jesti olarak tanımaya başladım.

"Güzel, ha?"

"Güzel. Belki bir gün ben narin bir balad çalabilirim ve Scorpio da bunu terli hayranları için miksleyebilir. Ne dersiniz?"

"Gelecekte çok iyi bir iş olabilir, ama şimdi, tatlım, işe koyulalım. Vakit geldi. Sonat küçük bir kız için oldukça uzun bir parça, ama son söze ulaşmak istemiyorum, en azından nasıl gittiğini öğrenmeden önce. Bu yüzden biraz yavaşlıyorum ve devam ediyorum. 'Yararlı olanı şimdilik benim için daha da yararlı olanla birleştirelim. Sana verdiğim görevi tamamladın mı?"

"Uh-huh!"

"Sana üçüncü dereceden ceza vermek zorunda mıyım yoksa bu konuyu benimle yalnız mı konuşacaksın?"

"Koç kulesinde gizlendim...". İşte başlıyor.

"Devam et.

"Aries'in dairesinin kapısına ulaştım...".

"E...?"

"Pis şeyler yapıyorlardı".

"Oh, canım!" Ellerim tuşların üzerinde sarkıyor, Beethoven'ın kapanış parçasını cehenneme çeviriyor. "Umarım taşınmışsındır."

"Tabii ki! Bu fikir bile neredeyse gözlerimin *dolmasına* neden olacaktı."

"Yörüngeler".

".". Ellerini kavriyorum, deri bankın üzerine yerleşirken gövde mi ona doğru çeviriyorum.

"Devam et Michelle, titriyorum."

"İkisi birbirlerine girdikleri için, Müller'in koridordaki ayak seslerini duyana kadar birkaç dakika erteledim. Dairelere yaklaştığına göre domuzlukları bitmiş olmalı diye düşündüm. O her zaman her şeyi bilir."

"İyi bir nokta".

"Yani...".

"Evet...?"

"Onları gözetledim," diye fısıldıyor gizemli bir şekilde.

"! Kalenin her yerinde her zaman gözünüz ve kulağınız olmalı. Sana bir müttefik bulmanı söyledim ama..."

"Bende zaten var," diyerek bana bu rahatsız edici haberi vermek için acele ediyor.

"Bahçıvanın oğlu mu?" diye tahmin ediyorum.

"Hayır.

"Güzellik uzmanımın kızı mı?"

"Hayır.

"Clodette'in küçük kız kardeşi, Odette ya da adı her neyse, her gün masamızda bulduğumuz lezzetli kruvasanları yapan kişi mi?"

"Hayır.

"Dimitri'nin çocukları mı?"

"Hayır.

"Peki bu da kim?"

"Kayınbiraderim.

"Sen ne?" Hemen dokunaçlarını bıraktım ve banktan kalktım.

O tembel... Beni duyacak! Ne cüretle kanımı çeker?!

"Zakhar," diye telaffuz ediyor bu sert ismi, beni rahatsız eden bir memnuniyetle.

"Hiç iyi değil," diye parmağımı ona doğrultuyorum, "hiç iyi değil, genç bayan. Bu konunun bırakın güvenilir olmasını, taklit bile edilemeyeceğini size daha önce açıklamıştım. Bana bunu tekrarlatmayın."

"Ona söylediğim her şeyi yapıyor," diye haykırıyor.

"Nedenmiş o?"

"Bir anlaşmamız var.

"Tanrım, ne anlaşması?"

"Hedefe ulaşp bilmek ister misin?" Zekice, tergies. Kollarını kavuşturup somurtuyor.

Şu anda buna karşı çıkmamak daha iyi, yoksa bilgilerimi kaybedeceğim.

"Rus canavarıyla olan uygunsuz ilişkiniz hakkındaki kaçınılmaz konuşmaya daha sonra döneceğiz."

"!"

Kaskatı kesiliyorum ve koridora doğru kayıyorum, onun da hemen beni takip ettiğini hissediyorum.

"Devam et, Yay!"

"Yani, diyordum ki, ben *ogliarated*..."

"Yönlendirilmiş".

"Evet. Müller Crystal için hazır bir arabadan bahsediyordu. Birisi onun çıkmasını bekliyormuş.

"Kim?" Çok ilgi çekici olmaya başladı.

"Bilmiyorum. Bir şoför, muhtemelen'.

'Bu tamamen normal olurdu,' diye onu ikna etmeye çalışıyorum.

"O kadar da değil. Cry'ın şoförü yok ve Ari çirkin, yaşlı ya da *eşcinsel* olsa bile hiçbir erkeğin onu gezdirmesini istemiyor".

"Aseksüel. Bu kelimeyi nereden öğrendin?"

"Crystal ile konuyu tartışırken Aries'in bunu söylediğini duydum ve sonra ortağımdan bir açıklama istedim."

"Bu her zaman Rus canavarı olurdu," diye çıkarım yapıyorum, küçümsememi gizlemeden.

"Da'.

"" Bir an için onun Aramice konuştuğunu duyduğumu sandım.

"Sana kendi dilini mi öğretiyor?". Bu çok fazla!

"Da-da-da-da. Taurus onaylıyor'.

"Ağabeyimiz çıldırdı mı?"

"Parooooole.

"Sadede gel Yay, okunu at ve bitir şu işi. Şimdiden migrenim tutmaya başladı." Şakaklarımı ovuyorum. Kutsal Chanel! Bugün kafam patlayacak, bunu hissedebiliyorum.

"İşte o zaman hedefimizin hareket ettiğini fark ettim," diye devam ediyor, boyunun altından bana bakarak.

"Nereye?"

"Bilmiyorum ama kontrol etmemi istediğin şey onda vardı."

"Ah, Tanrım!" Ağzım sonuna kadar açılıyor, titreyen bir iç çekişle vücudumdaki tüm öfkeyi dışarı atıyorum. Kalbim küt küt atıyor.

"Bu doğru," diye devam etti. 'Elinde holdinglerle dışarı çıktı.

"Dedektifimi aramalıyım.

"Bence durum gerçekten de böyle.

"Belki bir doktor bile olabilir.

"Başaracaksın. Bugün ölmeyeceksin. *Bugün değil*.

"Tüm ne zaman oldu?" diye soruyorum, akıllı telefonumu almak için katın arkasına doğru ilerlerken.

"Ben buraya gelmeden önce," diyor arkamdan.

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye onu azarlayarak arkamı döndüm.

"Cry'a bir avantaj sağlamak istedim.

"Ama sen kimin tarafındasın?"

'Ailemin tarafında'.

"Rahatsız mı ediyorum?"

O ses. Bugün kesin

öleceğim!

İkimiz de geniş girişe doğru dönüyoruz. Altın kapı aralığından bizi izleyen Rus, sikini kırmak için izin bekliyor.

"Müller bana en sevdiğim küçük baldızımı burada bulacağımı söyledi".

"Tabii ki ben değilim," diye karşılık veriyorum. Zakhar Konstantin Belva Leskov, hiçbir izin almadan içeri giriyor. "Kutsal alanımıza saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin?" diye bağıriyorum.

"Alçakgönüllülükle af diliyorum. Senden değil, Şeytan, bugün bir randevumuz olduğunu unutan benim zeki küçük tombul kızım. Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm bebeğim ama..."

"Ne tarihi?" diye sözünü kesiyorum. "Nasıl olur da benim bundan haberim olmaz? Çıkar ağzındaki baklayı, Michelle." Bu sefer onu her zamankinden daha sert bir şekilde azarlıyorum.

"Kayınbiraderim ve benim bir dersimiz var..."

"Rus mu?"

"Net".

"İtiraf et!", topuğumu mermere vuruyorum.

"Leya'ya babalık yapmasına yardım edeceğime dair ona söz verdim."

"Ne kadar ÇÖP è Bu mu? È
zaten kesinlikle kabul edilemez o adam..."

"Buradayım," diye konuşuyor ama ben onu duymazdan geliyorum.

"...torunumuz kadar tatlı bir yaratık doğurma yeteneğine sahipti..."

"...kanıma sahip olmak isteyen.

"...ayrıca şimdi sizden destek istediğini öğreniyorum".

"Bunun ne zararı olabilir ki?" diye ısrar ediyor alfa erkeği mafya sesiyle, tedirgin edici şekilde.

Onunla yüzleşmek güzel. İçinden geldiğim alevlerle onu yakmayı umuyorum (ki bunu her zaman söylüyor).

"Sen, davetsiz misafir, küçük kız kardeşime böylesine zor bir görevi vermeye nasıl cüret edersin?"

"Ona sen mi cevap vereceksin yoksa ben mi?" diye karşılık veriyor pislik, küçüğe bakarak.

"Bu bir iş, *sestra*".

Oh, canım! Anormal bir ateş basması yaşıyorum. Biri bana yardım etsin.

Michelle, Zakhar'ın yanında olmayı seçer, en azından fiziksel olarak, onu kuşatır ve hatta elinden tutar.

Bu kabul edilemez.

"İş mi?" diye soruyorum, bunu boğmak için duyduğum spazmodik dürtüyü kontrol etmeye çalışarak.

"Bu özel derslerden faydalaniyorum," diye mırıldanıyor iblis çocuk.

"Peki ne olabilirler? Duyalım bakalım!"

"Anlaşmamızın ayrıntıları *çürütülemez*".

Canavar parmağını hassas bir noktaya koyar: 'Sanırım bu şeyler ona sen öğretildin, Şeytan'. Hatta yüzümü muzipçe buruşturmaya bile cüret eder.

"Öğrenci öğretmeni sollar, daha doğrusu, hayır, acımasızca onu sollar".

"Kapa çeneni, suçlu! Sana gelince, Michelle, senden daha düşük seviyedeki insanlarla yaptığın bu pazarlık tarzı, uzun vadede sana kalıcı sonuçlar garanti etmeyecektir."

"Bu saçmalığı onun kafasına sokmayı bırakacak mısın?" diyerek onu uzaklaştırır. "Hadi bebeğim, hadi!"

Kız, "Bu bir iş, Chantal," diye tekrarlar.

"Onu nasıl ikna ettin, Leskov? Ona ödeme yaptın mı?" İkisi de durur, ama cevap veren yine de haindir. Artık resmileşti:

Bir canavar yarattım.

"Bu bile söylenemez!" diye haykırıyor inançla.

"Yanıyorsun, değil mi, Şeytan? Öfkenle yanıyorsun".

"Bunun bedelini ödeyeceksin. Leya'nın babası olman seni gazabımdan kurtaramayacak."

"Geri döneceğim Chantal, merak etme," diye beni rahatlatıyor küçük kardeşim. "Yoğun bir programım var ama Zakhar ile işim bittiğinde müzik dersini bitirmek için zamanım olacak."

"Bu konuşmayı bitirmek zorundayız!" diye itiraz ediyorum, histerime hakim olamadan.

"Söyleyeceğiz. Öğrendiğim her şeyi size zaten anlattım."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye araya giriyor haydut.

"İş, kayınbiraderim!" Kadın, başını adamın iri cüssesine doğru kaldırarak onu bilgilendiriyor. Birbirlerine o kadar zıtlar ki. Zarafet ve saflığa karşı sefahat ve... Ve tabii ki tüm kötü şeyler.

"Bunu yanlış anlama kardeşim ama yine de stratejilerimizi açıklayamam."

"Bunun bedelini ödeyeceksiniz. İkiniz de!"

Tam o sinir bozucu adamın küçük kızını alıp götürdüğünü fark ettiğim anda dedektif beni arıyor. Daha fazla beklemiyorum ve hemen cevap veriyorum.

"*Mademoiselle* Leclerc?"

"Söyle!"

"Bayan Colin hakkında haberlerim var.

"Sadede gel!"

"Az önce Dr. Duris'in ofisinin bulunduğu binaya girdi. Basınç... Kendimi baygın hissediyorum. Kendimi hasta hissediyorum.

2

Nolan

Gecenin son randevusunun kim olacağını görmek için günlüğe göz atıyorum. İsimlerini okuduğumda yanaklarıma yorgun bir gülümseme yayılıyor. Hâlâ birkaç dakikam olduğu için sandalyemde rahatlıyorum. Bir elimi dağınık sakallarımın altına sokuyorum ve telefon rehberinden karımın adını arıyorum. Aramayı başlatıyorum, bacaklarımı masaya uzatıyorum ve üçüncü çalışta, her zamanki sinirli sesim, uzun zamandır kendimizi iletişim kurarken bulduğumuzda boğazımda oluşan o bilindik yumruyu düğümlüyor.

"Hey, Lise..."

"Çalışıyorum!" diye huysuzca cevap veriyor.

"Sadece eve gitmeden önce süpermarkete uğramanız gerekip gerekmediğini söylemek istedim."

"Ne istersen al, muhtemelen bu akşam ofiste yemek yiyeceğim. Halletmem gereken çok fazla evrak işi var ve bunları eve götürecek halim yok."

"Sence de abartmıyor musun? Bu dava tam bir eziyete dönüşüyor."

"Bu benim hayatımın süreci. Her şeyin kontrolüm altında olması gerekiyor, aksi takdirde geceleri uyuyamadığımı biliyorsunuz".

Benim için, bizim için, evliliğimiz için yaşamadığını çok iyi biliyorum.

Bu yıllardır devam ediyor.

"Dinle, Lise..."

"Psikolog konuşmalarına başlama."

Her zamanki ifadesiyle, her türlü diyalog girişimini engelliyor. Mesleğim ilişkimizde her zaman üçüncü bir tekerlek oldu, sanki analist bir kocanın kadınıyla sohbet edebilmesi için eline panosunu alması, kalem tutması ve onun zihnini yoklaması gerekiyormuş gibi.

"İsterseniz, işiniz bittiğinde sizi alabileceğimi söyleyecektim."

"Gerek yok, benim zaten bir aracım var. Aslında, beni beklemeyin."

Akıllı telefonu yüzümden çekerek yorgunluk içinde iç geçiriyorum. Daha önce fiziksel olarak yorulduysam da şimdi zihinsel olarak bitkin düştüm.

"Pekâlâ. İyi geceler."

"Sen de."

Bir zamanlar, her şey , *aşkı*m. *Sana da aşkı*m.

Bugün artık ne olduğumuzu tanımlayamıyorum ama ne hissettiğimi biliyorum.

İlgisizlik.

Boşluk hissi.

İstifa.

Artık var olmayan bir şey adına rutinleri genişletmek ve ruhumun çok gizli bir parçasının iş yapmaya devam etmesi.

Çünkü Lise hayatımdaki en önemli insanın en iyi arkadaşıydı ve onu bırakma düşüncesi beni hasta ediyor. Bu benim en bencil yanımda onun kaybettiği sevgiden uzaklaşması gibi olurdu.

Ancak durumun hiç de böyle olmadığını farkındayım. Eşimin kendisine bağlı olmadığını ve olamayacağını da gayet farkındayım.

Yine de, aynaya her baktığımda ve yansıyama evliliğimin başarısız olduğunu kabul etme zamanının geldiğini söylediğimde, o bana görünür, sevgilim, evimin buz duvarlarını eriten en güzel anı. Bakışlarıyla bana vazgeçmemem gerektiğini telkin eden o.

Bunun zihnimin bir yansıması, neredeyse bir dayatma olduğunu da biliyorum, sanki en güzel düşüncemin beni her ne pahasına olursa olsun karımın yanında istediğine kendim karar vermişim gibi.

Biliyorum.

Ve eğer insan zihnini sürekli inceleyen ben bilmiyorsam, kimin daha iyi bileceği konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok.

Cep telefonumu masanın üzerine fırlatıyorum, farklı, yoğun ve rahatsız edici bir başka anının beni sıkıştırdığını hissediyorum, soyulması imkansız ikinci bir deri gibi benimle kalan bir şey.

Dişlerimi sıkıyorum, bu istenmeyen epidermis tarafından tuzağa düşürüldüğümünden beri kaybettiğim berraklığı ve kontrolü kendime dayatıyorum.

Göz kapaklarımı sıkıyor, ofluyor ama merakıma yenik düşüyorum. Akıllı telefonu elime alıp adını yazıyorum.

Chantal Leclerc

Ve sonra arama motorunda sayısız haber çıkıyor. Blog başlıklarını okumaktan bile kaçınıyorum, çünkü herhangi bir bilginin beni bir başka şirin katmanla daha yükleyeceğini zaten biliyorum. 'Resimler'e tıklıyorum ve rastgele bir tane açıyorum.

Kötü bir seçim, zira genç kadın tropik bir ülkenin açıklarında bir yatta oturmuş, etrafı yağ ve dövme bulaşmış, soyunmuş erkeklerden oluşan bir orduyla çevriliyken, kendini yeryüzünde bir tanrıça olarak gören kadın, ince fiziğini daha da güzelleştiren altın rengi bikinisine sarınmış, elinde bir kadeh şampanya ile kameraya göz kırpmıyor.

Kızıl saçları çivit mavisi ve deniz mavisi tuval ile çatışıyor gibi görünüyor, tıpkı onun, bütünüyle, bana göre, birbirimizi görmeyi bıraktığımızdan beri dünyaya göstermekte ısrar ettiği şehvetli manzarayla tezat oluşturmaması gibi.

Bunu muhtemelen kasıtlı olarak yapıyor, çünkü benden önce kamuya açık etkinliklerinin tamamen farklı bir içeriği vardı.

Chantal Cancer Leclerc'in hanedanının en dünyevisi, erkek yiyicisi, müzmin model koleksiyoncusu ve influencer'ı olarak bilindiğini söylemek daha uygun olur ama ben sadece onun kalbimin dikenini, tenimin alevi ve ruhumun ışığı olduğunu biliyorum.

Gerçekten de öyleydi.

Hepsi bu kadar.

Lanet Leclerc!

iPhone'u masaya fırlatıyorum, artık onun açık provokasyonlarına aldırmamaya niyetliyim. Kendimi sürekli onun düşüncelerinde hissettiğimden değil, ama o kaltak her neyin peşindeyse hepsinin benimle ilgili olduğunu biliyorum ya da ummak istiyorum.

Onu benim yapacak cesareti olmayan bana. Psikolojik danışmanlığa ihtiyacı varmış gibi davrandığı dört duvar arasında onu öptüğüm için. Paris gökyüzünün altında elini tuttuğum için.

Gerçek şu ki, evli bir erkek olarak sosyal statüm hiçbir zaman umurumda olmadı. Chantal yanardağına, onun dünyasına ve tanıdıklarına hazır değildim.

Etrafı sürekli erkeklerle çevrili bir kadın.

Erkekler ve erkekler.

Ve ben uzaktan izliyorum.

Ve bunu yapmaya hakkım olmamasına rağmen sizden kendinizi dizginlemenizi istiyorum.

Ta ki beni fena halde kızdırana ve ben de ona cehenneme gitmesini söyleyene kadar.

beni düşünür.

Sanki o kadarını düşünecekmişsiniz gibi.

Dahili telefon çalıyor ve sekreterin sesi bana bir sonraki randevunun geldiğini bildiriyor.

Crystal'ın bana gülümseyen gözleriyle karşılaşır karşılaşmaz kollarımı açarak onları ayakta karşılıyorum.

"İyi akşamlar!" Göğsüme doğru koşuyor, beni dostça sıkıyor.

Arkasında, arkadaşının alnı her zamanki gibi kırışıyor. Hazinesini bıraktım ve ona elimi uzattım.

"Aries!"

Sıkımla karşılık veriyor ve hemen o küstah selamlarından birini yapıyor. "Merhaba, kız kardeşimin kalbini kıran saygıdeğer adam."

Gözlerimi deviriyorum ama yerime doğru döndüğüm için beni fark etmiyorlar. Kendilerini sıradan hastalar olarak kaydettirdiklerine göre bunun tam teşekküllü bir toplantı olduğunu varsayıyorum. Eğer öyle olmasaydı, bir süredir yaptığımız gibi Cry'ın favori restoranında akşam yemeği yerdik.

"Bu ziyaretinizi neye borçluyum?" İkisi de karşı koltuklara oturuyor. Bu manzara beni gülümsetiyor, ama yüzümdeki gülme ifadesini tutmaya çalışıyorum. Sanki tartışacak sorunları varmış gibi onları çalışma odamda görmek alışılmış bir şey değil. "Bana zaten bir ilişki krizi içinde olduğunuzu söylemeyin?" diye şaka yapıyorum, buzları kırmak için, beyaz takım elbisesinin içinde biraz gergin görünüyor.

'Sürekli kriz içindeyiz. Yine de perhiz konusunda,' diye karşılık veriyor Aries, hafif sakalının çerçevelediği alametifarıkası yaramaz sırtışıyla.

"Ama bunu günde dört kez yaparsak!" diye yanıtlıyor.

"Beş bile.

"Yani bunu çok sık yaptığınız için mi buradasınız?" diye tahmin yürütüyorum.

Ve takip ettiğim çiftlerin huzurunda gerçekleşen olağan ping pong burada başlıyor. Birini izliyorum, sonra diğerini. Ve böyle devam eder.

"Kristal Katil hapisanede geçirdiği zayıf yılları telafi etmek zorunda." Ona baktım.

"Kes şunu!" diye dirsek atar. "Hayır, aslında başka bir şey için buradayız." Ona bakıyorum.

'Crystal düğün hazırlıkları yüzünden biraz stresli'. Tekrar ona baktım.

"Sebebi bu değil." Ve o.

"Olamaz mı? O zaman neden buradayız? bir sorun mu var? Günde beş kez yeterli değil mi?"

"Koç..."

Müdahale etmeden önce aralarında konuşmalarına izin verdim ve masa tenisi devam ettim.

"I yap Bayan Bir şey mi? Nolan, le Ben yaparım. Bayan sizce bir şey var mı?"

"Sen bir Leclerc'sin, sanmıyorum..."

"*Edepsiz konuşmalar* yüzünden mi?" diye sözümü kesiyor. İşte, benim fikrime gerek yok.

"Ari, böyle yapma, izin ver açıklayayım..."

"Geçen gün çok mu sert davrandım?" Kaşlarımı çattım. Ne demek istiyorsun? Crystal sadece bir hasta değil, o benim arkadaşım, eğer ona zarar verdiğini öğrenirsem....

"Ama hayır! Biliyorsun bazı şeyler..." diye devam etti utanarak, "onları özellikle takdir ediyorum."

"Eğer seni rahatsız ediyorlarsa, bana söylemelisin!"

"Dilini tutmak istiyor musun, musun?"

"Neden lanet olası bir psikologdayız?"

Tek söyleyebileceğim "*Lanet* için teşekkürler!"

"Burada olmamızın gerçek nedenini sana söyleseydim, bana asla eşlik etmezdin. Ve hayır, bu sen ve benle ilgili değil."

"Siktir!" Leclerc sandalyesinde geriye doğru çöküyor, gerginliğini azaltıyor ve iç geçiriyor. Tepkisi biraz abartılı görünüyor ama şimdilik bunu ona göstermiyorum. Geçmişlerini iyi biliyorum ve kadını hakkında ne kadar suçlu hissettiğini ve yıllar boyunca kazdığı tüm boşlukları nasıl doldurmaya çalıştığını biliyorum. "Yani düğünle ilgili tereddütlerin yok mu?" Gülümsemesi tüm cevaplardan daha değerli, tıpkı ardından gelen jest gibi. Adamın elini tutuyor ve parmak eklemlerini öperek tüm şüpheleri susturuyor.

Ortalık sessizliğe büründüğünden, bir sohbet başlatma ve sohbeti doğru yöne çekme fırsatını değerlendirdim.

"Stresli ve biraz endişeli olanın sen olduğunu görebiliyorum, Koç."

"Biraz endişeli mi? Ben mi?" diye sorduğunda, niyeti bunu inkâr etmektir, ancak tavrı onu fena halde ele verir. "Ben ki on yıl boyunca

Hayatım boyunca bu yaratığın hayalini kurmaktan, onu ne kadar çok sevdiğimden nefret etmekten, mideme kin, azap ve işkence sokmaktan başka bir şey yapmadım...'

"Aşkım, sorun yok! Biz o aşamayı geçtik".

Kendisini kesin olarak affedip affetmediğini anlamak için onunla özel olarak konuşmaya çalışacağım.

"Bana neden burada olduğumuzu söyle, yoksa kafam patlayacak," diyor ona.

"Chantal'ı taklit etmelisin!"

"NE?" ortağı ve ben eşzamanlı olarak bağıırıyoruz.

"Tanrı aşkına!" diye mırıldanıyorum ve Crystal'ın söyleyeceği sözleri engellemek amacıyla parmağımı kaldırıyorum.

"Eğer konuşmama izin verirsiniz," diye ısrar ediyor. Şu anda onun ağzını kapatmak istiyorum.

"Onun hakkında konuşmayacağız," diye kategorik bir açıklama yaptım. "İkinizle ve sadece sizinle ilgili her türlü profesyonel tavsiye için kapım her zaman açık. Dostane bir ilişkimiz olduğu için her zaman emrinizdeyim, ancak ateş püsküren kızıl saçlı söz konusu olduğunda, herhangi bir oyuna girmeyeceğim, bu yüzden benimle başka bir şey hakkında konuşmak isterseniz, Ağlayın, not alıyorum, ancak ondan bir daha bahsederseniz, artık bu kadar açık olmayacağım."

"Uuuuh!", Leclerc benimle dalga geçiyor. "Berbat görünüyorsun, doktor." Ona cevap gerektirmeyen bir bakış fırlatıyorum.

"Açıklayabilir miyim?" diye ısrar ediyor arkadaşım.

"Hayır!" diye tükürüyorum doğrudan, sandalyemde titreyerek. Birden hava çok sıcak oluyor ve gömüğümün yakasını gevşetme ihtiyacı amansız bir hal alıyor. Ama bunu yapmayacağım, bu daha fazla ortaya çıkarmaya niyetli olmadığım aşırı bir sıkıntıyı gösterecektir, çünkü kelimelerle, sadece adının söylendiğini duymanın içimi ne kadar kemirdiğini zaten yeterince kanıtladım.

"Aries sadece kız kardeşinin ne düşüneceğini dile getirmek zorunda, hepsi bu. Aranızda geçenler hakkında konuşmaya niyetim yok'.

"Bu soru benim de ilgimi çekebilir," diye ekliyor arkadaşı. "Bu bir tür rol yapma oyunu mu?"

"Evet," diye yanıtladı deli kadın.

"Ki ben buna katılmayacağım." Siktir et, gömüğümün düğmelerini açtım. Neyse ki bu jestim fark edilmedi.

"Koç onu herkesten daha iyi tanıyor, ben sadece şunu söylersem ne cevap vereceğini anlamak istiyorum...".

"Bir şey söylemek zorunda değilsin!" diye bağıırıyorum.

Bitti, kaybedeceğim. Ve sırf onun hakkında konuştuğumuz için.

"Bir sorunun mu var, Nolan?" diye soruyor Koç, benimle alay ederek.

"Bazı meslektaşlarınıza danışmalısınız.

"Psikolojik danışmanlığa ihtiyacım yok".

"Birbirinizin psikanalizini yapmıyor musunuz?"

"Buna ihtiyacım yok.

"Almalıydın. Kız kardeşimle gizli bir ilişki sonra, en azından analize gitmek gerekirdi. Hâlâ hayatta olmana şaşıyorum."

"Ben de çok şaşırdım."

"Ne cesur bir adam!"

"Arkadaşım düşündüğünüz gibi biri değil," diye onu savunmaya çalışır Cry.

'Daha kötü, aşkım, kesinlikle bizim gördüğümüzden daha kötü, ama aramızda kaçınılmaz bir kan bağı var, öte yandan Nolan'la... Ne halt ediyordun?

Muhteşem bir ön sevişme.

"Gerçekten bilmek istemezsin," diye cevap veriyorum.

"Hiç etkilenmedim. Ailem çok açık fikirlidir".

"Sizi temin ..." Masaya bir yumruk vuruyorum. "İstemiyorum. İstemiyorum. Bunu bil'.

"Yine de beni tahrik ediyorsunuz doktor."

"Şunu keser misin?" Crystal fiziksel olarak erkeğinin ağzını kapatıyor, ben ise bu lanet stüdyoda Chantal'ın kalçalarının arasına gömülmüş yüzümün anısıyla tişörtümün altında terliyorum.

"Bu oyunu seviyorum," diye devam ediyor Leclerc, "devam et, hayatımın aşkı. Şeytan'la özdeşleşmeye başlıyorum."

Tanık olmak üzere olduğum saçmalık yüzünden yüzümü kapatıyorum.

Aries dudaklarını büker ve bir bacağını çapraz yaparak göğsünü dışarı çıkarır ve tam olarak kız kardeşinin pozunu taklit eder.

İnanılmaz olan şey, başarılı olması. Aynı şey, lanet olsun.

Gülüyor olmalıydım, ama bunun yerine etrafımızdaki sürekli görüntüleri silmeye çalışıyorum: Chantal ofis kapısına dayanmış, bacakları bedenime bağlı. Ağzıma alıyor. Kanepede uzanmış bana 'doktor, burada acı çekiyorum' diyor. Tanrım... Ne saçmalık!

"Seni neden kabul ettim ki?!" diye inliyorum yüksek sesle, göz kapaklarımı ovuşturarak. "Bana gerçeği söyle, lütfen."

"Peki... Öyleyse...", arkadaşım pes etmedi. Müstakbel kocasının da desteğiyle cesaretini topladı. "Kanser seni düğünümüzde istemiyor," diye kestirip atıyor.

"Bu beni hiç şaşırtmadı.

Nasıl yapabildi? Onu terk eden tek erkek varlık benim. Benden derinden nefret ediyor.

"Küçük bir parantez: Kız kardeşim ailenin yarısının törende olmasını istemiyor. Her neyse, sen dışlananlar kulübünün bir parçasısın. Sanırım bir çeşit kara listesi var. Muhtemelen senin adın da o listenin başında yer alıyor ama yalnız değilsin Nolan. İçiniz rahat olsun!"

"Ancak ben," diye araya girdi Cry, "onun kaprislerine boyun eğmeye niyetli değilim."

"Eğer utanç vericiyse," diye teklif ettim, "gelmekten kaçınabilirim." Üzgün olurdum, ama belki de Bootstrap ile uğraşmak zorunda kaldığım için daha çok üzülürdüm.

" olmaz! Orada olacaksın".

"Kız kardeşim düğünü sabote etmeye çalışacak".

Konu göz önüne alındığında, bu en inandırıcı hipotezdir.

"Onu yakın gözetim altında tutacağız," diye yanıtlıyor bilinçsiz gelin adayı.

"Belki onu eğlendirmek için birkaç model kiralayabiliriz," diye öneriyor. "Onları çok seviyor, özellikle de sarışın ve yeşil gözlü olanları. Oops, senin tam tersin, doktor." Sanırım burun deliklerimden duman çıkıyor. "Ne? Yanlış bir şey mi söyledim?" Evet, gerçekten çıktı.

"Senden sonra bir randevum var," diye yalan söyledim, "o yüzden hadi başlayalım derim. Teşekkür ederim!"

"Psikologumuz kıskanç," diye devam etti lanet Leclerc.

"Ben değilim. Crystal, lütfen..." Bir el hareketiyle, bana geri tepen bu tür bir seansa devam etmeniz için size yalvarıyorum.

'Bağışla onu Nolan, bugün özellikle elektriklendi'.

"Sanki umurundaymış gibi," diyerek onu çenesinden yakaladı ve ona doğru eğilerek dolgun dudaklarını ısırdı.

Tavana bakıyorum, sikimin etrafında iki dilim kırmızı et görüyorum....

"Eee?!" diye patlıyorum, düşüncelerimin birleşmesinden çok onları engellemek için.

Arkadaşım sözü alıyor: 'Chantal'ın düğünde bulunmaktan hoşlanmaması ve bana her gün bir hain olduğumu hatırlatmaktan başka bir şey yapmamasının yanı sıra, başka bir sorun daha var.

"Sadece bir tane mi?" diye kıkırdıyorum. "Ateş solumak genelde çok fazla sorun yaratır."

"Seni sağdıcım olarak istiyorum.

Ve şimdiye kadar orada olan her şey, üzerimde çılgın bir etkisi olan bu basit cümleye indirgeniyor. Mideme inen bir yumruk gibi, ama acıtmayan bir yumruk, daha ziyade dudaklarıma doluyor, doluyor ve taşıyor, sonra gözlerime akan bir sevinç gülümsemesiyle, içten bir duyguyu hatırlatıyor.

Ve kendimi tekrar ısıtıyorum, bu kez saf görüntülerle, küçük hapishane odasına giren küçük Crystal'ın anıları, ifadesi kaybolmuş, yüzüne acı boyanmış, vücudu her zaman kıvrımlı ve bakışlarında karanlık. Aynı bakışlar şimdi onun hayatında er ya da geç olmasını umduğum gibi parlıyor, ona her güzel olduğunu söylediğimde, ona ilgi duyduğum için değil, artık göremediği şeyi görmesini istediğim için. Kendini yanlış, bir canavar, bir katil gibi hissetmekten vazgeçsin diye.

Kendini affedeceğini.

Ve bugün, yıllar boyunca bir rehber gibi arkasında durup korkularını ve sevinçlerini dinledikten sonra, onun adına mutlu hissediyorum ve ona gerçekten bir şeyler verdiğimin farkındayım.

Çalışmalarım hizmet etti ve belki de var olmasında etkili oldum.

"Kahretsin, şimdi eğleniyoruz!" Aries beni uyandırıyor. "Demek burada olmamızın sebebi bu. Şu anda Chantal'ı oynamak zorunda mıyım?"

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor onu.

Onu taklit etmek için seçtiği pozu sürdürür ve tamamen doğal olmayan bir şekilde kız kardeşinin sesini taklit eder.

"Aman Tanrım, tüm Chanel elbiselerine rağmen, altın kaplama kalbimi parçalayan o iğrenç varlığı davet etmeye nasıl cüret edersin! Ve daha da kötüsü, benim gözetmenlik yaptığım düğünde ona sağdıcın olmasını teklif etmek de nereden çıktı...?"

"Hatta biraz daha az, aşkım."

"Lanet olsun sana Crystal!" diyerek ayağa kalktım ve ona doğru yürümeye niyetlendim.

"Gözleriniz dehşetten mi yoksa...?"

"Bunu beklemiyordum ve çok etkilendim. Masanın etrafından ve elimi ona uzattım. Elim tutuyor ve kendini yukarı çekerek göğsüme yaklaşıyor. Onu içten ve samimi bir şekilde kucaklıyorum ve göz ucuyla arkadaşının tepkisini izliyorum. "Düşüncelerine bu kadar dahil olduğumu düşünmemiştim."

"Ve benim hayatımda.

"Bu çok önemli etkinlik için beni seçtiğiniz için teşekkür ederim." Sırtını okşuyorum ve yanağına kardeşçe bir öpücük konduruyorum.

"Eeeh, o zaman, doktor, sakın ol." Beni geri arayan adını söylememe gerek yok.

"Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda, başından sonuna kadar yanımdaydın. Hapishaneye girdiğimde ve çıktığım gün. Bu vesileyle de seni düşünmek çok doğaldı".

Ona yaptığım sayısız okşama Koç'un sesini yükseltiyor.

"Şu lanet eller. Eller. Doktor!"

"Sen Chantal'sın," diye hatırlatıyorum ona, müstakbel karısını bırakmadan.

"TAMAM! *Tanrım, ne iğrenç bir sahne. Elbiseni kırıştırarak. Pençelerini indir, gne gne!*"

Bu kez gülümsüyorum ve ateş püskürtenin adı geçtiğinde içimde kopan duygu kasırgasını kenara bırakıyorum. Arkadaşımı yanaklarından tutup gözlerinin içine bakarak uyarıyorum: "Az önce patlayacak bir bombanın dişlilerini bir araya getirdiğinin farkında mısınız?"

"Bu benim seçimim. Bugün benim günüm".

"Bizimki!" diyor Leclerc.

"Bugün *bizim* günümüz ve seni yanımda istiyorum, çünkü sen benim hayatımın tanığıydın Nolan".

"Ah, bu arada, sırası gelmişken," diye sözümüz kesildi. "Crystal'ın şahidi olarak sevgili Bootstrap'iniz de var."

"O zaman bunu bilerek yapıyorsun!" diye azarlıyorum onu, omuz silkip suçsuzmuş gibi davranmasını izliyorum.

"Söz veriyorum, aranızda uygun bir güvenlik mesafesi oluşturmak yere altın bir bant koyduracağım."

'İçeceklerimi zehirleyecek'.

"İkisi de bir sicario tutacak" diye ekliyor Aries, biraz güven verici

bir şekilde,

"Yengeç'in kulesini temel alarak. Yay'ınki daha iyi. Oku fırlattığı için daha şiirsel. Size tükürmek için uygun şekilde eğitilmiş olan küçük Michelle'den bahsetmiyorum bile.

çocuklara yapılabilecek en kötü hakaretler. Elbette siz de ona dairelerinizi herhangi bir sanatçı için kullanma fırsatı vereceksiniz. Öte yandan küçük olan, Chantal'a göre, Leskov gibi kötü insanlarla takılıyor, diğer şeylerin yanı sıra, ateş püskürteninize göre, düğünümüze katılmayı hak etmiyor. Onun kara listesinde. Belki onunla arkadaş olabilirsiniz, ona karşı durabilir'.

"Bugün her zamankinden daha fazla konuşuyorsun," diye not ediyorum. Hayatı boyunca sevdiği kızla evleneceği için çok mutlu olmalı.

"Ben elektrikliyim, kollarında biraz fazla sıkı tuttuğun o güzel kadın örneğinin parmağına bir yüzük takmak için sabırsızlanıyorum."

"Konsepti kavradım.

"Fantastik".

Crystal'ın yanağını şefkatle sıkıyorum ve yerime dönüyorum. Arkamı döndüğümde, yüzüme çizdiğim merakı fark ettirmeden, "Biliyor mu?" diye soruyorum.

"Tanrım, hayır!" diye cevaplıyor müstakbel gelin. Oflayarak sandalyeme gömülüyorum.

Bomba kesinlikle patlayacak, neyse ki Bootstrap gerçeklerden haberdar edildiğinde ben orada olmayacağım.

"Yani, sizi bilgilendirmenin en iyi yolunun ne olduğunu sormak için buradasınız".

"Aslında bu konuda hiçbir şey bilmiyordum," diye ellerini havaya kaldırır Aries. "Yeni öğrendim. Kendimi bu görevden muaf tutuyorum. Kıyamete tanık olmak istemiyorum. Love, Leskov'dan yardım iste, bir silah getirsin."

"Çok teşekkürler, eh!"

"Kendi işine bak, bebeğim.

"Chantal ne derdi?" diye soruyorum, hâlâ kaskatı, sofistike bir poza bürünmüş, çenesini kaldırmış ve parmakları arasında defalarca tuttuğum saçlarını sallıyormuş gibi yapan taklitçiye.

'Ya ben ya da o. Bu kadar basit. O küstah gne gne ile aynı havayı solumaya niyetim yok!'

"Ya gerçekten böyle tepki verirse?" diye belirtiyorum.

"Öte yandan, bence seni yanında görmek için sabırsızlanıyor." Kadınlar ebedi romantiklerdir.

"Ona daha iyi vurabilmek için, elbette."

"Teşekkür ederim, Koç. Çok güven vericisiniz."

"Bize dönün," diyor Crystal.

Leclerc endişeyle, "Peki ya biz?" diye sorar.

'Yanlış olan bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor'.

"Aramızda mı? Ciddi misin sen? Bu nasıl mümkün olabilir? Ama daha önce yanlış bir şey olmadığını ". Bence Aries, Chantal'a hayal edebileceğinden daha çok benziyor.

Onu işaret ediyor ve benden destek istiyor. Not defterimi açıyorum ve not almaya hazırlanıyorum. "Bu adam mantıksız bir kıskançlık içinde olduğunun farkında değil."

"Ah, önemli değil zaman," diye cevap veriyor, memnuniyetle gülümseyerek. Gözlerimi beyaz kâğıda indiriyorum ve yazıyorum: *inkâr*.

Cancer

Crystal'ın seçtiği organizasyon planlayıcısının kalede olduğunu biliyorum. Gelin ve damat adayı benim genel gözetimimden kaçamazdı, bu yüzden Louis Vuitton askılı çantayla süslenmiş dar şampanya rengi kılıf elbisemle, zavallı talihsiz kadının yoluna çıkacağımdan emin olduğum son koridora doğru kendimden emin adımlarla ilerliyorum. Kadın beni şimdiden şefkatli yapıyor, çünkü beni fark ettiğinde beyaz saçlarının dehşet içinde döküleceğinden eminim.

Birisi, kim olduğunu bilmiyorum ama bir fikrim olabilir, onu benim hakkımda uyarmaya karar vermiş. Bayan adı her neyse günlerdir benden kaçıyor. Bu beni gururlandırıyor, bu sadece ünümün benden önce geldiğini ve tanınmış bir profesyonelin bile benim ilahi yargımdan korktuğunu gösteriyor.

Her zaman olduğu gibi her şeyi değiştirmesini sağlayacağım.

İstedikimi elde edene kadar hiçbir şeyi onaylamayacağım. Sunak , menü, parti teması, dekorasyon renkleri, müzik, çiçekler ve konuklar. Özellikle de katılımcılar.

Bingo!

Kadın büstler koridorunda donup kalır.

Topuklu ayakkabılarını giyip bir kaçış rotasına yönelebileceğini düşünüyorsa zavallı bir kandırılmış kadındır.

Adımlarım mermerde yankılanıyor, kendinden emin ve sofistike, çalışma malzemesini göğsüne bastırarak bir karınca gibi bana doğru ilerleyen kızıdan çok farklı.

Zihnimde Game of Thrones'un müziği, özellikle de *Mother of Dragons* parçası, hedefimden önce bana eşlik ediyor. Ve kendimi çok asil hissediyorum.

"İşte buradasın, Düğün Planlayıcısı!", ellerimi kalçalarımın koydum. Bir profesyonelin, benim de doğuştan bir profesyonel olduğumu en başından anlaması çok güzel.

"Bayan Marchand daha iyi olurdu".

Ne kadar küstahça!

Yüzünü zımpara kağıdıyla yıkasa bile çıkaramayacağı ucuz bir rimelle bulaşmış iri kahverengi geyik gözlerine bakarak bir kaşımı kaldırıyorum ve elimi omzuna koyarak onunla birlikte atalarımın heykellerinin reproduksiyonlarının önünden geçiyorum.

Bir gün ben de mermere oyulacağım. Yine de tam bir D talep edeceğim.

"Senden bir iyilik isteyeceğim canım."

"Anlat bana".

"Çeşitli evraklarınızla birlikte düğün davetlilerinin listesinin bulunduğu dosyayı da getirmiş olamazsınız değil mi?" diye sorduğumda, kadının donup kaldığı ve korkuyla bana baktığı anda kaybolan geniş bir sırıtışla ona karşılık veriyorum.

Bana bir bak, yüzümde korku ifadesi var.

İstedigimi elde edeceğim, bu bir kurnazlık meselesi.

"Gelin, damat ve Bay Taurus Leclerc dışında kimseye vermeme izin yok".

Fresklerle boyanmış tavana bakıyorum.

"Elbette, Yüce Tanrı her zaman her şeyi biliyor olmalı," diye mırıldandım. "Ama ben sağdıcım, törenin organizasyonuna katkıda bulunma hakkım ve görevim var ve eğer merak ediyorsanız, etkinlikler konusundaki tartışılmaz uzmanlığım nedeniyle hazırlıklara katılma yetkisine de sahibim."

"Bayan Leclerc, bunu yapamam..."

"En büyük arzuları hatırı sayılır bir harcama gücüne sahip taraflarla evlenmek olan sayısız genç kız tanıyorum. Bu sefer, onu biraz daha rahatlatmak için, onu kol mesafesine alıyorum. "Eminim belirli türden bağlantılar kurmakla ilgileniyorsundur, bilirsin... belirli çevreler, Paris'in seçkinleri, önemli olan insan dilimi. Benim gibi. Tek yapmam gereken *Montmartre Sokağı*'ndaki *Silencio Kulübü*'nün seçkin toplantılarından birine gitmek, Fransa'nın en önemli kadınlarıyla birlikte salonda oturmak ve onlara Bayan Wedding'in...' demek.

"Marchand".

"...Planner, tüm Paris'teki en iyi çift tuzağı organizatörü, yani düğün organizatörü. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Ellerimi gürültüsüzce çırparak yolunu kesiyorum. Kirpiklerimi birkaç kez aşağı yukarı oynatıyorum ve sahte bir gülümseme daha gösteriyorum.

"Size herhangi bir liste verebileceğimi gerçekten sanmıyorum. Bayan Colin tarafından bunu yapmam kesinlikle yasaklandı.

Göğsüm hava ile doluyor, bir kasırga şeklinde serbest bırakmadan önce gömmeye çalıştığım bir öfke pufu.

'Düğün planlayıcısı canım...!'

"Bayan Marchand".

"Gelin ve damat adayının size ödeme yapmasını tamamen anlıyorum ama...". Kayışa iliştirilmiş mini çantayı karıştırıp çek defterimi arıyorum. Kalemi de çıkarıp şanslı bayana göz ucuyla bakıyorum. "Bakalım," diyerek biro kalemimin topunu kâğıdın üzerine yerleştiriyorum.

"Mmh-mmh-mmh, bu kadar gizli bilgi ne kadar tutabilir?"

"Ama o ne yapıyor?" Yüzünde okuduğum bu öfke mi?

"Oh, jestlerime aldırmayın. Bu vazgeçemediğim eski bir aile alışkanlığı. Küçük bir ahlaksızlık,' diye omuz silkiyorum.

"Buna inanamıyorum!" Sanırım onu gerçekten üzdüm. Bazen böyle bir etkim oluyor. "Bana rüşvet mi vermek istiyorsun?"

"Bu ne cüret, Planner!"

'Mesleki etiğim beni benzer ayartmalara düşmekten alıkoyuyor'.

"Sana yasak meyve sunmuyorum ki. Hadi, şimdi, Wedding...".

"Marchand," diye tekrarlıyor sinirli bir şekilde. "Bayan Marchand."

Böyle bir durum ısrar gerektirir. Yenik düşecek, bunu hissedebiliyorum. Görmezden gelmeye ve yoluma devam etmeye karar veriyorum.

"Yirmi bin mi? Otuz olsun. Konuk listesine bir göz atmak için otuz bin avro. Az mı geldi?" Cevabını beklemeden önceden açıklanan rakamı yazıyorum.

'Teslim olmayacağım'.

Dikdörtgen şeklindeki sayfayı yırtıyorum ve kâğıdı göbeğimde asılı duran çantaya koyup yeniden fırlatıyorum.

"Otuz beş!" Pazarlık aşamaları asla kısa sürmez, cesaretimi kaybetmemeliyim.

"Bayan Leclerc, lütfen...".

"Burada neler oluyor?"

Sesini duyar duymaz ürperiyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum, o zamandan beri onun etrafında olduğum için ondan daha fazla nefret ediyorum,

Kaçınılmaz olarak, bir tür aile üyesi oldu. Benim için değil.

Benim için asla
olmayacak! Dönüp ona
bakıyorum.

"Bu kötü gün bugün bana eziyet ediyor gibi görünüyor. Leskov *suçlu* canım. Küçük kardeşim dönekle nişanlanmadın mı?"

"Michelle anlaşmamızı tamamladı. Şu anda . Öyle söyledi."

"Peki ne yükümlülüğü var? Topu on kez üst üste Ariel'e atmak gibi mi?"

Etrafımda dolaşıyor, arkamdaki kızı işaret ediyor. Beni tamamen görmezden geldiğini, sanki Netflix'teki Lucifer ona yaklaşıyormuş gibi ona bakan kadına kedi bakışlarıyla baktığını fark ediyorum.

"Ama merhaba," diyor ona göz kırparak. Öpmek için elini tuttuğumda çığlık atıyorum.

"S-kaydet." Ani bir kekelemeye yakalanan kız, elini ona uzatır.

"Ah, canım," diye mırıldanıyorum, gözlerimi havada yuvarlayarak. Neyse ki Zakhar o kadar kurnaz değil ve onu sadece sıkırmakla yetiniyor. Romantizm ona ait değil, bundan ne anlaması gerekiyor?

"Başının dertte olduğunu görüyorum. Merak etmeyin, Bayan Leclerc havlar ama ısırmaz".

'Aynen öyle,' başrol oyuncusu olmaya geri dönüyorum, çünkü bu sahne benim, lanet olsun. "Ama bir bakışla, elektrik ver. Burada kimse elektrik çarpmasını istemez, değil mi?"

Ancak elektrik çarpan kişi, Rus devinin dudaklarında asılı kalan *Matmazel Planner*'dir.

"Sanki yapabiliymişsin gibi, Şeytan."

"Senden nefret ettiğimi daha önce söylemiş miydim?" diye cevap veriyorum, tarzımı kaybetmemek için sofistike bir havayla. Onun yerine çığlık atıp saçlarını yolmak istiyorum.

"Günde en az on üç kez" diye konuşuyor benimle, ama bakışlarıyla kızı baştan çıkarıyor. Terazî'ye söylemeli miyim?

"Hayır, genellikle yirmiye kadar çıkıyorum."

"Chantal'ın bana karşı bir zaafı var ama içindeki tutkuyu serbest bırakması için biraz daha zaman geçmesi gerekecek."

"Senden nefret etmeme neden olan tutku hiçbir yerde hapsolmadı. Çok doğal bir şekilde ortaya çıkıyor."

"Bu onun göz kırpma şekli". Kadına bile göz kırıyor.

"İğrençsin!"

"Uzun zamandır sizi rahatsız mı ediyor? Adı ne onun?"

"Monique Marchand.

"Ben Zakhar Konstantin Leskov. Nasılsınız?"

"Kim olduğunu biliyorum.

"Tanrım!" diye araya giriyorum. "Midem bulanıyor, ihtiyacın olduğunda Maalox'um nerede?"

"Bayan Leclerc konuk listesinin içeriğini öğrenmem için beni satın almaya çalıştı".

Bu nasıl bir casusluk? Kendi çatımın altında yaşayan düşmanıma niyetimi açıklamak!

"Sana ne kadar teklif etti?" diye soruyor pislik herif.

"Beni adıyla çağırın.

"Sadece sen de karşılık verirsən.

"Elbette." Doe gözleri Rus'un kahverengi gözleriyle her karşılaştığında parlıyor.

'Leskov, sen bir öğünde alınan on kilo karbonhidrattan daha kötüsün'.

"Sana yardım ediyorum, seni aptal!" diye fısıldıyor.

"Bayan Colin listeyi Bayan Leclerc'e göstermemi açıkça yasakladı". Ve burada Wedding itiraf ediyor.

"Bunu kesinlikle mantıklı buluyorum," diye onu şımartır aptal.

Hemen şikayet ettim: 'Peki neden böyle bir emir verdi? Diğer şeylerin yanı sıra benim şahsıma karşı'.

"Evet, nedenmiş o, Şeytan? Kim bilir!"

"Buraya gel!" Parmaklarım kocaman kolunu tam olarak saramıyor ama parmak uçlarım gömleğinin kumaşına yeterince batıyor ve onu istediğim yere, yani yumurtalıkları tehlikede olan kadından uzağa sürüklüyor. Ses tonumu alçaltıyorum ve sadede geliyorum: "Lanet olası listeye bakmam yasaklandığına ve Bayan Planlayıcı sizin huzurunuzda orgazm olmak üzere olduğuna göre, Rus cazibenizle ona rica etseniz de şu lanet olası dosyanın en azından iki tarafına bir göz atsanız?"

"İstesem hepsini izleyebilirim."

"O zaman yap," diye parmaklarımı şıklatarak emrediyorum.

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü sana soruyorum."

"Karşılığında bana ne vereceksin?"

"Bak, yüzündeki yara izi, hüznü bakışın muzipçe gülümseyen dudakların beni etkilemiyor, bu yüzden..."

"Leclerc'le pazarlık yapıyorum," diye ellerini kaldırıyor.

"Cennetlerin cenneti! Sana bir çek mi kesmemi istiyorsun yoksa bir kulak mı?" diye .

"Ne kadar öneriyorsun?" Kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Gerçekten mi?"

"Da'.

Alt dudağımı ısırıyorum, ağına düşüp düşmemekte kararsızım.

"Yirmi bin.

'Daha fazlasını yapabilirsin, sen bir milyonersin'.

"Utanmalısın!" Kaç kez onu bir bakışla yakmak istedim? Çok fazla. Ve her seferinde hiç yanmadı. Çok kötü! "Otuz."

"Tam olarak neye bakmak için otuz bin? Ve her halükarda, rüşvet verme kapasiteniz göz önüne alındığında, bu bana düşük bir rakam gibi geliyor".

"Pekala, seni lanet suçlu! Kırk bin ve anlaşmayı kapatıyoruz.

"Hadi yapalım Bunun gibi: için bu sefer Hadi gidelim.
 içinde Barış içinde ve senin Karne. Yine de
sizi tatmin edeceğim ama bir şartla'.

Bugün hangi azize teşekkür etmeliyim?

"Bach çiçeklerime ihtiyacım var yoksa duygusal bir çöküş yaşayacağım. Karşılığında ne istiyorsun?"

"O listede belirli bir isim olup olmadığını bilmek istediğinizi biliyorum. Tek ilgilendiğiniz bu. Ne kadar zamandır? Neredeyse kaleye geldiğimden beri.

"Benimle alay etmeye mi cüret ediyorsun?"

"Sana aynıyla veriyorum, Şeytan."

"Sen bu isim hakkında ne biliyorsun ki?!"

"Her şeyi biliyorum," diye fısıldıyor doğrudan kulağıma, kulak mememi gıdıklayarak. Omurgamdan aşağı bir rahatsızlık ürpertisi akıyor.

"Bunu sana Michelle mi söyledi?" diye soruyorum.

"Net". Pislik herif iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor, o kadar ki her zamanki sert, otoriter havasını sergiliyor, bu da beni etkilemiyor.

"Terazi mi?"

"Net".

"Crystal!"

"Da!"

"Kaltak. Ona haydutlarla sodalaşmamasını söyledim! Karşılığında ne istiyorsun, Leskov *suçlusu*?"

"Bana *suçlu* demeyi kesmeni istiyorum, kesinlikle. Özellikle de çocukların yanında.

"Pekâlâ. Bu çabayı gösterebilirim. Anlaşma tamamlandı. Şimdi git ve o ismin lanet listede olup olmadığına bak."

Onu zorla döndürüyorum, avuçlarımı mermer sırtına bastırıyorum ve içinde bulunduğu duruma bakılırsa pantolonunu ıslatacak olan etkinlik organizatörüne doğru itiyorum.

Birbirleriyle birkaç saniye konuşmalarına izin veriyorum, onlara doğru miktarda samimiyet veriyorum, ta ki daha fazla dayanamayıp ellerim arkamda daha da yaklaşıp kadar.

"Bana ne soracağını biliyorum," diyor ona, yanakları kızarmış bir halde.

Kayınbiraderimin benim istek listemi bir bakışta nasıl anladığını görmek içimi kemiriyor. Bu sonsuz günde sahip olduğum tüm , bilmek için ne kadar sabırsız olduğumu orada bulunanlara göstermemeye çalışıyorum.

Kız kardeşimin ortağı satır aralarını aceleyle okuyor ve doğrudan bizi ilgilendiren ismi hedef alıyor. Ben gözetleyemeden her şeyi kapatıyor ve kağıtları düğün organizatörüne geri veriyor.

"*Spasibo*, Monique".

"Sence Ruslar kadınların külotlarını iki kat daha fazla mı ıslatıyor?" diye yorum yapıyorum.

"Affedersiniz, son derece kaba bir insan. Kız bana sanki şeytanmışım gibi baktı.

"Yani?" Fısıldıyorum, alma bir bakış itibaren parça .
Leskov.

Muhtemelen ağızındaki baklayı çıkarmadan önce onun kaçmasını istiyordur.

"Tekrar teşekkür ederim, Monique. Seninle tanışmak bir zevkti. Şatoda görüşmek üzere."

Onun elini sıkıyor. Yanaktan yanağa üç öpücük veriyor.

"Güle güle Zakhar".

Organizatör üç metre bile gidemedi ki ben ona bağırılmış olayım:

"Arkadaşlarıma senin kötü bir düğün olduğunu söyleyeceğim".

'Onu rahat bırak, sadece işini yap, daha az... Chantal ol'.

"Nasıl daha az *ben* olabilirim ki? Ben kendim için bile hantalım!" Kadın uygun bir mesafeye ulaşır ulaşmaz, titreyerek

bilgi arzusuyla, doğrudan konuya giriyorum. "Yani? O isim orada mı, değil mi?"

"Bilmiyorum, size iki maça veren adamın adını hatırlayamıyorum."

"Sen lanet olası bir pisliksin!", göğsüne yumruk atmaya başladım. Hareketim vücudunda tüy yağmuruyla aynı etkiyi yaratıyor.

"İşte, işte!" diyerek beni bileklerimden yakaladı ve durdurdu.

Ve böylece benim zihnim de donuyor. Zakhar'ın arkasından korkunç bir dondurulmuş kare ilerliyor. Şu anda bile onu görebiliyorum, sadece varlığıyla bana eziyet ediyor ve ustaca boyun eğdiren tavrıyla, o baştan çıkarıcı, ahlaksız bakışıyla beni çağırıyor ve... "Chantal, ağlamayacak mısın?"

Elinden kurtuluyorum, kirpiklerim titriyor, zihinsel izolasyon anımdan uyanıyorum.

"Asla," diye sertleşiyorum, geri çekilip göğsümü şişiriyorum. "Bedenim kendisinden tek bir damla bile kaybetmeyecek. Bu değerli zarftan bir gram bile duygu kaçmayacak," diye işaret ediyorum.

"Nasıl her zaman bu kadar abartılı olabiliyorsun?"

"Kapa çeneni, suçlu..."

"Ah-ah! Bir anlaşmamız var," diyerek parmağını kaldırır.

"Eşanlamlısını bulacağım." Omuz silkerek onu geçtim ve yoluma devam ettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağılıyor arkamdan.

"O büyük hain baldızımı arıyorum!"

Crystal hayatının en önemli gününde yanında kimin olacağına karar vermeli.

Hiç şüphem yok: O ya da ben.

Şatonun koridorlarında öfkeyle yürürken, her zamanki kendimden kopma hissi içimi kaplıyor. Nolan düşüncelerime her dokunduğunda, sanki olduğum kadının farkındalığını kaybediyorum. Tüm kesinliklerim yıkılıyor. Hayatım boyunca inşa ettiğim barikat gıcırıyor ve beni ayırt eden soğukluk ve bencillik yok oluyor, onun stüdyosunu sık sık ziyaret ettiğim zamanlar dışında hiç bilmediğim bir bana giden yolu açıyor.

Başlangıçta korkmuştum. Kendimi tanıyamadım, farklı hissettim. Sonra, onun yerine, onun yanında olduğum kişiyi sevdim. Doğamı hiç değiştirmedim, aramızda her zaman bizi ayıracak kadar zorba kaldı, ama kısa süreli anlarında, akşamlardan çalınan

Günlük rutinimizde, her şeyi ve herkesi dışarıda bırakarak onun göğsüne sarıldığım saatlerde, huzur, coşku ve bütünlük hissi kollarıyla birlikte beni de sarıyordu.

Ve onunla mutlu hissettim.

Bu yüzden bana şimdi kaybettiğim mutluluğun tadını tattıran kişiyi bir daha görmeye niyetim yok. Çünkü kalbimin derinliklerinde, Nolan Duris'in içimdeki kasırgaya hükmedebilecek tek zayıflık olduğunu biliyorum. O, fırtınadan sonra bulutların arasından ürkekçe çıkan bir güneş ışığı gibi. Issız bir gece sahilinde, sudan çıkıp üşüdüğünüzde yanan bir şenlik ateşi gibidir. Ateş dillerinin önünde oturur, onların sıcaklığıyla ısınırsınız, ta ki alevlenene ve teniniz artık yoğunluğa dayanamayana kadar.

Ve belki de bana, bize olan da buydu. Her şey çok acı verici olmaya başlamıştı.

Tek tepkim kaçmak oldu. Ve bunu en kötü şekilde yaptım.

Gerçek şu ki, hikayemizi bitiren o değil, bu noktaya getiren bendim.

Öyle ki bana incinmiş, hayal kırıklığına uğramış ve beni yanında tutmamaya kararlı bir şekilde baktı.

Kendisi.

Asla tekrarlamayacağım düşünceler ve itiraflar arasında, hatta İşkence altında Koç'un kulesine ulaşıyorum. Altın topuzların kıvrılmış boynuzlarına bakıyorum, üçe kadar sayıyorum ve daireye giriyorum.

Ah, kapıyı çalmadım, bu yüzden yatak odasına ulaşır ulaşmaz, Aries'in Crystal'ın vücuduna sokulan kışının görüntüsü, odasının lüks resminde zafer kazanıyor.

"Ne göt ama, kardeşim!"

"Lanet olsun, Chantal!"

4

Nolan

Bir yıldan biraz daha önce.

Henüz Crystal'ın dairesinin bulunduğu sokağa girmemiştim ki, sokağa doluşmuş paparazzi sürüsünü fark ettim.

Akbabalar gibi binanın ön kapısının önünde durmuş, *Kristal Katil*'in ve onu ziyaret eden herkesin fotoğrafını çekmek için bekliyorlar. Ara sokağa park ediyorum ve arabadan çıkmadan önce cep telefonumdaki bildirimlere bakıyorum.

Neredesin?

Karıma yine o anki kadının evinde olduğumu söylemek, Crystal hapishaneden çıktığından beri zaten uygunsuz olan kıskançlık duygularını daha da alevlendirmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Serbest bırakıldığı gün onu almaya gittiğimi bile bilseydi, bana iade ettiği evlilik yüzüğünü kesinlikle alırdı.

Akıl hocama bazı raporlar teslim etmem gerekiyor. Bir konsültasyona . Bugün bir resepsiyonum var ama akşam yemeği için dönmeyi planlıyorum.
TAMAM!

Audi'den indim ve bir gözlük taktım. Yaz sıcağı beni açık gri gömleğimin manşetlerini dirseklerime kadar açmaya zorluyor.

Telefonumu ve cüzdanımı ceplerime geri koyuyorum ve derin bir nefes alarak fotoğrafçılar ve muhabirlerle dolu kaldırımda yürümeye hazırlanıyorum.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde tüm kameralar bana dönüyor ve bir mermi patlamasını andıran klasik sinir bozucu sesleriyle patlıyorlar.

Çünkü her atış Crystal ve Lise'e indirilen bir darbeye eşdeğerdir.

Dişlerimi sıkıyorum, kararlı adımlarım ve eğik başım *Kristal Katil*'den bahsedilen tüm gazetelerde yer aldığı anda karıma kendimi açıklamak zorunda kalacağımın şimdiden farkındayım.

Bana sorulan, her biri diğerinin üzerine yığılmış sayısız soruya, müdahaleci içeriğe, yüzüme doğrultulmuş mikrofonlara ve sürekli, taciz edici, durdurulamaz flaşlara dikkat etmiyorum.

Binaya girmeyi başarıyorum, ahşap kapıyı arkamdan kapatıyorum ve evde beni bekleyen kadına söyleyecek bir bahane bulma ihtiyacından düşüncelerimi arındırmaya çalışarak daire kapısına ulaşıyorum.

Crystal'in yerleşmeye başladığını görmek beni çok mutlu ediyor.

Leclerc ailesinin avukatları benimle temasa geçtiğinde, hanedanın mülklerinden birinde yaşamasına izin verildiğini bilmek, vaftiz babasının yokluğu ve neden kimsenin onu ziyaret etmediğini merak etmekten başka bir şey yapmayan küçük kızın içine kazdığı boşluk göz önüne alındığında, başlangıçta harika bir hareket gibi görünmüyordu, ancak çeşitli artıları ve eksileri muhakeme edip incelediğimde, sonunda onu bu fırsata doğru itmenin doğru olduğunu hissettim.

Bir yandan bunu ona borçluydular, diğer yandan da Paris'te çok pahalı bir stüdyo dairenin masraflarını karşılamak için hemen bir iş aramak zorunda kalarak hayatını yeniden yoluna koyma şansı olmayacaktı.

"Sana bir kahve ısmarlayacağım!" Onu mutfak adasının etrafında dolaşırken, aroması hemen gelen makineyle görüyorum.

Oturma odasında oturuyorum, güneş gözlüklerimi sehpanın üzerine koyuyorum ve paparazziler hakkındaki olağan tartışmayı dışarıda bırakıyorum.

Kısa bir süre sonra bana katılıyor ve birlikte sıcak içeceğimizi yudumluyoruz.

"Artık hali vakti yerinde bir kız olduğum için seanslarınızın parasını ödeyebiliyorum. Sadece meraktan soruyorum, benimle yaptığınız iş ne kadar?"

Bardağı atıyorum ve dudaklarıma alaycı gülümseme yayılıyor.

"Buraya iş için gelmiyorum Crystal."

Ona ne zaman gerçek bir ilgi göstersem - duygusal düzeyde yani - sinirleniyor ve bir sigara yakıyor.

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü biz arkadaşız.

Onun için arkadaşlığın uzun sürmeyen, hayatında sabit bir yeri olmayan bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Bana çekilmez en iyi arkadaşıyla olan ilişkisinden ve bunun onun için ne kadar önemli olduğundan bahsettiği zamanları hala hatırlıyorum, ama ona arkadaşlığın onun için ne anlama geldiğini sorduğum ve dudaklarından her zaman Chantal Leclerc'in adının döküldüğü, ardından kötü düşüncelerin, yanlış ve bu kadar genç biri için korkunç kavramların geldiği anlardaki gözyaşlarını hala daha iyi hatırlıyorum.

"Şişlikle ilgili sorunlarınızı çözdünüz mü?"

Her zamanki gibi konuyu başka bir yere çekiyor. Bir süredir, uygunsuz görünmemeye çalışarak, özel hayatım hakkında bilgi edinmeye çalışıyor.

Psikolog/hasta ilişkimizin sona erdiğini düşünmeye başlamalıyım, tıpkı artık gerçekten arkadaş olduğumuz fikrini kabul etmem gerektiği gibi.

Kendime biraz cesaret vermek için iç çekiyorum ve rahatlıyorum.

"Sana karşı dürüst olacağım Crystal. Karım evlilik yüzüğümü çıkarmıştı."

"Neden?"

"Çünkü benim işim genellikle onun hakkı olan zamanı alıyordu".

"Ve şimdi de geri mi verdin?"

"Deniyorum. Bana geri vermiş olması, benimle paylaşmak istediği anları iyi değerlendirdiğim anlamına geliyor."

İçgüdüsel olarak kendimi altın yüzüğü okşarken, yüzük parmağımın etrafında döndürürken buluyorum. Gözlerimi indirmem, muhatabımın bakışlarından kaçmam, sözlerimin gerçek düşüncelerimle çeliştiğini neden olabilir, ancak ondan benimle arkadaş olmasını istediğim gibi, onunla arkadaş olmaya çalışıyorum.

"Bana gerçeği söyle, sorun nedir?". Ve onun, beni tanıyan pek çok insandan daha fazla, aslında her zaman yanlış giden bir şeyler olduğunu anladığını bilmek bana, er ya da geç, ondan yıllardır istediğim şekilde açılabileceğim konusunda umut veriyor.

Utanarak, ama belki de daha çok içimdeki kaşıntıyı dışarı çıkarma ihtiyacıyla, bir elimi dağınık sakallarımın üzerinde gezdiriyorum ve zihnimin ON düğmesine basıp, ikilemlerimi özgürce, ama sınırlı bir şekilde dışa vuruyorum.

'Açıksası Crystal, sorun görüldüğünden çok daha önemsiz'.

"Söyle bana, seni yargılamak için burada değilim. Cit. Dr. Nolan Duris'.
Dudaklarım spontane bir gülümsemeyle genişliyor ve konuşmaya devam ettiğim anda kayboluyor.

"Karım ve ben artık yatakta birbirimizi anlamıyoruz".

"Oh!"

Böyle bir şeyi kabul etmek zor, en azından benim için. Yanımda uyuyan kadın dokunuşlarımdan omuz silktiğinde başarısızlık ve yetersizlik hissi beni ele geçiriyor.

"Sanırım bunun nedeni bütün gün iş için dışarıda olmanın verdiği yorgunluk. Bir süredir kendime bunu söylüyorum. Gittikçe daha da genişleme eğilimi gösteren bu mesafeyi anlamlandırmak için zihnimin kendine söylediği şey bu. 'Gece yatağa giriyoruz ve çöküyoruz, bu yüzden... Bilmiyorum, belki de sadece enerji eksikliği, ilerleyen yaş meselesidir...'.
"Sen otuz altı yaşındasın, seksen altı değil."

"Ben denediğimde, o geri çekiliyor. O denediğinde de ben geri çekiliyorum. Sadece beni reddettiğinde nedenlerini anlamaya çalışıyorum, tersi olduğunda ise artık beni heyecanlandırmadığını düşünüyor ve tartışmalar başlıyor."

"Yani hiç seks yapmıyorsun".

"Aynen öyle!"

Ve bunu yüksek sesle söylemekten utanarak duşa girip her şeyi kendim yapıyorum.

"Bakalım," diye bir duman bulutu üflüyor.

"Söyleyin bana Dr. Colin, ne yapmalıyım?"

"Cevabın tek olduğu açık: sevişmek zorundasın. Artık çekici olmadığınız için reddettiğinizi sanmıyorum. Cazibenize karşı bağışıklığım olabilir ama sizi temin ederim ki kadınlar gözleri kapalı kendilerini size atarlar. Karınızı tanımıyorum ama beş yüz kilo olmadığından ve sakalı olmadığından oldukça eminim, bu yüzden bunun fiziksel bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu nedenle, benim tavsiyem: bedeninizle seks yapmadan önce, zihninizle seks yapmayı deneyin. Bazen en iyi seks gözlerinizle yaptığınız sekstir".

"Gözlerle seks".

Lise ile hiç böyle bir şey olmadı.

Bu daha önce hiç kimseyle olmamıştı, gerçekten.

Bu farkındalık içsel yetersizlik duygumu daha da kötüleştiriyor, çünkü hayatımın yıllarını kaybettiğimi ya da yapamadığımı hissediyorum.

Hiç çiçek açmayacak bir bahçe yetiştirmek.

"Aries ve ben ne zaman kavga etsek bunu yapardık. Birbirimizle konuşmazdık ama gözlerimizle birbirimizi sertçe becerirdik."

"Peki sonra ne oldu?"

"Nerede olursak olalım beni fiziksel olarak yakalar ve yalnız kalabileceğimiz bir yere götürürdü; bir duvara karşı, bir masanın üzerinde, yerde, arabada seks yapardık. Bazen toplum içinde bana dokunurdu. Her zaman kimse görmeden ellerini üzerime koymanın bir yolunu bulurdu. Tek sorun kendini dizginlemek zorunda kalmasıydı. Bazı yüz ifadeleri takınırdım... Masada, tüm ailesi etrafındayken orgazm olan, hormonları genç bir kızın yüz ifadesini hayal edin.

"Karımın gözleriyle sevişmeye çalışacağım, bu güzel tavsiye için teşekkür ederim Crystal."

Ona uzun uzun bakarsam Lise'nin bana sırtını dönme ihtimali daha yüksek.

Zil çaldı ve nihayet taşkınlığım sona erdi. İlk kez evliliğimde seks olmadığını kabul etmekten rahatsız olduğumdan değil, ama yine de özgürleştiriciydi.

"Düzgün bir şekilde yerleşmekle iyi yaptım". Az önce kimin konuştuğunu ve içeri girdiğini hâlâ tam olarak göremiyorum ama ses tonundan Crystal'ın en büyük güvensizlik nedenlerinden birinin geldiğini anlıyorum.

"Alt kat paparazzilerle dolu. Beni tanıdıkları anda fotoğraf çekmeye başladılar. Sence iyi görünüyor muyum?"

Bu noktada ayağa kalktım, onunla şahsen tanışmayı merak ediyordum.

Ona anlatacak çok şeyim olacaktı, özellikle de yıllar içindeki kötü davranışları hakkında. Ancak mesleki gizlilik, kendisini bir kez bile hapisane ziyaretçileri arasında görememenin ne kadar acı verici olduğunu bana anlatan genç kızın endişelerini ifşa etmememi gerektiriyor.

Bu kadına karşı asla saygı duymayacağımdan eminim.

"*Evet*. Harika görüneceksin!" diyerek ev sahibesi onu şımartır.

Şımarık Chantal Leclerc'e karşı her zamanki tavrı.

"Eşyalarınızı getiriyorlar, açık bırakın!".

"Eşyalarım mı?"

Zengin egoist ona üstün geliyor, beni fark eder etmez donup kalıyor.

Ona iyice bakmak için duruyorum. Ayaklarının iç kısmı, uzun ve mükemmel bacaklarını incelten dik topuklu ayakkabılarının ince siyah şeritleriyle zarif bir şekilde süslenmiş gibi görünüyor. Alev kırmızısı dar elbisesi vücudunun her şeklini titizlikle takip ediyor, kalçalarının kıvrımlarını belirginleştiriyor ve belini sıkıyor, ardından yakasından yumuşaklığı ortaya çıkan iki göğsünü desteklemek için gergin görünüyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum, incelememe ara vermeden devam ediyorum ve hala diva tarzı bir güneş gözlüğünün gizlediği porselen bir yüze karşı öne çıkan dolgun dudakların kızılığında duraklıyorum.

Ve bir jet sosyete yıldızı gibi, ateş rengi saçlarının yumuşak dalgalarını örten 1950'lerden kalma büyük bir şapka takmaktan kaçınmadı.

"Yüce Tanrım, bu kim?" Beni kastediyor.

Gözlerimi bir kez daha kırıştırıyorum, çünkü az önce bir metre yakınına kadar geldiğim en zarif ve seksi kadını gördüğümü göstererek onun egosunu beslemek gibi en ufak bir niyetim yok.

"Chantal, bu Nolan Duris, iyi bir arkadaşım."

"Dokuz yıldır hapistesin ve benden daha fazla arkadaşın var! Hayat acımasızdır'. Ve güneş gözlüklerini, şapkasını ve şeyini çıkardığında, uzun zaman sonra vücudumun güneyinde bir şeyler kıpırdanıyor ve bana Yüzyıllardır sevişmemiş bir adam.

İstenmeyen hislere ek olarak, taze yemeğinden önce bir panterin bakışıyla, benim yaptığım gibi davranan, beni bütünüyle gözlemleyen ve Tanrı aşkına, dilini dışarı çıkarıp o kırmızı et dilimleri arasında gezdiren kendini de oraya koyuyor.

Altın pigmentli kehribar gözleri kurnazca ve ustalıkla benimkilere dikildiği anda, bir başka titreşim bana cinsel içgüdülerimi açığa çıkarmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Ben Chantal Leclerc'im," diyor büyüleyici bir duygusallıkla, mineli elini uzatarak. Kayıtsız ve katı kalmaya çalışıyorum, ne de olsa bu kişi Kristal Acı'yı yapanlardan biri....

"Nolan Duris, tanıştığımıza memnun oldum. Aramızdaki temas ve ardından gelen güçlü sıkışma, güven ve empoze etme arzusu yayıyor.

Konuyu biliyorum ve beni aşmaya çalışacağını da biliyorum.

"Ah, canım!" Sarsılıyor, sanki ona bulaşmaya hazır bir cüzzamlı olduğumu öğrenmiş gibi beni aniden terk ediyor. "İyi değil!" diye bağırdı.

Kibir. "Evli ve seksi arkadaşların olması meselesi bence hiç uygun değil Crystal."

Seksi mi?

Şurada. ünlem è Yani takdir edildi o Benim var.
ihtiyaç hareket etmek için.

"Ne demek istiyorsun?" diye yükseliyor arkadaşımız.

"Ben onun psikoloğuyum," diyorum, parmağımdaki evlilik yüzüğünün Bayan Nefes Kesici Güzellik'in zihninde bir alarm yarattığını tahmin ederek. "On yedi yaşından beri onunla ilgileniyorum. Sizin düşünceleriniz yüzünden değil, sadece dostluğum saf olduğu için onun yanında duruyorum."

"Dışarıdaki çakalları tanıımıyorsun. Crystal'ın arkadaşı olduğunu fark ederlerse, Crystal'ın katilinin yeni olgun bir adamla seviştiğini, üstelik evli ve daha da kötüsü iğrenç derecede şehvetli olduğunu yazmaya başlarlar."

İğrenç derecede şehvetli mi?

Sana karşı iğrenç olduğumu mu düşünüyorsun yoksa...?

"Bu da ne demek oluyor?"

Çıkarımlardan rahatsız olarak kaskatı kesiliyorum. Neredeyse on yıldır süren ilişkimize çamur atmasına kesinlikle izin vermiyorum.

'Bunu bana açıklamalısınız, psikolog olan sizsiniz, ancak çeşitli alanlarda belirli bir uzmanlığa sahip olduğum için size hikayeyi dışarıdan görüldüğü gibi anlatabilirim. Sen ve Crystal dedikodu için çok cazip bir konusunuz. O güzel, sen seksisin...!'

Hala seksi.

Tamam, seni iğrendirdiğimi sanmıyorum.

"...Mahkum ve hapisane analisti de evli. İşte basını ve TV salonlarını zenginleştirecek komplo böyle doğuyor. Ne skandal ama, uuuh!".

'Sanırım çok fazla kötü gazete okuyorsunuz'.

"Ve onları okuduğunu hiç sanmıyorum. Crystal kendine çeki düzen vermeli, magazincilerin bir araya getireceği bir yapbozun parçası olmadan onun etrafında olamazsın."

'Basının ne diyeceği umurumda değil'.

'Yeniden başlamaya çalışan arkadaşım için önemli olacak'.

Paylaştığımız sevgi için bu kadar koruma beklemiyordum. Onun hakkındaki hikâyeleri bildiğimden, vicdanını rahatlatmak gibi başka şeylerle daha çok ilgilendiğini düşünmüştüm.

"Peki ne yapmalıyım, küçük prenses? Hayal gücü kuvvetli bazı gazeteciler eski hastamla yaşadığım iddia edilen ilişki hakkında bir dava açabilir diye onunla görüşmeyi bırakmalı mıyım?"

"Kesinlikle!" Dilini bir ... lanetle tıkırdatıyor!

Şehvetli.

O lanet olası dilin kafamda yaptığı akıl almaz şeylerin görüntülerini silmek için kirpiklerimi sayısız kez kırıştırıyorum.

'Sizin kontrol manyağı, etrafınızdaki insanlara takıntılı biri olduğunuzu anlamıştım. İnsanlara manken gibi davranan, onları mal gibi gören ve herkesin kendisine ait olmasını isteyen kadınlardan biri, ama bu kadarını düşünmemiştim. Gerçek şu ki, benim varlığımdan dolayı kendini tehdit altında hissediyorsun ve Crystal'ın beni senden daha güvenilir bir danışman olarak görebileceğini düşünüyorsun.

"Ne mükemmel bir teşhis doktor, tebrikler, her şey yolunda gidiyor. Beni bir seans için günlüğünüze not edin ve tüm bu sorunları çözmeme yardımcı olun çünkü...", bana doğru yürüyor ve onu çok tehlikeli bir *yavaş çekimde* görüyorum, başını dudaklarını gösterecek şekilde eğiyor ve gözlerimin içine bakıyor, sonunda, ikna edici bir sesle, alt bölgelerimde dayanılmaz bir kavrama dokuyan aynı sesle, fısıldıyor: "ben tam olarak böyleyim".

Bu pozisyonda ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama acı bir şekilde pişman olacağım bir şey söylemek üzere olduğumu biliyorum.

"Sadece Salı ve Perşembe günleri alıyorum. On dörtten yirmiye kadar."

"Güzel.

"Güzel.

"Aydın her perşembesi için beni bir kenara not et," diye kaşlarını kaldırıyor, ilk randevumuzu şimdiden bekliyormuş gibi.

Ne yazık ki onu çoktan masamın üzerine yatırdım. Başımı sallıyorum.

Hayır, asla, bunu asla kabul etmeyeceğim.

"Saat kaçta?" diye soruyorum. Ama. Ne.. Lanet olsun...?

"Sana tüm gün için ödeme yapacağım. Ne zaman istersem o zaman gelirim'. Lanet olsun! Bunu söyleme şekli kesinlikle çekmeye niyetlendiğim el frenini yok etti. "Şimdi kaybol, çünkü ben ve sadece benim olan arkadaşım meşgulüz."

Yaramaz bir gülümsemeyi bastıramıyorum.

Bitkin görünümlü bir adam zarflar ve kutularla kapıda beliriyor. En kötü haber ise Chantal Leclerc'in arkasını dönüp kalçalarını son gelen adama doğru uzatması ve bana da onun stratosferik kıcının dokunaklı bir görüntüsünü vermesi.

Seksi ne kadar öztlüyorum?

Aşırı ilgiyle analiz ettiğim için çok fazla diyebilirim. Bence bu şimdiye kadar gördüğüm en ilginç arka taraf.

Beni seks tuzağından uyandıran, Crystal'ın parmaklarını şıklatarak görüşümü engellemesi oldu.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Bana bu kadar dayanılmaz olduğunu söylememiştin."

Bana onun çok güzel, seksi ve zarif olduğunu söylememiştin.

"Dışarı çıkmak istemiyorum, Nolan, onu vazgeçirmeye çalış! Ona hazır olmadığımı ve iletişim becerilerimin olmadığını falan söyle. Psikolojik olarak bir şeyler söyle!"

"Bununla, iletişim eksikliği mevcut değil. Bir dilsizi konuşturabilir".

Ve herhangi bir insanı tutkudan yoksun bir hayatın uyusukluğundan uyandırmak için.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Chantal'la çıkman senin için iyi olur Crystal. Senin şu anki kişiliğini mükemmel bir şekilde dengeliyor. Sen az konuşuyorsun, o ise çok konuşuyor." Ona bir kez daha bakıyorum, bir kutuyu almak için yere eğilirken belirgin B tarafını görmenin tadını çıkarıyorum. Son derece cesur pozunu göz önünde bulundurursak, bunu bilerek mi yapıyor? "Kusurları içinde mükemmel. Abartmış olabilirim, bu yüzden hemen kendimi düzeltiyorum:

'Sizin için. Senin için mükemmel'.

"Bunadın mı sen?"

"Ben şimdi gidiyorum. *Böylesi daha iyi, yoksa burası kötü olur.* Yanağını okşuyorum ve bir öpücük konduruyorum. Bir zamanlar bu kesinlikle uygunsuz olurdu. Bugünse küçük kız kardeşime veda etmek gibi.

Ve bunu düşünmek bile içimi parçalıyor.

"Uçmaktan korkma, bebeğim".

"Size eşlik edeceğim.

"Bence kapının nerede olduğunu çok iyi biliyor," diye haykırıyor Bayan Nefes Kesici Güzellik. "Buraya gel Crystal, bu elbiseyi denemeni istiyorum, o sıkı kıcını kendi başına hareket ettirebilir!"

Sıkı kış mı?

Benim ona baktığım gibi onun da bana bakmış olması mümkün mü?
Açık çıkışa doğru ilerlerken, hiçbir düşünceyi gizlemeyen bakışlarını yakalıyor.

Kahretsin!

Büyük beklentiler ve arzu.

Gözlerinde okuduğum buydu.

Lise bana hiç öyle bakmadı ve hapisane mahkûmları baktıklarında beni rahatsız ederler. Ama onun... *büyük beklentileri ve arzusu.*

Birkaç iğneleyici cümle sarf ettikten sonra de aynı şeyi düşünüyor olması mümkün mü?

"Chantal...", selamlamak için ve güneş gözlüklerimi .

O da bana meydan okurcasına bakıyor, saçlarını sallıyor ve karşılık vermeden omuz silkiyor.

Ayrılmadan önce, sallanan poposuna son bir kez bakıyorum.

Sanırım az önce bu kadının bakışlarıyla seviştim.

Bütün öğleden sonrayı hastalarımı dinleyerek ve Chantal Leclerc'in kışını düşünerek geçirdim. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Nasıl küçüldüm ben?

Karşılarına bir kadın çıkar çıkmaz gidip kendilerini odalarına kilitleyen ve taşaklarını yumruklayan o azgın çocuklardan birine benziyorum.

Bunu yapmayacağım. Bu bir prensip ve haysiyet meselesi. Son!

Döndüğümüzde havada ayaz hissediliyor. Yemek kokusu alamıyorum ve sanırım bu akşam yine yemek sipariş etmek zorunda kalacağız. Eşim Paris'in en prestijli hukuk bürolarından birinde çalıştığı için, bırakın her gece yatakta arkası dönük olan kocasını, artık kendi karnını doyuracak vakti bile yok.

Televizyon kapalı, evde kimse yokmuş gibi görünüyor.

"Lise?" diye sesleniyorum, ceplerimi boşaltıyorum ve sırt çantamı portmantoya geri koyuyorum. Gömleğimin düğmelerini açıp pantolonumdan çıkarıyorum, sonra kemerimi çıkarıyorum. "Orada mısın?" Oturma odasından geçip mutfığa giriyorum.

Kendimi otururken buluyorum, sırtım bana dönük, dirseklerim masanın üzerinde ve ellerim saçlarımda. Başımı tabletin üzerine eğmişim ve kül tablası sigara izmaritleriyle dolup taşıyor. Ki bundan nefret ediyorum.

"Neler oluyor?" Klimayı açmayı bile akıl edemediği için gömleğimi çıkarıp oturduğum sandalyeye, tam karşısına yerleştiriyorum. Parmağında alyans yok ve bana hiç bakmıyor.

Siyah saçlarında birkaç aydır beyaz bir kıl göze çarpıyordu. Fark etmemiş gibi davrandım. Onu tanıyorum, eğer bunu ona gösterseydim, artık onu genç ve çekici bulmadığımı söyleyerek bana saldırırdı.

Sonunda sandalyenin arkasına yaslanana kadar sesli şekilde yutkunduğunu duyuyorum. Artık aşına olduğumuz o gösterişli hareketiyle avucunu uzatıyor ve sadece şunu söylüyor: "Ver onu bana!"

Hareketli bir şekilde iç çekiyorum, alyansımı yüzük parmağımdan çıkarıp onun parmaklarının arasına bırakıyorum. Ona nedenini, başka ne yaptığını ya da yapmadığını soracak gücüm bile yok.

Uzun zamandır aramızda bir şeyler kopuktu ve parçaları sabır tutkalıyla onarmanın hiçbir faydası olmadı, çünkü gerçek şu ki aşk bittiğinde, başka hiçbir saf duygu bir ilişkiyi bir arada tutamaz. Saygı, iyilik ya da ilgi artık yeterli değildir. Hayat arkadaşı sulanacak bir fide değildir. Kişinin seçtiği kadın bir cennettir. Bir bahçe çalılıklardan ve işlenmemiş yollardan oluşabilir ama asla içinden hiçbir şeyin filizlenmediği çorak bir çöl değildir.

Ve evliliğim artık çorak bir arazi haline geldi.

"Size psikanaliz yapmaya çalıştığım söylenmeden neler olduğunu sorabilir miyim?"

Mavi, gözyaşlarıyla örtülü gözleri benimkilere yansıyor. Ve bu anlar, onu incittiğimi, olduğumdan daha fazla suçlu olduğumu hissettiğim anlardır.

Tableti bana doğru çeviriyor ve bakışlarımın altına itiyor.

Büyütülmüş başlık her türlü belirsizliği ortadan kaldırıyor.

Colin'in sevgilisi Paris'te hapishane psikoloğu.

Yumruklarımı sıkıp ayağa kalkıyorum, dişlerimi de sıkıyorum ve o lanet şeyi duvara fırlatmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

"Sana kaç kere Crystal ile aramızda hiçbir şey olmadığını söyledim?" Sesimin tonu şimdilik orta düzeyde kalıyor. Yakında çılgılık atacağım, biliyorum. Ve o bunu benden daha kötü yapacak.

Kafesteki bir kaplan gibi mutfak masasının etrafında dolanıyorum, inanamıyorum ve perişan haldeyim, güçsüzüm ve var olmayan ve hiç var olmamış bir şeyi haklı çıkaramıyorum.

"Gerçekten söyleyecek sözüm yok, Lise. Bazen beni hiç tanımadığını düşünüyorum. Kendini dayanılmaz sessizliğine kapatıyorsun ve sadece jestlerin konuşmasına izin veriyorsun. Alyansımı alıyorsun, bana geri veriyorsun, bir dedikodu dergisinde saçma sapan bir şeyler okuyup tekrar el koyuyorsun. Ama ben seninle ne yapacağım?!"

Ellerimi masaya vuruyorum ve sanki ona gerçekten ihanet etmişim gibi bana bakan ona doğru eğiliyorum.

"Onu becerdin mi?"

Tahtaya inen sayısız yumruk onu zıplatır.

"Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin ki? Crystal'ı on yedi yaşından beri tanıyorum. On yedi!"

Kuru dudaklarına ağır bir gözyaşının düştüğü gözlerini kısarak baktığını görüyorum.

"O kız için hiçbir zaman uygunsuz bir şey hissetmedim. Sadece onu psikolojik olarak destekledim, tıpkı tüm hastalarımın yaptığım gibi'.

Karım, ağır çekimde, artık zihni sadece kendisinin inanabileceği görüntülerle tehlikeye girmiş bir halde, ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve önümde durdu.

"Beni iğrendiriyorsun!"

"Seni Crystal ile aldattığımı mı düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

"Kimse böyle bir kadına karşı koyamaz".

"Hapishanedeki bir mahkumdan faydalanmış olabileceğimi düşünüyorsanız beni hasta eden sizsiniz."

"O zaman ne sikime onun evine gidiyorsun!" diye bağırır.

"Çünkü onu seviyorum ve o benim arkadaşım," diye aynı şekilde bağırıyorum. Arkama geçip gömleğimi kaptığını, burun deliklerinin altına getirdiğini ve çılgın bir hayvan gibi koklamaya başladığını görüyorum.

"Tanrım... Ne bulacağını sanıyorsun?"

"Tişörtünü bana fırlattı ve "Ver şu lanet telefonunu!" diye bağırdı."

"Git ve kendin al."

O da öyle yapıyor.

Sandalyeyi tekmeleyip oturuyorum ve ellerimi yüzüme götürüyorum.

Diğer şeylerin yanı sıra sürekli açıklama yapmaktan, sürekli ona güven vermek zorunda kalmaktan bıktım.

Tekrar ortaya çıktığında, akıllı telefonumda bir şeyler yazdığını görüyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen!?" Çok agresif bir şekilde telefonu elinden kaptım ve Crystal'ın sohbetinde yazmaya cüret ettiği şeyi okudum.

NOLAN: Bir süre birbirimizi görmesek daha iyi olur.

Sanki başka bir insan olmuşum gibi, gözlerimi ona kaldırıyorum ve daha önce hiç yapmadığım gibi ona bakıyorum.

Şu anda hissettiğim aşağılama ve üzüntü de beni hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi seçtiğim kişiden kalıcı olarak uzaklaştırmaya itiyor.

"Ben, bu şekilde, daha fazla dayanamıyorum, Lise".

"Neden bu şekilde tepki verdiğimi düşünüyorsun?" diye soruyor gözyaşları arasında.

"Çünkü sen son derece güvensiz, dengesiz, bencilsin ve kocanın içinde ne olduğuna bakmak için bir kez bile durmuyorsun. Sadece nasıl giyindiğime bakıyorsun, ne kadar parfüm sıkığımı kontrol ediyorsun. Bir gün saçımın şeklini değiştirsem, bunu büyük bir olay haline getiriyorsunuz. Sana bir iş arkadaşımından bahsedersem, onun hakkında bilgi almaya başlıyorsun. Ama seninle sevişmek istersem, sana, dokunuşuna, kucaklamana, okşamana ihtiyacım olursa, o zaman yoruluyorsun. Gerçek şu ki, beni kendinin olarak , kaybetmek üzere olduğunu bildiğinde alıp tuttuğun bir şey. Ve daha fazlası değil."

"Her şeyi yanlış anladın. Söylediğin hiçbir şey doğru değil. Böyle davranmamın tek bir nedeni var...".

"Biliyor musun?", kollarımı iki yana açtım ve güldüm. "Umurumda değil!"

"Seni sevdiğimi umursamıyor musun? Dünyada sahip olduğum tek insan olduğun?"

"Benim için önemli, ama belki de sana duyduğum sevgi asla yeterince tartılmıyor".

Yanından geçip yatak odasına koşuyorum ve bir yastık alıyorum, sonra oturma odasına gidip öfkeyle yastığı kanepeye fırlatıyorum, niyetim orada uzanmak

Bu gece için.

Birbirimizi görmezden geliyoruz ama bunu düşünüyoruz.

Ve onun ağladığını biliyorum, tıpkı başka birinin de aynı şekilde hissedeceğini bildiğim gibi, bu kadar uzak, bu kadar soğuk ve kurtarılamaz olduğumuzu bilerek.

Akşam geç saatlerde Crystal mesaja cevap veriyor ve içimi bir utanç duygusu kaplıyor, sanki bu istek gerçekten benden gelmiş gibi kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

Pekala. Çok özür dilerim. Düzelteceğim, söz veriyorum.

Bana bir daha yazma, lütfen.

Sonunda ben de ondan ayrıldım ve Lise'nin oyununu durdurdum.

Bunu yapmaya neden karar verdiğim, elimde yastıkla kalkıp yatak odama gittiğimde, komodinin üzerinde bir yığın kağıt mendilin durduğu yerde anlaşılıyor.

Karımın arkasındaki yatağa uzandım ve onu herkesten daha iyi tanıyan Nicole'ün önerdiği şeyi yaptım.

Kolumu beline doladım ve yüzüme doğru döndü.

"Neden bu hale geldiğimi bilmiyorum, Nolan."

"Hayatımızı değiştiren bazı kötü zamanlar yaşadık, ancak acının bizi ayırmasına izin vermemeliyiz".

"Sana inanıyorum. Senden ve Crystal'dan bir daha asla şüphe etmeyeceğim".

"Bunun için bir nedenin yok." Alnına bir öpücük kondurdum. Sevecen, kardeşçe bir jest.

"Seviş benimle. Canım

istemiyor.

Bunu arzu etmiyorum.

Bana dokunmasını istemiyorum.

Ama çorak toprağı yabancı otlarla bile bir bahçe haline getireceksem, bu gece deneyeceğim.

Tento.

Eğiliyoru

m.

Ama onu hak ettiği sevgiyi vermek istercesine okşamıyorum, bunu sadece görevim olduğu için yapıyorum. Onu ciğerlerim için oksijenmiş gibi öpmüyorum, bunu o istediğı için yapıyorum. Ve birlikteliğimiz bizi daha da bağlasın diye onun içine girmiyorum, bunu yapmam gerektiğı için yapıyorum.

Bu fiziksel bir gerekliliktir.

Ve hayal kırıklığını, yetersizlik ve çaresizlik duygusunu içine iterken, yumuşak etine nüfuz ederken ve dudaklarını ısırırken, sıkılmış göz kapaklarımın altında, o kışkırtıcı popoyu, zehir saçtığı o ağzı, bal rengi gözleri ve o soluk teni görüyorum.

Sadece düşüncesi bile, zihnimin yarattığı fantezi ve ellerimin Chantal Leclerc'in bedenini tatmin etmek istercesine aldığı yön, Lise'in anında adımı haykırmasına neden oluyor ve Bayan Nefes Kesici Güzellik görünümüne bürünüyor.

Ve onun sesini hayal edebildiğimde bile, uzun zamandır olmadığım kadar şiddetli bir şekilde boşalıyorum.

"Seni seviyorum, Nolan. Çok özür dilerim."

"Hiçbir şey olmadı. Sorun yok," diye karşılık veriyorum bitkin bir şekilde ve yatağa sırt üstü düşünüyorum. "Sorun yok!"

Ayağa kalkıyor, banyoya giriyor ve ben az önce başka bir kadını hayal ederken karımla seks yaptığımı fark ediyorum.

Bu, bir erkeğin hayat arkadaşına yapabileceği en kötü şeydir.

Ve artık hiçbir şey hissetmediğini hisseden bir insanın bulabileceği en iyi kaçıştır.

Hiçlik hayatın kendisi olduğunda.

Cancer

Bugün.

Çarşafın hışırtısı ve arka plandaki iki küçük domuzun hırıltısıyla Aries ve Crystal'ın yatak odasını oturma odasından ayıran kemerli geçide doğru ilerlerken, "Sana lütuflarını örtmen için biraz zaman vereceğim," diyorum.

İçki arabasına uzanıyorum ve kendime biraz konyak dolduruyorum. Çeşitli bale derslerimde öğrendiğim kemerli bir cambré ile sırtımı eğiyorum ve yüksek sesle öfke duyuyorum: 'Çok iyi kardeşim. Kızının Michele Morrone'ninkiyle yarışmaya hakkı var'. İçkimin tadına bakıyorum, zevkle inleyerek iki aşk kuşunun aşk inine yeniden iniyorum.

Akrabam yıkanmış bir kot pantolon giyiyor, en iyi arkadaşım, daha doğrusu eski sevgilim, eşinin beyaz gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışıyor.

Sakince içimi yutuyorum ve planlarını bozmanın keyfini çıkarıyorum.

İkisi de büyük boy yatağın ayak ucunda oturmuş, vücutlarındaki öfkeyle bana bakıyorlar. Birinin göğsü terden sıırılsıklam, diğerrinin saçları dağınık.

"Bir kez olsun Chantal," diye konuşuyor Koç, "bize sorunlarınızın ne olduğunu açıkça söyleyin!"

"En iyi arkadaşımı ziyaret edemez miyim?"

"Burası dinlenme alanı değil. Burası *benim* odam. *Benim* kulem. Ve özel!"

"Sesini yükseltme," diye karşılık veriyorum sakince, bir yudum daha yudumlayarak. "Ve her neyse, kapı açıldı, ama anladım... Evet, anladım! Bu, aranızdaki ilişkinin o kadar büyük olduğu anlamına geliyor ki, çiftleşme sabırsızlığı sağduyuya ağır basıyor. Gençsiniz, bu bana normal geliyor'. Dudaklarımı genişçe aralıyorum ve Yves Saint Laurent'ın *Tatouage couture kadife kremi*ni öne çıkaran bir gülümseme yayıyorum.

"Bu sefer çok ileri gittin." Kardeşim, tehditkâr ve seks kokan bir şekilde yavaşça bana yaklaşıyor.

"Aries!" Ve ölümcül içgüdüleri, onu taşaklarından yakalayan kişi tarafından hemen dizginleniyor. Gücü elinde bulunduranın Crystal olması bana son derece normal geliyor, ne de olsa bir vajinaya sahip. "Eminim Chantal'ın bize söyleyecek çok önemli bir şeyi vardır, yoksa dairelerimize böyle girmeye asla cesaret edemezdi, *değil* mi?"

"Son sözünüzde bir düşmanlık tonu seziyorum," diye not ediyorum.

Brandy'nin son yudumunu içiyorum ve bardağı orada bulunan erkeğin göğsüne çarpıyorum.

"Otur!" diye emrediyorum.

İkisi de birbirlerine bakıyor, sadece bir bakışla birbirleriyle iletişim kurduklarını sanıyorlar. Düşüncelerinde gizlenenleri iyi okuyabiliyorum, bana duydukları nefreti fark edebiliyorum, sanki varoluşlarının son sevişmesini bölmüşüm gibi.

"Ben konuşurken yaptığın şeye devam etmek istiyorsan, devam et." Arkamı dönüyorum ve köşedeki sandalyeye yaklaşıyorum, Koç'la konuşmam gerektiğinde genellikle işgal ettiğim sandalyeye.

Bugün, kader bana en iyi arkadaşımın kulaklarına sahip olma fırsatını verdi, tam da kendi çatımın altında, ne yazık ki onu terk etmek ve *beyaz listemden* çıkarmak üzereyim.

Crystal'ın erkeğiyle aynı şekilde protesto etmediğini fark etmek, bana ihanet ettiği için kendini suçlu hissettiği fikrini benim için doğruluyor.

İkisi de yatağa oturur oturmaz, istediğim gibi, bir bacağımı çaprazladım ve ilk fişeğimi attım, küçük, sadece bir tür beklenti yaratmak için, havai fişeklerin güç artışında patlamasını izlediğinizde olduğu gibi.

"Bu öğleden sonra tesadüfen düğün davetli listenize bakma fırsatım oldu." Sağ elimin parmaklarını kavuşturup rujumla uyumlu kırmızı Lancôme ojeme bakıyorum, kayıtsızmışım gibi davranıyorum.

"Listeyi nasıl okudun?" Gelin adayı patlar.

"Her zamanki gibi iş," diye başını sallıyor Aries, ikna kabiliyetimi bildiğinden. "O zavallı kadına ne yapmış olabileceğini merak ediyorum."

Fakir mi? Parayı reddeden aynı kişi mi? Yani, bir insan bunu nasıl yapar?

"Monique'in bunu sana göstermesini yasaklamıştım," diye devam etti hain.

"Bu alçaklığınızı görmezden gelemim. Düğün Planlayıcısına satır aralarını okumamı yasaklaması için açıkça talimat verdiğinizi bilmek beni derinden yaraladı, ancak sizi affettim, bu yüzden sizi bu noktada geri almayacağım."

"Ciddi misin sen?"

"Ben her zaman öyleyim. Şimdi lütfen yerinize oturun, yoksa öfkeniz cildinizin görünümünü etkileyecek ve düğün gününüzdeki görünümünüzü tehlikeye atabilecek cilt stresine neden olacaktır."

"Yakında görünüşünden ödün vereceğim, kardeşim! Ne yapmak için geldin?"

"Leskov'un bana yaptığı beklenmedik yardım sayesinde..."

"Sana yardım etti mi?" diye araya giriyor eski en iyi arkadaşım.

"Bu adam bir şey için iyi olmalı. Ayrıca, seni uyarmıştım. Suçlularla ilişki kurmayacaksın... Tüh, ona bir daha öyle demeyeceğime söz verdim. Diyordum ki, kanun kaçaklarıyla ilişki kurmayacaksın, onlar seni her an arkandan bıçaklayabilir ve işlerine geldiği gibi hizip değiştirebilirler."

"Zakhar bir kanun kaçağı değil. Ona böyle demeyi kes!"

"Ve şimdi de onu savunuyorsun...", gözlerimi kısarak ona ters bakıyorum. "Ancak, Nolan Duris'in düğününüzde bulunmasına tamamen karşı olduğumu ifade etmek için buradayım." Aries tam ağzını açacaktı ki parmağımı kaldırarak onu durdurdum ve konuşmama devam ettim. Bütün akşam bunun üzerinde çalıştım ve eğer biri sözümü keserse ipin ucunu kaçıracaktım. "Seni defalarca psikolojik olarak taciz etmeme ve onu dışlanan için ısrar etmeme rağmen arkamdan iş çevirdiğin için sert bir karar aldım."

"Ne söyleyeceğini zaten biliyoruz, Chantal." Odadaki alfa bugün biraz kötü niyetli görünüyor. Vajinasının yanında olmasını anlıyorum, ama ben hâlâ kız kardeşim, değil mi? "Ne var ki, sert kararı ben vereceğim. Bir daha asla haber vermeden daireme girme. Ortağım için en az senin kadar önemli olan Nolan'la bir sorunun varsa, düğünümüze gelmeyebilirsin. Bunu aşacağız. Bizi onunla senin aranda bir seçim yapmaya zorlamadan önce, seni o nefret ettiğin adamla aynı günü paylaşma eziyetinden muaf tutacağız, çünkü o aynı zamanda gelinin sağdıcı olacak ve..."

"Ne?"

"İyi atış, değil mi?! Şimdi defolup gider misin?"

"Aries, dur." Duyduğum son şey Crystal'ın kardeşimi geri çağıran nazik sesi oluyor. O andan itibaren ikisi de kafamın içinde sessizliğe gömülüyor ve odada tek bir kelime yankılanıyor.

Tanık.

Vücudumun her parçası köreliyor, sırtım koltuğun arkasına yapışıyor, bacaklarım çapraz duruyor ve bakışlarım boşluğa, bir travma yeniden ortaya çıktığında olduğu gibi, aniden geçmiş sahneleri, yaşanan anları, hissedilen duyguları gözden geçirmeye başladığım sonsuz, korkunç bir hiçliğe sabitleniyor. Ve anılar, unutmaya çalıştığım bir geçmişin siyah beyaz enstantaneleri.

Çünkü bana verdiği çok şeyin yanı sıra benden aldığı her şey de vardı. Ve sonra kaybetme duygusu.

Suçluluktan.

Yenilginin.

Yutkunuyorum, baltayı gömüyorum, aniden yenilmiş ve bitkin düşüyorum. Tek dileğim olan onu bir daha görmemek için mücadele etme isteğimi tamamen kaybediyorum.

Çünkü gerçek şu ki, hiç kimse Nolan'ın hayatının kapılarını bana en acımasız şekilde kapatarak bana ne kadar acı çektirdiğinin farkında değil.

İnsanlar bende hep yüzeyde olanı görüyor, sanki deri tabakamın altında bırakın ruhu, hiçbir organ yokmuş gibi

Chantal Leclerc

Şımarık e kaprisli olabilir bu dünyada, neden bir kişi yüzünden kendini kötü hissetsin ki?

Adam mı?

Yine de, bana göre, o tek başına yeterli olurdu.

Ve yine suçluluk duygusu midemin çukuruna akıyor, içimi sıkıyor ve kendimden iğrenmeme neden oluyor, bunu kendim yaptığım için, onu sona götürdüğüm için.

Bu çıplak gerçektir.

Kendi hastalıklarımın sebebiydim, kırmızı halımı takip etmeyi tercih ettim, yürümeye değer tek yolu geride bıraktım.

"Bu kadar sert olmamalıydın, Aries." Orada öylece duran, eski en iyi arkadaştan eski arkadaş, yani artık hiçbir şeye indirgenmiş Crystal, boş yere beni savunmaya çalışıyor. Onun konuşmasına izin veriyorum, çünkü ne zaman duygularım arasında özel bir tura çıksam dilim, başka durumlarda hiç yapmadığı gibi, dişlerimin arasında eziliyor.

"Chantal, gel, bunu sadece ikimiz konuşalım." Bana uzattığı eli tutmak bir yana, bu isteği kabul bile etmiyorum.

Yavaşça kendimi toparlıyorum, artık gerçeklerin farkındayım, onun için ikinci bir seçenek olduğumun ve düğününde benim varlığım olmadan da yapabileceğini söyleyen kardeşim için hiçbir şey olmadığının bilincindeyim.

Gururumu Louboutin'lerin altında çiğnemeyeceğim, onu göğsümde tutacağım, en ışıltılı kolye gibi göstereceğim.

Sakin bir şekilde işaret ederek, sükunet jestini ima ediyorum. Bu onlardan çok kendimi yatıştırmaya yönelik bir davet ama yine de istenen etkiyi yaratıyor: sessizlik.

"Ben senin için neyim Crystal? En iyi arkadaşından biraz anlayış isteyen incinmiş bir kadın değil miyim? O adam beni incitti, onu ailemin yanında istemiyorum, onu etrafımda istemiyorum, onu görmek , ben...", göğsümün kapısını çalan bir duygu şeridi hissederken nefesim boğazımda düğümleniyor. "Onu tekrar görüp hiçbir sorun yokmuş gibi davranamam. Onun varlığında kontrolümü kaybediyorum, kendimi tamamen koparıyorum ve... ben... oluyorum..."

"Hey!"

Hiperventilasyon yapıyorlar.

Cry ellerimi tutuyor ve ben bu jest karşısında öfkelenerek ellerimi fırlatıyorum.

"Bu hayatımın en önemli günü, Chantal. Bu günü onsuz ya da sensiz geçirmeyi hayal bile edemiyorum. Sen yokken Nolan yanımdaydı. Sen de geçmişimde ve bugünümde yanımdaydın. Sen ve o, benim için bir tutkal gibisiniz. Lütfen o adama karşı hissettiklerini bir günlüğüne, benim günüm için bir kenara bırakabilir misin?"

"Ve olsun beni ilk sıraya koyacak biri var mı?" Ona sırtımı döndüm ve Koç apartmanından ayrıldım.

Her zamanki gibi kimse peşimden koşmuyor.

Çünkü benden kurtulmak yeniden nefes almak gibi bir şey. Annem, ona göre yanlış olan diyetim hakkında tartıştığımızda bana bunu söylerdi. Fazla kilo almamamı önemsiyordu. Ve ben de

istediğimi yememi engelledi. Ancak bunu gizlice yaptığımda, ertesi sabah belimin çevresini ölçmeye geldiğinde yediklerim görünmesin diye daha sonra tuvalete gidip kusuyordum.

Ama bu kimse için önemli değil.

Çünkü hiç kimse Crystal'ı kaybettikten ve Claudie'nin gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra yıllarca midemdeki ruhu tükürmeye çalıştığımı ve sadece yemeği kovalamayı başardığımı fark etmedi.

Ruh kaldı, ama kimse onu gerçekten göremedi. O hariç.

Koridorlarda bana doğru koşan Ariel'in önünü kesiyorum. Yere diz çöküyorum ve onun gelip gözyaşlarımı yalamasına izin veriyorum.

"Her şeyi hissediyorsun, değil mi küçük kurt?" Pembe dili yanağımı çimdikliyor ve ben tiksinti dolu bir çığlık atıyorum, gülüyorum ve beyaz pençesini kalçama koymasına izin veriyorum, böylece kendini daha iyi kaldırıbiliyor ve yapmaktan çok hoşlandığı gibi benimle eğlenebiliyor.

"Ötesini görüyorsun," diye ekliyorum siyah kürkünü okşayarak. O da bana yakınlık gösterdikten sonra Louboutin ayakkabılarımın ucunu ısırmaya başlıyor. "Aaarieeeel!"

İki gündür Crystal ve Aries ile tek kelime bile konuşmadım. Yemek sırasında sadece ağzımı yemekle doldurmayı düşünüyorum ve sonraki birkaç saati çok ileri gittiğim için kendimi suçlu hissederek geçiriyorum.

Dün gece bunu yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Eski cehennemime geri dönmediğimi ve bu dürtünün kaygı ve çeşitli üzüntüler nedeniyle sadece bir kerelik olduğunu umuyorum. Kusmak beni daha iyi hissettirdi, parmaklarımı boğazıma sokma eylemi biraz daha az iyi hissettirdi.

Bu sabah aklıma parlak fikirlerimden biri geldi. Yazın ortasında olmamamıza rağmen, hava benim müttelikim oldu ve seçtiğim temayı takip ederek günlük dileğimi bahçede gerçekleştirebildim.

Ve şimdi yeni sulanmış çimenlerin üzerinde açık havada bir şezlonga uzanıyorum. Islak toprak kokusu burun deliklerimi gıcıklıyor. Güneş tenimi ısıtıyor, tıpkı birazdan yapacağım bir Instagram paylaşımı karşılığında Paris şehir merkezindeki mağaza tarafından bana nazikçe hediye edilen Louis Vuitton'un baş harflerini taşıyan kahverengi kaşmir ekose gibi. Yastıkları arkama yerleştiriyorum ve kendimi şato parkındaki gösteriyi izlemeye adıyorum, orada bulunan her bir kişiye gereken dikkati gösteriyorum. Alix'in çalıştığı ajansın kayda değer materyalleri olduğunu söylemeliyim. Öğle yemeğine gelir gelmez ona teşekkür etmeyi unutmamalıyım.

"Kim bu insanlar?" diye soruyor Scorpio, omzunda bir battaniye ve parmaklarının arasında tuttuğu iki fincan dumanı tüten çikolatayla. "Ve neden yarı çıplaklar?" diye ürperiyor, çünkü neredeyse Aralık ayındayız.

"Onlar model. Sıcak kupayı elime alıyorum ve kakao karışımından biraz yudumluyorum.

"Ne halt ediyorlar bunlar?" Kardeşim ve yeğenim yanıma uzandı.

"Bahçeye bakıyorlar".

"Neden?" diye sorar şok olmuş bir havayla.

"Eeeh, ne olmuş yani! Yine çocuk musun sen? Neden bana bu soruları soruyorsun? Ne yaptıkları çok açık.

"Hayır, öyle değil. Parkımızda sadece birer kot pantolon dört adamın bana hiç normal gelmiyor, havada ise... Bilmiyorum..." cep telefonuna bakıyor,

"On bir derece.

"İyi maaş alıyorlar.

"Kahretsin, sen aklını kaçırmışsın, kardeşim. Çok tuhaf fikirlerin var ama hoşuma gidiyor.

Yani onlar buraya...?"

"Görsel duyularımı tatmin etmek'.

"Tanrım!" Dolgun dudakları çikolatayı yudumlarken, gözlerinin yoğun mavisi girişimimi onaylarcasına parlıyor. "Ne yapmaları gerektiğine karar verdin?"

"Şimdilik sadece çitleri budamalarını istiyorum," diye cevap veriyorum krallara layık bir edayla.

"Anladığım kadarıyla kötü günler geçiriyorsun. Bu kadar ileri gidebilmek için ya regl döneminin ortasındasındır ya da..."

"Çok sıkıldım," diye küçümseyerek soldaki ilk model/bahçıvanın tüylerinin diken diken olmasına odaklanıyorum. Soğuktan uyuşmuş kasları bir saksıyı kaldırırken dalgalanıyor.

"Ve canınız sıkıldığı için, kaleyi çitleri budayan sahte işçilerle doldurmaya hakkınız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bu çok seksi bir klişe. Neden şikayet ediyorsun? Bir yüzleşmeden mi korkuyorsun?"

"Unuttuysanız söyleyeyim, burada yaşayan çocuklar da var."

"Kendi kulesinde beş kızı arka arkaya beceren adam" dedi.

"Bunu dört duvar arasında, rahatsız etmeden yapardım".

"Her neyse, çimleri kesiyorlar, Magic Mike gibi değil". Sesli bir şekilde homurdandığını duydum. "Aaaaah, sanırım sorununun ne olduğunu anladım...".

"Duyalım bakalım".

"Alix geliyor, bu yüzden testosteron işçisinin dikkati akrebin sokmasından başka yöne çekmesinden korkuyorsunuz."

"Sen neden bahsediyorsun?!"

"E, Her neyse, doğru için sizi bilgilendirmek, Bu iyi . Tanrı
è nazikçe eşiniz tarafından seçilmiştir'.

"Ne kaltaksın sen!"

"Bugün Zakhar'dan daha sıkıcısın".

Ortak modelin makasla her oynadığında kol kaslarının gerilmesine bayılıyorum. Kes, kes, kes. Oh, evet!

Dudağımı ısırdım.

"Pekala, ben gidiyorum, bu kadar yeter!" Scorpio ekoseyi omuzlayarak ve artık neredeyse boş olan fincanımı da yanına alarak görev yerinden ayrılıyor.

"Yolun yanından geçerken çiçek yetiştiricilerine biraz daha yaklaşımlarını söyleyebilirsiniz, buradan bakınca boncuk boncuk terleyen kaslarının nasıl parladığını göremiyorum."

"Şimdi neden bir psikoloğa kafayı taktığını anlıyorum. İhtiyacın vardı!"

Kötü şakadan etkilenmemiş gibi yapıyorum ve geçiriyorum.

Her zamanki gibi.

"Oraya tam da bu olağanüstü çocuklarla aynı sebepten dolayı gittim. Yani, hislerimi tatmin etmek için.

"Pes ediyorum!"

"Güzel, şimdi defol!"

Uzaklaşırken arkasından bağırır: 'Bu tavırla asla bir erkek bulamazsın, Chantal'.

"Sadece bir tane istediklerini kim söyledi?"

bağırıyorum. Ben hepsini istiyorum.

İç çekiyorum, kot pantolon giymiş dar kalçaların güzel görüntüsünden bile yorulmaya başlıyorum. Bu zavallı adamlar hasta olacaklar, ama iş bittiğinde onlara yazacağım çek onları son derece memnun bırakacak. Tam şezlongda rahatsız olmaya başlamışken, uşak geliyor, bir İsviçre saati kadar dakik, her isteğimi yerine getirmeye hazır.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Bayan Chantal?"

"Müller canım, bu sabah saatlik ücretli çalışanlarımın sevimliliği bile hissettiğim can sıkıntısını gidermeyi başaramıyor. Kendimi gittikçe daha kötü hissediyorum ve hiçbir şey yapmıyor olmama rağmen derin bir yorgunluk hissediyorum."

"Yabancıların çim biçmesini izlemek son derece zor olmalı, Bayan Chantal. Muhtemelen çok uğraşmıştır."

Başımı güneş ışınlarını engelleyen sert duruşuna doğru kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Buna asla cesaret edemem hanımefendi, ama sizi uyarmalıyım ki Bay Leclerc...".

"Hangi Bay Leclerc?" Bunu bilerek söylüyorum, sırf onu kızdırmak için.

"Tek ve biricik."

"Eee? Yüce Tanrı ne istiyor?"

"Bu, nasıl desem, açık hava sinemasından haberdar oldu ve benden açıkça sizi bunu durdurmaya davet etmemi istedi."

"Nasıl oluyor da her şeyi biliyor?!" diye yakınıyorum. "O zavallı adamlar sadece işlerini yapıyorlar, benim isteklerimi yerine getiriyorlar ve dahası, otu iyileştiriyorlar. İhtikleri gibi değil."

"Arada bir içerseniz belki size iyi gelir hanımefendi."

"Aman Tanrım! Sen ciddi misin?"

"Şaka yapıyorum. Sana içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Bana şuradaki bahçıvanı getirin, sağdan sondan ikinci. Diğerlerini gönder ve brunch servisi yapalım."

"Nasıl isterseniz."

Uşak gözlerini deviriyor ve emirlerimi yerine getirmeye hazırlanıyor.

Yine de ben Chantal Leclerc'im, boşluklarımı istediğim gibi doldururum.

Ve hepsini istiyorum dediğimde, hepsini alırım. Bugün sadece sakallı Moor'la yetineceğim.

6

Nolan

Bir güneş ışığı alnıma vururken, kahve kokusu burun deliklerime doluyor. Boş yatağa yuvarlanıyorum, komodinin üzerindeki cep telefonunu alıyorum, ekranda saatin yedi olduğunu okuyunca şaşırıyorum.

Ayaklarımı parke zemine koyup pamuklu bir kazak giydikten sonra kokunun peşinden gidiyorum.

Mutfığa girdiğimde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bir omzumu kapının pervazına dayayarak dolaplar ve ocak arasında ortaya çıkan alışılmadık manzarayı izliyorum. Dışlerinin arasında çiğnediği küçük bir şarkının ritmiyle kalça sallayan Lise'nin bol kıvrımlarına bakarak gülümsüyorum. Birkaç kilo almış ama harika görünüyor, özellikle de benim bakmaktan kendimi alamadığım ve daha fazla direnemeyip üzerine atladığım kalçaları.

Göğsümle temas ettiğinde omuzlarını silkiyor ve iç çekiyor, ellerimin karnını okşadığını hissetmekten mutluluk duyuyor.

Üzerine pudra şekeri dökülmüş kreplerin kokusunu kokluyorum ve şimdi heyecanla sabah özlemimi onlara sürüyorum.

"Hmm, neden bu kadar erken ve aydınlık?"

"Sana yatakta kahvaltı getirmek istedim ama sen her zamanki gibi tüm planlarımı altüst ettin."

"Çünkü her zaman bir yedek planım vardır aslında".

Arkasını dönüyor, kollarıyla boynumu sarıyor ve hâlâ makyajlı olan cennet gözlerini benimkilere diyor.

"Ne gibi?"

"Örneğin kahveyi hızlıca içebilir, kahvaltıyı erteleyebilir ve mutfak tezgahını başka bir şekilde kullanabiliriz. Evde yaşamayı ve her alanı kullanmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz."

Bu seçeneği düşünüyormuş gibi yaparak muzip bir sırıtış taklit ediyor. "Düşündüm de, test etmek için koridorda birkaç duvar eksik."

"Şu anda ona ulaşmam mümkün değil." Zaten olan ereksiyonumu karnına bastırıyorum, dizlerimi biraz büküyorum ve

Yavaşça ovarak uyarın.

"Bugün güzel ve hareketliyiz!" diye belirtiyor. "Bir saatten kısa bir süre içinde duruşmam olması çok kötü."

"Siktir, Lise!" Ve böylece beni bacaklarımın arasına gerilmiş çubukla bırakarak uzaklaştı.

Zihinsel olarak bedenimin titreşimlerini başka bir şeye yönlendirmeye çalışıyorum.

"Öğle tatilinde görüşür müyüz?" diye soruyor.

"Bugün alıyorum.

"Phew!" Yarım krepi dudaklarının arasına alıp büyük bir ısırık alıyor ve kalanını bana bırakıyor.

"Haberler var!" diye ağzım dolu bir şekilde anons ediyorum.

"Ne hakkında?"

"Crystal düğününde sağdıçı olmamı istedi."

"Bu harika!" Gerçekten hevesli görünüyor. Yine de arkadaşım bir süredir tehdit oluşturmuyordu. "Acil alışveriş günü o zaman."

"Sizin için her zamankinden giyeceğim."

"Hayatta olmaz! Leclerc'in gelininin sağdıçı olacaksın. Bu yılın düğünü olacak. Bu önemli rolü üstlenmen bir yana, hepimiz medyanın gözü önünde olacağız. Kendini çirkinleştirmek istemezsin!"

"Sahne ışıkları kesinlikle benim üzerimde olmayacak, Lise. O törende önemli olan çok fazla insan olacak." Bedenim hiçbir şeyin yatışmasını istemediğinden, tutkuyla onu kendime çekiyorum. "Buraya gel, hadi."

'Kes şunu, duş almam lazım,' diye kıkırdıyor.

"Bunu birlikte yapıyoruz." Dişlerimle boynunu çimdikliyorum, dokunuşlarım karşısında nasıl irkildiğini hissediyorum. Kulak memesinde oyalanıyor, ellerimi pijamasının altından içeri sokmaya çalışıyorum.

"Geç kalacağım!"

Elleri göğsümde, sert bir baskı uyguluyor ve ben kendimi tutamadan beni iterek kafeye doğru ilerliyor.

Pes ediyorum!

"Evlenen bir Leclerc'e ne veriyorsunuz?" diye soruyorum.

"Aman Tanrım! Gerçekten hiçbir fikrim yok. Ona ömür boyu ofisinizde seanslar sağlayabilirim. Zengin insanlar er ya da geç kendilerini çift terapisinde bulurlar ve psikologların başarısız olduğu yerde ben devreye girerim," diye memnuniyetle kendini işaret ediyor.

"Sen mi?"

'Boşanmış. Onlarla sonsuza kadar çalışacağız'.

"Ne kadar alaycısın!" Gerinip esneyerek bacaklarımın arasındaki göze çarpan şişkinliği ortaya çıkarıyorum.

Lise üzerinde neredeyse hiç etkisi yok.

'Umarım onların durumu böyle olmaz sevgilim, ama hanedanın tarihini bildiğimden, her evliliğin bir boşanması vardır.

"Aralarındaki ilişkiyi biliyorum. Koç Crystal'dan asla ayrılmaz. Ve tam tersi."

"Hepimiz onların hikayesini biliyoruz. O kadın yarı-porno kitabıyla neredeyse her şeyi sattı."

Dudaklarımdan kaçmaya çalışan cevabı tutuyorum, benim bu tür bir romanı edebiyat olarak gördüğüm ve onun görmediği olağan tartışmayı yapmaktan kaçınmak için kendimi zorluyorum.

"Peri masalları diye bir şey yoktur, Nolan". Onun okşaması kısa sabah arasını sonlandırır.

"Ama istisnalar var.

'Sen ebedi bir romantiksin'.

"Hiç olmadım.

"Yemekte görüşürüz." Yanağına bir öpücük ve sonra omuzlarına.

Cep telefonumdan internetteki bazı haberleri okurken yalnız kahvaltımı yapıyorum.

Aries ve Crystal'ın evliliğinden büyük gazetelerde sık sık bahsedilir, ancak bu tür bilgilerin hayranı olmadığımın, bunu atlar ve doğrudan futbol sayfasına giderim.

Taurus Leclerc piyasadaki en pahalı oyunculardan birini almaya karar verdi. Paris Saint-Germain'i desteklediğim için bu beni rahatsız ediyor. Bu adamın frenleri yok. Eğer Avrupa'nın en güçlü takımını kurabileceğini düşünüyorsa, gerçek bir vizyoner. Yine de başarılı olabilir. Sonuçta futbolda en çok para kimdeyse o kazanır, her zaman böyle olmasa da.

Bir WhatsApp bildirimi dikkatimi dağıtıyor ve spor sayfasından ayrılıyorum.

O biliyor!

Ve hala hayattasın?

CRYSTAL: Chantal bu kez savaş yolunu değil, sessizlik yolunu seçti.

Ne anlamda?

Günlerdir bizimle konuşmuyor.

Bu hiç de iyiye işaret değil. Fokurdayan ve sonra tüm görkemli şiddetiyle patlayan bir volkan gibisiniz.

Muhteşem mi? Bu sadece bir sıfat.

Ona karşı hep biraz fazla kullandın. Sence onunla iletişime geçmeli miyiz?

CRYSTAL: Şu anda bizi kasıtlı olarak görmezden gelmesi dışında, durumu kötü karşılıyor gibi görünmüyor. Ona ne söylemen gerekiyor ki?

Hiçbir fikrim yok. Sadece bir soruydu. Kayıtsızlığı endişe verici.

CRYSTAL: Yabancıları eğlendirdiğiniz, onları sizin için bir şeyler yapmaya zorladığınız sürece hepimiz rahat edebiliriz.

Ne anlamda?

CRYSTAL: Tam olarak ne bilmek istiyorsun?

NOLAN: Yabancıların sorusu.

Ahahaha! Komik değilsin.

Öylesin, hem de çok.

NOLAN: ?????

CRYSTAL: Sana ait olmayan bir kadını kıskanıyorsun.

NOLAN: Yani yabancılar...?

Şato arazisinde otlayan öküzler, hepsi yarı çıplak. Şimdi pencereden sadece birini görebiliyorum.

Tek bilmek istediğim bu. Ben de öyle düşünmüştüm!

Ne düşünüyorsun?

Hiçbir şey. Boş ver. İlk prova için kuaförle randevum var. Sadece Tornado'nun her şeyi süpürmeye hazır olduğunu bildirmek istedim. İrtibatta olacağız!

Seni sonra ararım. Neden?

NOLAN: Yabancıların hikayesini bilmek istiyorum.

Uuuuuh.

Siktir git!

Cep telefonumu masanın üzerine bırakıyorum, krepleri kaldırıyorum ve sırtımı sandalyenin arkasına yaslayıp oflayıp puflayarak hiçbir şeye bakmıyorum.

Her zamanki gibi sorunları geçiştiriyor, eksikliklerini çatlaklarını kapatması gereken yamalarla telafi ediyor. Bunu hep yapardı, kaltak. Ne zaman aramızda bir sorun çıksa, ne zaman tatmin olmasa, kendi çarpık zihnine göre beni kışkandırması gereken yabancılarla etrafını sararak intikam alırdı.

Tabii ki niyetleri her zaman başarılı oldu. İçimde sahiplenme, kıskançlık ve öfke duygularını tetiklemeyi çok iyi başardı.

Tıpkı bugün de yapmaya devam ettiği gibi.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce

İLK PERŞEMBE

Resepsiyon masasının önünden geçerek tam zamanında ofisime ulaşıyorum. Sekreter bazı raporları bilgisayara yüklüyor. Bugün taktığı gözlüğün çerçevelerine merakla bakıyorum. Neon yeşili, tırnaklarındaki cilayla uyumlu. Biri bunu eksantrik bulabilir ama bence bunlar haftanın en abartısız gözlükleri.

"Hoş geldiniz, Dr. Duris."

"Merhaba, Georgette. Öğle yemeğini burada mı yedin?" Sepetin içinde paket yemekten kalanlar olduğunu fark ettim.

"Yapmam gereken bazı işler vardı ama neyse ki öğleden sonra biraz nefes alacağım."

Kahverengi saçlarını bir kalemin etrafına dolayarak dağınık bir kuyruk halinde durdurur ve bilgisayardaki materyali kopyalamaya devam eder.

"Sana defalarca eve, çocuklarının yanına gitmen gerektiğini söyledim, mesai saatleri dışında burada tek başına tıkılıp kalmandan hoşlanmıyorum."

Georgette bekâr bir anne. İkizleri günlerini bebek bakıcısıyla geçiriyor ve benimle geçirmeleri gereken zaman fikri beni rahatsız ediyor ve duyarsız hissettiriyor.

"Sizin için sorun değilse, tüm öğleden sonra tek bir hasta tarafından rezerve edilip ödendiğine göre, en kısa sürede son

raporlar, eve çocukların yanına gideceğim'.

"Fantastik... yani... Kim bütün geceyi rezerve edebilirdi ki?"

Küçük bir önsezi beni sarsıyor ve zaten boğulmak üzere olan beyaz gömleğimin ilk düğmesini açıyorum.

Sekreter hemen floresan yeşili emaye kaplı parmaklarını klavyeye vuruyor, ardından fareyi tıklayarak bugünün rezervasyonlarını seçiyor. En azından bunu yaptığını varsayıyorum.

"Tamam, bir bakalım... Takvime göre, bugünden başlayarak yılın son Perşembe gününe kadar tüm Perşembe günleri Chantal Leclerc tarafından rezerve edilmiş."

Tanrım!

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa kalıyor. "*Bu Chantal Leclerc mi?*"

Dağınık sakalımı ovuyorum, aynı anda hem şaşırıyor hem de tedirgin oluyorum.

"Maalesef gerçekten de o," diye onaylıyorum.

"O gelene kadar kalacağım, her zaman onunla tanışmak istemişimdir".

"Nasıl olur?"

'Terazi burcundan sonra Fransa'nın en zarif kadını olduğu açık'.

"Ona bugün müsait olmadığımı söyle!" diye karar verdim.

Georgette'in kahverengi gözleri iki yarığa kadar daraldı. Sanki az önce sapkınca bir şey söylemişim gibi bana bakıyor. Ellerimi kalçalarımın koyup başımı sallıyorum.

"Ne?"

"Bayan Leclerc tüm seanslarınızın parasını çoktan ödedi, doktor. Ve büyük bir meblağdan bahsediyoruz. Onu reddetmek profesyonelce olmaz ve...".

"Yakalandım

!" Çok geç.

Çoktan

geldi.

Çalışanım hemen yola koyuldu, masasını terk etti ve Kraliçe Elizabeth yeni gelmiş gibi en son gelene doğru ilerledi.

"Duris stüdyosuna hoş geldiniz, size daha önce içecek bir şeyler ikram edebilir miyim...?"

Chantal kırmızı eldivenli elini kaldırarak iş arkadaşımın çılgınlığını durduruyor.

"Görevini yapmayı reddetmek mi istedin?" diyor hala keşfetmenin ortasında olan bana.

İncelediğimde, Daenerys Targaryen'in kıyafetlerine çok benzeyen bir tür beyaz ceket giydiğini fark ediyorum. Kolları aşağıya doğru kesilmiş.

omuzları ve ince yakasını vurgulayan geniş apoletleri. Saçlarında olduğu gibi dudaklarında, çıkardığı ve parlak kıpkırmızı tırnak cilasını ortaya çıkaran eldivenlerinde ve baş döndürücü topuklu ayakkabılarında da kırmızı her zaman var. Hayranlık modunda kalan asistanımı görmezden gelerek yavaşça bana doğru ilerliyor ve kasılmış bedenimden kısa bir mesafe uzağa yerleşiyor.

Ellerimi koyu gri pantolonumun ceplerine sokuyorum, gömleğimin düğmelerini hafifçe açtığım için mutluyum, çünkü hava birden canavar gibi sıcak oluyor ve Crystal'ın evinde olduğu gibi, ikimiz de gözlerimizle ön sevişmeye başlıyoruz.

"Gidebilirsin Georgette," diyerek onu gönderdim.

"Cevap vermedin." Sesinin keskin tonu bana bir çimdik gibi geliyor.

"Neye?"

"Sekreterinize *benim* için müsait olmayacağınızı bildirmesini emretmişsiniz."

Hâlâ ayakta duruyoruz, birbirimize bakıyoruz, sadece sohbet ediyoruz ve yine de damarlarımda anormal bir akış var, hormonal bir fırtınayı andıran bir şey. Hepsi unutulmuş hisler ve belki de hiç bu kadar yoğun yaşanmamış.

Kayıt değiştirmeye ve her nabızda ustalaşmaya karar veriyorum, her zaman olduğum şey oluyorum, yani profesyonel.

Ona yer açıyorum ve geniş bir gülümsemeyle çalışma odamın kapısını gösteriyorum.

"Yanılıyor olmalısınız, oturun."

Çalışılmış bir yavaşlıkla yanımdan geçiyor ve fısıldıyor: 'Ben asla hata yapmam, ama bugün merhametli hissediyorum, bu yüzden hakaretinize aldırmayacağım.

Arkasından gülümsüyorum. Başka bir çağdan gelen bir aristokrat gibi konuşmasını duymak beni hiç beklemediğim bir şekilde eğlendiriyor ve meraklandırıyor.

Düşüncelerimde beni şiddetli ve özgürleştirici bir şekilde ortaya çıkaran kadını tam burada, ofisimde, hastalarımın mutlaka ayrı olmam gereken yerde kabul etmek, beni hemen karşı tarafa koyuyor, sanki psikolog bedenimden buharlaşıp gitmiş ve Nolan kanepeye uzanmak üzereymiş gibi, zihninin düşüncelerini boşaltmak için değil, onunkileri emmek için.

Bu kız yanlış ve korkutucu bir şekilde ilgimi çekiyor.

Chantal etrafına bakır, büyük pencerenin altına yerleştirilmiş kanepenin önünden geçer ve sonra karşı tarafta, duvarda asılı duran sanat eserine bakar. Karışık teknikle boyanmış, yüzünde ve saçlarında güçlü fırça darbeleri olan, solmuş mektup sayfalarını andıran kağıt parçalarına sarılmış hüzünlü bir kadın yüzü tasviri.

"Zevk sahibisin," diye yorum yapıyor.

Teşekkür ederim.

İnce parmakları üzerinde plaketler ve... düğünümün bir fotoğrafının sergilendiği dolabı okşarken ben de arkasında durup gözlerimle onu yiyorum.

Hemen oturup bir yabancıya açılma geleneğini zorlamadan popomu cam masanın kenarına yerleştirip yerleşmesine izin veriyorum. Ne de olsa psikolojik danışmanlığımdan faydalanmak için burada ve aşırı sayıdaki rezervasyonun ötesinde, bana gerçekten ihtiyacı olabilir.

Titiz incelemesini bitirdikten sonra bakışlarımı aramak için dönüyor. Derin bir nefes alıyor, sanki sakın kalmak için mücadele ediyormuş gibi sofistike bir şekilde nefes veriyor, sonra hareketini tekrarlıyor.

Gerçekten bir tavır takınmaya çalıştığını hissederek kaşlarımı çatıyorum ve hemen hastaya stratejik sorular soran bir doktor gibi görünmemeye çalışarak gizli bir yaklaşımı tercih ediyorum.

"Patlamak üzere olma ihtimalin var mı?"

"Evet, lanet olsun!" diye ağzından kaçırır. "Çünkü seni tokatlamak istiyorum!"

"Ne? Ve ne sebeple?" El çantasını bir sandalyenin üzerine atar ve yanındaki diğer sandalyeye oturur.

"Otur!"

Şaşırdım ama en azından buzlar kırıldı.

"Öncelikle neden bana ellerinizi sürmek istediğinizi bilmek isterim."

"Oh, her ne kadar sana dokunmayı çok ama çok istesem de, bugün seni sözlü olarak yıkmak için ara vereceğim, bu yüzden mermer kışını şu sandalyeye yasla ve not almaya başla, doktor çocuk."

Bu kadın konuştuğunda tanımlanamayacak kadar kafamı karıştırıyor. Tam olarak ne için bana fiziksel saldırıda bulunmak istiyor?

Açıkça içimi çektim, ama her zaman her istediğini elde eden küçük bir kızın açık emrini yerine getirmeden önce, gidip kendime biraz su doldurdum ve ona da isteyip istemediğini sordum.

"Hiç Bourbon'un yok mu?"

"Saat öğleden sonra dört buçuk. Ayrıca, çalışırken içki içmem."

"Ne kadar sıkıcı!"

Yudumlayarak masama doğru ilerliyorum. Bardağımı masama bırakıyorum ve hiçbir hastama bakmaya cesaret edemediğim gibi ona bakıyorum.

"Psikoterapi seansı için mi buradasınız yoksa...?"

"Her şeyden önce, benim haklı olduğumu ve *sizin* hatırlatmak için buradayım."

"Ne hakkında?"

"Crystal ile aranızdaki hayali ilişki hakkındaki önsezim sistematik olarak gerçekleşti." Homurdanıyorum ve sandalyemde sağa sola dönerek sallanıyorum. Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimde içten bir gülümsemeyle dikkatle ona bakıyorum. "Ne?" diye .

"Seni suçlayamam. Haklıydın, tamam. Ben kaybettim, *sen* kazandın!", ellerimi kaldırıyorum.

"Güzel!" Tatmin olmuş bir şekilde saçlarını sallıyor ve ben ateş dalgalarına biraz fazla odaklanıyorum, parke zeminde bir topuk sesi duyduğumda sarsılıyorum.

"Saçımı beğeniyor musun acaba?"

"Sadece düşünüyordum."

"Neye?"

Çekerken o kırmızı ipeği tutsaydım ve sen de yukarı doğru kalkıp kendini sikime doğru itseydin ne güzel olurdu.

"Sizinle birlikte doğru yaklaşıma. Yine de söylemeliyim ki, bolca vaktimiz olacak. Yılın her Perşembe günü yeterli. Sizin ki son derece hassas bir dava olmalı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Buna asla cesaret edemem." Ellerimi tekrar kaldırıyorum. "Sadece beklerim."

"Neyi bekliyorsun? Neyi?"

Dakikalar geçtikçe daha da huysuzlaşıyor. Söyleyecek çok şeyi olmalı. Bunu onun gergin hareketlerinden ve aynı zamanda, sanki kasıtlı olarak dünyanın sokaklarında kışında bir süpürgeyle dolaşan bir tür model olmayı seçmiş gibi sergilemekte ısrar ettiği sertlikten okuyabiliyorum.

O kadar pitoresk, o kadar teatral , kendisine ait olmayan bir şimdiki zamana fırlatılmış uzak bir diva.

'Konuşmaya başlamanı bekliyorum. Bu işler böyle yürür, Chantal. Genellikle, bir kişi psikoloğa gitmeyi seçtiğinde, bunu yapar çünkü tam olarak yetenekli olmasa bile, rahatsızlıklarını, şüphelerini, endişelerini, hayallerini ifade etmek ister...'

"İşte!" diye araya giriyor. "Zaten tam on ikiden vurduk. Ateşli olman sana geceleri rüyalarım girme hakkı vermiyor, kesinlikle."

Ha?

Ne dedi?

Az önce ne duydum ben?

Dudaklarım aralık kalıyor, gözlerim onun kasıla kasıla verdiği poza kilitleniyor, ellerim ani bir hareket dürtüsüyle masanın üzerindeki kaleme uzanıyor ve parmaklarımın arasında sallamaya başlıyor.

İşte tam o anda gözlerini çıplak yüzük parmağıma dikti.

"Görüyorum ki eşiniz de benimle aynı kuşkulara sahip."

Bu tür bir tartışmaya dahil olmamızın uygun olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden dikkatleri tekrar ona çevireceğim, çünkü konuşmamız gereken tek kişi o.

"Ve ne zamandan beri rüyalarına giriyorum?" Son imasını atlayarak, askıda kalan konuşmanın ipini veriyorum.

Konuşmayı götürmek istediğim yöne doğru gitmesini kesinlikle beklemiyorum, yine de koltuğunda rahatladığını, sanki gezintilerinin nesnesi ben değilmişim gibi sakın bir şekilde yanıt vermeye başladığını görüyorum.

"Seni ilk gördüğümünden beri".

"Yıldırım mı düştü?"

Ne halt ediyorsun, Nolan?

Az önce söylediklerimi geri almak, özür dilemek ve asla aşılmaması gereken çok ince güven sınırlarını aşmadan oturumu tekrar yasal bir yola sokmak istiyorum, daha doğrusu yapmalıyım.

Hasta ve psikolog bu şekilde kalmalıdır.

Ayrıca, sen evlisin.

Ama beni şaşırtıyor, sanki hiçbir filtresi yokmuş gibi, sanki ben evli olmak bir yana analist bile değilmişim gibi saçmalamaya başlıyor.

"Çocukken Disneyland'e gittiğimde yapıya hemen aşık olmam gibi bir şeydi. O zamanlar o kadar etkilenmişim ki

Babama benim için satın alıp alamayacağını sordum. Ancak o bunu reddetti".

Chantal Leclerc'in travmaları böyleyse, onu şımartmaya karar verdiğim için acı bir şekilde pişmanlık duymaya başlıyorum.

O da diğerleri gibi bir hasta.

"Bir çocuk için çok zorlayıcı ve pahalı bir hediye olurdu.

"Ah, o değil! Ölçülemez değerlere sahip birkaç şeyi hediye olarak aldım". Sanki bir sineği kovmak istermiş gibi elini havada salladı.

Seansa bu şekilde devam ettiğime inanamıyorum.

"Yani beni Disneyland ile mi kıyaslıyorsun?"

"Bir kadın bir erkeği oyun alanı olarak görürse aklınıza ne gelir?"

Lanet olsun! Benden oynamamı mı istiyorsun?

Açık bir gerginlik refleksiyle burnumun ucunu kaşıyorum.

"Bak, Chantal, sana karşı dürüst olacağım. Senin parana sahip olmayı tercih edeceğimi ve böylece sana daha çok ihtiyacı olan insanlara ayırabileceğim saatleri gereksiz yere işgal edeceğimi düşünüyorsan, bence yanlış kişiyle birliktesin. Burası bir oyun parkı değil ve ben de bir atlıkarınca değilim. Anlaşıldı mı?"

Elini göğsüne götürüp sandalyesinden kalkarak zarif ve melodik bir şekilde gülmeye başlar.

Onu kovmalı mıyım?

Ya yaklaşırsa?

Kahretsin!

Dünyadaki hiçbir şey için bunu reddetmezdim.

"Burası çok sıcak." Fantezi ceketinin fermuarını açıyor ve üzerinde daracık beyaz bir kılıf elbise kalıyor. Elbiseyi dikkatlice yandaki sandalyeye geri yerleştiriyor ve bacağını çaprazlayarak ve tüm iyi niyetlerimi yok ederek daha önce olduğu yere geri dönüyor.

Orospu biliyor ki artık atlıkarıncaya binmek isteyen benim, tam da onun dekoltesine sıkıştırılmış rollercoaster'a.

"Sana söylediklerimi anladın mı?", sözümü geri alıyorum.

"Hı-hı".

"Ne vardırne yapıyorsun?" Soruyorum. Huysuzca, görmek o Ben yaramazca gülümser.

"Size sorularım olacaktı ve olası tepkinizi düşünmek bile beni gülümsetiyor."

"Belki de birbirimizi anlamadık. Benim mesleğim bu şekilde işlemiyor. Psikoloğa kişisel sorular sormak için gelen hasta değildir. Tedavi altındaki kişinin varoluşsal sorularını yanıtlamasını sağlayan analisttir. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Tabii ki!"

"Peki!", bir elimi masaya vuruyorum, bekliyorum... artık ne olduğunu bilmiyorum, ve konuşmaya başlaması için el sallıyorum, ona dinlemeye hazır olduğumu gösteriyorum.

"Bana Crystal ile hiç seks yapmadığını söyle."

İşte, bir bok anlamadı!

Bir elimle yüzümü kapatıyorum, onun varlığından, sözlerinden ve stüdyoda kilitli kaldıkça havaya nüfuz etmeye başlayan lanet parfümünden çoktan durumdayım.

"Hayır, Chantal, Crystal ile hiç yatmadım". Ona neden cevap verdiğimi ben de bilmiyorum, ama bir yanım son zamanlarda bloglarda patlayan son haberleri göz önüne alarak ona gerçeği borçlu olduğumu düşünüyor.

"Güzel, çünkü sen ve ben uzun zaman önce bir anlaşma yaptık."

"Anlamı?"

"Birbirimize asla aynı adamla yatmayacağımıza dair söz verdik."

Peki bu ne anlama geliyor? Benimle seks yapmak istediği mi?

Devam et, Nolan. Onun tuzağına düşme. Bu kadının içinde ateş var ve seni yakabilir, kariyerini ve evliliğini yok edebilir.

"Bildiğim kadarıyla Koç burcu şimdiye kadar sahip olduğum tek burç," diyorum, imasını kasten görmezden gelerek.

"Açık nedenlerden dolayı, aslında hiç sorun yaşamadık. Gerçi Koç gibi biri olsa seve seve yapardım. Yakın kan bağımıza yazık! Bu normal mi?"

"Bu ciddi bir soru mu?"

"Kesinlikle. Tamam, gerçek bir seansın içine giriyoruz.

"Kişinin kardeşlerinden birine karşı cinsel istek duyması tahmin edebileceğinizden daha yaygındır".

"Gerçekten mi? Çünkü Boğa burcu bana da ilham veriyor".

"Tamam, yeter!", ayağa kalktım. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Onu sonsuza dek kovmaya hazırım ve meslek etiği lanetlensin.

"Burada en çok tekrar eden sorunlarımdan biri hiç ciddiye alınmamak. Buraya kendimi ortaya koyma niyetiyle geldim..."

Olabilir.

"...seni içime almak için."

Bu kadarı da fazla.

"...ruhumun uçurumlarında".

"Eğer biraz daha... daha az... doğrudan olsaydın, belki de doğru adımlarla başlayabilirdik."

"Sırf sen içime dokunamıyorsun diye gerçek özümü sıkıştırmalı mıyım?"

"Tamam, pes ediyorum, bunu bilerek yapıyorsun," diyerek sandalyeme gömülüyorum.

Memnuniyetle gülüyor, sonra bana sempatik bir bakış atıyor, sanki kendisi de ne kadar sinir bozucu olabileceğinin farkındaymış gibi.

Kollarımı masanın üzerine koyuyorum ve yaklaşıp onu inceliyorum. Bir süre sessiz kalıyoruz, birbirimize parlayan, kendini beğenmiş, ilgili gözlerle bakıyoruz.

Sesin yokluğunda asılı kalıyoruz, görme duyusunun kurbanı oluyoruz, benim için her şeyi söyleyebilen ve yapabilen büyüleyici figürüyle tamamen tatmin oluyoruz.

"Her seferinde bir çılgınlık yapalım, Chantal. Devam et!" Karımın gözleriyle... sevişmeyi öneren arkadaşımızın sözlerini kendime hatırlatarak, bakışarak ön sevişmeyi durdurmaya karar veriyorum.

"Koç hayatının aşkını affettiğinde, çünkü affedecek, seni aramaya gelecek," diye beni uyarıyor.

"Demek beni uyarmaya geldin?"

"Eğer sizi yeryüzünden silecek olsaydı, bu büyük bir kayıp olurdu."

"Bunu neden yapsın ki? Crystal ve ben sadece arkadaşız'.

"Yine de tam Leclerc tarzında kendi bölgesini işaretlemeye çalışacaktır."

"Hangisi?"

"Tekniğin birçok yönü vardır. Örneğin, sadece anlamanız için... Boğa burcu Venüs'e sadece kadın personel dayattı.

"Scorpio'nun karısına mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hasta ile aranızda mesleki gizlilik var, değil mi?"

"Aynen öyle.

"Diyordum ki... Müller ve Dimitri dışında, sadece vajina donanımlı işbirlikçilerin onun etrafında olmasını şart koştu.

aseksüeldir'.

O kadar şaşkınım ki detaylandırarak gücüm yok. Sadece seansın ilerleyişini takip ediyorum ve ortaya çıkardıklarını görmezden geliyorum.

"Peki Venüs bu tutum hakkında ne düşünüyor?"

Baldızınız umurumda olduğundan değil, benim sorum *onun* gerçekte ne düşündüğünü bilmek.

"O bunun farkında bile değil, Boğa'nın taşaklarından öylesine etkilenmiş ki, sadece kadınlardan oluşan bir adada yaşadığını bile fark etmiyor. Bu benim için bir kabus olurdu. Gerçi Boğa'nın Boğa olduğunu anlıyorum... Ama her neyse, eminim sen bile ondan etkilenirdin, kabul et."

"Bu benim isteklerim arasında değil.

"Ah, o adamın aklından neler geçtiğini bir bilerseniz, üzerine sayısız tez yazabilirsiniz."

"Peki ya sen? Crystal ve Venüs'ün düşüncelerinde olduğu için kardeşlerinden ilgi göremediğini hissediyor musun?" Tüm çıkardığım buydu.

"Ben sadece Leclerc annelerinin/amigo kızlarının varlığını suçluyorum. Benim de kendi sıralamam var, duymak ister misiniz?"

'Belki bir dahaki sefere'.

"Size ailemle iyi bir ilişkim olmadığını söyleyeceğim anı beklediğinizi biliyorum."

"Genelde ilk sorduğumuz şeylerden biri bu aslında. Ama oraya yavaş yavaş varıyorsunuz, biraz... volkaniksiniz."

"İltifatınız için teşekkür ederim.

"Yani ailenle iyi geçinemiyorsun".

"Kesinlikle hayır, ama bunu yakın gelecekte konuşacağız. Oraya yavaş yavaş varacağınızı söylemişsiniz."

Zeki ve şirret.

"İhmal edilmiş bir kadın olduğunu düşünüyor musun?" Bunu ortaya atacağım.

"Beni ihmal mi edeceksin?"

"Ben senin kardeşin değilim.

"Olmak ister misin?"

"Soruları ben sorarım.

"Eşit bir ilişkimiz olması gerekmez mi?"

"Seni ihmal edip etmeyeceğimi neden bilmek istiyorsun?"

"Benimki sadece merak.

"Eğer kız kardeşim olsaydın, bunu yapmazdım."

"Yani kız kardeşini becereceksin."

"Tanrım, Chantal! Bunun konuyla ne alakası var?!"

"Sadece bakıyorum..."

"...Seni yatağa atıp atmayacağımı öğrenmek için mi?"

"Evet!" diye ellerini çırparak ölçülü bir patlama sesi çıkarır.

"Hayır! Cevabım hayır.

Ancak bana göre cevap: *evet, hemen. Nereye çakılmak istersin?*

"Ne yalancı ama. Bu ilişkimizi son derece heyecan verici bulmuyor musun?"

"Hangi ilişkiden bahsediyorsun? Senden sonra gelecek olan yüzlerce hastamla olan ilişkimden mi?"

"Bu kadar çok mu? Uuuuh! Ellerin dolu. Ancak burada karşınızda oturup, ara sıra çift anlamlı sözcükler kullanarak sohbet etmeyi başarmak son derece tahrik edici. Bu normal mi?"

"Her zaman istediğini elde eden ve buraya belirli bir amaç için gelen biri için, bunu elde edemeyeceğini bilerek, evet. Bu çok normal. Beni eğip bükmeye çalışıyorsun, Chantal."

"Ben genellikle isteyerek eğilen biriyim."

Böyle şeyler söyleme!

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Zaten çok fazla.

Eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve göğüslerinin dekoltesinden dışarı fırlayan kıvrımlarını görerek bana eziyet ediyor.

O yumuşak yollar beni bir kadının diğer formlarının asla yapmadığı şekilde mest etmeyi başarsa da, gözlerim onunkilere geri dönüyor.

"Ve bana tüm erkekliğini üzerime atmak istermiş gibi bakman normal mi?"

Daha fazla dayanamayacağım.

Kalksam iyi olur yoksa erkekliğimin nasıl olduğunu kendi gözleriyle görür.

"Git buradan," diye tıslıyorum sertçe.

"İstersen yapabilirsin. Nereye yaslamak istersin?"

Tanrım!

"Bu konuya diğer oturumlarda tekrar döneceğiz. Şimdi git buradan!"

"Sanırım böylesi daha iyi. Sıcak ruh halimi yatıştırmam gerekiyor."

Sizi nasıl yola getireceğimi çok iyi bilirim.

Eşyalarını topluyor, zaman zaman bana kelimelerle desteklenmesine gerek olmayan bakışlar fırlatıyor.

"Teşekkür ederim doktor, bir kadını nasıl tahrik edeceğinizi gerçekten biliyorsunuz."

"Ben bir şey yapmadım".

Aynen öyle.

Alt dudağımı ısıırıyorum, hareket etmeden ona bir şeyler hissettirdiğimi bilmek gururumu okşuyor.

Kıçı yine odak noktam oluyor. Beyaz eteğin içinde boğulmuş, daha da karşı konulmaz görünüyor.

"Beni kapıya kadar geçirmeye zahmet etme," diyor arkamdan. "Bana ne kadar sert olduğunu göstermen için henüz çok erken."

Cevap verecek vaktim yok, çoktan gitti. Ne oldu?

Lanet olsun. È. Az önce. Ne oldu?

7

Cancer

Bugün.

Dahiyane fikirlerim sayesinde bugün bir kez daha harika bir gün planladım. Aynalar koridorunda, şok edici pembe Hoverboard'umun üzerinde, karın kaslarımı ortaya çıkaran uzun kollu beyaz bir üstle eşleştirilmiş yüksek belli, lacivert palazzo pantolonlarına yansıyan çeşitli benlere hayranlıkla bakarken, zihnimi meşgul ettiğim ve iyi bir iş yaptığım için kendimi kutluyorum.

Chantal Leclerc'in sadece kendini düşündüğü asla söylenmesin.

Hayır, bu sefer dünya barışına katkıda bulunacağım.

O lanet Toros, kaledeki en uzak daireleri seçmek zorunda mıydı? Neyse ki iki tekerlekli aracımın aküsü dolu.

Metalik uğultu geniş alanlarda yankılanıyor ve iki altın topuzun göze çarptığı büyük süslü kapının önünde kendini kesiyor.

Birini indirip kendimi gösteriyorum ve hoverboard'u koridorda bırakıyorum.

"İyi günler despot kardeş!" diye bağıriyorum yüksek sesle.

Jimmy Choos ayakkabılarım, Taurus'un heybetli duruşuna bastığım ince halılarda ses çıkarmıyor.

Büyük bir masanın önünde duruyor, kollarını iki yana açmış ve ellerini tahtanın kenarına dayamış.

Gözlerinin önünde, bir hurda sergisinde sergileniyormuşçasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir gazete ve belge seli durmaktadır.

Bana cevap vermemesi ve sinir bozucu bir şekilde evrak işlerine odaklanmış olması, bana hiçbir önem vermemekle kalmıyor, aynı zamanda Venüs ile arasındaki gerçek dünyadaki tüm gazeteleri doldurduğundan, ne yazık ki bana şu anda neler yaşadığını hatırlatıyor.

Heyecanımı dizginliyorum ve sırtını okşayarak onu kuşatıyorum, ama hiçbir karşılık alamıyorum.

Hareketsiz bir şekilde duruyor, uluslararası dergilerin üzerine eğilmiş, günü kurtarmak için tüm gücüyle bir çözüm bulmaya çalıştığını bildiğim çok özel bir noktaya bakıyor.

Her bir derginin manşetine göz atıyorum ve ilerlerken parmaklarım onun kasılmış sırtından kayarak onunkileri arıyor, böylece onları sıkabiliyorum.

Taurus Leclerc ve Venus Morel sevgililer.

Leclerc iş adamı, kardeşlerinin eşleri de dahil olmak üzere her zaman istediğini elde etmiştir.

İmparator olmanın avantajları vardır ve bunlardan biri de kardeşlerinin eşlerini elde etmektir.

Taurus Leclerc, ünlü DJ Scorpio ile genç Venus Morel arasındaki evliliğin hanedanına yönelik saldırılara karşı bir savunma stratejisinden başka bir şey olmadığını açıkladı. Buna inanılabilir mi yoksa dünyanın ve yatırımcılarının gözünde kardeşlerinin eşleri de dahil olmak üzere istediği her şeyi elde eden bencil, ahlaksız ve vicdansız bir adam olarak ortaya çıkmaktan kaçınmanın bir yolu mu? Şimdi sıra kimde? Kristal Katili mi?

Zümrüt yüzüğü parıldayan el, son çıkarımın etrafında sıkılaşıyor. Parmaklar kağıdı kavırıyor, buruşturuyor ve diğerlerinin arasına bırakıyor.

Öfkesi görülebiliyor, ama daha da önemlisi kendini kontrol etmesi.

Tek kelime etmeden masanın karşı tarafına geçer ve gevşek bir kağıda bir şeyler yazmaya hazırlanır.

Bu onun kara listesi olmalı.

Cep telefonunu birkaç saniye kurcalıyor ve kulağına götürüyor, sonra da sadece 'Şikayetleri başlat' diyor. Aramayı kapatıyor ve kara listeye alınmış fotoğrafı çekerek muhtemelen hukuk ekibimize gönderiyor.

Tam ağzımı açacaktım ki beni durdurdu. "Acınmak ya da herhangi bir konuşmanın konusu olmak istemiyorum. Sadece kendin ol ve ne söylemen gerekiyorsa söyle, tüm bu saçmalıkları bir kenara bırak, lütfen."

"Başını ağrıtmam için bana izin mi veriyorsun?"

"Bana yaşattığın migren kesinlikle tüm bu olanlardan kaynaklanan öfkeden daha az agresif."

"Tamam, tüm harika saygısızlığımla patlamadan önce, sadece bir soruya cevap ver: iyi misin?"

"Hayır! Ve şimdi patladı, teşekkür ederim."

Şu anda parmağınızı ağrıyan noktaya koymanın sadece hissettiğiniz rahatsızlığı artıracığını anlıyorum.

Her zaman olduğu gibi işleri yoluna koymayı başaracağını ve mesele açıklığa kavuştuğunda gücünün, kuvvetinin ve karizmasının üç katına çıkacağını biliyorum.

"Çok heyecanlıyım despot kardeş!" diye memnuniyetle ilan ediyorum.

"Ne için?" Ben Armani pantolonunu dolduran arka tarafına hayranlıkla bakarken o içki tezgâhına doğru ilerliyor ve iki içki hazırlamaya başlıyor.

"Evlat edindiğim çocuklarım var," diye açıklıyorum.

"Ne?" diye sertçe dönüyor, iki kadeh elinde ve gözleri kocaman. "Hay Allah! Kaç tane evlat edinecektiniz?"

"Yüz!" diye bağıyorum. "Bu harika bir sayı değil mi?", uzanıp kokteyli alıyorum. "Kadeh kaldırmalıyız."

"Yüz mü?" diye tekrarlıyor utangaç bir şekilde, sanki bir serapmışım gibi bana bakarak.

Şerefe.

Fincanımı onunkine vurdum.

"Sence sayıları az mı?"

"Yüz çocuğu nereye koyacaksın?"

"Hadi ama, burada değiller. Afrika'da kaldılar," diyerek onu rahatlatıyorum. Belli ki çok fazla stres yaşıyor. Hepsini burada hayal etmek bana oldukça gerçeküstü geliyor.

"Er ya da geç bana kalp krizi geçirtceksin." Kehribar rengi likörü bir dikişte yutar ve kadehi atar.

"Merak etmeyin, annelik duygularım o kadar ileri gitmez. Onları kalbimde saklayacağım, kalede değil."

"Evlat edinmenin Vakıf ile bir ilgisi var mı?"

"Kesinlikle. Bu çocuklar eğitim ve tıbbi bakım alacaklar. Hepsi ilaç şirketi ve kabul merkezi arasındaki kanalımız sayesinde. Ve sıkı durun, resmi anneleri *ben* olacağım.

Taurus şakaklarını ovuşturuyor, muhtemelen düşük dereceli dedikoduları okurken daha önce hissettiği öfkeden pişmanlık duyuyor.

"Ben dünyada en çok çocuğu olan kadını. Guinness'e girebilir miyim?"

"Senin zaten birçok rekorun var, Chantal. Hepsini hatırlamak zaten bir Guinness olurdu."

"Evet, gerçekten de becerikliyimdir," diye kasıldım, imasını bir iltifat olarak kabul ettim.

"Yani, şu an itibariyle Leya da dahil olmak üzere yüz bir torunum olduğunu bildirmek için beni ziyaret ettiniz".

"O yaratığın küçük kuzenlere ihtiyacı vardı. Ve, her neyse, hayır. Ben başka bir şey için buradayım."

"Şimdiden titriyorum.

"Venüsünüzü geçici olarak duvarla kapatmanızı önermek istedim, çünkü bir grup çıplak model bütün bir akşam boyunca sadece benim için poz vermek üzere kaleye gelmek üzere. Meşhur Sapkınlık Kanadımızda yakında safkan örneklerden oluşan bir sürü olacak ve..."

"Fren, fren, fren!" Gezegendeki en seksi kardeşin masmavi gözleri unutulmaz bir bakışla beni donduruyor.

"Fotoğrafını çekebilir miyim?" diye kıkırdıyorum, iPhone'umu pantolonumun lastiğinden çıkararak. Taurus Leclerc'i özel hayatında asla ölümsüzleştiremem. Bu kesinlikle yasak, ancak bazen, onun haberi olmadan, Venüs ve ben onu çocuklarla oynarken fotoğraflıyoruz.

"Kaldır şu şeyi! Her neyse, nü resim yapmayı bildiğini bilmiyordum, aslında genel olarak çizim sanatıyla ilgilendiğini de bilmiyordum".

"Ben sadece bakışlarımla onların her şeklinin izini süreceğim ama Marsilya'dan tanınmış bir ressam portreyi tuvale . Şu anda yolda.

"Peki bu çılgınlık size ne kadara mal olacak?"

"Konu duyularımı tatmin etmek olduğunda hiçbir masraftan kaçınmam. Bu hafta görme haftası, bu nedenle gözlerim tamamen tatmin olacak ve Duris'i Kristal ve Koç'un düğününden dışlamak için uygun bir strateji bulmayı bekleyecek.

Son kısmı, ilaçların prospektüslerinin reklamlarda okunduğu şekilde tükürdüm.

"Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey!"

Boğa aristokrat poposunu masanın üzerine koyar, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur, dayanılmaz derecede seksi damarlarını öne çıkarır ve istediği etkiyi yaratarak bir an için içinde bulunduğu zor durumu unuttur, benim gibi fantastik bir kız kardeşin deliliğine dalar.

'Eğer beş duyunuzla oynamak istiyorsanız, jeti alın ve Venedik'e, Tapınağa gidin, Krum sizi nasıl eğlendireceğini bilecektir'.

"Tanrım Krummmmm..." Neredeyse yapıyorum.

"Virgüller, Chantal".

'Aslında onları kullanmaya hiç niyetim yoktu'.

Kardeşim iç çekerek bana zamanımın tükenmekte ve sabrının yakında tükeneceğini gösteriyor.

'Dinle, düğün töreni hakkında... Scorpio bana bunu söyledi...!'

"Oğlun, senin oğlun olduğu için, senin oğlun gibi oldu".

"Anlamı?"

"NVP! Yapma. İsteme. Bunun hakkında konuş. Bir günümü işitme duyusuna ayırdığımda ve dersinizi dinlemek istediğimde bu konuyu tartışacağız'.

"Pekâlâ!" diyerek ellerini kaldırdı. "Kara Hanedan Serisi'ni çekmek için benden izin istemiştin, hatırlıyor musun?"

"Asla kabul etmeyeceksin. Bunu zaten biliyorum. Sırf sen ve Venüs hakkında daha fazla gerekçeyi ertelemek için bir TV dizisi hipotezini basına attın. Gerçekleşmesi mümkün olmayan bu hayalim hakkında tartışarak boşa zaman harcadım. Ben gereksiz yere para harcadım ve senin Venüs'ün de yaratıcılığını boşa harcadı. Sadece Crystal kitabıyla iyi gidiyor. Tek umut o, en azından bir dizi roman yazabilir ve..."

"İbranameleri imzalamaya karar verdim.

"Oh. Mia. Ben!" diye inliyorum pervasızca. "Gerçekten mi?"

'Belirli koşullar altında, elbette'.

'Evet, evet, küçük kahramanlar, teyzeler, akrabalar, vaftiz çocukları ve kuzenlerle kaba hikayeler yok, biliyorum'.

'Ağ sansüründen kaçınmış olursunuz'.

"Pekala."

"Scorpio ve Maxime'in yazarı olduğum asla ortaya çıkmamalı".

"Bu da bana doğru geliyor, ayrıca çocuklara ve akrabalar arasında çiftleşmeye karşı yasağa benziyor. Ve sonra, dürüst olmak gerekirse, sapık bir kadının kızı olarak geçmek istemiyorum ve..."

"Annen hakkında konuşmayalım. Ah... Senaryonun çoğunu okudum, sanırım eksik bir şey var."

"Ne gibi?"

'Kansere Adanmış Altıncı Sezon'.

"Benim hayatım seninki kadar ilginç değil".

"Her hayat anlatılmaya değerdir. Ne yaşıadığınız değil, nasıl yaşıadığınız önemlidir".

"Sen ve senin bilge ve acımasızca dürüst cümlelerin..."

"Bu bir 'haklısın' mı?"

"Size haklı olduğunuzu söylemenin bir anlamı yok, çünkü siz buna sahipsiniz ve bunu etinize işlemişsiniz".

"Buraya gel.

Böylesine güçlü iki kola, böylesine görkemli bir göğse ve Ebedi Baba'yı, Meryem Ana'yı ve tüm beşiği bile teslim alacak iki göze nasıl karşı konulabilir?

Kardeşimin bana sarılmasından yararlanarak onu biraz okşuyorum ve her zamanki gibi kendimi koruyucu bir battaniyeye sarılmış hissediyorum.

"Chantal Cancer Leclerc'in korkacak hiçbir şeyi ve hiç kimsesi yok," diye fısıldıyor kulağıma, "kalbini kırmaya cüret eden bir adam bile. Bırak törene gelsin, ben ona neleri kaçırdığını hatırlatmakla ilgileneceğim."

"Onu görmek istemiyorum," diye homurdanıyorum. Onu daha sıkı sıkarak tüm rahatsızlığımı dışa vuruyorum.

"Onu gözlerinizden uzak tutarak kalbinizden uzak tutmuş olmazsınız".

"Onu vajinamdan uzak tutmak istiyorum".

"Chantal!"

"Kınama olarak kıcına vurmak yok mu?"

"Git başımdan!"

"Um." Surat astım.

Bir yıldan biraz daha önce.

27. yaş günüm için hazırlıklar planlandığı gibi ilerliyor. Varlığım şatonun bahçesini düzenleyen işçilerin yüreğine korku salıyor. Kardeşim Scorpio'nun hit şarkılarını çalacağı pisti titizlikle kuruyorlar. Jakuziler caddesi neredeyse tamamlandı, tek eksik yere sabitlenecek palmiye ağaçları ve tabii ki konuklar.

Teknisyenlere doğru miktarda baskı uygulamak için onları sıkıyorum, Lamborghini hoverboard'umun üzerinde hareket ederken onları dikiyorum. Ananas ve diğer karışımlardan yapılmış alkolsüz Virgin Royal Hawaiian yudumluyorum.

kırılmış buz, bu boğucu sabahta beni ferahlatıyor. Beyaz tek parça yüzme kostümümle uyumlu büyük bir şapka başımı koruyor ve beni sabahın erken ışıklarından bir diva haline getiriyor.

Bence harikayım ve Crystal'a karşı yanlış bir şey yapmadım.

Bir arkadaş gibi davrandım ve onun için topluma saygın bir dönüş organize ettim. Belki de kardeşimin *renifler, toucher et baisier* oyununa izin vererek çok ileri gittim, ama onları tekrar birlikte görmek, gözleri bağlı bir şekilde onu okşarken ve dokunuşları altında boğulmak üzereyken, bana bir gün tekrar bir çift olabilecekleri umudunu verdi.

Çok güzellerdi, çok çekiciydiler.

Ne yazık ki tüm çabalarımı boşa çıkarmak için bunu o koca göt yaptı.

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?"

Ve burada liderliği ele geçirmeye başlıyor, Yengeç Haftası'nda bile beni alt edeceğine dair kendini kandırıyor.

Hayatının aşkı hapishaneyi terk ettiği için benim şimşeğimi çaldığını düşünüyorsa, ne yazık ki yanılıyor. Bu kez onun tarafını tutmayacağım. Arkadaşım ikinci bir şansı hak ediyor ve eğer onu asla affetmek istemiyorsa, öyle olsun.

Uçan kaykay beni hâlâ yarı uykulu olan onun tam önüne getiriyor. Sanki tüm karizmamla onun krallığına saygısızlık ediyormuşum gibi bana nasıl ihtiyatla baktığını fark ediyorum.

Pipetten biraz daha tropikal tatlar emiyorum ve güneş gözlüklerimi burnumun ucuna kadar indirerek onu tepeden tırnağa süzüyorum.

"Aries, yalınayak ve pantolonun kışına kadar inmiş halde burada ne yapıyorsun?" Bunun onu tedirgin ettiğini biliyorum, bu yüzden iki tekerlekli aracımın elektrikli sesini onun etrafında döndürerek kendimi eğlendiriyorum.

"Ben de burada yaşıyorum, diğer insanlar gibi. Bütün bunlar ne anlama geliyor? Kale bahçelerinde bir turizm köyü açmaya mı karar verdiniz?"

Emme sesi beni kokteylimin bittiği ve geriye sadece kırılmış buz kaldığı konusunda uyarıyor.

"Duracak mısın lan!"

"Bunu her yıl unutuyorsun!" diye nefes nefese kaldım.

"Ne?"

"Benim doğum günüm! *Yengeç* ayındayız, seni aptal Koç!".

Ne yazık ki, doğa Koç burcuyla her zaman sevişmiştir, güneş ona bir hediye verir, sarı saçları altın rengine döner ve irisleri gökyüzünün renklerini emer.

Annem bana cehennemden, oğullarının ise cennetten geldiğini söylerdi. Bazıları böyle bir acıya maruz kaldığım için travma geçirdiğimi iddia edebilir, ancak sürekli olarak alevlerin çocuğu olduğumun söylenmesi beni saf ateş haline getirdi.

Bu nedenle, özümü her zaman netleştiren dejenere anneme teşekkür ederim.

"Dur tahmin edeyim, bu yılın teması *Hawaii'de tatil* mi?" diye soruyor etrafına bakarak.

"Önemsiz olma!"

"Taurus bunu gördü mü?"

"İhtiyacım olan tüm izinlere sahibim, rahatla kardeşim."

"Hiç gerçek arkadaşın olmadığı halde neden her yıl uçuk partiler düzenlemekte ısrar ediyorsun anlamıyorum. Kimi davet etmeyi planlıyorsun, Chantal?"

"Sadece önemli insanlar". Yaptığı kötü şaka beni incitti ama bunu belli etmeyeceğim. Nasıl intikam alacağımı biliyorum, hatta sanırım bunu Crystal aracılığıyla . Yeni bulduğum arkadaşımın ona iyi bir iki maça vereceğini umuyorum. Onu partimdeki tüm erkeklerin arzu nesnesi haline getireceğim ve Koç'un kıskançlıktan ikiye bölündüğünü görmenin tadını çıkaracağım. Burun deliklerimi öfkeyle açıyorum ama onun seviyesine inmiyorum. 'İçiniz rahat olsun, kız kardeşinizin doğum günü partisine katılmak zorunda değilsiniz. Zaten hiç katılmıyorsunuz. Umarım bu yıl da gelmezsin, çünkü geçen gece Crystal'a yaptıklarının tekrarlanmasını istemiyorum."

"Ben ona hiçbir şey yapmadım.

"Günlerdir benimle konuşmuyor, o yüzden bir şeyler çeviriyor olmalısın!"

"Ya sen, sen hiç hata yapmadın mı? Başkalarının hatalarını sana ödetecek kadar aptal değil. Eğer seninle konuşmuyorsa, bir sebebi vardır."

"Siktir git!" diye mırıldanıyorum kayıtsızca, ona sırtımı dönüp Hoverboard'umla uzaklaşıyorum.

Bir dakika daha zamanımı hak etmiyor.

Yolda, boş bardağımı emanet ettiğim uşakla yolum kesişiyor. Yeryüzüne geri dönüyorum, aracımı çimlerin üzerinde bırakıyorum ve girişe yöneliyorum, tüm lojistik aşamayı ona devretmeye başlıyorum, o da benim yokluğumda isteklerimi kiralık organizatörlere geri götürecektir.

"Her ayrıntıyla kendiniz ilgilenmek istediğinizi sanıyordum, Bayan Chantal."

"Çabuk sıkıldığımı çok iyi biliyorsun Müller'ciğim. Ve son zamanlarda garip bir dürtü yaşıyorum."

İtici, dayanılmaz bir arzu, tatmin edilmesi gereken bir özlem.

Uyuşturucu gibi.

Ancak bunu, bırakın buradaki tamirciye, kendi başıboş zihnime bile itiraf etmeyeceğim.

"İlk rahminizden itibaren, Bayan Leclerc, her zaman çeşitli ihtiyaçlarınız oldu".

"Benim kaprisli bir yaratık olduğumu mu ima ediyorsunuz?"

"Ben sadece..."

"Kapa çeneni!", bir parmak kaldırıyorum. "Bilmek istemiyorum." İkimiz de içerideki mermer zemine adım atıyoruz, ben daireme gidiyorum, o da emir alacağı yere. "Klozetlerden sorumlu olacak uşakları topla ve post-it'lerin yeterli olup olmadığını kontrol et. Partimde bir mesaj yağmuru öngörüyorum. Umarım hepsi Crystal içindir!" Şeytani bir şekilde gülümsüyorum.

"Hangi sebeple, sorabilir miyim?" Durdum ve yolunu kestim.

"Çünkü o zaman kardeşim tam bir aptal olduğunu anlayacak ve tüm kemikleriyle birlikte ellerini yiyecek."

'Bay Koç, Bayan Cry söz konusu olduğunda özellikle hassastır... yani, dile getirilemeyenler'.

'Ben de son derece hassas bir insanım Müller, bu yüzden terapiye gitmeye karar verdim'.

"Bir psikoloğa mı?" diye soruyor etkilenerek.

"Aynen öyle.

"Ne sebeple?"

"Çünkü o seksi." Kâhya onaylamadığını gizlemek için hiçbir çaba göstermiyor ama ben ona ters ters bakar bakmaz başını sallamayı bırakıyor. "Bu aramızda bir sır olarak kalsın, yine de Yüce Tanrı'ya söylemek için sabırsızlandığını biliyorum."

"Bu sefer kendime saklayacağım, bayan."

"Evet, doğru! Ferrari'yi hazırla.

İKİNCİ PERŞEMBE

Dr. Nolan Duris'in ofisinin bulunduğu binadaki asansör o kadar yavaş ki, aynaya yansıyan figürümü düşünmek için zamanım oluyor.

Bu vesileyle, dikey yan yırtmaçlı kırmızı bir longuette giymeyi tercih ettim. Koyu renk ince askılı üst kısım, yeni push up'ın güzelliğine verdiği şekli güçlendiriyor. Bir çift mücevherli Bulgari sandalet ayağımın derisini sıkıyor. Döndüğümde onlara masaj yaptırmak için iPhone günlüğüme yazıyorum.

Dlin.

Kapılar açılıyor ve kendimi, artık parıltılı reçeteli lensler takan tuhaf sekreterin masasının arkasından bana gülümsediği sahanlıkta buluyorum.

"Doktor birazdan serbest kalacak," diye bildirdi.

Onun titrediğini, ucuz rimel sürülmüş kirpiklerini kırptığını görebiliyorum. Bu yüzden, bugün yıldızlarımla çok uyumlu hissettiğim için, ona en yüksek saygımı sunuyorum.

"Adın ne canım?"

"Georgette".

"Bana bir şey sorman gerektiğini hissediyorum."

'Aslında, şey... isterdim... ama bunun uygun olduğunu sanmıyorum'.

Genellikle bir tanıdığım aynı kelimeyi kullandığında, bu benim estetik ameliyata başvurup başvurmadığımı öğrenmek istediği anlamına gelir. Eğer bunu ima etmeye bile cüret ederse...

'Onunla bir selfie çektirmeyi çok isterim'.

"Ooooh!" Ne kadar rahatladım. "Tabii ki!"

"Kızlarım buna bayılıyor".

"Bana adıyla hitap et, Georgina."

"Georgette".

Hevesli kız masasının etrafında dolaşırken, aynı anda Nolan Duris çalışma odasından çıkar ve garip görümlü bir adamı kovar. Bir onanist olmalı.

Sekreter selfie'yi çekiyor ve ben de arzularımın nesnesine doğru ateş ediyorum.

Ve işte gözlerimin önünde, tüm fiziksel gücüyle duruyor. Kaba kirli sakalları, ne istediğini bilen bakışlarını süsleyen koyu renk gözleriyle çok erkeksi.

Çıkarmak için can attığım kemeriyle mühürlenmiş dar beli, kalçalarının üzerine çekilmiş pantolonu, benim

Her iki yanında da buyurgan bir penis hayal ettim. Ve sonra o devasa kollar, bir erkekte hiç düşünmediğim kadar ateşli, damarlar görünürde ve tam da kaslı, bir çift omuza bağlı, Tanrım... Kendimi onu ezmeye çalışan öfkeli bir canavar gibi ona yapışırken görebiliyorum, önce hemcinsini beceren ve sonra onu yutan bir hayvan örneği gibi.

Hayvan neydi?

Peygamberdevesi.

Evet, kendimi peygamberdevesi gibi hissediyorum.

Yine de, belki de daha sonra yemek yazık olurdu.

"İşin bitti mi?" diye beni uyandırıyor.

"Sen de mi fotoğraf istiyorsun?" diye takıldım, beni vücuduyla ziyafet çekerken yakalamıştı.

Bana yer açıyor ve ben de elimle kalçası arasında kazara bir temas yaratmak isteyerek onun önüne geçiyorum.

Tek hissettiğim kumaşın parmak eklemlerime sürtünmesi ve başka bir şey hissetme arzusunun, artık kontrol edemediğim her zamanki hevesle içime doğru yol alması.

Ama akıllı başında bir kadın gibi ona öylece atamam, değil mi? Beni istemesini sağlamalıyım. Ayrıca, aklımı kaçırdım, göze çarpıyorum.

Başka stratejiler benimseyerek başarılı olacağım.

Kasıtlı olarak masanın karşısındaki sandalyeye oturmayı seçtim, kanepeden kaçındım. Orada uzanmak beni sadece aşırı fanteziler yaratmaya iterdi. Sonunda onun psikologluk mesleğini jinekologlukla değiştirecektim.

Ve şimdilik sadece zihnime dokunması en iyisi.

Tanrım, bu oyunu nasıl da seviyorum!

Karşıma çıktığında, her zamanki gibi, kabul etmediğim bir bardak suyu kendine dolduruyor, homurdanıyor ve sonra önüme oturuyor.

İlk seferinde gömleğinin sadece bir düğmesini açmıştı, bugün iki düğmesini de açmış ve yakasından görünen saç teli, seksimin akorlarını titreştirerek beni bacak değiştirmeye ve dizlerimi çaprazlamaya itiyor.

Jest, sadece bir anlığına, onunla tanıştığımdan beri bana azap veren o gözler tarafından ele .

İşin güzel yanı, bunu ondan saklamadım bile.

"Bugün hangi var olmayan travma hakkında konuşacaksınız?"

"Saygısızlık ediyorsunuz. Diğer insanların şoklarına karşı ayrımcılık yapmamalısınız".

Gözlerini kısıyor ve o yoğun, alaycı tavrıyla beni inceliyor.

Mucizevi bir şekilde, ki bu asla gerçekleşmez, sessiz kalıyorum ve bu iletişim şeklinin ürettiği harika ses geçirmez senfoniye dinliyorum.

Nolan çenesini hafifçe kaldırıyor, dolgun dudaklarını aralıyor ve manikürlü dişlerini fark ediyorum. Sanki parfümümden iyi bir doz almak istiyormuş gibi havayı koklamaya çalıştığını fark ediyorum ve bir dahaki sefere bana biraz daha sıkmasını aklıma not ediyorum.

Terlemeye başladığımdan ve bir erkeği baştan çıkarmaya niyetliyseniz bu asla iyi bir şey olmadığından, bu bakış dansını kesmeye ve başka bir zamana ertelemeye karar veriyorum.

"Birkaç gün içinde doğum günüm olacak".

"Kaç yaşında olacaksın?"

"Yirmi yedi.

"Bana 'bir bayana yaşını sormazsınız...' gibi bir cümleyle cevap vereceğinizi düşünmüştüm."

"Ben kendine güvenen bir kadını, neden saklanayım ki? Mükemmellik asla gölgede kalmamalı".

"Mükemmel olduğunu mu sanıyorsun?"

"Öyle değil mi?"

"Kendinize olan takıntınız hakkında ne düşündüğümü size asla söylemeyeceğim, ancak kendinize saygı duymak ve kendi bedeninizde rahat olmak özgürlüğün, farkındalığın, güvenliğin, huzurun bir belirtisidir ve diğer birçok olumlu yönü açıklamaya devam edebilirim.

"Beni tanımlayan kelimelerin çoğunu aynen aktardınız, ancak yukarı yönde yanıldınız: Ben bencil değilim".

En azından şu anda değil. Şu anda tam anlamıyla 'Nolan Duris'i yatağında ya da duvara yaslanmış halde istiyorum' evresindeyim.

Siz benim takıntısınız, doktor.

"Kaç ?" diye sordum.

"İşaret ettiğiniz insanlar hakkında her şeyi bildiğinizi sanıyordum".

"O zaman beni gerçekten iyi tanıyorsun, tebrikler, 36 yaşında."

"Bana görmeye devam etmeye değer bir şey söyle."

Söyleyiş şekli ve kullandığı terimler kulağa hiç de profesyonelce gelmiyor, ya da belki de sadece ben bir alt metin algılayabiliyorum

tamamen farklı.

Önümde iki yol var: Ya biraz daha psikolojik danışmanlığa ihtiyacım varmış gibi davranacağım ya da sadede gelip beni bizi ayıran bu lanet masaya şiddetle çarpmasını istediğimi söyleyeceğim.

"Bu yıl ne alacağıma karar vermeliyim". Sonunda her zamanki saçmalıkları tercih ediyorum.

"Anlamıyorum..."

"Doğum günüm için. Her seferinde kendime bir hediye veriyorum ve kendimi şımartıyorum".

"Ne tür?" Onun çok ilgilendiğini görüyorum, bu yüzden devam ediyorum.

"Kurulu işletmeleri, markaları satın alıyorum, yeni şirketlere fon sağlıyorum... Ne almamı önerirsiniz?"

"Biraz alçakgönüllülük".

"Uh-huh, güzel! Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben özünde çok mütevazı bir insanım".

"En kötü kabuslarında, belki".

Yanılıyor muyum yoksa beni
kışkırtmaya mı başladı?

"Genellikle kötü rüyalarımda jetimin benzini biter, şato bir kulübeye dönüşür, hizmetçilerim işi bırakır ve ben de kıyafetlerimi ütülemek zorunda kalırım.

"Gerçekten mi?" Gülümsüyor ve ... cennetin cenneti, çok güzel.

"Ama hayır! Ben aslında karbonhidrat yiyorum".

"Ve bu seni korkutuyor mu?" Not aldığını fark ediyorum ama defterinin önünde büyük bir kalemlik olduğu için ne karaladığını göremiyorum.

Henüz yemekle olan hassas ilişkim hakkında konuşmaya hazır değilim, ancak bir şeyden şüphelenmiş olabileceğim fikri bile bunu resmi olarak hayatımın dilek listesine koyuyor.

Çok fazla istemeye başladım.

Bacağıma içeri sokuyorum ve bu hareketin onun göz kapaklarını kaldırdığını ama yüzünü çarşaftan kaldırmadığını fark ediyorum.

Kalçalarımı ovma şeklimi gözlemlediğini fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Bu beni çok üzecek bir şey," diye devam ettim. "Yemekten bahsediyorum. Varlığımda özel bir rol oynuyor."

Devam etmediğim ve aramıza sessizliğin girmesine izin verdiğim için, sadece 'Buradayım, acele etme' diyor.

Beni rahatsız etmek istemediği için defterini kapatıp kalemni bir kenara bırakıyor ve arkalığa yaslanıp dinleniyor.

Sanırım şimdiye kadar ne zaman ve nasıl konuşacağımı benim belirlediğimi fark etmiştir, ama sanırım onun görevi itirafları zorlamamak ve insanların kendilerini ortaya koymayı seçmelerine izin vermektir.

"Bize dönün!" Ve ben, her zaman olduğu gibi, ciddiyetsizlik ve ironi yoluna giriyorum, çünkü belki de beni tanıdıkça anlayacağınız gibi, iletişim kurabilmemin tek yolu bu. "Kendimi adamam için bana yeni bir iş önerin."

"Hayırseverlik mi?"

"Ben zaten bununla uğraşıyorum. Bir gün yüzlerce çocuğu evlat edinmek istiyorum".

Gözlerini kocaman açar ama daha fazla yorum yapmaz.

"Moda mı?"

"Şimdiden bir dizi özel tişört tasarladım. O kadar iyi gitti ki, yönetimi üçüncü bir tarafa devretmek zorunda kaldım".

'Bakalım... Arabayı zaten yaratmışsınız...!'

"Ve bu da işe yaradı."

"Turizm mi?"

"Hâlihazırda otel zincirlerimiz ve Maldivler'de bir adamız var.

"Ajanslar mı?"

"Erkeklerden mi?" diye coşkuyla bağıriyorum.

"Erkekler mi? Anlamını bilmiyorum.

"Belirli bir fizikselliğe sahip erkek personel bulmakta her zaman çok zorlanıyorum. Bir ajans gerçekten de yardımcı olabilir".

"Onlara model deniyor, Chantal. Ve varlar. Onları bulmak o kadar da zor olmamalı."

"Yapmaları gereken iş alışlagelmiş bir defile ya da fotoğraf çekiminden tamamen farklıysa durum karmaşıklaşıyor. Benim istediğim her zaman özel ve benzersiz bir şeydir".

"Düşmekten korkuyorum.

"Bu konuda sizi sıkmayacağım. Sadece... bazen... bir sarsıntıya ihtiyacım oluyor. Anlıyor musun?"

"Ne tür bir şok?"

"İyi bir vuruş gibi." Kendini taşılatırıyor. "Hayatın," diye tamamlıyor, bir gülümsemeyi tuttuğunu fark ediyor.

Nolan'ın dili beyaz dişlerinin arasından çıkıyor, hızla geçiyor ve sonra geri çekiliyor. Vücudu utanç içinde seğiriyor ve belki bana belki de kendine bir işaret olarak alyansını yüzük parmağının etrafında döndürmeye başlıyor.

"Açık konuşmak istiyorum, Chantal.

Orada, şimdi bana zihinsel bir sorunum olmadığını telkin etmeye çalışacak ve seanslarımın geri kalanını iptal etmek isteyecek.

"Can kulağıyla dinliyorum".

"Bu tutumunu sürdürürsen başımı belaya sokacaksın."

"Kendini daha iyi açıkla.

"Beni baştan çıkarmakta ısrar edersen, kendine zarar verirsin. Hem de çok kötü."

Oh, benim!

Bu bana şimdiye kadar yaptıkları en ilgi çekici tehdit.

"Şimdiden yükselişe geçtim.

"Bana bu cevapları vermek zorunda değilsin.

"Bana özgün olmamam gerektiğini mi söylüyorsunuz? Psikologlar genellikle hastalarından bunu istemez mi?" Bacağımı tekrar uzatıyorum ama bu sefer eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

Doktorun gözleri dekoltemde, pırlanta işlemeli inci kolyenin sallandığı yere takılıyor.

"Benden senin için açılmamı istemen gerekmez mi?" diye muzipçe ima ettim.

"Sen yapar mıydın?"

'Buna değseydi, evet'.

"Ya bu sadece özgürleştirici bir şeyse, bir kereye mahsus, bir kereye mahsus?"

Tanrım, seksten mi bahsediyoruz?

"Bir kez mi?"

Nolan gülümseyerek bunca zamandır benimle sadece dalga geçtiğini söylüyor. Ben öfkeyle koltuğun kollarını tutarak kaskatı kesiliyorum, o ise yemi yutmuş küçük bir kıza bakar gibi başını sallıyor.

"Chantal Leclerc asla tek seferlik bir şeyle yetinmezdi," diye konuşuyor.

'Sen zaten bunu yapamazdın'.

'Bir erkeğin erkekliğini aşağılamak sizi daha çekici yapmaz'.

"Ayın takıntısı olmayı bıraktın.

"Bir saplantı mı olurum?" Açıkça muzip bir yüz ifadesini vurgulama şekli beni tahrik etmekten ziyade germeye başlıyor. "Ve bunun da ötesinde.

Sadece bir ay mı?" diye şaşkınlıkla ekliyor.

"Birkaç hafta diyelim. Benim düşüncelerime göre kısa sürüyor. Çok az."

"Gerçekten ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz".

"Ne kadar zor ya da ne kadar zor? Ben anlamadım! Belki de bana bir gösteri yapmalısınız, Dr. *Duris*."

"Ve belki de dili başka bir şekilde kullanmayı öğrenmelisiniz."

"Yine de beni çok fazla kışkırtıyorsun. Gerçekten sana cevap vermemi istiyor musun?"

"Seni hiç durdurabilir miyim?"

"Eğer kararını verirsen sana dilimin potansiyelini gösteririm," diye kaşımı kaldırıyorum ve o da dudaklarını yalıyor.

Bu oyun çok ilginçleşmeye başladı. Eğer şimdi kalkıp beni kapı dışarı ederse, cinsel taciz suçlamasına maruz kalabilirim, çünkü kendim için cevap vermeyeceğim ve onu acımasızca taciz edeceğim.

"Dilini sergilemeyi ne kadar çok istediğini çok iyi biliyorum Chantal, ama beni daha çok ilgilendiren şey seni bir kafeste, tutsak olarak tutmak, hiçbir şeyden ödün vermemen için seni özgür bırakmayı beklemek."

"Peki sen neden yapmıyorsun?"

"Seni tatminsiz mi bıraktı?"

"Kafesle beni.

"Çünkü eğer bir hücre olsaydı, seninle birlikte içeri girer, anahtarı atar ve kaplanın beni parçalamasına izin verirdim."

Çenemi görüyor musun? Yerde, tam orada.

"Ve bu senin istediğin şey değil".

"*Borcum* bu değil.

"Yani...", sözlerini yorumlamaya çalışıyorum. "Sizin için kontrol, ilkel içgüdülerden daha önemli."

"*Yani...*" diye beni düzeltmek ister gibiydi. "İlişkimiz burada sona eriyor ve önümüzdeki Perşembe gününden itibaren tüm seanslarınız iptal ediliyor."

Ayağa kalkıyor ve benim göz hizamda, pantolonunun paçasını şişiren bir ereksiyon belirliyor.

"gibi, üzerimdeki etkinizi size göstermekte bir sorunum yok, çünkü sorunun kendisi etkinin *kendisidir*. Şimdi git buradan."

Otoriter, kendine güvenen, bacaklarının arasında büyük bir horozla, *kaplana* tehlikeli bir şekilde yaklaşır ve en savunmasız olduğu yerde çizilme riskini alır.

Sandalyeye oturdum ve yüzümden birkaç santim ötede duran şişkinliğe baktım.

Utanmaz ve bencilim, bu yüzden beni yukarı çekmeye hazır, bana doğru uzanan parmaklarına odaklanmadan önce ona istediğim kadar uzun süre bakıyorum.

Sıkmayı kabul etmiyorum ama bakışlarına karşılık veriyorum, yüzümü kaldırıyorum ve gözleriyle bağlantı kuruyorum, yüzüm uzanmış eline yaklaşıırken dudaklarım açılıyor ve dilim avucunu yalamaya başlıyor.

Yavaşça.

Yavaşça.

Yavaş

yavaş.

Yavaş

yavaş.

Nolan'ın iç çekişi duyulabilir hale gelir, bakışlarımız arasındaki temas Onu bir saniyeliğine bile çözmüyorum ve bu arada bana orta parmağını uzatarak ağızımın içine sokuyor. Emerken yanaklarım sapsarı oluyor ve gözlerim küstahça onun gizli ereksiyonunda son buluyor, pürüzsüz, yanan eti, tepedeki suyu, parmaklarımın arasında sıkışan boyutu ve içimdeki diğer her şeyi hayal ediyorum.

Kendimi tahrik olmuş ve dokunuşlara ihtiyaç duyuyor hissediyorum. Uyluklarımın arası nemli ve tangamın kumaşının giderek daha fazla ıslandığını hissediyorum. Karnım yanıyor, meme uçlarım sert ve bacaklarım güçsüz.

Ama dilim onun kolonya kokan teninin tadını çıkarmayı bırakmıyor, bu küçük öğünle yetiniyor.

Ben dilimi böyle kullanırım doktor.

Hayal kırıklığıyla hırladığını duyuyorum, sonra geri çekiliyor ve ağızımı terk ediyor.

Aynı el, ıslak ve ateşli, yüzümde bitiyor.

Parmak uçları yanaklarımı sıkıyor, beni hâlâ bakışlarına doğru yönlendiriyor.

Bana bir şey söylemek ya da bir şey yapmak ister gibi görünüyor, ama bunun yerine, şehvet yolculuğuna çıkmış gibi kirpiklerini kırtıktan sonra sadece tıslıyor:

"Hayatımdan çık git," dedim ve yüzümü kızgınlıkla başka yöne çevirdim.

Garip pozisyondan kurtulmak için boynumu oynatıyorum ve gururlu ama içten içe yaralı bir şekilde ayağa kalkıp arkasından konuşuyorum.

"Neden?"

Cevap vermiyor, sadece bakışlarını üzerinde düğün fotoğrafının

bulunduğu çerçevenin durduğu dolaba çeviriyor ve bu noktada başka bir açıklama yapmadan yanından geçip kapıyı açıyor ve çıkıyorum.

Bir yıldan biraz daha önce.

"Askıya mı alındı?" diye bağıyor Lise. "Ciddi misin?"

Bir tencerenin kapağını mutfak tezgahının üzerine kapatıyor, sırtı bana dönük ve ellerini saçlarının arasına koyuyor.

Crystal Killer davası patladığından ve Chantal'ın tahmin ettiği gibi tüm magazin gazeteleri Crystal ile benim aramda varsayımsal bir yasak ilişki olduğuna dair çıkarımlar yayınladığından, Paris kadın hapishanesi müdürü beni geçici olarak görevimden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapamadı.

Bana söylediği anda dünya başıma yıkıldı.

Cezaevindeki genç mahkûmlardan faydalanan bir psikolog yaftasını yüzüme yapıştırma korkusu beni orada, yönetim ofisindeki sandalyeye sabitledi. Ve zihnimde, üzerime yağın çamurla birlikte, hayatımı geriye doğru izlemeye başladım, diplomamı rekor sürede almak için gösterdiğim çabaları gözden geçirdim, kendi muayenehanemi kurmama izin vermek için her zaman birikimlerini bir kenara bırakan ailemin fedakarlıklarını düşündüm. Ve sonra kazanması çok zor olan yarışmayı. Ve ben, gecelerimi kitaplara harcayarak, ülkenin en önemli hapishanelerinden birinde analist pozisyonunu elde ederek bu sınavı başarıyla geçmişim.

Ve şimdi beni desteklemesi, yanımda oturması, elimi tutması ve bana her şeyin yoluna gireceğini, her zaman profesyonel olduğumu, işime adanmış olduğumu, sadece hastalarımınla tamamen klinik bir bakış açısıyla ilgilendiğimi kanıtlayabileceğimi söylemesi gereken kişiye karşı kendimi savunacak gücüm bile yok.

Sana inanıyorum.

Tek duymak istediğim bu.

Size inanıyorum ve yanınızdayım.

Bunun yerine, suçlu hedefe atılan oklar gibi bir çığ gibi hakaretler yağıyor.

Birlikte dışarı çıkacağız, derdi Nicole, beni bir küvetten dondurma yemeye zorlayarak. Dondurmayı hiç sevmezdim, ama severdim ve her zaman seveceğim, çünkü o silinmez anıların bir parçası, çoğu zaman bana tepki verme gücü veren ve diğer birçok durumda bunun yerine beni acının uçurumlarına gömen anılarla aynı.

"Sabah ofise gittiğimde nasıl görüneceğim? Herkes bana genç suçlulara tutkuyla bağlı, kötü niyetli, sapık bir psikoloğun karısı olarak bakacak...".

"Senin sorunun bu mu?" diye sorduğunda, korkularının yüzeyselliğinden tiksiniş ve derin bir hayal kırıklığına uğramış bir halde, hevesle kulak misafiri oluyorum. "Beni desteklemek ve bizi bu durumdan kurtaracak bir yol düşünmek yerine...".

"Bizi çekmek mi?"

"Seninle hiçbir zaman bir biz ya da bizlik olmadı, değil mi? Benim bir sorunum sadece benim sorunum, senin bir ikilemin sadece senin sorunun. Evlilik böyle yürümez, Lise. Aşk yürümez. Sana ne zaman seni sevdiğimi söylesem, bunu öylesine yapmadım. Bu iki kelime benim için her zaman *senin* yanındayım, seni destekliyorum, *sana* saygı duyuyorum, *sana* yardım ediyorum, *sana* tavsiyelerde bulunuyorum, seni seviyorum ve gerçekten de seni seviyorum anlamına geldi.

Patlamamın evrensel olduğu kadar benim için de bir değeri olduğunu anlayınca elini yanına koyup alt dudağını ısıyor.

Sessiz, artık bana atıp tutmuyor, tamamen yanıldığının ve tüm bencilliğinin ortaya çıktığının farkında.

Çılgınca başını sallar, nezaket, anlayış, destek ve *sevgi* eksikliğini itiraf eder.

Bu sefer alyansımı geri almak için avucunu uzatmasını beklemiyorum, yüzük parmağımdan çıkarıp mutfak masasına çarpan benim.

"Nereye gidiyorsun?" diye arkamdan bağırıyor.

"Bilmiyorum. Ben dışarı çıkıyorum!"

Senden ve senin kusurlarından kaçıyorum, sevdiğimi sandığım ve bunun yerine artık kendimi düşünmememe neden olan kusurlarından. Ve kendinizi feshettiğinizi fark ettiğinizde, sona eren bir aşkın kredisini görürsünüz.

"Ona mı gidiyorsun?" diye bağıyor gözyaşları içinde, Crystal'ı kastederek.

Konuşmasını dinlemek için yanına gitmeyi çok isterdim; bu beni gülümsetirdi.

Onun yanına gidip bana baktığı gibi ona bakmayı çok isterdim; bu beni rahatlatırdı.

Kendimi önemli, aranan ve saygı duyulan biri olarak hissetmek için *ona* gitmeyi çok isterdim; bu bana nefes aldırırdı.

Chantal'a gitmeyi çok isterdim; o beni *yaşatırdı*.

Yavaşça dönüp gözlerinin içine bakıyorum, hak ettiği tek cevabı ve yılların yanlış anlamalarını, söylenmemiş düşüncelerini ve gerçeklerini nihayet ortaya çıkaran tek cümleyi söylüyorum: 'Beni tanımıyorsun'.

ÜÇÜNCÜ TOPLANTI

"Dr. Duris! Dr. Duris!" Kulak zarımı acıtan ses gibi bir sancı da sırtımı zonklatıyor. "Doktor Bey?"

"Hmm?" Dilimle dudaklarımı ıslattım, göz kapaklarımı yavaşça açtım ve leopar desenli numaralı gözlüğe odaklanmaya başladım.

Geceyi çalışma odamdaki kanepede geçirdiğimi hatırlayarak kendimi yukarı çekiyorum. Üzerimde hâlâ dün gecedenden kalma siyah bir gömlek ve düğmeleri açık koyu renk bir kot pantolon var.

İş arkadaşımın kıyafetimi görünce yanaklarının nasıl büzüştüğünü fark ederek aceleyle fermuarımı çekiyorum.

"Geceyi burada mı geçirdin?" Şaşkınlığını gizlemiyor, ben de ona bariz bir bakış fırlatıyorum. "Tabii ki, evet, tabii ki. Ne aptalca bir soru! Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Saat kaç?"

"Saat neredeyse on oldu.

Ayağa kalkıp ayakkabılarımı aramaya koyuluyorum, onları nerede bıraktığımı bile hatırlamıyorum. Umarım Georgette sepetteki boş şarap şişesini fark etmemiştir. Bu beni çok utandırırđı.

"Bugün telefonları çekmediğı için stüdyoda olduğunu sanmıyordum. Ona bir mahkûmun durumunu sormam gerekiyordu.

ve cep telefonunuzun çalma sesini duydum, tam burada. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu alışılmadık bir durumdu".

"Sen sadece yapman gerekeni yaptın". Ayakkabılarımı bulup alıyorum ve sandalyede arkama yaslanarak ayaklarıma geçiriyorum. "Benim için endişelenme. İşine geri dönebilirsin."

"Emin misin?"

"Tabii ki!"

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Kahve diyebilirim. Bir ip bağlarım ve..."

'Günaydın, orta sınıf'.

"Siktir!" Hemen yüzümü kapatıyorum, yeni kurtarılmış yüzümün görüntüsünü gizlemek istiyorum ya da muhtemelen artık onun saldırılarına hayranlık mı duyacağımı yoksa onlardan nefret mi edeceğimi bilemediğim için.

"Görünüşe göre sen ve ben biraz telepatikiz, değil mi Doktor?" Dudaklarında muhteşem bir gülümsemeye, parmaklarının arasında bir Starbucks poşeti sallıyor.

Bugün şampanya renginde, önü iki yırtmaçla açık, bacaklarını ortaya çıkaran geniş bir pantolon ve önü fermuarla kapatılmış altın rengi bir korsaj giyiyor. Çok dar, çok seksi, çok her şey var.

O çok fazla her şey.

Yüzünü çok az makyajla çerçeveleyen ama her zaman ağzının kırmızısıyla süslenen düz, alevli saçlarında kesinlikle uygunsuz bir zaman için kendimi büyülüyorum.

"Günaydın, Bayan Leclerc." Georgette bir adım öne çıkıyor ve bana çalışma odamdan yeni kalktığımı, gömleğimin kırıştığını, sakalımın dağınık olduğunu ve bir serabın merhametine kaldığımı hatırlatıyor.

"Merhaba, Georgina. Nasılsın? Kesinlikle iyiyim, artık gidebilirsiniz, teşekkürler'.

Sen sor ve sen cevapla.

Sekreterim bir direktif bekleyerek bana bakıyor, ben de yorgun bir şekilde başımı sallayarak bizi yalnız bırakması için ona izin veriyorum.

Chantal evde olduğunu düşündüğü için rahat hareket eder. Yanında getirdiği çantayı alçak masalardan birinin üzerine koyar ve içindekileri çıkarmaya başlar; plastik bir paket servis tepsisi, içinde içecek olması gerekir.

"Kahve, süt, cappuccino, biraz da benden?" Gözümü sıkıyor, sonra tekrar ciddileşiyor. "Kararsızlık içinde, her şeyi getirdim."

"Neden buradasınız? Bugün Perşembe değil'.

Ona söylediğim ilk şey daha çok kendim içindir. Düşünmeden, sadece onu uzak tutmak amacıyla söylediğim o klasik cümleler.

Elbette boşa nefes tüketiyor, çünkü istediğini yapıyor.

"Crystal'la aranızda patlayan medya bombasını göz önüne alırsak, sürtünecek bir omuza ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Plastik kapağı kapatıyor ve bir gözümü daha sıkarak çıkarıyor.

Sırtımı koltuğun arkasına yaslıyorum, sadece o burada olduğu ve konuştuğu için rahatlamaya başlıyorum.

Sehpanın üzerine birkaç karton bardak yerleştirirken arkamdan beni izliyor.

"Parmağında alyansın yok, paçavraya dönmüşsün, yüzünde yastık şekli var ve gömleğin kırıışmış, gerçekleri bilmesem karını Giorgina ile aldattığını düşünürdüm."

"Adı Georgette.

İçecekleri işaret ediyor: "Hangisini tercih edersiniz?"

"Ben kahve getireyim.

"Şeker paketi?" Bir tanesini havada sallıyor.

Ne kadar düşünceli.

"Ben acı içerim.

"Oh, seri katiller gibi. Bunu sevdim."

Yudumlamaya başladım, kesinlikle uyandım. Ayrıca, o etraftayken ölü bir adam bile hayata dönebilir. Ve sadece ondan çenesini kapatmasını istemek için.

'Sana bir daha buraya gelmemeni söylemiştim'.

"Şikayet etmek yerine, yakınlığımı ve sana sunduğum manevi desteği takdir etmelisin."

Sözlerini duyunca gülümsüyorum, girişimini saçma bulduğum için değil, tam da Lise'nin yapması gerekeni yaptığı için.

Onun yapmasını istediğim şeyi. Benim için.

Ve işte burada, sanki uzaktan gelen bir çağrıyı duymuş ya da bir sezgisi varmış gibi, ama ne diyorum, sanki bunu sadece kalbinden gelerek yapmış gibi.

Kendinden emin ve kışkırtıcı bir şekilde masanın arkasındaki koltuğuma doğru yürüdüğünü ve sanki rolleri tersine çevirecekmiş gibi oturduğunu görüyorum.

"Ne yapıyorsun?", ona bakıyorum ama yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

"Omzumu ovma istemediğine göre, sözlü olarak içini dökmene izin vereceğim."

"İhtiyacım olduğunu nereden çıkardın?"

"Yani kendin hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Hayır.

"Güzel," diye memnuniyetle titriyor. "O zaman benim hakkımda konuşalım." Sandalyeden kalkıp tekrar masanın etrafında dolaşıyor ve her zaman oturduğu sandalyeye yerleşiyor.

"Başımı döndürüyorsun.

"Evet, genellikle böyle bir etkim olur. Kahvenizi sakince için. Acele etmeyin. Benim öne çıkma anım bekleyebilir."

Her zaman benmerkezci.

Bir bacağını çaprazlıyor ve pantolonun kumaşı kalçasını ortaya çıkarıyor. Yırtmaçlar baş döndürücü, öyle ki aynı renkteki bir culotte'un dantelleri görülebiliyor. Ve ben yine kendimi, sabahları canımın çektiği kahveden, boğucu bir günün ardından aldığım temiz havadan ve şu anda isteyebileceğim her şeyden çok daha sulu bir noktaya takılmış buluyorum.

Çünkü gerçek şu ki, etrafımda senden başka kimseyi istemiyorum.

Artık soğumuş olan içeceğimi bitirip ayağa kalkıyorum. "Bir dakikalığına tuvalete gidiyorum," diye uyarıyorum.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Ona sırtımı dönüyorum ve cevap bile vermiyorum.

Resepsiyondaki sekreterim her zamanki gibi nefes almıyor ama bana şüpheli bakışlar attığını görebiliyorum. Onun imalı bakışlarını susturacak bir bakışla karşılık veriyorum ve tuvalete gidip mesanemi temizleyerek kendime geliyorum.

Bir an için aynada kendime bakıyorum ve gerçekten yorgun olduğumu fark ediyorum. Kafamda çığ gibi büyüyen sorular vızıldıyor, bunların arasında en çok tekrarlananı bir ilahi gibi kendini tekrarlıyor: *Buraya kadar nasıl geldin?*

Çöpe attığım bir kağıtla ellerimi kuruluyorum ve Georgette'in istasyonunun önünden tekrar geçerken, bu kez onun bile

Kaşımı kaldırdım, parmağımla onu işaret ettim ve basitçe şöyle dedim:
"Düşündüğünüz gibi değil.

Tekrar stüdyoya ulaşıyorum, içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bakışlarımı Chantal'a çevirdiğimde o...

"Ne halt ediyorsun?" diye soluk soluğa sorduğumda onu her zamanki koltuğunda, her zamanki pozunda ama altın korsesi olmadan otururken buldum.

Dik duruyor, saçları arkasına dökülüyor, göğsü tamamen dantelden yapılmış şampanya rengi bir sütyenin içinde, teni şeffaf, pürüzsüz, kusurlardan arınmış. Zarif boynunu ince bir kolye süslüyor. Bir inci olan kolye ucu göğüslerinin kıvrımları arasında durmaktadır.

Gözlerimi kısıyorum, engellenmiş durumdayım ve tek kelime edemiyorum. Kendinden , her şeyi önceden planlamış, sadece kendisinin oynayabileceği bu oyunun ilk puanını topladığının farkında, muzipçe gülümsüyor.

İşin içine biraz otorite katmaya karar verdim ve onun cazibesine karşı tamamen duyarsızmış gibi davranarak psikolog koltuğuna oturdum ve belli bir tarafsızlık sağlamaya çalıştım.

Öte yandan, benim hastam olduğuna göre, tek yaptığı kışkırtmak olduğu için ciddi bir rahatsızlığı, özellikle de cinsel sapması olabilir.

"Çok saygın bir dergide, erkeklerin bir çift göğüsle karşılaştıklarında rahatladıklarını ve diğer her türlü düşünceyi bastıracak kadar güçlü bir zevk duygusu yaşadıklarını okudum".

"Hemen giyin.

"Sende işe yaramıyor mu?"

"Hayır!"

"Burada daha fazlası olsaydı ne kadar büyüyebileceğini merak ediyordum, çünkü geçen sefer sadece konuştuktan sonra pantolonuna bir piton sıkışmıştı."

Doğrudan karnımdan gelen özgürleştirici, içten bir kahkaha patlattım. Durduramadığınız, sadece gergin olduğunuz için sizi bunaltan o kıkırdamalardan biri.

Buna rağmen, diğer pek çok özelliğinin yanı sıra, gerçekten eğlendirebilme erdemine sahip olduğunu kabul ediyorum. Sorunları ve ihtiyaçları bir arada tutan ipliği tek başına ortaya çıkarabiliyor, onu koparıyor ve kendisi bir ihtiyaç haline geliyor.

"Pekala, Chantal."

"Pekala ne? Pitonu serbest bırakacak mısın?"

"Hayır, sorun *değil kalabilirsin*. Bugün telefonum çekmiyor ama seni dinlemek için çaba sarf edeceğim."

"Düşünceniz için teşekkür ederim doktor. Geceyi geçirmek için buradan başka bir yeriniz yok mu?"

"Hayır.

"Senin bir ailen yok mu?"

"Evet.

"Yani, başka destekleriniz olmasına rağmen, kimseden bir şey istemeyen bir adamsınız."

"Aynen öyle.

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin," diyerek göğsünü burlesk bir hareket yapar oynatıyor.

"Ben zaten yaptım ama işe yaramadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana geri gelmemeni söylemiştim ama buradasın".

"Detaylar".

"Sana kıyafetlerini giymeni söyledim ama göğüslerin hâlâ görünüyor."

"Dantelle kaplılar, cümlelizin doğru olması için de çıkarmam gerekirdi."

"Bunu yapmaya cesaret edemezsiniz.

"Düşüncesi bile pitonun pantolonuna mı giriyor?" diye fısıldıyor muzipçe.

"Dudaklarından ateş çıkıyor, bunu biliyor musun?"

"Ah, evet. Annem her zaman cehennemden geldiğimi söylerdi.

Onun hakkında gerçekten sevdiğim bir başka şey de, birçok eksantrikliği arasında, zaman zaman insanlık ve normallik parıltılarının ortaya çıkmasına izin vermesi, sadece hava almaya hazır bir hasta haline gelmesi.

"Claudie tuhaf ve zararlı bir kadın," diye yorum yapıyorum.

"Onun da psikanalizini yaptın mı?" diye soruyor heyecanla, sanki konuşmalarımızı hemen öğrenmek istiyormuş gibi.

"Onunla birkaç kez karşılaştım."

"Bana her şeyi anlatmak zorundasın. Bu kadar!

"Yapamam.

"Mesleki gizlilik, elbette. Ancak size bir çek yazarsam bu gizlilik ortadan kalkabilir. Değil mi?" diyerek diğer sandalyenin üzerinde duran el çantasına uzandı.

"Denemene bile gerek yok," diyerek onu hemen durduruyorum.

"Pantolonumu da çıkarsam nasıl olur?"

"Chantal!" diye azarlıyorum onu, ciddi bir şekilde.

"Siz iflah olmazsınız! Ancak, buraya sadece durumunuza sempati duymak ve size manevi ve fiziksel desteğimi sunmak için geldim".

"Sadece ahlaki olana ihtiyacım var, teşekkür ederim."

"Sizi temin ederim ki fiziksel olan daha iyi çalışıyor".

"En ufak bir şüphem yok.

Hiçbir şey, daha fazla dayanamıyorum ve bakışlarım kıvrımlarıyla boğulmuş o inciye geri dönüyor.

Parmak uçlarımla gözlerimi kapatıyorum, migrenim varmış gibi davranıyorum.

"Leclerc Park Hotel'de her zaman kullanabileceğim bir süit var, eğer ilgilenirsen," diye devam ediyorum ona bakmaya, irislerine odaklanmaya çalışarak. "Altmış dokuz numaralı süit. Düşünsenize, lüks apartman katında bu rakamlar yok ama ben altmış dokuzu orijinal kattan aldırıp çatı katlarına koydurdum."

"Neden böyle şeyler yapıyorsun?" Bu kadın beni üzüyor.

"Yengeç burcunun sembolü olduğu için bana çok açık geliyor".

"Ah, tabii, tabii... Bunun yerine ne düşündüğümü merak ediyorum. Senin dille olan geçmişini hatırlayınca yanlış fikirlere kapıldım."

"Ha-ha! Eğilmesi zor birisiniz, Dr. Nolan Duris,' dedi birdenbire, sinsî ve karşı konulmaz bir sırıtışla.

"Düşündüğünüz kadar değil.

"Karı şanslı bir kadın."

Bu konu şu benim için bir tabu, bu yüzden Chantal'ın bu görünür zayıflığını zihnine kaydedeceğinden emin olarak konuyu geçip bir önceki soruya dönüyorum.

Ne de olsa bir psikoloji seansı yapıyoruz, değil mi?

"Nasıl olur da bir otelde süitiniz olur?"

"Çünkü çok gürültülü seks yapmak istediğimde, bana veya aileme duygusal olarak bağlı olmayan tarafsız, kişisel olmayan bir yere ihtiyacım var".

Bir an için aklım yine memelerinde duruyor, daha önce bahsettiği derginin o kadar da yanlış olmadığını fark ediyorum. Onlara bakmak beni aynı anda hem rahatlatıyor hem de ateşliyor. Ben

"gürültülü seks "ten bahsederken vücudunun o noktasına bakmak, bunu yapmıyor

merakımı besliyor. Bir yanım içeriğe, gece gezintilerimi süsleyebilecek hikayelere ihtiyaç duyuyor, diğer yanım ise bir saplantıya dönüşebileceğini bildiği için fazla baştan çıkarıcı bilgileri özümsemekten korkuyor.

"Ve... oraya sık sık gider misiniz?" diye devam ediyorum.

Tercümesi: Ne kadar seks yapıyorsunuz?

"Bu soru iyileşme yolculuğumun bir parçası mı yoksa cinsel hayatım hakkında bir şeyler öğrenmek istediğiniz için mi soruyorsunuz?"

"İkincisi.

Ne oluyor lan?

Chantal hiç etkilenmiş görünmüyor, hatta beni çarpık zihninde bir tura çıkarmanın heyecanı ile kasıla kasıla yürüyor.

Sanırım haklı, pantolonunda bir şeyler sürünmeye başladı.

"Tamam, bir bakalım... Beni süitimde kalmaya iten durumlar hep aynı, yani: Yatak arkadaşlarımı oraya götürüyorum, partiler veriyoruz, içiyoruz ve sevişiyoruz. Bunun gibi şeyler...".

"Anlıyorum. Çok fazla yatak arkadaşınız var mı?"

Tercümesi: Kaç kişiyle birlikte ?

"Aslında birkaç tane. Arkadaşlarım bile. Arada sırada oluyor".

"Ne oluyor?"

"Kadınlarla uyanmak. Genellikle çok fazla kafa karışıklığı olduğunda olur." Ağzımı kocaman açıyorum. "Bir aile zaafı, ama boş ver," diye çapkınca gülümsüyor.

"Evet, bence onu kendi haline bırakmak daha iyi."

Hikâyelerinin çağrıştırdığı görüntüler bacaklarımın arasına çarpmaya başlıyor.

Lanet olsun ona!

"Biraz kasılmış görünüyorsun. Piton yüzünden mi yoksa...?"

"Hayatın beni korkutuyor, Chantal!"

'Anlamıyorum'.

"Beni korkutuyorsun. Düzeltiyorum. Evet, artık resmileşti, ateş püskürten kızıl saçlı beni korkutuyor.

'Bu benim birçok insan üzerinde bıraktığım bir etki, ama...'.
"Senin gibi biriyle asla birlikte olamam."

"Demek acımasısın," diye kaşlarını çatıyor, muhtemelen istemeden yaptığım dışsallıktan etkilenmiş.

Özür dilemeliyim.

Hayır, yok.

"Hiçbir çekingenliğiniz olmadığını düşünürsek, size karşı acımasız olmak güzel".

"Onları almalı mıyım?"

"Evet!" diye bağıyorum. "Evet, lanet olsun!", Masanın camına bir yumruk vuruyorum. "Ve başlangıç olarak, üzerine bir şeyler giy."

"Seni üzerime koymak istiyorum.

"Chantal!"

"Ne?"

Bir elimi kaldırarak ona sakın olmasını işaret ediyorum. Ses tonumu alçaltıyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum.

Onun huzurunda, her seferinde, Dr. Duris'in nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. *Ama Nolan'ın nereye gittiğini biliyorsun. Ve bu çok eğlenceli.*

Hayır, değil.

"Az önce karımla kavga ettim..."

"Ne olmuş yani?" diye omuz silkiyor ve işaret ediyor. "En iyi şekilde değerlendirin!"

"sebebi duyarsızlığınız mı yoksa bencil ve şımarık olmanız mı anlamıyorum."

"İkincisi," diye mırıldanıyor, sanki bir TV bilgi yarışmasının cevabını tahmin etmiş gibi.

"Ve siz de ciddisiniz.

"Her zaman öyleyim. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Kafamı karıştırıyor," diye karşılık veriyorum içtenlikle ve daha sakın bir şekilde.

"Ne sebeple?"

"Çünkü karakterin beni büyülüyor".

"Harika, pantolonumu da çıkarayım mı?"

"Yüce !" Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve ona göstermek istemediğim bir kahkahayı gizliyorum. "Duş almam lazım." Sandalyenin arkasına uzanıyorum ve transa geçmiş gibi ona bakıyorum.

Yüzünde bir gülümsemeyle.

Göğüs iç çekişlerle canlanır.

Deri sadece heyecanla karıncalanıyor, artık endişeyle değil.

"Sanırım öyle. Güzel ve soğuk yapmalısın."

"Düşündüğünüz gibi bir ihtiyacım yok".

"Leclerc Park Hotel'in müdürünü arayayım mı? Burada yıkanamıyorsanız ya da evinize dönmek istemiyorsanız, gerçekten dinlenmeniz gerekiyor".

"Ben kendi başımın çaresine bakarım, teşekkür ederim. Bunu sormak bana düşmez, siz zaten kendiniz hallettiniz."

"Sen bir şey talep etmiyorsun, ben sana mümkün olan her şekilde veriyorum, ama sen..."

"Chan...tal!"

"Adımı söylerken duraklamayı seviyorum. *Chan...tal.*" *Tal*'dan bahsettiği anda dilinin dans edişi, kalçalarımın arasında bir seğirmeye daha neden oluyor.

"Sana bir tavsiyede bulunacağım," diyorum ona. "Arada bir içindeki ateşi söndür."

"Ama ben süitten bahsediyordum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"O mermer kıcını ısırmayı çok isterim. Tam olarak ısırarak." Ve bir kahkaha daha attım, sadece *burada olduğun için teşekkür* etmek istedim. *Şimdi, hadi sikişelim!*

Cancer

Bir yıldan biraz daha önce.

Çocukların çığlıkları beni bahçeye doğru çekiyor. Şaşkınlıkla, Aries'in dışarıdaki kanepelerden birinde oturduğunu, üstsüz olduğunu ve dudaklarının arasında bir şişe viski tuttuğunu görüyorum.

Bu bir paçavra!

İnsan vakalarını tercih eden Ariel, onun yanında, burnunu bacağına dayayarak uyukluyor ve depresyondaki aile üyesinin kendisini kucaklamasına izin veriyor.

Kendini yok etme çılgınlıklarına yeniden başladığına göre, bu pislik bu kez affedilemez bir şey yapmış olmalı. Yine de ona iyi niyetle elimi uzatıyorum, ona neşe getireceğime inanıyorum, en azından öyle düşünüyorum.

"Devam et ve yaklaş, ısırman, ama ne söylediğine dikkat et, çünkü son zamanlarda kurdumuz bana karşı aşırı korumacı bir his geliştirdi."

Arkasından benim muhteşem adımlarımı hissetmiş olmalı, ben de öne çıktım.

"Yine histerik bir hamilelik geçirmiyor ve senin onun yavrusu olduğunu mu düşünüyor?"

"Ama *ben* onun evcil hayvanıyım, değil mi küçük kurt?"

Ben yerime oturuyorum ve Ariel çocuklara doğru yürüyor, yıldırım hızıyla koşarak uzaklaşıyor.

"Sana göstermem gereken bir şey var." Akıllı telefonumu kurcalıyorum ve göstermek istediğim şeyi buluyorum. Son zamanlardaki davranışları göz önüne alındığında aslında acı çekmeyi hak ediyor, ama bugün merhametli hissediyorum, bu yüzden onun tüm ıstırabını affediyorum ve bir an için onu olduğu gibi görmeye geri dönüyorum: kendi etim ve kanım. "Crystal bir röportaj vererek psikologuyla yaşadığı iddia edilen ilişki hakkındaki söylentileri yalanladı".

Seksi psikoloğuyla birlikte.

"Bana ne lan?"

"Gazetecinin ona sorduğu son soruyu oku". Cep telefonunu ona veriyorum, onu güzel bir gerçeğe karşı karşıya bırakıyorum, her şeye rağmen planlarıma yardımcı olmayan bir şey, çünkü Nolan'ın karısının bu gizli ilişkiye inanması, onu evden temelli kovması için daha iyi olurdu.

Onu serbest bırak.

Onu sikilebilir bekar bir adam

yap. Onu bana bırak.

Hepsi benim için.

Bencil ve acımasız bir insan mıyım? Ne

yazık ki, evet.

Arkadaşım, kendisi ve Nolan hakkındaki dedikoduları ne pahasına olursa olsun susturmak ve işlerime sonsuza dek çomak sokmak istiyordu. Anladığım kadarıyla kimse onunla olan ilişkimden şüphelenmiyor ve...

Senin bir ilişkin yok!

Oh, evet, biliyoruz, çünkü birbirimizi görüyoruz ve gözlerimizle sevişiyoruz.

Dediğim gibi... Koç ve Crystal yeni takıntımından haberdar olmadıkları için, şimdilik bunu kesinlikle gizli tutuyorum, böylece biri evli bir adama aşık olduğumu söylediği anda kendimi yanlış hissetmek zorunda kalmayacağım.

Bu sadece küçük bir detay, çözülebilir bir ayrıntı.

Arkadaşımın güzel röportajına bakarken kardeşimin gözlerindeki ifadeye odaklanıyorum. Gözlerinin duygularla dalgalanmaya başlamasından, kendisiyle ilgili bölümü okuduğunu anlıyorum.

Aries Leclerc hakkında ne söyleyeceksiniz?

Aries Leclerc hayatımın aşkıydı ve hep kalacak.

Bu kızda oyun var. Demek istediğim, eğer bir erkek böyle şeyler okursa, en azından bu sözleri söyleyen kadının kollarına koşmalı ve günlerinin geri kalanında ona yakın durmalıdır.

Böylesine bayat bir düşüncüyü doğurduğumu fark ettiğim anda içimi bir tiksinti kaplıyor.

"Konuştuk, Aries. Bana neler olduğunu anlattı."

"Bana ders verme, Chantal!"

"Öyle bir niyetim yok. Bu senin suçun değil, onun suçu."

"Neden onun hatası olsun ki?"

"O sizi seviyor ve bazen sevmek bir hata olabilir, eğer bunu her şeyden, hatta kendimizden bile üstün tutarsak."

Bu benim başıma asla gelmeyecek, çünkü kimseyi kendimden daha çok sevmiyorum. Yapabilseydim, kendimle el ele yürür, kendimi topluma kendi yoldaşım olarak sunardım. Eğer mümkün olsaydı, kendimle evlenirdim.

Bu mümkün

mü?

Soruşturacağı

m.

Evlilik iki taraflı bir sözleşmedir.

O zaman kendim ayrılmak zorundayım.

"Ne demek istiyorsun?" sorusu beni kendime duyduğum sevgiden uzaklaştırıyor.

"Sizi kendi hayatından daha çok sevdiğini, yok etme, ayaklar altına alma ve kendinden nefret etme noktasına kadar".

"Buna gerek yok. Benim dışımda, o güzel ve mükemmel. Onun tek sorunu benim."

"Seninki ne?"

"Çok basit! O. O her zaman her şey oldu. Öncesinde, sırasında ve sonrasında. Sonrasında da her zaman her şey olacak. Her zaman, Chantal. Şimdi git ve ona söyle!"

"Buna asla cesaret edemem!"

Lanet olsun! Kardeşim de bu işte iyidir. Eğer bir Nolan Duris böyle düşünceleri dışsallaştırırsa, ben de kendimden başka birini sevmeye karar verebilirim. Sevebilirim tabii, kesin seveceğimi söylemedim.

Ben olsam düşünürdüm.

Ciddiyim, lanet olsun!

Bir an için, doktor bana her şey olduğumu söylese nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum; öncesi, sırası ve sonrası. Bir 'her zaman' ekleyerek.

Ve bu his beni o kadar korkutuyor ki ürperiyorum.

"Ben onun hayatının aşkıydım ve hep öyle kalacağım..." diye tekrarlıyor, alkolle karaciğerine eziyet etmeye devam ederek. Zihinsel olarak, çılgın fantezilerimi aniden engellediği için ona teşekkür ediyorum. 'Öyleydim ve öyle olacağım... Ah! Ne kaltak, beni yumuşatabileceğini sanıyor...'.
"Sen de aynı şeyi söylemiştin, Koç. Onun her zaman her şey olduğunu söyledin. Öncesinde, sırasında ve sonrasında. Bu *her şeyin* içinde aşk da yok mu?"

Sevgiler.

Eğer bir psikolog beni sevdiğini söyleseydi, ben de ...

Yok bir şey. Hayır, hiçbir şey! Aşk diye bir şey yoktur, Chantal. Akrabaların sadece birlikte yaşlanabileceklerini sanan kandırılmış insanlar.

Gerçekten endişelenmeye başlıyorum. İfade ettiğim tüm bu duygusallık, bu olgunluk, sözel bilgelik ve hepsinden önemlisi ciddiyet nereden geliyor?

Belki de yeni takıntıyla, acımasızca seksi psikoloğu baştan çıkarmak için duyduğum o ezici arzuyla bir ilgisi vardır.

Bu ani dırdırı sık sık merak ettim ve genellikle toplayabildiğim tüm yüzeyselliği ortaya çıkarmaya çalışarak, bir önlem olarak kendime dırdırın evli bir adam olduğu gerçeğiyle haklı olabileceğini söyledim.

Bizimki yasak bir ilişki, gizli bir buluşma, beni sürekli tahrik edecek bir şey olacaktı, ama sonunda, bunun hakkında düşünürken, Nolan Duris'in bir rahip ya da bir ezik olsa bile beni yine de azdıracığı sonucuna vardım.

"Tüm bunların içinde hayal kırıklığı, beni terk ettiği acı ve dokuz yıllık mesafe var. Hem katil hem de fahişe! Belli ki hayattan hak ettiğim buydu'.

Sözleri beni bir kez daha gerçeğe döndürüyor ve ne kadar öfkeli olduklarını yüzüme vuruyor. Şu anda beni de hassaslaştırıyor, bu yüzden karakterimin köşeli özelliklerini yumuşatmaya çalışıyorum, sonuçta aktif romantizm modundayım.

"Oh, Aries, böyle söyleme!"

Şişeyi boşaltmaya devam etmesi iyiye işaret değil. Rehabilitasyona gitmesini önermeli miyim?

Bunun yerine ona "Telefonunu ver!" diyorum. Akıllı telefonumun adres defterinde ona eziyet eden kişinin telefonunu arayıp buluyorum ve onun telefonuna kopyalıyorum.

Kendimi büyük bir aşkı diriltmeye çalışan isteksiz bir aşk tanrısı gibi hissediyorum.

"Ne yaptın sen?"

"Numarasını senin için ezberledim. Ona bir mesaj göndermelisin."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü artık ikiniz de aynı ihtiyaçlara sahipsiniz".

"Aydınlat beni, Freud!"

Dedi ki, ben artık psikoloji uzmanıyım.

Psikologlar konusunda uzmansınız. Özellikle bir tanesinin.

"Crystal iyi değil ve görünüşe göre sen de değilsin. Ona bir şeyler yaz, ne olursa, kötü bile olsa. Ama görmezden gelme. Bunu zaten çok uzun zamandır yapıyorsun."

Etrafımda sayıklayan seyircilerin ayağa kalkıp beni alkışlamaya başladığını görüyorum.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Harikayım, biliyorum.

Hayali bir elimi göğsüme koyuyorum ve kamera yüzümdeki çekimi sıkılaştırırken izleyicilerime bir gülümseme veriyorum.

Ön plan çok iyi çıktı.

Koç ayrıldığında, Nolan'la bir sonraki aşamaya geçmem gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Belki de baştan çıkarma tekniği sadece belli bir noktaya kadar işe yarıyordur. Belki de açılmayı denemeli ve ona gerçekte ne olduğumu tattırmalı, onu gerçek dünyama, kimseye asla göstermediğim dünyama sokmalıyım.

Evet, ona en mahrem yerimi vereceğim.

Bugün.

Her an kişisel masözümle buluşabilirim. Doktorun düğüne geleceğini öğrendiğimden beri çok gerginim. Tüm enerjimi kendime bakmaya, günlerimi elimden geldiğince kendime adamaya çalışıyorum, sadece eskisi gibi sızlamaya başlayan o dırdırcı tırnağı aklımdan uzak tutmak için.

Nolan'a olan takıntım uykuya dalmıştı. Onun yokluğu o kadar da ağır değildi, en azından başlangıçta öyle düşünüyordum. Sonra, aylar geçtikçe, başka hiçbir şey artık beni aynı şekilde cezbetmiyordu ve hiçbir şey onun stüdyosundaki buluşmalar kadar ilginç ve merak uyandırıcı değildi. Tanıdıklarım ilk gecede durdu ve artık herhangi bir ilişki kuramıyordum.

Crystal'ı kaybettiğimde ve ondan sonra onun boşluğunu dolduracak bir arkadaş bulamadığımda olduğu gibi. Psikoloğumla da böyle oldu ve ondan sonra hayat her zamanki ciddiyetsizliklerle devam etti. Fakat

Arkadaşım geri döndü, ama o dönmeyecek. Çünkü bu sefer onu istemeyen benim.

iPhone'um çalışıyor, masöz kapıda olmalı.
Onun yerine, bu onunla ilgili değil.

Dinlenme odasına gel. Hemen! Patronunla böyle konuşamazsın.

Şu anda *Leclerc Production* adında bir film yapım şirketim var ve Venüs de senaryo yazarlarımdan biri, dolayısıyla bana saygı borçlu. Bu en azı, değil mi?

Kes şunu! Seni bekliyoruz.
Sizi bekliyor muyuz? Sadece kayda değer potansiyel aktörler getirdiyseniz gelirim, görsel duygularımı tatmin etmeye gelin.
Phew!
Geliyorum!

Tanrım, buraya gelmeyeli ne kadar oldu?
Baldızım şanslı bir kadın, çünkü ben zaten Güney Kanadı civarındaydım, yoksa ona ulaşmak için ayakkabılarımdan tabanlarını boşa harcamazdım. Ya da onlara yetişmek için. Kim bilir neler yapıyordur!

Koridor kapısından içeri girdiğimde, kendimi bir toplantı olduğu kesin olan bir toplantının ortasında buluyorum.

Bir koltuğa çömelmiş, havayı kirleten bir sigara içen Leskov, gangster kıyafeti içinde. Yandaki koltukta Alix iPad'ile uğraşıyor, muhtemelen Instagram'da Scorpio'ya yazdıkları mesajları kontrol ediyor. Tıpkı hayranlarının hormonlarını yönettiği gibi onun profilini de yönetiyor.

Venüs ayağa kalkmış, beni karşılamaya hazır, arkasındaki suçlu gibi gizlenmiş Crystal ise başını dışarı çıkarmış, anlayış arayışı içinde bana gülümsüyor.

Bunu ona vermeyeceğim.

"Ne bu, pusu mu?" diye itiraz ediyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Topuklarımdan üzerinde dönmek üzereydim ki Bull'un arkadaşı beni omzumdan tutarak durdurdu.

"Chantal, lütfen bir saniye kal. Onu sonsuza dek görmezden gelemezsin."

"Oh, evet yapabilirim. Ve başaracağım."

"Benim için yap!" Sarışın, bana hiçbir şey ifade etmeyen bir sırıtış sergiliyor. Kardeşimden istediği her şeyi almayı böyle mi başarıyor? Çok az şeye ihtiyacı var, ne şanslı.

"Bunu benim akıl sağlığım için de yap, Şeytan," dedi Zakhar.

"Rusların burada ne yaptığını bilmek istiyorum".

Kendisi şu açıklamayı yapıyor: 'Fark etmediyseniz, bu kayınbiraderler arasında bir toplantı.

"Bilmiyorum. Hesap yapmaya başladım. "Ray kayıp."

Alix bana "Antrenmanı var," diye bilgi verdi.

"Ve Roxane.

"Londra'da," diye açıklıyor Venüs.

"Arthur, Etienne ve Gatien de kayıp," diye parmaklarımla sayıyorum.

"Peki ben kimim?" Leskov kaşlarını çatır. 'Böyle bir bilginin ondan kaçmasına şaşırdım.

"Michelle'in erkek arkadaşlarının.

"Ha?" diye bağırıyor.

"Ne yani, troglodit krizi mi geçirmek üzeresin? Modern olmaya çalış."

"Üç mü? Onunla yakında konuşmam gerekecek."

"Küçük şeytan üçün birden daha iyi olduğunu iyi bilir".

"Acaba bu tür tuhaflıkları onun kafasına kim sokuyor?" Gururla işaret ediyorum.

Bu istenmeyen buluşmanın önsözü Crystal öne çıktığı sona eriyor. Kristal gözlerinde bir hüznün perdesi görüyorum, sanki davranışından gerçekten rahatsız olmuş gibi. Karşımda dünyada en çok sevdiğim insanlardan birinin olduğunu unutarak zihinsel olarak nedenlerimi ortaya koymaya ve kendi tarafımı tutmaya çalışıyorum.

"Chantal, lütfen, eski halimize geri dönelim. Günlerdir beni ve kardeşlerini görmezden geliyorsun. Düğün hazırlıkları sırasında yanımda olmamanı çok özledim. Sohbetlerimizi, hatta uygunsuz kaçamaklarını bile özledim."

"Uygunsuz saldırılar mı?" diye araya giriyor Leskov.

"Sen kendi işine bak!" diye onu hemen susturdum.

"Sen benim en iyi arkadaşıım, küçük kız kardeşim ve sağdıcımsın. Benimle birlikte olmalısın, yanımda olmalısın, hayatımdaki her önemli olayın, özellikle de bu olayın bir parçası olmalısın."

Gözlerinde bir parıltı gördüğüme yemin edebilirim. Belki ağladığını görürsem merhamet edebilirim. Dizlerinin üzerine çökse onu hemen affederdim, ama şimdilik oldukça kontrollü görünüyor, bu yüzden suratımı asıp uzaklara bakıyorum.

"Evet, belki de yapmalıyım."

"Peki, artık gidebilir miyiz?" Rus sigarasını kül tablasında söndürür ve kalkmak istediğini ima eder. Yan taraftaki Alix, onu aşağı iterek ve müdahale ederek koltuğuna geri oturtur.

"Eğer yardımı olacaksa, düğünde seninle Nolan arasında bir duvar görevi göreceğim. Koşullar sizi ne zaman yakınlaştırırsa, sizi korumak için arada duracağım. Ne dersin?" Göz ucuyla ona bakıyorum ve zihnimde onu doktorla arama yerleştiriyorum.

Hayır, hiç uymazdı. Onunla hiç sandviç yapmak istemedim. Hep tek başıma yemek istedim.

"Peki sen ne yapacaksın, duyalım bakalım?" diye soruyorum Zakhar'a. "Şeytan'ı ne şekilde destekleyeceksiniz?"

"İsterseniz onu tehdit edebilir, تنها bir yere götürebilir ve taşaklarına silah doğrultabilirim."

"Bıçak daha iyi".

"Ben ciddiym, Chantal.

"Ben de.

'Düğünümde silah yok'. Müstakbel gelin suç fantezilerimize bir son veriyor. "Ve tehdit yok. Chantal, Nolan'ın varlığını destekleyebilecek." Ellerimi tutuyor, genelde iğrenmeme neden olan son derece duygusal bir jest ama şimdi değil. Crystal bakışlarımı yakalıyor ve ben alt dudağımı ısırarak onu reddedemiyorum. "Çünkü sen harikası ve her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun. Tanıdığım en dürüst insansın. Asla yalan söylemezsin. Aynı anda hem gerçek hem de acımasısın ve böyle bir durum söz konusu olduğunda ona karşı da nasıl davranacağını biliyorsun. Eminim onun varlığını umursamadığını kanıtlayabilirsin. Onu sana tercih etmedim, Chantal. İkinizi de seçtim, çünkü dostluğu seçtim'.

Oh, ne kadar tatlı! Onu nasıl affetmem?

Onu biraz daha titreteceğim.

"Ayrıca," diye ekliyor Alix, "ona neler kaçırdığını göstermek için sabırsızlanıyorsun. Eğer izin verirsen, seninle çıkıyormuş gibi davranması için bir manken tutacağım. Kıskançlıktan ölecek. Ajansın CV'lerine bir göz atacağım'.

Bu hain karşılaşmanın mimarı Venüs, "Bunun her zaman işe yarayan bir strateji olduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Katılıyorum," diye ekliyor Leskov. "Eğer Duris sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olsaydı, ki bana göre bu zaten en başından beri saçmaydı," ona ters ters bakıyorum, "senin ondan daha iyi biriyle onun yanında olduğunu bilmek onu çıldırttı."

Ondan daha iyi kimse yok.

"Bu sefer böyle çocukça tekniklere tenezzül etmeyeceğim," diyerek Crystal'ın ellerini bırakıyorum.

"İyi dedin, dostum!"

"Seni bir şartla affediyorum.

"Herhangi bir şey".

"Bekarlığa veda partisi yapman gerekecek". Salonda bulunanlar kıkırdıyor.

"Asla olmaz. Koç'un da bekârlığa veda partisi olmayacak. Buna karar verdik."

"Bu sizin şahitliğinizle belirlenecek ve bazılarının inandığı gibi ben Şeytan olmadığım için size geleceğim ve her ikinizin de ihtiyaçlarını karşılayacağım. 'Özgürlüğe Veda' adında tek bir parti düzenleyeceğim".

"Sriptizciler olduğu sürece," diye teklif ediyor Rus.

Venüs, "Ve striptizciler," diye belirtiyor.

"Bir karışım," diye ekliyor Alix. "Ben işe koyulayım."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye itiraz ediyor Crystal.

"Evet. Al ya da bırak'. Bu benim ültimatımum.

Birkaç saniye süren sessizlik, en yakın arkadaşımın bana elini uzatmasıyla bozuldu.

"Barış yapıldı mı?"

"Bu gece sana gelecektim, benden önce davrandın ama en azından elimde bir şey var."

"Kaltak! Buraya gel.

İstenmeyen kayınbirader kendi dilinde "Ah, *skuka!*" diye yakını.

"Artık gidebilir miyim?"

"Da!", Cry ve ben eşzamanlı olarak bağıryoruz, bir çift aptal gibi gülüyoruz.

"Ayık bir parti olacağına söz ver."

"Tabii ki!" Tam da aile jeti için rezervasyon yaptırmak zorunda kalmayı düşünürken.

Bugün.

Crystal beni *arayıp özgürlüğe veda partisine* davet ettiğinde, ya da öyle bir şey, bunun arkasında Chantal'ın olduğunu hemen anladım. Ve tabii ki vardı. İyi haber Bootstrap'in her iki müstakbel eşiyle de barışmış olması, kötü haber ise partiye benim de davetli olmam, tabii ki eşimle birlikte.

Yatağında dönüp dururken, daveti terk etmek ya da en azından yanımda uyuyan Lise'nin katılmadığından emin olmak için bir bahane ararken saat neredeyse sabahın ikisi. Önemli bir davayla çok meşgul olduğunu ve bir hafta sonunu şehir dışında geçirmesinin onun için mümkün olmadığını biliyorum. Bir kez olsun, her zaman olduğu gibi işinin aramıza girmesini şiddetle arzu ediyorum. Tam da bu durumda, özgürlüğüne kavuşup beni takip etmesi bir paradoks olurdu.

Onun varlığını önemsediğimden değil, bu konuda en azından kendime karşı net olmalıyım, daha ziyade yıllardır sevmediğim eşimi seçerek diğer tarafı, hayatımdan çıkardığım tarafı korumaya çalışıyorum.

Chantal ve Lise benim yanımda hiç etkileşime girmediler. Bu durum benim için utanç verici olurdu, ama Chantal için daha da utanç verici olurdu. Yanımda uyuyan kadına bakıyorum, onu aldattığımı, ona yalan söylediğimi ve ona karşı uzun süre dürüst olmadığını hatırladığım anda suçluluk duygusunun tenimi sızlattığını hissediyorum.

İkimizin de hataları, eksiklikleri var, ancak ben ondan daha fazla. Yan dönüp, yanağını yastığa dayamış ve yüzünü bana dönmüş bir şekilde uyumasını izliyorum. Bir zamanlar ona bakarak sonsuz dakikalar geçirirdim, ona karşı çok güçlü bir koruma duygusu hissederdim, ruhtan gelen bir iyilik, saf ve içten. Bugün, başka tür bir duygu yaşadım, ki bu da bir insanın kendisine bakarken hissetmesi gereken şeydir.

bir kadınla hayatı paylaşmayı seçtiğinde, Lise'e karşı hissettiklerimin sevgi olduğunu biliyorum. Chantal denen duygu kasırgasıyla hiçbir alakası yok.

Chan...tal, ona böyle hitap edilmesinden hoşlanıyordu.

Karım mırıldanmaya başladığı anda kaşlarımı çatıyorum. İç çekiyorum, olacağını tahmin ettiğim şey için üzüliyorum. Biraz geri çekiliyorum, yatağın kenarına doğru sürünüyorum, ona doğru alanı vermek ve yüzüne yumruk yemekten kaçınmak için. Yıllardır olduğu gibi, önce bir şeyler fısıldar gibi dudakları kıpırdamaya başlıyor, sonra da omuzlarının titremesi ve sarsıntılar eşliğinde gözle görülür bir şekilde titremeye başlıyor.

"Lise." Çok kısık bir sesle adını söyleyerek uyanık olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, ama o arkasını dönüyor, uyurgezer, şimdi kendi cehennemine fırlatılmış.

Cehennemimizde.

Ona tekrar sesleniyorum, usulca, ama o yatakta oturuyor, başını yavaşça kapıya doğru çeviriyor.

Kendimi ilk kez bu olaylardan birine tanık olurken bulduğumda çok etkilendim, hem de hiç az etkilenmedim. Her zaman uyurgezerlikten muzdarip hastalarla ilgilenmek zorunda kaldım, ancak teoriyi araştırmak ve sadece bir dış ses olmak başka bir şey, bunu kendi evinde, kendi yatak odasında deneyimlemek, Lise'nin bilinçaltında tekrarlanan hayatımın en kötü sahnesine tanık olmak, varoluşumun dramını şimdiki zamanıma geri getirmek başka bir şey.

Bizimkiler.

Sanki kendisine ait olmayan bir varlık tarafından ele geçirilmiş gibi ayağa kalkıyor ve yalınayak kapıya yöneliyor. Onu takip ediyorum, engelleri aşmasına yardımcı olmak için ona eşlik ediyorum, ancak insan zihni bu koşullarda hafızasını uyanıkken olduğundan daha iyi kullanıyor ve etraftaki her nesneyi tanıyarak hareket edebiliyor.

"Lise," onu nazikçe uyandırmaya çalışıyorum, yaşamak üzere olduğu şeyi dizginlemeye, tekrar görmeye, tekrar denemeye, kendimi de orada, kalabalığın ortasında, silah seslerinin ortasında görmeye zorluyorum.

"Lise". Bu arada çoktan oturma odasına ulaşmış, sanki birazdan üzerine düşeceğinden korkuyormuş gibi kanepenin hemen önünde durmuştu.

Ve o bunu biliyor.

Yere düşeceğini çok iyi biliyor.

Kolları titremeye başladığı anda travmanın yeniden canlanması başlıyor. Böyle durumlarda yönümü bulabilmek ve ona yardım edebilmek için her zaman ışığı çok kısık bir abat jour açık bırakırım, böylece sıcak parıltı sayesinde kol kıllarının yükseldiğini görebilirim.

Ve ben de aynı şeyi hissetmeye başladım.

Yaşadığı durumu hayal ettikçe gözlerim ısınıyor, o titremeye başladıkça nefesim yoğunlaşıyor.

Düşüşünü savuşturmaya ve kafasını bir yere çarpmasını engellemeye hazır bir şekilde göz kırpiyorum ve sertleşiyorum.

Ve böylece, aniden, sahneyi düşünmeye ya da hayal etmeye zamanım olmadan, Lise yürek parçalayan çığlıklar atmaya başladı, *kalabalığın* içine doğru kaçmaya başladı, kulaklarını *AK-47 silah seslerinin gürültüsünden* korurken, her yerinde *kaos* patlak verdi, *cesetler* ayaklarının dibine düştü, birkaçının *üzerine bastı* ve sonunda Nicole'ün adı boğazından fışkırdı, gecenin sessizliğinde öldü.

Öne doğru düşüyor ama hemen önündeki çekmeceli dolabın kenarından kaçarak onu yakalıyorum.

Onu kollarımda sıkıca tutuyorum, bedenim onu koruyor. Ve kâbusunda, uykudaki anısında, etim Nicole'ün, ağırlığım Nicole'ün, sıcaklığım Nicole'ün, ona akan *kanım* Nicole'ün.

"Her şey bitti," diye fısıldıyorum kulağına, onu kollarımda sallarken.

"Nicole, Nicole, kalk! Hey, kalk!" Henüz uyanmadı ama anılar, acı ve şimdi de gözyaşları içimde kabardı.

Beni göremez ve her halükarda yanımda olduğunu fark etmezdi, bu yüzden kendimi kız kardeşime, en iyi arkadaşına, en barbarca şekilde kaybettiğimiz kişiye adanmış, ölçülü, sessiz ve gizli bir ağlamaya bıraktım.

Ve kalp kırıklığına, derimin altında sürünen, damarlarımdaki tüm alanı kaplayan bir zehir gibi kanımda dallanan suçluluk duygusu ekleniyor.

Onu geri getirmek için Lise'yi sıkmaya devam ederken damarlarım zonkluyor.

"Güvendesiniz.

"Nolan".

Sonunda uyandı ve sersemlemiş, bitkin, korkmuş ve gözyaşlarıyla dolu yüzüyle onu kollarımda yatağa taşımama izin verdi.

Ne zaman böyle bir şey olsa, onu asla terk etmeyeceğime dair ona söz veriyorum ve Nicole'e de söz veriyorum.

Bir yıldan biraz daha önce.

BAŞKA BİR PERŞEMBE

Bir dipnot düşüyorum ve günlüğümü karıştırıyorum. Duraklamada, kağıdın sesi sessizliği kesiyor, tıpkı kilidin tıkırtısı ve açılan stüdyo kapısının gıcırtısı gibi.

"İyi günler, bana vermek istemeyen adam." Tanıştırmaya gerek yok!

"Chantal, lütfen...", onu durdurmaya çalışıyorum ama nafile.

"Psikolojik destekten bahsediyorum. Hep kötü düşünüyorsun." Artık çok geç, odayı çoktan işgal etmişti.

"Merak etmeyin, şezlongda oturan bir hastam yokmuş gibi davranın". Geçen yılki en karmaşık hastalarımından biri olan Carter'ın korkmuş bir şekilde oturduğu şezlongu gösteriyorum.

"Oh, benim!" sonunda onu fark eder. "Çok özür dilerim, seni görmedim."

"Sıranızı bekleyin, teşekkürler," diye sertçe emrediyorum.

"Bu arada asistanlık yapabilirim."

"Chan...tal'.

"Tamam, dışarıda bekleyeceğim."

Bu saldırıdan ve her şeyden önce açılışa kullandığı kelimelerden utanarak çocuktan özür diliyor ve seansa sorunsuz bir şekilde devam ediyorum. Sorun şu ki, artık dikkatim dağılmış ve zihnim dünyaya sadece bana eziyet etmek için gelen, daha doğrusu cehennemden geldiğine gerçekten inanmaya başladığım için yükselen o lanet kızın dar, küçük siyah elbisesine takılmış durumda.

Yarım saat sonra, Bootstrap'in sırasını beklemekten yorulduğunu umarak bir bardak su içiyorum. Siyah gömleğimin manşetlerini ön kollarıma kadar çözüyorum ve kapının tekrar açıldığını duyar duymaz tekrar oturuyorum.

Bu arada, vazgeçmediği belli olan Chantal'ı görmezden gelerek Georgette'e mesaj atıyorum ve Chantal'ın seansı bölmesine izin verdiği için onu azarlıyorum. Sekreterim Bayan Chantal'ın

Leclerc çok ikna ediciydi. Geçmesine izin vermesi için nasıl ikna edildiğini kesinlikle bilmek istemediğime karar vererek cevap vermedim.

Ateş püsküren, yaptıklarından dolayı hiç de kızgın görünmüyor, ayrıca durumun ciddiyetini bile anlamayacaktır, bu yüzden ona davranışlarının tüm sınırları aşmaya başladığını işaret ederek nefesimi boşa harcamaktan kaçınıyorum.

Sanki evindeymiş gibi yerine oturuyor, artık dalgalı olan kızıl saçlarını sallıyor ve çıplak kollarıma bakarak sahte bir gülümseme taklit ediyor.

Vücudumdaki bu noktaya bir tür saplantısı olmalı, çünkü sık sık orada kaldığını fark ediyorum.

"Adam oldukça üzgün görünüyordu. Benim yüzümden değildi, değil ?"

"İnsanları tedirgin ettiğine şüphe yok, ama hayır Chantal, bazen diğer insanların varoluşsal dramlarında sen yoksun. Olur böyle şeyler." Omuz silkiyorum.

"Aklında ben olmayanların hayatı ne kadar üzücü, değil mi doktor?"

Aslında sizden önce her şey çok sıkıcıydı.

"Bakış Açıları".

Hermès'ini yerden alıyor, bacaklarının üzerine koyuyor ve karıştırıyor.

"Farkındalığınızı hızlandıracak bir şey getirdim.

"Anlamı?"

"Beni yatağa atmak istediğini ama garantiye ihtiyacın olduğu için bunu yapmadığını".

Üzerinde açık bir başlık bulunan siyah bir dosya çıkarır
Altınla yazılmış *Leclerc'i tutuyor.*

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Bu, aile noterimiz tarafından noter tasdikli bir gizlilik sözleşmesidir".

"Zavallı adamın elleri dolu olmalı."

'Ona iyi para ödeniyor.

"Hiç yok! Hayal gücünün ne kadar ileri gidebileceğini gerçekten görmek istiyorum, ver şunu bana."

Klasörü masanın üzerine fırlatıyor ve göğsünü gururla kabartıyor.

"Bu şey mahremiyetimizi koruyacak. Basitçe söylemek gerekirse, aramızda ne olursa olsun asla açığa çıkmayacak, çünkü ilişkimizin doğasını gizli tutacağız."

Klasörü açtım ve hızlıca orasını burasını okudum. Bir sürü saçmalığı fark ediyorum, bu yüzden her şeyi kapatıyorum ve belgeleri masanın üzerine bırakıyorum.

"Psikolog ile hasta arasında bir gizlilik sözleşmesi imzalanması gerektiğinden bile haberim yok".

"Çok, çok hoşsun. Ancak ben cinsel ilişkiyi kastetmiştim. Üçüncü sayfa, beşinci paragrafı açın."

"Bu şeyleri okumayacağım!"

Kırmızı, dolgun dudaklarını büzüyor ve beni o transkriptleri görmediğim için pişman ediyor.

"Acele etme o zaman. Büyükbabam derdi ki: 'Önce iç çamaşırını çıkarmadan asla bir sözleşme imzalama'.

"Sözleşmeye mi?"

"Onları o zamanki noterden de aldı, çok zarif bir kadındı, ama kural sadece bir anlaşmayı kelimesi kelimesine incelemeden asla imzalamamanız gerektiği anlamına geliyordu.

"Bana öğrettiğiniz için teşekkür ederim, bunu unutmayacağım".

"İyi, ama bil ki benimleyken donlar her zaman çıkarılmaya hazırdır."

"Chantal!"

"*Chan...tal*. Böyle söyle." Oflayarak göz kapaklarımı kaldırıyorum.

"Bugün benden zorla imza almak dışında ne istiyorsunuz?"

"Buraya her geldiğimde yapmakta ısrar ettiğim şeyi yapıyorum. Ki o zaman... Buraya hiç gelmiyorum ama..."

"Anladım!" Tuzağına düşmekten kaçınmanın tek yolu onu dizginlemektir.

"Hayır, anlamıyorsun."

"Buranın bir randevu evi olmadığını size tekrar açıklamak zorunda mıyım?"

"Sana fahişe demiyorum ki."

"Tanrım!", gülmemek için kendimi zor tutarak gözlerimi kapatıyorum.

"Pekala, beni psikanalize tabi tutma isteğinizi yerine getireceğim. Zihnimi açmak ve geçmişimin uçurumlarında tüm hastalıklarımın kökenini aramak için buradayım."

"Hangileri?"

"Bilmiyorum, araştırmak zorundayız, yoksa neden buraya geleyim ki?"

"Beni baştan çıkarmaya geldiğini sanıyordum."

"Ve yapabilir miyim?"

Ona cevap vermek için birkaç saniyemi ayırıyorum, zaten bunu bakışlarımla yapmaya çalışıyorum. Gözlerimin dilini çok iyi anlıyor, bu yüzden kanıtı inkar etmek ona benden olumlu bir cevap koparmak için sadece bir neden daha verecekti. Yine, tehlikeli bakış oyununu bölme ihtiyacı beni doğru cevap vermeye yönlendiriyor. Anladığım kadarıyla Chantal asla yalan söylemez, o bir hakikat nehridir. Her şeyi olduğu gibi söylemekten çekinmez, açık sözlü ve acımasızdır. Böyle olmak, aynı şekilde, onun üstünlüğü karşısında yenik düşmemenin tek yolu.

Ben de aynı samimiyetle karşılık veriyorum.

"Evet.

"Her zaman çok telgraf gibisin. Biraz daha konuşkan olamaz mıydın? Mesela... evet, *Chan...tal*," diye taklit ediyor beni, "yapabilirsin ve seni bu masaya vurmayı o kadar çok istiyorum ki...".

"Dilini tut! Dur!" Sandalyemde kıpırdanmaya başladım. Ateş püskürten efektlerin hepsi kendilerini olağan kırmızı bölgeye yansıtıyor.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?"

"Ne? Ne duymam gerekiyor?" Gerçekten gerginleşmeye başlıyorum.

"Alev an erotizm," diye eliyle açıkça işaret ediyor.

"Bizimki oturmak değil, işkence. Burada sadece hayal kırıklığı alevleniyor".

"Biliyorum, pantolonunuzdaki pitonu uzak tutmak çok iş olmalı. Ne kadar ilerledi? Bana gösterebilir misin?" Masanın üzerinden bacaklarımın arasını gözetlemek için ayağa kalkmaya cesaret etti. "Sürüngenler beni her zaman büyülemiştir."

Bariz kanıtları gizlemek için sandalyemle öne doğru sürünüyorum.

"Sorununuzu neyin yaratacağını değil, sorununuzun özünü bulmama yardımcı olabilecek bir şey hakkında konuşalım.

Kelime seçimim için kendimi tebrik ediyorum, çünkü asıl sorunun benim aletimin onun her istediğini yapmak istemesi olduğunu söyleyemezdim.

"Tamam, bir bakalım... Bana iyi odaklanmış bir soru sorsaydınız, belki size daha hızlı cevap verebilirdim."

"Ne arzuluyorsun?"

"Lucifer Morningstar modunda mısın?"

Onu görmezden geliyorum. "Ne yapmak istersin?"

"Beni her zaman bu masanın üzerinde şiddetle yakalaman dışında mı?"

"Evet, Chantal, bu büyüleyici dışında." Ben de paylaşıyorum.

"Bilmiyorum, hayatta her zaman her şeye sahip oldum. Ailemin soğukluğu başlangıçta beni üzdü, özellikle de büyümemin en hassas döneminde. Ailemle ilgili beni üzen bazı şeyler vardı, kardeşlerimin sevgisi, Boğa'dan ve büyükbabam Taurus Senior'dan her zaman gördüğüm koruma gibi bunu dengeleyen başka şeyler de vardı, ama bunun dışında benim üstün çek defterimle satın alamayacağınız hiçbir şey yok. Görmek ister misiniz?"

"Hayır!"

"Başka sorunuz var mı?"

"Sizin için materyalizmle, hanedanınızla veya parayla ilgisi olmayan, sadece kendinizi ilgilendiren basit bir arzu var mı?"

Chantal bu konuda ciddi ciddi düşünmeye başlıyor, çaba gösterdiğini görmek beni neredeyse heyecanlandırıyor. Arzuladığı düşünceyi kavrarken yüzü bana nadiren, hatta hiç göstermediği bir şeye dönüşmeye başlıyor.

Yüz hatları gözle görülür bir şekilde yumuşar, acı ve pişmanlık notaları ortaya çıkar.

Her zaman şehvetli ve yaramaz olan dudakları nostaljik bir yüz ifadesiyle genişliyor. Parmaklarım kaşınmaya başlıyor, o gülümsemeyi okşayıp kavramayı, sıkıca tutmayı, saklamayı ve canım istediğinde tekrar görmeyi arzuluyorum.

Utanarak gözlerimden kaçıyor ve bana ruhunun küçük bir penceresini açtığını gösteriyor. Ona herhangi bir eşiği geçmek istediğimi göstermeden ve ona ihtiyacı olan zamanı tanımak isteyerek, açıklıkları nazikçe geçmeye zorluyorum kendimi.

"Çocukken bir parkta, tercihen bir göl kenarında piknik yapmayı çok isterdim. Şu sevimli hasır sepetlerden birini alıp, kırmızı beyaz kareli bir masa örtüsüyle, belime kaç santimetre ekleyeceğini düşünmeden her şeyi yemeyi. Sonra yürüyüşe çıkıp papatya toplamak ve birinin beni sevip sevmeyeceğini öğrenmek için yapraklarını koparmak. Ve çiçeğin olası olumsuz sonucunu telafi etmek için dört yapraklı bir yonca aramaya çıkardım. Öğle yemeğinden sonra aynı masa örtüsünün üzerine uzanıp güneşin beni okşamasına izin verdiğimi, yanımda birinin olduğunu hayal etmeyi severdim. Sadece yanımda'.

"Hiç yapmadın o zaman?"

"Sıradan bir ölümlü gibi çimenlerin üzerinde oturmak mı?" diye sitem ediyor. Kendisinin mutluluğu reddettiğini belirtmeliyim, çünkü az önce bana söylediği şeyin var olamayacağı bir hayat ona gösterildi.

"Evet.

"Hayır, asla. Bunu yapmam mümkün değildi.

"Neden de diğerleri gibi bir kız olduğunu ve sıradan bir hayat süremeyeceğini düşünmüyorsun?"

"Çünkü ben bir Leclerc'im ve hiç kimse beni pikniğe götürmedi. Taurus'u yerde oturmuş, avamın arasında baget dolması yerken görebiliyor musunuz?"

"Neden olmasın? Eminim ona sorsaydınız, size yardımcı olurdu. Ne de olsa her zaman yaptığı gibi."

"Onu hiç rahatsız etmek istemedim" diye yanıtlıyor, denemediği için pişmanlık duyarak. "Ağabeyim her zaman hanedanı yönetmekle, servetimizi büyütmeyle ve babamız olmakla çok meşguldü. Bir keresinde anneme sordum ve... bana verdiği cevabı size anlatamam. Ona göre bazı şeyler bizimki gibi bir aile için uygun değildi.

"Peki bunu bugün yapmak ister misiniz?"

"Bilmiyorum, bunu uzun zamandır düşünmemiştim."

"Sana bir ev ödevi vereceğim." Dirseklerimi cam masaya dayayarak ona doğru eğildim. Onu baştan çıkarma dürtüsünü bir kenara bırakmaya çalışarak yoğun bir şekilde gözlerinin içine bakıyorum ve öneriyorum: "Önümüzdeki birkaç gün boyunca kendin için yapmak istediğin basit bir şey düşün. Doğru fikri bulduğunuzdan emin olduğunuzda, onu eyleme geçirin ve keyfini çıkarın".

" değil," diye gülümsüyor ve şaşırtıcı bir minnettarlık gösteriyor. "Ah, sana başka bir şey vermek istiyordum," diye gerinerek çantasını tekrar eline alıyor.

"Hiçbir şey imzalamıyorum, Chantal."

"Önemli değil, gizlilik anlaşması için zamanınız var." Aradığı şeyi buldu ve bana uzattı. Üzerinde zarif siyah yazılar olan gümüş bir kart. "Sizi Vakfımız tarafından düzenlenen yardım müzayedesine davet etmek istiyorum. Château Leclerc'de yapılacak. Ürünlerin satışından elde edilecek gelir harika bir amaca destek olacak. Bir hastane inşa etmek istiyoruz'.

Yardım kuruluşunun neyle ilgili olduğunu anlatırken duyduğu gurur ve tutku, bu kadının uçsuz bucaksız dünyasının pek çok başka köşesini de gözler önüne seriyor.

"Bu harika. mi düzenledin?"

"Elbette! Kayda değer her girişim her zaman benim gözetimim altında gerçekleştirilir. Bu resmi bir davettir.

"Bunu düşüneceğim. Bir kenara koyacağım.

"Katılmayacağınızı zaten biliyorum, ancak bu fırsatı kaçırmamanız için bir yol tasarladım."

"Duyalım bakalım!"

"Crystal'ı açık artırmaya çıkaracağım," diye yüksek sesle açıkladı.

"Ne?"

"Harika değil mi?"

"O biliyor mu?"

"Yine de ona söylemem gerekiyor. Adını olumlu bir şeyle ilişkilendirmenin akıllıca bir yol olduğunu düşünmüyor musun?"

"Eğer amaç buysa, bunun çok iyi bir fikir olduğunu söyleyebilirim.

"Amaç iki yönlü, hatta üç yönlü. Paris onu ahlaksız bir kadın olarak görmekten vazgeçecek, bir hayırsever olarak görecektir, müzayedeye geleceksiniz, çünkü onu sahneye çıkardığım anı kaçıramayacaksınız ve Aries ona sahip olmak için servetini çarçur edecek. Ah! Ben bir dahiyim. Kendimi azdırıyorum'.

"Kardeşinin onun için para harcayacağını sana düşündüren nedir? Ve sonra tam olarak ne için?"

"Bir randevu açık artırmaya çıkarılacak. Kristal Katil ile değil, anlatacak çok şeyi olan güzel kız Crystal Colin ile. Davetli listesi domuzlarla dolu, sadece ona bakmak için altın ödeyecek ahlaksız adamlarla dolu. Aries çıldıracak. Eminim bazı insanların kadına yaklaşmasına asla izin vermeyecektir... ne için...? Neredeyse bir ömür boyu.

Birkaç saniye içinde kararımı verdim.

"Gelmeyeceğim!"

"Neden olmasın?" Ve bir anda hevesi söner.

"Evinizde oynuyorsunuz ve burada tehlikeliyseniz, bildiğiniz bir bölgede ne kadar tehlikeli olabileceğinizi hayal etmeye cesaret edemiyorum."

"Beni hiç tatmin etmiyorsun.

"Ve bu uzun bir süre daha böyle devam edecek.

"Bunu bana hangi sebeple yapıyorsun?"

"Çünkü *bu* seni deli ediyor," diye kısık bir sesle karşılık veriyorum.

"Beni yalvarırken görmek ister misin?"

Oyun riskli olmaya başlıyor ama kimin umurunda!

"Aynen öyle. Seni ne kadar iyi tutarsam, buraya yalvarmaya o kadar çok geleceksin."

"Yani...?" Neredeyse nefesi kesiliyor ve sesinin tonu ereksiyonumu pantolonumun içinde sıkıştırıyor.

"Seni her hafta burada istiyorum. Perşembe günleri senin, Chantal. Hepsi senin. Ve şimdi git, zaten biraz fazla ileri gittim."

Onunla konuşurken kullandığım otorite, bakışlarımdaki sertlik, kendimden emin ve tavizsiz duruşum ve uygunsuz kelimelerim onu gözle görülür bir şekilde heyecanlandırıyor ve dayanılmaz hale gelmeye başlayan havayı kaynatıyor.

"Anlaşmayı okuyacak mısınız?"

"Bırakın bir sözleşmeyi, kimsenin arzularımı düzenlemesine bile izin vermem. Eğer bir şey istiyorsam, onu alırım." Tam cevap verecekti ki parmağımı kaldırarak onu . "Tek kelime bile etme. Başka bir şey söyleme. Şimdi ayağa kalkmanı, arkanı dönmeni ve yavaşça çalışma odamdan çıkmanı istiyorum, böylece kışına istediğim gibi bakabilirim. Eğer tek kelime edersen, bir daha asla buraya gelemezsin."

Yüzü utançtan kızarır ya da belki de şehvetin etkisiyle renklenir.

Onunla böyle konuşmamı sevdiğini anlıyorum, sanki ısrarla ayakta tutmaya çalıştığım bu duvarın kontrolü bendeymiş gibi. Sanki Chantal beklemekten, direncime tanık olmaktan zevk alıyor, tıpkı bacaklarının arasında bir arzu tuttuğun ve tek yapabildiğin kendine dokunmak, onu serbest bırakmak ve yutmak olduğu zamanki gibi.

Ve belki de ikimizin de yapmak istemediği şey tam olarak budur: *onu yutmak*.

Yavaş yavaş tatma arzusu, şimdilik sadece fikirlerin, düşüncelerin ve vizyonların yarattığı hislerin tadını çıkarmak, her şeyi daha erotik, iğrenç ve sapkın hale getirir.

"Git. Sessizce," diye emrediyorum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan yavaşça yükseliyor ve ben de sanki gözbebeklerine yapıştırılmış bir ip varmış gibi onu takip ediyorum. Önce gövdesini büküyor, belini çeviriyor ve göğüslerinin kıvrımlarını belirginleştiriyor. Aynı derecede çalışılmış bir yavaşlıkla vücudunun geri kalanını da döndürüyor. Çantasını almak için yere doksan derece eğiliyor ve bu pozda bacaklarımın arasından dürtü fışkırtmasına yetecek kadar uzun kalıyor.

Bir elimi masanın altına sokuyorum, pantolonumdan masaj yaparak çıkarıyorum ve hiçbir zarafet göstermeyen zarif elbisenin altını gözetlemeye çalışıyorum.

Doğruldu ve ondan yapmasını istediğim şeyi harfiyen yerine getirdi.

Ağır çekimde podyumda yürüyen bir manken gibi yavaşça geçit yapıyor ve dikkatim açık siyah kumaşla düzgünce sarılmış yuvarlak kalçalarına çekiliyor.

Avucumun içiyle penisimi ovuyorum, kapının önünde durup arkasını dönerek beni aradığında bastırıyorum.

"Seni istiyorum Nolan," diyor sadece. Kapıyı açar ve arkasından kapatır.

"Ben de seni istiyorum Chantal," diye mırıldanıyorum hiçliğe.

Cancer

Bir yıldan biraz daha önce.

Yardım müzayedesini, en önemli ayrıntı Nolan'ın yokluğu dışında, tam olarak umduğum gibi geçti. Son ana kadar kalabalığın arasında görünmesini umdum. Her suratta, her haute couture takımın altında onu aradım. Konukları geri döndürmek ve ancak o zaman bir hayal gördüğümü fark etmek için sonsuz sayıda omuz silktim.

Onu neredeyse her yüzün içinde hayal . Herkesin gözlerinde onu aradım, etrafımda konuştuğunu duyar gibi oldum, ta ki aşırıya kaçtığımı fark edene kadar ve sonra şampanyayı bıraktım.

Her şeye rağmen, Koç'un Crystal'ı sahneden indirip, telaffuz edilemeyecek miktarda para harcadıktan sonra randevusundan yararlanma görüntüsü, gelecek yüzyıllar boyunca hanedanlığımın tarihinde kalacak. Arkadaşımı mutlu görmek, fuşya elbisesi sevgilisinin çılgınlığı içinde dalgalanırken, bana gerçek dünyada da peri masalları, aceleci ve tutkulu aşklar, ne zamanın ne de Hayat denen düşmanların en acımasızının engelleyemeyeceği kopmaz bir bağ olduğuna dair umut verdi.

Ama bu tür şeyler hep başkalarının başına gelir. Büyük aşk biz özel kadınlara ait değildir. Bizim gibi kadınlar kendilerine yeterler, birinin elinden tutulmaya ihtiyacımız yok. Dünyanın sokaklarında tek başımıza yürüyoruz, ayaklarımızın altına kırmızı halı serilmesini bekliyoruz, arkamızda ilgi için yalvaran bir dizi erkek var. Hayır, bizim gibiler paylaşacak bir hayat ummuyor, çünkü kimseyle hiçbir şey paylaşmıyoruz. Her şeyi isteriz ve her şeyi elimizde tutarız.

Ama sen Nolan'ı istiyorsun.

Hayır, artık istemiyorum.

Benim için, benimle çıkmak için bir milyon avroyu gözden çıkarmaya hazır kimse asla olmayacak. Bunu elde etmek için kardeşlerimden biriyle evlenmem gerekir ama ne yazık ki bu mümkün değil.

Karmakarışık ailemle yaptığım kahvaltıdan sonra, hala sabahlığımla, şatonun koridorlarında ilerleyerek spa kıyafetimi hazırlamak üzere odama doğru ilerliyorum. İnanılmaz bir şekilde, hiç beklemediğim bir şeyin önünde donup kalıyorum, en azından son olaylar göz önüne alındığında bu kadar küstahça değil.

"Oh. Aman Tanrım! Tanrım!" diyerek şaşkınlığımı ifade ettim.

Suçüstü yakalanan Aries ve Crystal, el ele tutuşmuş iki hırsız gibi binadan gizlice çıkmaya çalışıyorlar.

Kaçış yolunu kapattım ve en iyi 'seni suçüstü yakaladım' ya da 'ellerim pantolonumdayken' mi demeliydim, gülümsememi takındım.

"Günaydın." Arkadaşım 'sonra anlatırım' demek ister gibiydi ama ben hemen gözlerinde 'unutulmaz bir sikişti' ifadesinin parladığını hissediyordum.

Sanırım öyle, kardeşim lüks bir et parçasıdır.

"Aman Tanrım!" Arkamda, Scorpio da aynı şaşkınlığı gösteriyor.

"Sırada kim var?" Koç bazen bu kalede bir düzineden fazla kişi olduğumuzu ve her birimizin yakında istenmeyen fikirlerimizi dile getirmek için içeri gireceğimizi unuttur.

"Oh, Tanrım!" İşte tam o anda, dişlerinde hâlâ bir şeyle Başak devralıyor. Metabolizmasını çok kıskanıyorum. Bir gram bile yağ almadan karbonhidratları yutuyor.

"Tanrım!", küçük Balık hemen arkasından geliyor.

Koç, "Sizce de hepiniz Tanrı'nın adını biraz fazla sık kullanmıyor musunuz?" diye soruyor.

Tanrılarla dolu bir evde nasıl çalışmasını istersin kardeşim?

"Günaydın!" diye konuşur Yüce.

"Kendinden bahsetmiyorsun, değil mi, Tanrı?" Belli ki Taurus'a atıfta bulunuyordu, eğer bana hitap etseydi bana tanrıça derdi.

Bu minimumdur.

"Oh. Benimki. Taurus!" Hiyerarşiyi tanımlayan Venüs'tür. "Crystal geceyi burada mı geçirdi? Seninle mi?"

"Dün gece içkiyi biraz fazla kaçırmış olmalıyım." Arkadaşıma, bizimki gibi ahlaksız bir ailenin önünde kendini haklı çıkarmasına gerek olmadığını söylemek isterim. İki vahşi gibi seviştiklerini çok iyi biliyoruz, küçük Yay bile bunu anlayacaktır. "Aries yatağında uyumama izin verecek kadar nazikti. Ama geceyi kanepede geçirdi, ha!"

"Evet, doğru!", Michelle devraldı.

Boş ver. Gördünüz mü? Bu yaratık sizinkine ne kadar da benziyor, değil mi?

Onunla iyi bir iş çıkardığımı söylemeliyim, kabul ediyorum.

"Merhaba, Ağla!" Memelere düşkün olan küçük Leo, şimdi Crystal'ın memesinden sarkıyor... yani dudaklarından. "*Cassello*'da *Dommito* var mı?"

"Evet, burada uyudum, şimdi Aries beni eve götürüyor."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sorar Michelle.

Belli ki gözlemlmek için eğitilmiş ve konuşmaya başladığından beri yaptığı gibi bana geri getirmek için mümkün olduğunca çok bilgi toplamak istiyor. Bu sefer izinli olduğunu ve göreve gitmesine gerek olmadığını anlatmak için gözlerimi kısarak başımı sallıyorum ama beni görmezden geliyor ve arkadaşımın eteğine yapışıyor.

İncindim!

"Kesinlikle olmaz, kışt!" Neyse ki Koç onu vazgeçirmeye çalışır.

", ben, ben, ben de gelmek istiyorum!", Leclerc'lerin sonuncusu bile buna katılıyor.

"Onları da yanımıza alalım," diye önerdi Crystal, ani ve iğrenç bir annelik duygusuna kapılmış olmalıydı.

Sonunda, düzüşen çift küçük mirasçıları da yanlarında götürmeye karar verir. Boğa ve Koç burçları arasında ilaç şirketinin varisi Clavier hakkında geçen gizemli konuşmayı kaçırmıyorum, kardeşime pençelerini geçirmeye çalışan bir tür ölü kedi.

Zavallı kandırılmış kız!

Konuşmalarına odaklanmak için gözlerimi kısıyorum ama cep telefonumdan gelen bir bildirim dikkatimi dağıtıyor.

"Ah, benim!" Göndereni okur okumaz kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Günaydın Bayan Leclerc, Dr. Duris'in bu Perşembe sizi göremeyeceğini bildirmek için yazıyorum.

bazı kişisel taahhütler nedeniyle. Eğer müsaitse bugün saat 1'de kendisiyle buluşabileceğini bildiriyor. Ona adresi göndereceğim. Georgette.

CHANTAL: Neden doktorla bilmediğim bir yerde ve bu kadar kısa sürede buluşayım ki? Beni öldürüp cesedimi saklamayı mı planlıyor?

Bu terapinin bir parçası. Georgina bana asla "sen" demezdi.

Sonra görüşürüz. Sana pozisyonu göndereceğim. CHANTAL: Pozisyonu beğendim Asma kilit (masadaki kadın), ama Kelebek'i de (her zaman masada) umursamıyorum. Ancak benim favorilerim diğerinin tam tersi olan Super G, daha ünlü adıyla 'doggy-style' ve The Amazon.

Not mu alıyorsun? Bayıldın mı?

Beni dondurdu, lanet olsun!

Saat 12:30'da, Duris'in beni pusuya düşürmek istemesi ihtimaline karşı ulusal güvenliği alarma geçirmek zorunda kalacak olan özel şoförümün eşliğinde, pratikte sadece benim aile limuziniyle yola çıkıyorum. Muhtemelen geç kalacağım ama divalar bekletiliyor, yani her şey hazır.

Nolan'ın bana gösterdiği konumu arabanın navigasyon cihazıyla paylaştım ve şehirden ne kadar uzaklaştığımızı not ettim. Paris'in doğusunda, metropolün hemen dışındaki 12. bölgeye ulaştık. Google'daki bayan bize varış noktamıza geldiğimizi bildiriyor ve böylece araç kenara çekiliyor. Kaldırımlara sıkışmış bir turist geçidi, mütevazı arabamı fotoğraflamak için duruyor ve fark edilmeden inmemi engelliyor. Belki de buluşmaya Ferrari'mle gitseydim daha iyi olurdu.

"Bayan Leclerc," Armand'ın sesi dahili telefonda yayılıyor, "İsterseniz biraz daha ileriye gidebilirim. Onu burada bırakmak güvenli görünmüyor."

"Birkaç metre ilerleyin ve köşeyi dönmeden önce durup beni bırakın".

Araç tekrar çalışıyor ve uygun bir an olduğunu fark ettiğim anda atlıyorum.

Yolun kenarında durdum, etrafa bakındım ve Nolan'ı nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir kafenin penceresi siluetimi yansıtıyor. Bu alışılmadık durum için yer yer işlemeli ve şeffaf, yumuşak, diz üstü kısa etekli, omuzları açıkta bırakan ve uzun, geniş kollu, bilekleri sıkı taze, beyaz bir elbise giymeyi tercih ettim. Mücevherli sandaletler çok alçak bir kare topuğa ve baldırlara dokunan pırıltılı elmas taşlı bağcıklara sahip. Bulgari clutch çanta çok az şey içeriyor, yanımda daha büyük bir çanta getirmeliydim, en azından bir sopayı tehlike anında kullanmak üzere hazır tutmalıyım.

Gizemli doktor beni WhatsApp'ta engellemek gibi mutlu bir fikre sahipti, bu yüzden ona geldiğimi bile bildiremiyorum. Navigatörün gösterdiği noktaya doğru kaldırımda yürümeye başlıyorum. Belki orada ikinci bir psikanaliz stüdyosu vardır.

Akıllı telefonumun çaldığını duyuyorum ve kim olabileceğini hissederek hemen cevap veriyorum.

"Bir bayanı bekletmek ve onu çantasını kapmaya hazır herhangi bir haydutun insafına terk etmek hoş değil".

"Yürümeye devam et".

"Tanrım, telefondaki sesin çok azgın!" Ben kaldırım taşlarına basarken onun güldüğünü duyuyorum.

"Birkaç metre daha.

"Ama beni görüyor musun?"

"Evet." Oflayarak etrafıma bakınmaya başlıyorum çünkü onun aksine ben nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

'Bu durum çok fazla takip kokuyor'.

"Dur!"

Ses tonu çok heybetli ve ani, beni yolumda durduruyor. Beklemeye başladım.

"Sağa dön".

"Böyle konuşmaya devam edersen, bu tonda, telefonumu yere atacağım ve ... için soyunmaya başlayacağım".

Ama onu fark ettiğimde, yolun karşısında, engeller gibi, şimdi ağır çekimde, şimdi aptal, önemsiz kuklalar gibi hareket eden turistlerin akıntısıyla kaplandığında, kolum aşağı kayıyor, cep telefonumun ekranı yüzüme sürtünüyor ve kulağımdan kalıcı olarak uzaklaşıyor.

Gülümsemesine hayranlıkla bakıyorum, gözleri bir güneş gözlüğü, resmi olmayan siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolonla kapalı, bir elim aramayı kesip telefonu cebime koyarken diğer elim piknik sepetini tutuyor.

Aman Tanrım!

Bu öngörülemez ve şaşırtıcı sahnede zaman duruyor, tıpkı bakışlarım onun kendinden emin pozuna yapışmışken, elimde arzumla bir arabaya yaslanmış beni beklerken.

Bu arada ziyaretçiler etrafta vızıldıyor, karşıdan karşıya geçiyor, taş kesilmiş bir halde mükemmelliğe doğru tek bir adım bile atamıyorum.

Yanaklarım yeniden hareketlenmeye başlıyor, içten bir gülümsemeye dönüşüyor, gözlerim ise bu jestin heyecanı ile ısınıyor.

Nolan, benden birkaç metre uzakta, yolun karşısında olmasına rağmen, yanaklarımdan gizlice süzülen duyguyu yakalayıp mutlu yüz ifademe karşılık veriyor.

Hiçbir şey yapmıyor, sadece bekliyor, yürek parçalayıcı güzelliğiyle. Arzuma doğru gitmeyi seçmemi bekliyor.

Ama ona doğru ne kadar koşmak istediği hakkında hiçbir fikri yok, çünkü şu anda bir değil, iki hayali temsil ediyor.

Tüm gücümle onu çok özleyorum ve benim için yaptıklarından dolayı ona tapıyorum.

Şoku atlatıyorum ve rimelimi mahvetmemek için parmaklarımla gözlerimi siliyorum. Burnumu toparlayıp cep telefonumu çantama yerleştiriyorum ve onları yere fırlatmaya hazırlanırken omuz silken turistlere aldırmadan koşarak karşıya geçiyorum.

Ona uzanıyorum, dudaklarımda sevinç, sadece teşekkür edecek gücüm yok, onu kucaklamak şöyle dursun, böylece ifade etmeye alışık olmadığım sevgi ifadelerini kullanıyorum.

O ise, her zamankinden biraz daha uzun sakalı ve seanslarda kullandığından daha az düzenli olan gösterişli saçlarıyla çerçevelenmiş karşı konulmaz bir gülümseme sergiliyor.

Nolan karşımda olabilirdi, gerçek olan, bugün bana onunla birlikte olma şansını vermek isteyen kişi.

Beklentilerinizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Elini kaldırıyor ve tam da tarif ettiğim gibi görünen sepeti gösteriyor. Kareli bir masa örtüsünün kapaktan dışarı çıktığını görebilirsiniz.

kırmızı ve beyaz. Sanırım içinde sandviç ya da benzeri bir şey var.

"Yemek orada, park orada," diye arkasını işaret ediyor, "ve hatta içinde dört göl var.

"Asla!" Ellerimi çırparak parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum.

"Gidelim mi?"

"Evet!" Kendimi oyun parkına gitmek üzere olan küçük bir kız gibi hissediyorum. Onun benim Luna Park'ım olduğunu sanırım ona açıkça belirtmişim ama bu sefer kendimi toparlamaya çalışacağım ve üzerine atlayarak onun bu güzel jestini bozmayacağım.

Daha önce hiç gitmediğim Bois de Vincennes'in girişlerinden birini geçip kalabalığın arasına karışıyoruz.

Sepetin içinde bir şey aradığımı fark ediyorum, ta ki siyah bir beyzbol şapkası çıkarana kadar.

"Limuzinle gelmek kötü bir seçim. Eğer fark edilmemenin bir yolunu bulmak istiyorsanız, bu kesinlikle en az uygun olanıydı. Farkında olmayabilirsin ama magazin basınının tanıdığı bir kadınsın, bu yüzden yarın birinin fotoğrafını çekip seni manşete taşımasını ve benim düğünümü de mahvetmesini istemiyorsan bunu giy."

İtiraz etmiyorum, ne de olsa o haklı. Paris sokaklarında sık sık yakalanıyorum. Şu anda onun tekrar haberlerde yer almasını istemiyorum, Kristal Katil'in sevgilisi olmakla suçlandı, CV'sinde benim ismime ihtiyacı yok.

Saçlarımı doğaçlama bir kuyruk haline getirip şapkamın içine bağlıyorum.

"Nasıl görünüyorum?"

İlerleyişini durdurmadan gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor ve sanki yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi dudağını ısırarak mırıldanıyor: 'Seni saçların açıkken tercih ederim, ama her neyse'.

Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Öyle, değil mi?

Bu ilk pohpohlanmanız değil Yengeç burcu.

Ama ondan. Çok nadir bulunurlar.

"Aman Tanrım, bu harika!" diyerek yanından geçip, rengârenk çiçeklerle bezenmiş yeşil bir alana doğru yürüyorum. Kollarımı açıp yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum, gözlerimi kapatıp arkamı dönüyorum.

"Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel hediyelerden biri."

Nolan memnun görünüyor, bence , her şeyi kazandı, hayatımda tanıdığım herkesten daha fazla puan aldı.

"Bir yer seç," diyor. "Belki bir ağacın altında. Daha تنها bir yer. Kötü düşünme, eh. Hayal gücünü dizginle."

"Mmmh!"

Çimenlerin genişliğini bölen ve onu küçük çiçek vadilerinden ayıran patıkaya doğru ilerliyorum. Gölün hemen yanındaki bir ağacı seçiyorum; dalları, yaprakları suyun örtüsüyle buluşana kadar aşağı sarkıyor ve doğal bir öpücüğe dönüşüyor.

Perspektifte, Asya yapılarından esinlenilmiş hoş bir köprü görüyorum. Diğer tarafta demirlemiş tekneler var, bir gezintiye çıkmak isterdim. Onunla tabii ki.

Bana ulaşip sepeti çimenlerin üzerine koydu. Hasır kapağı kaldırıyor ve masa örtüsünü alıp bana uzatıyor.

'İstedığınız gibi düzenleyin'.

"Her zaman hayal ettiğim gibi yapacağım".

"Biz de bunun için buradayız.

Onu böyle, güneş ışığında, bu doğal, pitoresk fonda, kusurlardan arınmış bir gökyüzünün altında görmek, o duygusal, hayalperest bende yeni bir arzu uyandırıyor.

Ve rüya artık sadece seksle değil, daha fazlasıyla, böyle bir güne çok benzeyen bir şeyle ilişkilendiriliyor.

Oh, canım! Hayatımda Nolan'ı özlemeye başlamıyor muyum?

Bunu kendine yapamazsın Yengeç. Siz sadece kendiniz için doğrusunuz, sadece yansımınızı seviyorsunuz ve falan filan....

"Ee?" diye beni uyandırıyor.

"Ah, evet, özür dilerim! Düşünüyordum da," diyerek masa örtüsünü açtım ve çimlerin üzerine yerleştirdim.

"Neye?"

"Sana!"

"Her zaman böyle özgün müsün?"

"Uh-huh." Sepeti bezin üzerine koyar, güneş gözlüklerini çıkarır ve ayakkabılarını çıkarmaya başlar. "Ne halt ediyorsun sen?"

'Bu bir piknik, Chantal, şirket toplantısı değil'.

"Sandaletlerimi çıkarayım mı?" diye soruyorum endişeyle.

"Evet. Bunun özgürleştirici olduğunu göreceksiniz. Vücudunuzu doğayla temas ettirmek iyidir. Haydi!" Çoraplarını da çıkardı bile.

"Tanrım, ama orada mikroplar, bilinmeyen hastalıklar taşıyan bakteriler olabilir. Bitki örtüsü pek çok tuzağı gizliyor, üst derimi kirletecek topraktan bahsetmiyorum bile".

"Ciddi misin sen?"

"İnsanlar neden her zaman benim görüşlerimi sorguluyor?"

"Neden saçmalıyorlar? Hadi, çıkar şu ayakkabıları, Leclerc gibi olma."

"Ama ben bir Leclerc'im".

"Tamam, yapacağım!"

Nolan Duris'in ayaklarımın dibinde diz çöktüğünü görmek, birçok kadın için hayallerindeki erkeğin nişan yüzüğünün bulunduğu kadife ambalajı açmaya hazır olduğunu hayal etmek gibi bir şeydir. Ancak benim için bu görüntü korkunç derecede günahkâr bir şeyi sahneliyor ve zihnimde onun beni ikiye ayırdığı, dilini mahrem dudaklarımın sahneyi yaratmaya başlıyorum.

Elleri bacağımın arkasına, tam uyluğumla baldırımın arasındaki çukura ulaşır ulaşmaz savunmam paramparça oluyor. Bir ürperti dengemi kaybetmeme neden oluyor ve kaslarını test etmek için omuzlarına yaslanmak zorunda kalıyorum.

"Çok deneyimli parmakların var," diye iltifat ediyorum, ilk bağcıkları çözerken.

Yukarıdan ona bakan bana bakıyor ve fantastik niyetlerle dolu karanlık bir ifade takınarak bana muzipçe gülümsüyor.

İlk sandaletimi çıkardığımda, ayağımı çimlere koymaya cesaret edemiyorum ve hemen masa örtüsünün üzerine bırakıyorum.

Diğer ayakkabıyı çözmek üzereydi ve ben her zamanki gibi onu şakalarımınla eğlendirmek için hiç vakit kaybetmedim.

"İstersen eteğimin altına bakabilirsin."

"Senin iznine ihtiyacım yok, Chantal."

Aceleyle ayağımın ikinci tabanını da kumaşın üzerine koyuyorum, bu sırada o gülüyor ve uzanmaya başlıyor.

Ben, küçük bir prenses olarak, küçük bir denizkızı gibi, kaskatı ve çalışılmış bir pozda oturuyorum, böylece beni seksi bulabilir ve garip bulmayabilir.

Öte yandan o, her pozisyonda mükemmel, özellikle de ellerini başının arkasına koymuş ve gömleği çok ilginç bir V kabalığını ortaya çıkaracak şekilde yükselmişken.

"Ne getirdin?"

"Bir göz atın!" Ben sepetin içini karıştırmaya hazırlanırken bakışlarını benden ayırmıyor.

"OH, BENİM!" diye bağıryorum, hemen geri çekiliyorum.

"Ne?" diye telaşlanan Nolan, düşmana karşı kendini savunmaya hazır bir şekilde ayağa kalkar.

"C-karbonhidratlar!", şeytanı gösteriyorum.

"Siktir!" Önce ölçülü bir şekilde gülmeye başlar, daha sonra yüksek sesle ve gürültülü bir hal alır.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Tanrım, Chantal. Sen... sen...".

"Diyetteyim!"

'Sen bir gösterisin'.

"Nasıl?"

Ne dedi? Benim bir gösteri olduğumu mu söyledi? İnsanları güldürdüğüm ve bu nedenle bir saray soytarısı olduğum anlamında mı yoksa beni sevdikleri, bir opera gibi, étoiles tarafından dans edilen Kuğu Gölü gibi olduğum anlamında mı?

"Bir şeyi asla arzulamamalı ve sonra da ondan yarım zevk almamalısınız. Hepsini al. Her zaman'.

"Siz de pakete dahil misiniz?"

"Başlama!" Bana yarın yokmuş gibi kırbaçlamaya hazır bir Dominator gibi bakıyor.

Getirdiği yiyeceklerle oynadığını, çıkardığı her ekmek parçasıyla titrediğini görüyorum.

"Hımm... Bir baget yaklaşık iki yüz elli gram ağırlığında, yani hesaplarıma göre...". İki işaret parmağımı uzatıyorum ve tam olarak yiyeceğim parçayı ölçüyorum. "Böyle bir ısırık alacağım."

"Anlamıyorsun," diyerek bütün bir bagetin yarısını üzerime fırlattı. "Hepsini yiyeceksin.

"Bütün bunlar mı?" diye soruyorum dehşetle.

"Ve ayrıca meyve ve tatlı.

"Oh, güzel, meyvemiz var. Ben sadece onu alacağım, teşekkürler!" Sandviçi sepetin içine yerleştirmek için acele ediyorum ama elim yetişmiyor.

Nolan bileğimi tutuyor, amacımı engelliyor ve biraz fazla yaklaşıyor.

İsa, Yusuf, Meryem ve tüm beşik... Kalbim karmakarışık.

"Her şeyi yiyeceksin dediğimde, her şeyi kastediyorum. TAMAM MI?"

"Tamam!"

Bu adamın tadına bakmak için ödemem gereken bedel, üzerine kim bilir ne konmuş iki yüz elli gram ekmeği mideye indirmekse, kendimi feda ederim.

"Harika, şimdi uzanmanı istiyorum çünkü sana bakmak istiyorum."

"Ha?"

Bugün.

Gardırobumda oturuyorum, askısından sarkan Dior elbisenin ipeği omzumu okşuyor. Bir dirseğimi sağ tarafıma yığılmış ayakkabı kutularından birine dayıyorum, bu sırada en ufak bir sarsıntı geçirmeyen, kayıtsız, hüznle donmuş yüzüm, sakladığım ve şimdi elimde evirip çevirdiğim kağıt mendile dönüyor, hayatımın en güzel pikniğini hatırlıyorum. Tek pikniğimi.

Peçete çimenlerin üzerine serdiğimiz masa örtüsünün aynısıydı, kareli, kırmızı ve beyaz. Sepetten bir tane çalmıştım, çünkü hatırlamak için maddi bir şey istiyordum. Onu çok değerli buluyorum ve özenle saklıyorum, ahşap yengeç kutusunda, bana burcumun sembolü olan incinin verildiği kutuda.

Nolan'dan sonra hiç o günkü gibi hissetmedim. Ondan sonra artık böyle hediyelerim yoktu.

Doktorumdan beri insanların ruhlarını keşfetmek için aynı dürtüyü hissetmedim.

Ve onu yakında tekrar göreceğimi, kendi yansımanı göremeden kalbimi ısıtan aynı gözlere tekrar bakacağımı bilmek beni o kadar incitiyor ki, bu işe yaramaz küçük mendili parçalara ayırmak istiyorum.

Ama yapmayacağım, çünkü bir anı bile, bir daha yaşanmamasının daha iyi olacağını düşündüğümüz duyguları geri getirse bile, hala kim olduğumuzun bir parçasıdır.

Ve o gün, doktorum, bugün olduğum Chantal'ın anılarına girerek benim bir parçam oldu.

Küçük mutluluk parçasını bagajıma geri koydum ve iç çektim, artık onunla tekrar buluşmaya hazır ve .

12

Nolan

Bir yıldan biraz daha önce.

Chantal'ın bana bir gününü bile parkta geçirmediğini söylediği öğleden sonra, onun ergenlik döneminin hüznü olmasının yanı sıra sıradanlıktan da yoksun olduğunu düşündüm. Kolektif tahayyülde sıradanlık genellikle varoluşu sıradanlaştıran olumsuz bir bileşen olarak görülür. Can sıkıntısı ve boşlukla ilişkilendirilir, bu nedenle insanlar hayatlarına biraz hareket sağlayabilecek aktiviteler dahil ederek rutini kırmaya meyillidir. İmkânlarımıza göre spor salonuna giderek, yürüyüş yaparak, bir hobi bularak, seyahat ederek veya spor yaparak günlük rutini kırıyoruz. Bunları muhtemelen her zaman ve belli bir tarzda yapmışsınızdır, ancak bir parmak şıklatmayla her şeyi başarabileceğiniz bir dünyadan geldiğinizde, sıradan bir ölümlü için muhtemelen sıkıcı olacak sıradan bir şey yapmayı şiddetle arzuladığınız anda, dünyanıza ait olmayan bir rutin arama ihtiyacı ortaya çıkar. Ve böylece, işle dolu bir hayat yaşayanlar lüks bir seyahatin özlemini çekecek ve varlıklı bir hayat yaşayanlar kendi evrenlerinden son derece uzak bir şeyi deneyimlemeyi şiddetle arzulayacaklardır. İnsanların doğasında sahip olmadıkları şeyleri aramak vardır. Bu belki içgüdüdür, meraktır, basit bir deneyimleme arzusudur, ama aynı zamanda bir ihtiyaçtır, kişinin etiketlerinden arınmış hissetme arzusudur, hatta belki de bir kez olsun anonim olma, köklerinden kopma, başka bir yerde toprak bulma ve kendi bahçesini inşa etme arzusudur.

Chantal milyarlarca insanın istediği zaman yaptığı şeyi yapmak istiyordu, çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Beni asıl şaşırtan şey hayalinin basitliği idi. Ondan her türlü tuhaflığı bekleyebilirsiniz: bir arabanın sırtına binmek

ejderha ya da deniz dibindeki bir kapsülde bir gece.

Onun huzuruna çıkan herkesin sıklıkla yaptığı hatayı yaptığımı fark ettim; onu zengin, şımarık, kaprisli ve her serabını gerçekleştiren bir kadın olarak görmek.

Ve o hiç de öyle biri değil.

Mars'a bir geziden ibaret olmadığı için dileğini gerçekleştirmek zor olmadı. Dün gece, bu sabah mahallemdeki ev eşyaları dükkanından bir sepet almaya, caddenin karşısındaki fırına gidip ekmek almaya ve onu Paris'in en güzel parklarından birine götürmeye karar verdim.

Ve şimdi burada, ona uzanmasını ve ona bakmasını istediğimi söylerken yüzünde komik bir ifadeyle bana bakıyor.

Parmaklarımı uzatıyorum ve bana verilen beyzbol şapkasının siperliğini çekip çıkarıyorum.

"Şimdilik buna ihtiyacımız yok."

Omuzlarına dalga dalga dökülen saçlarının hareketiyle yayılan parfüm kokusu burun deliklerimi gıcıkıyor, tıpkı büyülenmiş bakışlarının midemi karıncalandırması gibi.

"Neden bana bakmak istiyorsun?"

"Neden sana böyle bir şey sorduğumu düşünüyorsun?"

"Bak ama dokunma' yöntemini benimseyin".

"Aynen öyle! Şimdi aşağı in'.

"Nereye?" diye göz kırpmıyor.

Onu yanaklarından tutup parmaklarımla boynunun bir kısmını sıkıyorum. Onu yavaşça itip masa örtüsünün üzerine sırtüstü yatırırken, Chantal'ın dudakları aralanıyor ve hafif bir iç çekiyor.

Saçları kumaşın üzerinde uyuyan alevler gibi dallanıp budaklanıyor, porselen yüzü yatay bir şimşek çizen ve ağzının bir kısmını aydınlatan bir ışınla okşanıyor.

Etrafına ruj sürmek, onu hayali bir öpücükle damgalamak isterdim. Ama niyetim tam da onun tahmin ettiği gibi ve harika vücudunun hiçbir köşesine dokunmadan kendimi ona hayranlıkla bakmakla sınırlıyorum.

Oturmaya devam ediyorum, dizlerim bükülü ve dirseklerim yukarıda, başım ona doğru dönük ve onun yoluna doğru eğilmiş halde.

Bana bakıyor, bir elini karnıma koyuyor, diğer eli masa örtüsünün kenarından şehvetli hareketlerle ot okşuyor

Hayal gücüne yer bırakmayan.

"Bunu neden yaptın?"

"Burası mı?" Çevredeki ormanı, gölü ve çiçeklerle dolup taşan vadileri gösteriyorum.

"Evet.

"Yapıp yapamayacağımı görmek istedim.

"Ne yapıyorsun?"

'Seni mutlu etmek için'.

"Bunu sen yaptın. Bu kendine bir meydan okuma mıydı?"

"Hayır. Ben sadece Chantal Leclerc'in her zaman istediği hediye kendisine verildiğinde nasıl gülümsediğini görmek istedim.

"Peki şimdi gülümsemem nasıl?"

"Bugün sizin için nasıl bir gün?"

"Yani bu... başına gelen en iyi şey mi?"

"Ben öyle bir şey demedim!" diye ellerimi havaya kaldırdım, gerçeği kabul etmek istemiyordum.

Kalçama bir tekme yiyorum ve onu durdurmak için ayak bileğini tutuyorum. Diğerini de tutuyorum, bacaklarımı açıyorum ve kalçalarını benimkilere dayıyorum, yaklaşıyorum ve bir elimle dizini çevreliyorum.

Bunu yapmamalıyım ve bu samimi jestten sonra nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, bu yüzden bakışlarımı başka bir yere çeviriyorum, hazır olmadığım bir rızayı iletebilecek gözlerimde kendimi yansıtmaktan kaçınıyorum.

"Bana bakmak istediğini söylemiştin." Dikkatimi çekiyor ve haklı olduğu için ona geri dönüyorum.

"Belki de yapmamalıyım," diye itiraf ediyorum.

"Evet, yapmamalısın.

İlk kez alaycı bir şakayla karşılık vermiyor ve daha önemli bir konuşma yapabileceğimiz fikri beni biraz korkutuyor.

Onunla her şey özel ve ilgi çekici çünkü ciddiyet yok ve onun hızına uyum sağlamak zorunda olduğum için ne düşünürsem söylemekte özgür hissediyorum. Başka pek çok durumda asla onunla konuştuğum gibi konuşmazdım. Chantal tabularımı yıkmayı başarıyor ve onları samimi bir şakalaşmaya dönüştürüyor.

"Bak, Nolan..." Kendini yukarı çekip yanıma oturuyor ama bacaklarını benimkilerin üzerinde, bükülmüş ve parmaklarıma hazır halde bırakıyor. Parmak uçlarımla onu ayak bileklerinin arkasından okşuyor, baldırlarından yukarı çıkıyor ve geçişlerimden ne kadar hoşlandığını fark ediyorum. "Her zaman arzuladığım şeyi elde ederim, bu doğru, ama davranışlarımdan dolayı kendini yük altında hissetmeni istemiyorum. Demek istediğim, sen bir

evli bir adamım ve karının senin için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sana asılmaya hakkım bile yok, buna mecbur değilim ve beni bir hevesle parmağında alyans olan bir adamla yatmaya niyetlenen o aile yıkıcılardan biri olarak düşünmeni istemem.

"Hiç öyle düşünmemiştim.

"Son günlerde, neden bu kadar rahatsız edici bir şekilde aklıma girdiğini merak ediyordum."

"Dırdır mı?" Bu iyiye işaret değildir. Takıntılar zararlıdır.

"Evet.

"Peki ikilemelerinizin cevabını buldunuz mu?"

"Gerçekten çok basit. Sanırım beni becermene ihtiyacım var. Sadece bir kez olsa bile. Kendimi tanıyorum, ben böyleyim. Bir şeye sahip olamıyorsam, tüm gücümü o hedefe ulaşmaya odaklarım. Sen, hedefim olmanın yanı sıra, aynı zamanda bir engelsin, ama yoluna çıkmak ya da senin için herhangi bir sorun yaratmak istemiyorum, en azından bunun geçmeye niyetli olmadığım bir çizgiyi aşmasını istemiyorum."

"Ne limiti?"

"Evli bir adama bağlanmayı göze alamam, Nolan."

Bir saniye bile düşünmediğim bir huzursuzluğu anlatan gözlerine bakarak sersemlemiş ve hareketsiz kalıyorum.

Şimdiye kadar bencilce düşünüyor, duruma sadece kendi açımdan bakıyordum.

"Karımla seninle sevişmek arasında bir seçim yapmamı istemiyorsun değil mi?"

Chantal belirgin bir şekilde iç çekerek fiziksel olarak benden uzaklaşmaya çalışıyor. Onu bileklerinden tutup sıkıyorum ve üzerimde kalmaya zorluyorum.

"Böyle bir iddiada bulunmaya cesaret edemem. Bu kaybedilmiş bir savaş. Neden beni seçtiniz, pardon?"

Bunu bu kadar saçma bulur muydu? Neden birinin hayatında bir seçenek olmadığını düşünsün ki?

"Annenizin sizi ihmal etmiş olması, babanızın da bunu yapmış olması ve Crystal'ı kaybetmiş olmanızın sizinle hiçbir ilgisi yok. Bunlar dışsal koşullardır. Senin bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Bu benim güvensizliğim değil, bu sadece bir kesinlik. Ve ben kendimden bahsetmiyordum".

"Hep kendinden bahsediyorsun!"

"Evet, bu doğru ama..." yüzünü eğerek gözlerini de saklıyor. Dikkatini tekrar bana çekmek için kendimi onun zarif çenesini okşarken buluyorum.

"Ama ne?"

"Daha fazlasını isteseydim?"

"Kendini daha iyi açıkla. Seni anlamak istiyorum."

"Daha çok böyle günler.

"Daha çok erken, Chantal. Aramızda hiçbir şey yok, şimdiden düşünemezsin...".

"Evet, çok haklısın!" Sanki bir düğmeyi kapatmış gibi, melankolik ve güvensiz versiyon devre dışı kalıyor. "Küçük parantez burada bitiyor, şimdi kendimize gelelim, konuşma modumuza geri dönelim ve birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Var mısınız doktor?"

Ben de onunla başa çıkmaya hazır olduğumda yeniden ortaya çıkacağını umarak, çok nadir olan bu parçasını gömmesine izin veriyorum.

Öte yandan, ikimiz de değilsek, olayları takip etmek, anların tadını çıkarmak ve sakin olmak daha iyidir.

"Lütfen..."

"Küçük önerme: Her zaman olduğu gibi bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Bu yapılabilir. Ve bilgin olsun, senin özgünlüğün bulaşıcı, ben engelleyemeden bana yansıyor ve beni de senin kadar gerçek olmaya zorluyor, her ne kadar kendimi sınırlamaya çalışsam da. Devam edin.

"Seninle bir ilişkim olduğunu iddia etmiyorum".

Cümleyi içime sindiriyorum, belli bir kızgınlığı gizliyorum ama başımı sallıyorum.

"Bunu karşılayamazdım.

Samimiyet mi istedi? Onu bir şekilde incitmek zorunda kalsam bile bunu ona vereceğim.

"Sürekli bir ilişki istemiyorum.

"Pekâlâ. Yine de kendime bunu veremeyeceğimi hatırlatmakta fayda var."

"Sadece beni bir kadın gibi hissettirmeni istiyorum."

"Sen bir kadınsın".

"*Senin* kadının.

Cevap midemde bir tür boğulmaya neden oluyor. Bunun ne anlama geldiği, yani beni rahatsız eden bir şey mi, yoksa bunun yerine, çok harika bir şey mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

İçim titriyor, derinlerde bir yerde, şimdiye kadarki en iyi ifadeye dönüştüm.

Chantal sanki sözlü ya da fiziksel bir yanıt bekliyormuş gibi dudaklarına bakıyor. Eğer hayatımda Lise olmasaydı, onu çoktan öpmüş, onunla seks yapmış ve onu rızası dışında benimle bir ilişkiye zorlamış olurdum.

Benim olması için onu zorlardım.

"Bana öyle bakmak zorunda değilsin," diyor.

"Ne gibi?"

"Sanki az önce söylediğimin tam tersini dilemişim gibi".

Düşüncelerime müdahale etmeyi başarması inanılmaz. Bu bana ruh eşinin yanlış zamanda karşılaşması fikrini hatırlatıyor.

Belki de, o ve ben sadece öyleyiz.

"Sana başka nasıl bakabilirim ki?"

"Sana bakışım," kaşını kaldırıyor, sonra dudaklarını yalıyor.

"Beni nasıl incelediğinin farkında mısın?"

"Psikolog olan sensin, aydınlat beni." Bana daha da yaklaşıyor, tam kenarıma, kalçama dayanıyor.

"Sen ve ben birbirimize aynı şekilde bakıyoruz. Bu öyle bir bakış ki, ağzımızdan çıkanlarla ya da ellerimizle yaptıklarımızla hiçbir ilgisi yok...".

"Ee?" diye eğiliyor, kendini bana teslim ediyor ama ben direnmeye çalışıyorum.

"Bana beni istiyormuş gibi bakıyorsun. Gerçekten istiyorsun."

'Gerçekten de öyle'.

"Her zaman, Chantal! Sanki beni her zaman istiyormuşsun gibi. Yatak odasının ötesinde yani."

"Ve sen de bana böyle mi bakıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum, ona söz verdiğim gibi dürüst mü olacağıma yoksa ona beyaz bir yalanla mı cevap vereceğime karar vermem için gereken süre boyunca göğsümde tutuyorum.

Bakışlarımı onun altınla alacalı kahverengi muhteşem gözlerine geri çeviriyorum, kendimi kanıtlara teslim ediyorum, anın tadını çıkarıyorum ve muhtemelen tükürüyorum, ama kelimeler bıraktığım nefesle birlikte çıkıyor ve geri dönmek imkansız hale geliyor.

"Sanki parmaklarımda altında bir hayatmışsın gibi bakıyorum sana." Parmak uçlarımla bacağını okşuyorum, elbisesinin eteklerini geçiyorum. Aşağıda duruyorum, nerede

uyluğun eti daha yumuşaktır, daha ileri gitme dürtüsüyle epidermisin yandığını hisseder.

"Peki sen hayatını nasıl sikerdin?" diye fısıldıyor dudaklarımdan birkaç santim ötede.

Ben tekrar ayağa kalkıyorum, o ise dizlerini açarak ilerlememe izin veriyor.

Külotunun kumaşına uzanıyorum ve sabırsızca hareket ettiriyorum. Kontrolsüzce.

Sebepsiz yere.

Saygınlık

olmadan.

Ve bir anda onun mizacının içine kayıyorum, titizlikle bedeninin dışında kalarak sadece onu kızdırmak istiyorum.

"Hayat öfkeyle sikilmiş," diye inliyorum ağzına karşı, sonra bacaklarının arasına giriyorum, gerçekten de şiddetle.

"Çünkü yokkızdırır...!", devam ediyor, Nefes nefese en kısa sürede Ben tekrar sürünüyor.

Daha derin, daha kararlı.

"Aynen öyle.

Pozisyon fark edilmememizi sağlıyor, bu yüzden niyetimde ısrar ederek şişmiş klitorisine masaj yapmaya başlıyorum.

"E ne sensenikızgın . hayat?" mi diye soruyor, başlangıç dudaklarımı okşuyordu.

Başka dudakları öptüğümde, karıma dokunduğumda, onun yanında uyuduğumda ve onu, kızıl saçlarını ve beni ne kadar arzuladığını düşündüğümde sonsuza dek hatırlayacağım hoş bir işkence.

Ömrümün sonuna kadar bunun özlemine çekeceğim.

"Hayatta beni kızdıran şey, seni önce bana getirmemiş olması." Ve bu beni gerçekten çileden çıkarıyor, öyle ki klitorisini kurcalamaya başlıyorum, kuvvetle ve öfkeyle ovuyorum ve zevk ifadeleri, sapkın sesler ve yoğun bakışlar yaratıyorum. "Beni daha da kızdıracak olan şey, seni başka bir yerde, benden başka insanlarla tanımak olacak. Gözlerimden, ellerimden uzakta."

Chantal ağzını dişlerinin arasına sıkıştırarak inlemelerini tutmaya başlıyor. Parmak uçlarımla büyük dudaklarını açıp klitorisinden anüsüne kadar dokunuyorum.

"Siktir, doktor! Penetre et beni!"

Alnı boynumun çukuruna düşerken onu mırıldanıyorum ve iki parmağımı içine sokup çevirerek saçlarını okşuyorum. Ona vücudumla girdiğim gibi, sert ve sabit ritimlerle, çılgınca ve sonra nazikçe, humuslarıyla ıslanana ve onu boşalmaya teşvik devam edene kadar mastürbasyon yapıyorum.

"Ve sonra?" diye soruyor kulağıma. Kulağımı emdiği anda kot pantolonumun sikimi boğduğunu hissediyorum. Dudaklarımdan çıkan hayal kırıklığı iniltisi sözlerimle kesiliyor.

"Başkaları için bir arzu nesnesi olabilmen ve başka gözlerin sana bakmasını, başka ellerin sana dokunmasını, başka erkeklerin sana sahip olmasını engellemek için hiçbir şey yapamamam beni çileden çıkarıyor."

"Bir zamanlar söylediğin gibi beni her zaman bir kafese koyabilirsin."

"Sadece seni parmaklıklara bağlamak ve..."

"Ağzıma söyle.

Yüzümü tutup kendine doğru çekerken bileğim tutkuyla seğiriyor, böylece patlıyor.

"Söyle!" diye ısrar ediyor.

"...Ve seni bir hücrenin demirine vurarak sikeyim."

"Demir böyle mi?" diyerek bacaklarımdın arasını sıkıyor ve avucunu penisime sürtmeye başlıyor.

"Tanrım, Chantal! Yaptığımız şey çok tehlikeli". Etrafıma bakınmaya başlıyorum, ama seçtiği ağaçtan sarkan dalların arasında iyice gizlendiğimiz için insanlar bizden haberdar değil. Kimse ne benim parmaklarımdın onun eteğinin altında olduğunu ne de onunkilerin benim ereksiyonumda olduğunu fark ediyor.

"Kendini kontrol edemiyor musun?"

"Nasıl yapabilirim ki? Beni çileden çıkarmak istiyorsun. Bir dahaki sefere çalışma odama geldiğinde seni masanın üzerine yatırmama izin vereceksin, bacaklarını açıp külotun hala üzerindeyken içine girmeme izin vereceksin."

"Oh Tanrım!" diye inliyor yüzüme karşı. Burun buruna, dudaklar birbirine sürtünüyor, hareketlerim çılgınca onu memnun ediyor, sırılsıklam ve bana doğru gelmek için pelvisini itmeye alışıyor.

"Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Ne isterseniz yaparım.

"Öp beni o zaman."

Ağzına ulaşmadan burnumla yüzünü okşuyorum. İçimden iyi biliyorum ki onu öpecek olsaydım bu bana yetmezdi. Bu benim felaketim olurdu, şu anda başlangıçta olsak bile sonu temsil ederdi.

Eve gider ve aynaya bakarak kendimden iğrenirdim, çünkü gerçekte, benim mantıksız sapkınlığımda, seks bir öpücük gibi değildir, parmaklarımın içine batması onunkini arayan dil gibi değildir.

Ve benim sefahatimde, çarpık düşünce tarzımda, düşüncemin saçmalığında, Chantal'ı öpmek Lise'ye ihanet etmek gibi olurdu, şu anda zaten yaptığımdan daha fazlasını.

"Önce gelip kulağıma yapışmanı ve ne düşündüğünü fısıldamanı istiyorum, seni hak ettiğin yere, zirveye, çok yükseğe çıkaracağım ve sonra seni aşağı atacağım."

Ben mastürbasyonu yoğunlaştırıyorum, o ise emrettiğim gibi yapıyor, önce kulak mememi yalıyor ve sonra benimle konuşuyor: "İyiliğinizin karşılığını vereceğim doktor. Eğer beni düzgün bir şekilde boşaltırsanız, sikinizi boğazıma kadar alacağım ve sizi o kadar sert emeyeceğim ki bir daha dudaklarımda patlayacak gücünüz olmayacak. Çünkü sana yemin ederim, tadına bakacağım tek kişi sen olacaksın. Yutacağım tek kişi, Yutacağım tek kişi..."

"Vay anasını!"

Onu saçlarından tutup dilimi ağzına sokuyorum, inlediğini duyuyorum ve öpücüğüm her iniltisini kesiyor, hava yerine onu alıyor. Onun zevk almasını sağlıyorum ve o da zevk alıyor. Tadına bakıyorum, tadına bakıyorum ve yutuyorum. Ve başka hiçbir erkekle böyle bir yakınlık yaşamadığı düşüncesi beni anında boşaltıyor. Başka hiç kimsenin orgazmını tatmamış olduğu düşüncesi beni kendimden geçiriyor.

"Orada mısın?"

"Lanet olsun, lanet olsun doktor!" Dudaklarımı ısırıyor, emiyor ve bana yumuşak dilini uzatıyor. Bileğimi kavırıyor, durduruyor ve beni yere sabitliyor, kalçalarını kolumun etrafında sıkıca sarıyor ve beni öpmeye devam ediyor, şimdi daha yavaş, şimdi daha yumuşak. Şimdi inleme şekli, zevkin ona ulaştığını ve içinde kalmak için yuvarlandığını bilmemi sağlıyor.

"Hey!" Bakışlarını incelediğimde makyajının dağılmış olduğunu görüyorum, ama havası sakın ve tatmin olmuş.

"Artık resmi: Bugün hayatımın en güzel günü, Nolan." Benim için de resmi: Karımı aldattım.

Bugün.

Banyoda dişlerimizi fırçalarken Lise, "Gelecek hafta sonu için plan yapma," diye uyarıyor.

"Neden? Gelecek hafta sonu ne var?" Ağzı diş macunuyla kaplanmıştı, tıpkı benim de olduğu gibi. Bir elimle yanaklarını kavıyorum ve ona naneli bir öpücük konduruyorum. "Daaaai! Geç kaldım."

"Hep geç kalıyorsun. Her neyse, Aries ve Crystal bekârlığa *veda* partisi gibi bir şey yapmayacaklar ama sanırım *Özgürlüğe Veda* adında benzersiz bir parti düzenlediler."

"Ne saçmalık!"

"Evet," diye kısık bir sesle karşılık veriyorum, kuyudan aşağı kayan suya. Bu Chantal'ın fikri olmalı.

"Sakın davet edildiğimizi söyleme!"

"Ben gelinin sağdıciyım, tabii ki davet edildik".

Lise lavaboya tükürüyor ve diş fırçasını yerine koyuyor. Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana bakıyor: 'Bir aydan kısa bir süre içinde kariyerimin en önemli duruşmasına çıkacağım. Tek bir iş gününü bile kaçıraramam. Her saat çok önemli.

"Haklısınız.

Güzel. Harika. Ne diyorum ben? Harika!

'Üç gün ve iki gece dışarıda kalmak çok fazla'.

"Üç gün mü?" diye bağırır. "Ama Leclerc'ler ne düşünüyor, insanların bile onlara ait olduğunu mu? Sadece aptal bir veda partisine katılmak için hayatlarını, ailelerini ve taahhütlerini terk etmeleri gerektiğini... neye?"

'Özgürlüğe'.

"Sanki evlilikler hapishaneymiş gibi". Aynadaki yansımasına bakarak makyajını yapmaya başlar.

"Bazen olabilirler.

"Peki bu parti nerede yapılacak?"

"Leclerc Adası'nda. Bana şaşkınlıkla bakıyor ve başını sallıyor.

"Onların da bir adası var mı?"

"Sanırım birden fazla var. Ama bu özel olanı.

"Çok boş insanlar olmalılar...".

Crystal çok sevdiğim bir arkadaşım olduğu ve Leclerc ailesi hiçbir şekilde içeriksiz insanlar olmadığı için bu yorum beni incitti. Ancak ben

İthalat . mücadele Bu konuşma ile Onu, hangi hanedan dünyasını anlamazsa, ona cevap bile vermeyeceğim.

"Sen devam et tatlım, artık mecbursun. Bana gelince, iş bahanesini kullan. Onlar anlayacaktır."

"Tabii ki!"

"Beni düşündüklerini hayal et."

Aynen öyle.

"Sen makyajını yaparken seni arkadan çekecek zamanım var mı?"

"Sakin buna cüret etme!"

Alaycı ya da gülümseyerek değil, küçümseyerek cevap veriyor. Odama çıkıyorum ve hapishaneye gitmek için hazırlanıyorum.

Siktir et onu!

Cancer

Bugün.

"Bu sana çok yakışmış tatlım." Leya için aldığım Burberry mini trençkotun kancalarını ayarlıyorum. Londra'daki modaevinden özel olarak yaptırmıştım. Kemerini beline küçük bir fiyonkla bağlıyorum, minyatür detaylara bayılıyorum: küçük siyah düğmeler ve bileklerinin etrafındaki kayışlar. İri mavi gözleri minnetle bana bakıyor ve onu salladığımda gülümserken yanakları şişiyor ve yüzümü buruşturduğum anda tükürüyor.

"Biraz daha az, aşkım. Teyzenin elbisesini tükürükle doldurmamaya çalışalım. Anlaştık mı?"

Acil kıyafet .

"Günlerinin geri kalanında kendini suçlu hissetmek zorunda kalacaksın," diye homurdanıyor arkamdan bu ihtişamı tasarlayan adam. "Beni bütün hafta sonu boyunca kendi etimden ve kanımdan vazgeçmeye zorluyorsun. Peki ne için? Gelin ve damadın bile istemediği bir parti için."

"Ne kadar da abartıyorsun," diye çıkışıyorum ona, kucağımda ufaklıkla. "Onu yabancılardan insafına bırakacak değilsin ya."

"*Tidak, tidak*, Farah küçük Leya'ya çok iyi bakıyor". Yeğenimin dadısı, bebek için değiştirdiğimiz küçük giysileri dikkatlice katlayıp oturma odasındaki büyük masanın üzerine dizerken onu rahatlatmaya çalışıyor.

"Duydun mu? Sakin olabilirsin. Değil mi, benim küçük torunum?" Onun coşkulu haykırışı aradığım cevaptı. Onunla ne kadar gurur duyuyorum!

"O senin soyundan gelmiyor.

Yüzündeki damgası, koruma kıyafeti, kocaman omuzları ve kasvetli gözleriyle tehditkâr görünmesi gerekirken kızını sadece güldürüyor.

'Aynı kanı paylaşıyoruz, bu yüzden öyle'.

Leclerc ekibine katılan en son baldız olan Alix'in en yakın arkadaşı Iker, "Ah, ne kadar güzel," diye mırıldanıyor. Adamın iyi bir arkadaş olduğunu kabul etmeliyim, özellikle de bir parti organize etme sürecindeyken ya da bir saç modeli seçmem gerektiğinde. Kendisi, 'özgürlüğe veda' partisinin tüm hafta sonu boyunca köleleştirmeyi planladığım yetenekli bir kuaför. Onu davet etmemek olmazdı. Saçımın da ihtiyaçları var. Bugün mavi saçlarıyla geldi. Cidden, mavi! "Çok tatlı bir patatessin, değil mi küçük kız?" diye mırıldandı.

"Kızıma bir daha *patates* derssen seni elektrikli testereyle soyarım."

"Beni geri çek Leskov, tek istediğim bu," diye arsızca göz kırpmıyor, alt dudağındaki halkayı yalıyor.

"Burada her şey kaba, kışt. Farah Leya ile iyi konuşuyor, sonra sen geliyorsun ve - puf!".

Haklı olduğu bir nokta var. Parlak renkli kıyafetleri ve bronz teniyle salınarak etrafta dolaşp görgü kurallarını empoze etmeye çalışırken, yüzyıllardır burada olan bir şey hakkında ciddi şekilde tedirgin olduğunu görmek beni gülümsetiyor. Başını sallıyor ve yeğenimi kucağına almaya çalışıyor. Bir bakışımı onu kovalıyor, kucağıma almaya devam ediyorum.

Vücudunun ağırlığı tenime değdiğinde hissettiğim huzur duygusu tarif edilemez. Ona destek olduğum için kendimi onun için önemli hissediyorum, sanki günlerinin geri kalanında da bunu yapmaya devam etmeliymişim gibi.

"Bebek için endişelenme. Bebeğim Farah'a iyi bak. Sen gelin ve damat partisinin tadını çıkar.

"Henüz evli değiller," diye belirttim. "Yeniden düşünebilir ve düğünü asla kutlamayabilirler." Ben de öyle ummaya başladım.

"Umduğun şey bu, değil mi?", Alix düşüncelerimi okuyor ve beni ona doğru dönmeye, ona pis bir bakış atmaya zorluyor. Pembe renkli bir lokumu çiğneyerek kıkırdadığını görüyorum.

"Yine mi şu psikolog meselesi?" diye öfkeleniyor Iker.

'Özel hayatım herkesin dilinde olmamalı'.

Zakhar beni dürtmek için hiç vakit kaybetmiyor: 'Başınıza gelen her talihsizlik için bizi ezmekten kaçınırsanız, özel hayatınız da öyle kalır.

"Sana her zaman söylediğim ve bir daha asla söylemeyeceğime söz verdiğim o sıfatla ilgili anlaşmamızı gözden geçirmeliyiz. Bil ki bu anlar, senin için derlediğim küfür listesini yüksek sesle okumak istediğim anlardır."

"Bir liste hazırlamayı bile düşündün mü? Gururum okşandı, Şeytan."

"Tatlı küçük şekerli, işte buradayız..." diye Leya'yı kızdırmaya devam ediyor mavi renkli adam.

"İker, o bir çocuk, chiwawa değil," diye onu düzene çağırıyorum.

Alix şunu belirtmek istiyor: 'Chiwawa tatlı ve şekerli değildir.

Kuaför, "Leya için bir vaftiz babası ve vaftiz annesi seçtiniz mi?" diye soruyor.

'Leskov kesinlikle bazı Rus yeraltı patronlarını önerecektir,' diye tahmin ediyorum. 'Zavallı yaratık, kim bilir onu kim alacak'. Zakhar sağlıklı bir kahkaha atarken, ben yeğenime bakıp içimden hiçbir zaman bir mafya tarafından vaftiz edilmemesi için dua ediyorum.

'Memnuniyetle adaylığımı koyacağım'.

"İker," diye onu durdurur Alix, "bu aileye katılma tutkun asla gerçekleşmeyecek."

"Er ya da geç bir biseksüel soy ağacından fırlayacak, değil mi?"

"Büyükbabam kazıkların hayranıydı," diye açıklıyorum, "ama öldü."

"Çok yazık. Ben daha genç birini düşünüyordum."

"Hanedan'da penis mi arıyorsunuz?" Suçlu devralır... Bu.

"Zaky! Bebeğin önünde *cinsel içerikli* sözler söylemek yok!". Ve kafasının arkasına bir tokat yer.

"Kulağa bir porno filminin başlığı gibi geliyor," diyor Alix.

"Burada bir toplantı mı var?" Sonunda, anlamsız siparietto Scorpio tarafından yarıda kesildi, o da tamamen siyahlar içinde kendini kız arkadaşının ağzına fırlattı ve iki metrelik dilini dışarı çıkarmaya başladı. Hayretle kızın da ondan aşağı kalmadığını görüyorum. Ellerini gömleğinin altına sokuyor, dudaklarını ısırmaya başlıyor ve öpücüğün son sözünün havada patlamasını sağlıyor.

"Merhaba, nadide güzellik!" diye nefesini tutuyor kardeşim.

Tanrım, gitmiş. Gerçekten pişmiş. Ve çok... iğrenç!

"Ve Leya yakınlardayken *seks* yapmak yok!".

Bang!

"Ah!" Akrep de tokadını yer.

"Ve özellikle bana yakın," diye ekliyorum, "son zamanlarda çok hassasım."

"Senin de siklere ihtiyacın var mı, Şeytan?" Kimin konuştuğunu söylemeye gerek yok.

"Doyum, bir kadının hayatının ayrılmaz bir parçası olmalı, ama sen ne bilirsin ki! Sen buz gibi bir Rus'sun."

"Kız kardeşine sor." Bana muzip bir yüz ifadesiyle bakmaya cüret ediyor.

Akrep burcu torunumu alıp götürüyor ve küçük hain onu görünce sevinçle kıs kıs gülüyor. Derinden yaralandığımı hissediyorum.

"Merhaba aşkım. Benim üzerime titriyor. Onu her kucağıma aldığımda bana gülümsüyor."

"Doğru değil," diyerek kanıtları reddediyorum.

"Ama ona bir bak!"

Gerçekten de, Akrep'e aşık gibi görünüyor. Bunu kabul etmiyorum!

İker, kardeşimin kıcını büyük bir dikkatle inceledikten sonra, "Leya'nın vaftiz babası rolü için yarışmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Neden? Turnuva çağrısı mı yapıldı?"

"Kızımın hayatı hakkında konuşmuyormuş gibi devam edin. Geri ver onu!" Kollarını açmış, küçük kızı geri almak üzere olan Zakhar'ı dövdüm ve onu aldım.

Çocuğun benim yanımda rahat ve güvende olduğunu kanıtlamam gerekiyor.

"Onu tutacağım". Ve o da suç ortağı olarak, benimle birlikte olmaktan keyif alarak beni destekliyor.

"Ahlaksız DJ'imize, Yengeç Teyze'nin kollarında bile yaratığın mutlu olduğunu kanıtlamak gerekiyor".

"Bavulunu hazırladın mı?" Boğa Venüs'ü, belini saran altın bir kayışla süslenmiş zarif elektrik mavisini tulumuyla bize katılıyor. Onaylıyorum, evet. Söylemeliyim ki, benim etkim altına girdiğinden beri Venüs Savaşçısı stil konusunda büyük adımlar attı. "Çok heyecanlıyım," diye ciyaklıyor, "Leclerc Adası'na hiç gitmedim. Aslında hiç özel bir adaya gitmemiştim."

"Ben de öyle," diye coşkuya katıldı İker.

İkisi de birbirinin elinden tutar ve iki moron gibi zıplamaya başlar, "Uuuuuh! Uçuyoruz, uçuyoruz, uçuyoruzaa" diye bağırırlar.

"Onlara aldırma tatlım," diye fısıldıyorum küçüğe, "onlar aristokrat değil, o yüzden her şeye heyecanlanıyorlar," diye iç geçiriyorum.

Mavi saçlı, hala jetlerimizden birine binme fikrinden heyecan duyan, yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor.

"Beni bu stratosferik partiye davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

'Mantıklı, bir *saç stilistine* ihtiyacım vardı H24'.

'Siyah ruhlu kadın'.

"Beyaz" diye düzeltiyorum. "Kanserin rengi beyazdır. Yine de senin lehine, itiraf etmeliyim ki her zaman eşcinsel bir arkadaşım olsun istemişimdir, hani şu sonunda Beyaz Atlı Prens'i bulduğu ama bu arada bol bol sikiştiği romanlardaki gibi."

"Eşcinsel bir arkadaşın bile yok mu?" diye utangaç bir şekilde sordu. Muhtemelen onu eşcinsel bir iş adamıyla tanıştıracığımı umuyordu.

"Sevişebildiğim insanlarla arkadaşlık etmeyi tercih ederim".

"Bayan Leclerc, böyle kelimeler kullanmayın," diye azarlıyor Farah beni.

"İnanılmaz," diye yakınmaya devam etti Iker. "Benim gibi arkadaşların olmalı."

"Benimle seks yapar mısın?"

"Dehşet! Tabii ki hayır'.

"İşte, neden varlığıma faydası olmayan insanlarla etrafımı sarayım ki!" Neden her zaman görüşlerimi açıklamak zorunda olduğumu anlamıyorum, bunlar çok açık. Havada garip bir koku almaya başlıyorum ve sonra kollarımda sıcak bir his. "Ah, ben!" diye soluk soluğa kalıyorum.

"Ne?" diye endişelendi Zakhar.

"Kızınız kucağıma dışkıladı." Dehşete kapılmış bir şekilde ona uzattım.

"Çocuğunuzu geri alın".

Bugünlük, annelik ruhum yeterli olacaktır.

Bir yıldan biraz daha önce.

Nolan'la olan ilişkim gittikçe daha heyecanlı bir hal alıyor. Birkaç gün önce Bois de Vincennes'de gerçekleşen 'açık hava pornosu' olayını bir kenara bırakın, süregelen kaçamağımızdan kimsenin haberi yok. Arkadaşım Crystal'a yıllardır bir nevi baba figürü olan adamın parmaklarını vajinama soktuğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Hayır, şimdilik ona söylemeyeceğim. Bu konuda Sailor'la konuşabilirim, kesinlikle ikna edici bir teknik önerecektir. Eğer Taurus'u baştan çıkardıysa, bazı yetenekleri olmalı.

Asansörün sesi bana Dr. Becerikli Parmaklar'ın ofisinin bulunduğu kata ulaştığımı haber veriyor. Resepsiyona doğru yürüyorum, bir duvara yapıştırılmış aynada kısa bir süre kendime bakıyorum. Bugün üzerimde çıkarması çok kolay, fermuarlı siyah bir longuette ve yine çıkarması kolay, aynı renkte, vatkalı bir mayo var. Külotun üzerinde düğmeler var.

Elbette tüm bunlar, binlerce sürprizin doktoru küçük bir jinekolojik muayene yapmak istediğinde pratik olması için çalışılmıştır.

"İyi günler, Georgina!"

"Georgette," diye düzeltmeye cesaret ediyor, burnuna bir çift beyaz numaralı gözlük yerleştiriyor. Bu nesnelere karşı garip bir takıntısı olmalı.

Çalışma odasının kapısı kapanırken, "Dr. Duris meşgul mü?" diye soruyorum.

"Saat on dörtteki oturum sona eriyor."

'Yılın her Perşembe günü özel bir programım olduğunu sanıyordum ama öyle görünmüyor'.

"Doktorun, kendisine ayrılan günlerin ötesinde bile hizmetlerine ihtiyaç duyan çok sayıda hastası var.

"Bir grup uyumsuzla uğraşmak zorunda. Bir insan belli bir noktaya kadar başkalarının üzüntülerine değer verebilir, bu yüzden bu bana biraz aşırı geliyor. Bu, bugünkü seansımızı daha eğlenceli bir şeyle meşgul edeceğimiz anlamına geliyor."

Ve burada planımı uygulamaya koydum.

Georgina'nın gitmesi gerekiyor, böylece nihai orgazmlarımı haykırmak için özgür olabilirim.

Onun için hazırladığım sürpriz zarfı bulmak için Gucci'mi açıyorum.

"Senin için de bundan böyle Perşembe günleri kaçırılmayacak randevular haline gelirse sevinirim," diyerek masanın üzerinden uzatıyorum.

"Ne randevusu?" Kartı elinde evirip çeviriyor, açıyor ve içindekileri okumaya başlıyor. İşleri hızlandırmak için ona küçük bir özet geçiyorum.

"Le Marais'deki ünlü bir kaplıcada size bir öğleden sonrası için yer ayırttım. *Madam* Danielle'i sorun. Her türlü isteğinizi yerine getirmesi için onu tavsiye ettim."

"Benim için mi? Gerçekten mi?" Ah canım, bu kadar küçük bir şey için ağlamak istemezsin.

"Evet, sadece senin için. Bugün izinlisin." Çalışma odasının kapısı açılıyor ve uzun boylu, perişan yüzü, kolları dövmelele dolu bir adam Nolan'ın önüne geçiyor. "Uyumsuz saat üçte," diye nefesimin altında sekretere fısıldıyorum.

"Hoşça kal Jerome," diye elini doktor ve adam onu selamladı.

"Size güle güle Dr. Duris". Resepsiyon masasının önünden geçerken yüzü gözle görülür bir şekilde gevşer, yanaklarını pembe bir ten rengi kaplar ve berrak gözleri Georgina'ya doğru muzipçe gülümser.

"Merhaba Georgette," diye utangaçça selamlıyor onu.

"Merhaba, Jerome".

Asansör onu aşağı indirmeye başladığında, baygın kadından bir açıklama istiyorum.

"Neydi o?"

"Neyi?"

"iyi değil Georgina, böyle erkeklere özenmemelisin."

"Pardon?" Belli ki utanıyor, ama ısrarcı davranmıyorum. Öyle değil mi?

"Serserinin sana attığı şehvetli bakışı kaçırmadım.

Benzer unsurlarla sosyalleşmemelisiniz'.

"*Chan...tal!*"

Tanrım, sesi, o duraksaması ve pozu, elleri ceplerinde, kollarındaki damarlar görünüyor, göz kamaştırıcı bakışları ve kirli sakal traşı... O sakal tarafından çözülmeyi nasıl da isterdim. Beyaz gömlek göğsüne öyle bir yapıyor ki.

Bu yüce bir şey, Nolan çok yüksek bir erotizm seviyesinde.

"Ah, merhaba doktor!" diye mırıldanıyorum, bacaklarımın arasında bir taşkınlık yokmuş gibi davranıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Kafamda porno doktoru oynuyorum.

"Sekreterinize psikologlarla ilişki kurmaya özen gösteren insanlarla ilişki kurmamasını öneriyordum. Bu iyi değil, değil mi?"

"Aynı şey sizin için de söylenebilir.

"Ben de diyordum ki bizim Georgina..."

"Georgette," diye düzeltti beni, yine.

"...günün son müşterisi olduğum için, her zaman gittiğim spa'nın sınırsız kuponunu kullanmak için izin almakta özgür.

saçını düzeltebilecek... yani... saçını düzeltebilecek ve çakralarını rahatlatılabilecek biri."

"Ne zamandan beri benim personelimi yönetmekten sorumlusun?"

"Sadece iyi bir şey yapmak ve aynı zamanda ondan kurtulmak istedim... yani, resepsiyon yeni bittiği için onu anlamsız bir öğleden sonradan kurtarmak istedim," diye bitiriyorum geniş bir gülümsemeyle.

"Çalışma odamda, şimdi". O nefes kesici bakışlarıyla emirlerini dikte ettiğinde, artık mantık yürütemiyorum ve sözel hayal gücüm tutukluk yapıyor.

"Pekâlâ," dedim. "Benim için shiatsu masajının tadını çıkar, Giorgi."

İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapatmıyorum ama Nolan'ın asistanının bu gece izinli olmasına gerçekten izin verdiğini hissediyorum.

Harika!

Bir elimi ağzımın önüne getirip nefes alıyorum, sadece her şeyi kontrol etmek için ve mayomun kuplarını ayarlıyorum, göğüslerimi kaldırıp sıkıca sıkıyorum.

Muhteşem!

"Bu aradı Georgette. Yapmalısın dur. onları sakat bırakmak ve isim', Bana doğru uzanıp kapıyı kapattı.

Her karşı anahtarı çevirmesini bekliyorum ama çevirmiyor. Lanet olsun!

'Bana o kadar da kötü görünmüyor'.

"Bu è, yap dolaylı olarak için senin muhataplar o değil var senin için bir önemi yok'.

"Ama gerçekten de öyle.

Klinik vakalara ilgi duyan kızı umursamalı mıyım?

'Pes ediyorum'.

"Ona öğleden sonra izin verdin," diye not ediyorum, zıplamaktan ve memnuniyetle çılgılık atmaktan kaçınarak.

"Evet.

Açık gömleğinin yakasını okşamak niyetiyle ona doğru ilerliyorum.

"Güzel.

"Kıçımın kenarı!" diye bana karşılık vererek beni geçti. "Otur."

"Uh-oh, gerginiz. Bunu sevdim. Öfke tutkuyu besler'.

"Bugün kanepeye uzanacaksın," diye emrediyor, harika poposunu masanın kenarına dayıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

O somurtup bana emir üstüne emir verirken ben onun önünde diz çökebilir ve hatta onu bu şekilde emebilirim.

Daha fazla dayanamayacağım!

"Bunu bana ne zaman empoze edeceğini merak ediyordum," diye cevap veriyorum muzipçe, şimdiden sıcak durumları tahmin ederek.

Onun sevdiği gibi, yani yavaşça, kalçalarım dar longuette'imın içinde kayarak şezlonga ulaşıyorum ve uzanıyorum.

"Neredesin?" diye sesleniyorum ona, arkamı dönmeden ve üzerinde insanın çaresizliğini anlatan parlak renkli bir karma sanat resminin bulunduğu karşı duvara bakarak.

"Ben burada kalıyorum.

"Burası neresi?"

"Arkanda. Senden uzakta'.

"Neden?"

Bu yüzden seni göremiyorum. Ve şimdi konuş. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Oturum şimdi başlıyor."

Delirdi mi? Kendimi yukarı çekiyorum ve gövdeyi zar zor çevirerek bakışlarını arıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Bugünden itibaren kural budur. Hiçbir protestoya izin vermiyorum. Şimdi geri gelin."

"Bana başka bir zaman *gelmemi* söylemenizi tercih ederim..."

"Aşağı dedim!"

"Ağrrrr!" diye inleyerek sırtımı tekrar geriyorum. "Eğer bir öğleden sonrayı uzanarak geçirmek isteseydim, Georgina'nın hediye çekini kullanır ve ellerini üzerimde gezdirmekten çekinmeyecek iki yakışıklıya masaj yaptırırdım."

"Onlara git o zaman."

Homurdanıyorum, hırlıyorum ama kendimi tutuyorum. Hakkım olan şeyi, yani akıllara durgunluk veren öpücükleri ve unutulmaz sarkıntılıkları talep etmek için çılgınlık atmak ve ayaklarımı yere vurmam istiyorum.

Aramıza sessizlik giriyor ve ben hemen onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bir çiftin arasına girmesi asla iyi bir şey değildir. Büyükbabam her zaman aşık iki insanın ancak altmışlı yaşların ortasında konuşmayı bırakması gerektiğini .

"Neyin var senin?" diye soruyorum, daha bağışlayıcı bir ses tonuyla, kendimi yeniden toparlamaya çalışırken.

"Kımıldama!"

Ve hiçbir şey, o emretti, ben yerine getirdim. Bir kere bile onu ağzıma almam için beni zorlamadı. Ne rahatsızlık!

"Bu hiç iyi değil, Nolan. Buraya sadece seni görmek için geldim. Görsel duyularımın senin görüntünden zevk almasını engellemek beni sadece bu konuda inatçı yapacaktır, bu yüzden..."

"Ee?" Sonunda yaklaşmaya karar verdi.

"Oh, işte buradasın, güzel.

"Ne diyordun?" Şimdiye kadarki en profesyonel kıyafetiyle şezlongun yanındaki koltuğa oturdu. Bir bileğini bir dizine dayıyor ve beni dinlemeye başlıyor, sanki beni psikanalize tabi tutmak istiyormuş gibi.

"Nasıl hissettiğini biliyorum.

"Duyalım bakalım doktor," diye takılıyor bana.

"Bana kızgınsın çünkü beni parmakladın."

"Evet.

"Ve sen öfkелisin çünkü bundan çok zevk aldın, o kadar ki ne kadar ıslak olduğumu ve aletini sıyırdığım anda neler hissettiğini düşünmeden duramadın."

"Evet.

"Cevaplarınızda daha erotik olabilir misiniz?"

"Birbirimizi bir daha görmemeliyiz. Ve birdenbire bana hiç beklemediğim bir dayak attı, en azından bu kadar çabuk değil.

"Harika!" diye , az önce suratım beş karış olmamış gibi davranıyorum.

"Biz zaten geldi içinnokta içinde nerede atık bir cazibe e sen "Kendini bıraktığın için acı bir pişmanlık mı duyuyorsun?"

"Aynen öyle.

"Vazgeçmeyeceğim. İki elimi kucağıma götürüyorum ve bakışlarımı ona doğru çeviriyorum, ona dediğimiz gibi bakıyorum: özlemle.

"Bunu yapmak zorundasınız.

"Tartışacak mısınız yoksa her seferinde üç kelimeden daha azıyla mı cevap vereceksiniz?"

"Senden bir nebze anlayış istiyorum Chantal ve bir adım geri çekilmeni talep ediyorum."

Başımınla inkâr etmeye başlıyorum, bu kez beyaz tavana bakıyorum.

"Ben böyle büyümедim. Bana öğretilen bu değildi."

"Bununla birlikte, hayatta bazen bir şeylerden vazgeçmeniz gerektiğini fark etmiş olacaksınız".

"Yani ," diyorum , bakışlarında bir parça sahtelik bulmaya çalışarak.

"Evet, öyle. Ama ne yazık ki, dertli olduğu kadar da samimi görünüyor.

Beni orada yatmaya ve saçmalıkları dinlemeye zorlamasına izin vermeyeceğim, bu yüzden kendimi yukarı çekip yatağın kenarına oturuyorum.

"Bilmediğin bir şeyden neden vazgeçersin ki?"

"Asla yeterince sahip olamayacağımı anlamak için seninle sevişmeme gerek yok. Bunun böyle olduğunu şimdi bile biliyorum."

"Oh Tanrım..."

Harika bir şey söyledi. Bana.

Bana söyledi.

"Tanrım, şimdiden." Gözleri kasvetten kesinlikle karanlığa gömülüyor ve onları aramaktan başka bir şey yapmayan benimkilerden kaçarak aşağı düşüyor.

Belki de onu gülümsetme, ironik olma, her zamankinden daha fazla etkileşime girmesini sağlayan versiyonum olma zamanıdır diye düşünüyorum, bu yüzden ciddiyet anını cehenneme gönderiyorum, her zaman bize ait olan bir şeye yer açıyorum.

"Eteğimin altına bakmak ister misin, belki diğerleriyle aynı olduğumu görürsün ve sadece bakman gerektiğini anlarsın. Sonuçta, benimle ilgili özel bir şey olmayabilir."

"Kesin şunu! Ben ciddiyim.

"TAMAM! Karınıza karşı suçluluk duyduğunuzu anlıyorum, ancak onunla aranızda yolunda gitmeyen şeyler olduğunu sezmek için bana hayatınızı anlatmanıza gerek yok. Rol model olarak farklı tipte insanlarla büyüdüm ve onların karmaşıklıkları sayesinde ilişkiler hakkında birkaç şey anladım...".

"Bu modellerden sadece birini söyleyin, duyalım!"

"*Sex and the City*'den Samantha Jones dışında mı?"

Onun keyifle gülümsediğini görmek sadece gözlerini yeniden canlandırmakla kalmıyor, aynı zamanda beni de memnun ediyor, çünkü ilk kez kendimi onun mutlu olduğunu bilmeyi dilerken buluyorum.

"Kahramanlarınız dışında, evet."

"Bakalım... Büyükbabam, Taurus Senior, yetenekli bir *zihinsel koçtu*. Bana kendim olmayı, asla pes etmemeyi, mücadele etmeyi ve hiçbir şeyden vazgeçmemeyi öğretti. Ama o bir çapkındı, her hafta sonu eve farklı bir büyükanne getiren adamlardan biriydi. Çoğu zaman, benim sözde

büyükanneleri kız kardeşim Libra'nın yaşındaydı. Bu utanç vericiydi. Öte yandan, hayatı boyunca akli başında tek bir kadını bile doğru dürüst tanımamış olan babama ne demeli, dengesiz annem de dahil. Leclerc'lerin annelerini/cadılarını sıralamamı ister misin?"

'Bu gerekli değil'.

'Erken boşalan biri, Romantik bir Kova evliliğinden daha uzun sürer'.

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz? Şu ana kadar saydıklarınızın hepsi olumsuz örnekler, Samantha Jones dışında, onun da haklı olduğu noktalar var".

Birkaç saniyelik kıkırdamalar, anlamadığım bakışmalar, çünkü söyledikleri yapmak istedikleriyle her zaman çok çelişiyor. Ya da kendini dayatıyor.

"Bir de Boğa var," diye devam ediyorum, sadede istiyorum. "Baba, kardeş, arkadaş, savunucu, koruyucu, kısacası mükemmellik. Ona ve Venüs'e baktığımda aşkın neler yapabileceğini anlıyorum. Sıradan bir ölümlü, kadının Boğa'nın Venüs'ünü sevdiğinin çeyreği kadar sevseydi, dünyada bu duyguyu eğip bükebilecek ya da kırabilecek bir Chantal Leclerc olmazdı."

"Yani karımla aramızda hiç sevgi olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Eğer olsaydı, burada olmazdım".

"Hiçbir şey bilmiyorsun.

Çok ileri gitmiş olmalıyım, kesinlikle uygunsuz davranmış olmalıyım, çünkü onun ayağa kalktığını ve bana tekrar sırtını döndüğünü görüyorum.

"Tabii ki hiçbir şey bilmiyorum." Karyoladan kaydım ve peşinden gittim. "Çünkü bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Burada olmamalısın.

"Ve arkanızdan konuşmamam gerekiyor."

"Dinle, Chantal," sonunda bana bakıyor, gözleri gözlerimde, dudakları yüzümden birkaç santim uzakta. "Karımı terk edemem. Asla terk etmeyeceğim. Ve eğer parkta aramızda bir şey olduysa, bu ona karşı bir şey hissetmediğim anlamına gelmez."

"Senden hiçbir zaman evliliğine ara vermeni istemedim".

"Ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilmelisiniz."

Beni rahatsız eden düşünceleri, hep küçümsediğim durumları, asla görmek istemeyeceğim görüntüleri dışarı atmak için başımı sallıyorum. O ve eşi gibi... Hayır, bunu gerçekten düşünmek istemiyorum.

"Evli erkeklerin metreslerini asla seçmediklerini iyi bilirim".

"Evet. Asla."

Bu benim zihnimde her zaman net olan bir kavramdı. Peki o zaman neden birdenbire mideme saplanan bir iğne haline geldi?

Aklımı başıma toplamaya, yüzeysel ilişkimizi yeniden rayına oturtmaya çalışmalıyım ve bu yüzden, her zamanki gibi, tam olarak anlamaya hazır olmadığım bir şeyi kovmak için ütülüyorum ve sadece Chantal olmaya geri dönüyorum.

"Yani sevişip sonra pişman mı olacağız?"

"Amaç da bu zaten.

"Birkaç saniye öncesine kadar bana bakmak bile istemiyor gibiydin".

Nasıl yutkunduğunu görüyorum, sanki boğazında onu boğan bir düğüm varmış gibi. Sanki son kez buradaymışım gibi bana nasıl baktığını görüyorum.

Sanki onu iradesi dışında zorluyormuşum gibi nasıl direnmeye çalıştığını görüyorum.

Bana doğru ilerliyor ve beni yavaşça duvara yaslanmaya davet ediyor.

"Ama anlamıyor musun?" sorusu, son derece şehvetli bir ses tonuyla yankılanıyor ve bedenimde buz gibi bir hava patlaması gibi titreşiyor.

"Açıkla bana! Ne anlamam gerekiyor?" Arkamdaki duvarı hissediyorum ve ona yaslanıyorum, o da avucunu duvara açarak beni hapsediyor.

"Bunu yapamayacağımı".

Yüzüme o kadar yakın ki artık bakışlarının yoğunluğunu göremiyorum ama sadece varlığıyla, kokusuyla, sesiyle başka bir yerde nasıl bunaldığımı hissedebiliyorum.

"Bunu benimle yapamazsın yoksa..."

"Seninle olmaktan kendimi *alamıyorum*. Sen kaçınılmaz gibisin, sen Kader'e en yakın şeysin ve zihnimde tekrar eden bir döngüsün. Her gece. Seni düşünmemeye çalıştıkça, daha da zorba görünüyorsun. Ve buna daha fazla katlanamıyorum.

Ensemdeki saçlarımı tutuyor ve öfkeyle alnını alnıma vuruyor.

Ona dokunmak, ona sarılmak ve onu kendime yakın tutmak istiyorum ama bu sefer beni gerçekten istediğini anlamasını talep ediyorum.

"Suçlu hissetmeni istemiyorum, Nolan. Beni bıraktığın için utanmanı istemiyorum. Eğer bunu yapmak zorundaysan, bunu istediğin için yapmalısın.

Çünkü Bensenal seni kızgınlığa o Çünkü vardır daha fazla
benzer bir saplantıya dönüştü. Ben böyle olmayı arzulamıyorum'.

"Ve seni arzulamadığımı mı düşünüyorsun?"

"Yeterli değil, belki".

Karısıyla birlikte olmayı tercih ettiği kadar değil.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Burnunun ucuyla yüzümü okşamaya
başlıyor, tenimden yayılan kokuyu kokluyor ve beni acımasızca gıdıklıyor.

"Bu saçmalığa neden inandığını söyle bana, Chantal!"

"Çünkü beni kabul etmiyorsun, yani beni istemiyorsun".

"Böyle bir düşünce sana göre değil."

"Seninle olduğumda ben de başka bir şey oluyorum".

"Ne gibi?"

"Ben kendimin tüm versiyonlarını, bilinmeyenleri ve hepsinden önemlisi
başkalarının ortaya çıkaramadıklarını somutlaştırıyorum".

Parmaklarıyla boynumu okşamaya başlıyor, üst derimi değil, aynı
zamanda onu hissetme arzusuyla yandığım yeri de sıkıştırıyor.

Kulağımın arkasına uzanıyor, parkta ona yaptığının karşılığını veriyor.
Sıcak dili lobumun küçük yollarında geziniyor, ensem yolunu tutuyor ve
beni zevkten titretiyor.

"Peki ya ben, güzel bir şey çıkarayım mı?" diye fısıldar.

"En iyi koparıp alıyorsun".

Yumruğunu sıkıyor ve sinirli bir şekilde arkamdaki duvara vuruyor.
Göğsünü okşamaya yelteniyorum ve yanından geçerken inlediğini
duyuyorum.

Dudaklarını yavaşça ıslatıyor ve dili hedefim oluyor. Onu ağzımın
ötesinde istiyorum, meme uçlarımda arzuluyorum ve onu tahrik olduğum
yerde arzuluyorum.

Bu adamı her yerde istiyorum.

"Seni yakalasaydım, tam da söylediğin şey olurdu: Kendimi suçlu
hisseder ve utanırdım."

'O halde her şeyden daha güçlü olanı seçmelisiniz'.

"Sen her şeyden daha güçlüsün!"

Sert bir sarsıntıyla beni döndürüp duvara çarpıyor, eteğimin fermuarını
yakalıyor ve fermuarı aşağı çekerek beni sıkıştığım yerden kurtarıyor.

Beni tekrar döndürüyor ve mayonun tangasının açıkta bıraktığı
popomdan tutuyor. Beni yukarı kaldırıyor ve de karşılık olarak onun
gövdesine yapışıp kendimi destekliyorum.

Omuzları.

Dudaklarımız buluşuyor, ama birbirlerini almıyorlar ve en yorucu şey onu bacaklarımın arasında sert hissetmek, seksini benimkine sürtüyor, tam doğru noktaya sürtüyor, beni daha fazla almasını beklerken beni duvara bastırıyor.

Daha fazla.

"Ben her şeyden daha mı güçlüyüm?" diye soruyorum kuşkuyla.

"Ve herkesin.

"Sen bile mi?"

"Özellikle de benim için.

Ve sonunda beni yakaladı.

Bir yıldan biraz daha önce.

Hayallere karşı mücadele ettim, onu hayal dünyamdan kovmaya çalıştım.

Düşüncelerimle savaştım, onun yerine Lise'yi koymaya çalıştım.

Piknik günü eve getirdiğim heyecanı kazımak için duş fayanslarını çizdim.

Alevlerin onun görüntüsünü yaktığını hayal ederek gülümsemelerini yaktım.

Bunun sadece bir fantezi, bir kaçış anı, evliliğimdeki boşlukları doldurmaya yarayan küçük bir parça olmasını umuyordum.

Zihinsel bir kaçış. Başka
bir şey değil.

Onu sadece cinsel bir obje olarak görmeye çalıştım, geçici, önemsiz.

Ama onu rüyamda görmemeyi ve onun yerine karımı koymayı umarak her uykuya daldığımda başarısız oluyordum. Duşta kendime zevk vererek ve bunun kaynağı olarak onu hayal ederek yenik düştüm. Onunla tanıştığımdan beri içimde taşıdığım, onu inkâr ederek yanmasına neden olan alevleri söndürdüm. Artık onu bir kurgu ya da hayatımın uçurumlarını yerine oturtmaya yarayan bir yama olarak temsil etmiyordum. Ve günlük hayatımdan uzakta hayali bir adada bulunan bir kaçış limanı olmaktan çıktı. Benim anakaram, her zaman aradığım o cennet, sarp alanları ve dikenli çalılarıyla keşfedilmesi gereken gizemli bahçe oldu.

Ve şimdi onu ellerimin altına aldığımda, kıvrımlarını sıkarken ve susuzluğumu ağzında giderirken, Chantal'ın varlığımda geçici ve marjinal olan erotik oyuncağı olamayacağını fark ediyorum, hayır, o mükemmel bir *arzu*, canlı ve ölümsüz.

"Nolan..." diye bağıriyorum, dişlerimin saldırısına uğrayarak.

"Şşşt! Konuşma, bana bir şey düşündürtme. Hiçbir şey düşünme!"

Kaç kez parmaklarımın onun saçlarında kenetlendiğini görerek boşluğa baktım?

Şu anda bunu yapmak bana neredeyse gerçek dışı geliyor, bir kadına katılmak için şimdiye kadar yaptığım en özlenen jest. Sadece bir saç teli, evet, ama bu *benim* kırmızı buklelerim, uykularımı kaçırın, bana işkence eden ve yanlış hissettiren ve şimdi beni ideal bir yere koyan ve beni doğru bir adama dönüştüren aynı bukleler.

Çünkü onunla birlikte mükemmel bir dişlinin parçası olduğumu, bir diğerini tamamlayan bir şeyin parçası olduğumu hissediyorum.

"Kanepeye, hemen!"

"Doktorculuk oynayalım mı?"

Yanaklarını güçlü bir şekilde kavıyorum. Silahsızlandırıcı bir duygusallıkla dilini çıkararak niyetini belli ediyor. Beni o kadar çok arzuluyor ki bunun mümkün olduğuna inanamıyorum. Dilimi onunkine yaklaştırıyorum, ağzının her köşesini okşuyor ve tadını çıkarıyorum, kopuk ve kafa karıştırıcı bir öpücükle, ama tüm bencilliğiyle her şeyi alma iddiasında olan bir öpücükle.

Zarif parmakları gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor, büyülenmiş gözleri ortaya çıkardığı her deri parçasını yiyor, vücudumdan ne kadar etkilendiğini ve ona ne kadar aç olduğunu ortaya koyuyor.

"Hiç kimse...", itirafı frenliyorum, belki de ondan çok benim için aşırı buluyorum. Bu farkındalık beni ürkütüyor, çünkü sadece inandığım bir şeye razı olarak hayatımın ne kadarını boşa harcadığımı fark etmeme neden oluyor. "Siktir!" Onu poposundan kendime doğru çekiyorum ve istediğim kadar sert bir şekilde çarpıyorum. "Dürüst olmaya çalışacağım."

"Yapmalısın!"

"Hiç kimse bana senin baktığın gibi bakmadı."

"Sana baktığımda ne hissediyorsun?"

"Sana itiraf ettim ki sen benim için parmaklarımın altındaki hayatsın. Şimdi sen de bana kollarındaki hayatmışım gibi bakıyorsun. Bu karşılıklı, Chantal. Bunu hissediyorum."

"Ve bu seni korkutuyor mu?" Soluk rujlu dudaklarıyla göğsümü dürtmeye başlıyor, bir meme ucunun etrafında oyalanıyor. Ben sorusuna cevap verecek bir parça akıl bulmaya çalışırken o acı verici bir yavaşlıkla emmeye başlıyor.

"Korkarım sen... sen... olacaksın," diye alçalıyor, alçalıyor, şehvet dolu gözlerle beni işaret ediyor. "Eşsiz."

"Eğer zihnin açık değilse, Nolan," parmakları pantolonumun düğmelerini açmaya hazır, "Duracağım. Seni bekleyeceğim."

Seni bekliyor olacağım.

Bunu neden yapsın ki?

Neden sabırlı ve anlayışlı olsun ki?

Neden benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının önüne koysun ki?

Çünkü seni gerçekten istiyor.

Chantal Leclerc, dünyada her şeyi başarabilecek kadın, bencil, iktidarın çocuğu, kararlı ve doyumsuz, dizlerinin , ayaklarımın dibinde, bana bakıyor ve *bekleyeceğini* söylüyor.

Sabır ve anlayış, geçici zevklerin tadını çıkarmak için duyguları dışarıda bırakanlara ait değildir, bu tutkuları ruhun kapısının dışında bırakmayanlara, ama önemli oldukları için onlara tutunanlara aittir.

Her şeyi, tüm sıkıntılarımı cehenneme çevirmeye karar verdim: hayatımı, karımı, şimdiye kadar olduğum kişiyi.

Ve ben onu, bu hayatı almayı seçiyorum, çünkü o burada, birkaç santim ötemde ve yaşanmak için bana bağırıyor.

Yıpranmış.

Sahipli.

"Ayağa kalk!" diye emrediyorum, ayakkabılarımı ve ardından pantolonumu çıkarırken kendimi dudaklarına yapıştırıyorum.

Sabırsız ve ateşli bir şekilde gömleğimi onun üzerinde açık tutuyorum. Mayosunun askılarını tutup göğüslerini açıyorum ve areolalarına odaklanmak için onları kavriyorum. Chantal başımı göğsüne yaslamış, bu dünyada yeni, kulaklarım için yeni, varlığım için yeni bir enstrüman gibi nefes alıp veriyor.

O külotunun düğmelerini ustalıkla açarken ben de korsesini karnına kadar indiriyorum.

Şezlonga doğru ilerliyorum, oturuyorum ve onu kucağımda taşıyorum.

Arkama yaslanıp ereksiyonuma karşı kendini uyarırken, tüm güzelliğiyle ona hayranlıkla bakıyorum.

Kalçalarını sıkıyorum, bu şehvetli dansa ona eşlik ediyorum, geniş dudaklarının kolanımı nasıl sardığını hissediyorum, beni de heyecanlandıran bir hareketle kaymamı sağlıyor.

"Beni sen seçtin," diye inliyor.

"Ve bunu binlerce kez daha yapardım".

"Yani seks yapmayacağız ve sonra pişman olacağız öyle mi?" Dudaklarının bir kısmını ısırarak yukarı çekiyorum.

"Hadi seks yapalım ve sonra tekrar yapalım. Tekrar ve tekrar."

'İlginç bir vaat'.

"Üstümde arkanı dön." Bembeyaz sırtını önümde buluyorum ve parmaklarımla saçlarını oynatıyorum, mayonun dolanmasıyla hafifçe örtülmüş vücudunun muhteşem görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Kumaşın ucuna ulaşana kadar omurgasını okşuyorum. Kırıştırdığım kıçını daha iyi ortaya çıkarmak için yukarı kaldırıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve o ne istediğimi hemen anlıyor.

Ben onunkini yüzüme doğru çekerken o da benimkine doğru sürünüyor.

Karyolanın şekli kesinlikle bana ondan daha çok yardımcı oluyor, ama Chantal yetenekli ve ikna olmuş, dürtülerimi şımartmayı seçiyor, benim için ihtiyacım olan şey olmaya karar veriyor.

"Oh, lanet olsun!" diye küfrediyorum, ağzına alır almaz.

Kendimi tamamen ona adamadan önce, bir an için beni yutarken çıkardığı seslere, testislerimi kucaklayan ellerinin algısına ve tepemde dönen dilinin bana verdiği zevke odaklanıyorum.

"Karşı konulmaz olacağını biliyordum," diye soluk soluğa konuşuyor, benden hoşlanıyor.

"Peki ya sen? Olacak mısın?" Onu biraz daha parmak uçlarında tutuyorum, ta ki kalçaları duyuşal bir şekilde ağzımı besleyip açık amını dudaklarıma dayayana kadar.

"Titiz muayenenizi yapın, doktor".

Dizlerini omuzlarıma yaslıyor ve ben de karşılık olarak kollarımla kalçalarını kavıyorum. Parmak uçlarım labia majora'sını arıyor ve bana yer açmak için onları açıyor. Doğrudan klitorisine nişan alıyorum, üzerine üfleyerek işkence ediyorum ve dilimin ucuyla, sadece üst kısmıyla, durmadan, başka hiçbir şey eklemenden o parçayı yalamaya başlıyorum.

Hassas derisi kabarıyor ve ben onu dövmeyi bırakıyorum. Dişlerim narin bir kanadın etrafında sıkılaşıyor ve onu sınıra kadar çekiyor.

Sıcak etini öpmeye ve sanki yüzünü parmaklarımla arasına almışım gibi yalamaya başladım.

"Nolan..." Dilimi vücudunun her yerinde gezdirmeye başladığımda Chantal doğrulup bana mastürbasyon yapıyor ve vücudunun muhteşem bir pozunu veriyor.

açılış, ekleme masajlar dairesel e sporadik penetrasyonlar.
"Aman Tanrım!"

Tekrar aşağı iniyor, sanki onu beceriyormuş gibi içine sokmaya başlayan aletimde boğuluyor.

Ve altmış dokuzuncu daha yoğun ve ahenkli hale geliyor. İkimiz de ortak bir ritmi takip ediyoruz. O bana zevk vermek için kendini feda ediyor, ben de onu tatmin ederek aynısını yapıyorum. Ama bu feragat kokan bir fedakârlık değil, adanmışlık, hürmet, tutkumuza bir saygı.

Klitorisini emmeye devam ederek parmaklarımla onu becermeye başladım. Daha önce hiç böyle bir hisle oral seks yaptığımı sanmıyorum, tıpkı onun da bir erkeği hiç bu kadar ateşli emmediğini hayal etmek istediğim gibi.

Bu düşünce beni hemen bana söz verdiğin şeye getiriyor: *eğer beni düzgün bir şekilde boşaltırsan, aletini boğazıma kadar sokacağım ve seni o kadar sert emeyeceğim ki dudaklarımda tekrar patlayacak gücün olmayacak. Çünkü sana yemin ederim, tadına bakacağım tek kişi sen olacaksın. Yutacağım tek kişi, Yutacağım tek kişi....*

"Chan...tal, siktir!" Parmaklarım çukurlarını poposunun etine gömüyor.
"Gelmek zorundayım."

"Yap şunu! Ben hazırım."

'Hayır, seni izlemek istiyorum...!'

"Hepsini senden alırken mi?"

"Evet! Şimdi yüzüme binmeni istiyorum, böylece seni patlatabilirim, sonra beni düşün."

İki kere istemez.

Hızla ayağa kalkıyor, ben daha da aşağı kayarken arkasını dönüyor. Ağzımı sikmesini izlemek şimdiye kadar yaşadığım en erotik görüntü.

Zarif ve seksi, ben meme uçlarını ararken ve parmaklarımın arasında sıkarken, onları nazikçe ve sonra daha kabaca okşarken dudaklarımın üzerinde kalçalarını sallıyor.

Dişlerim hassas tenini çiziyor ve dilim klitorisinin üzerinde dönmeye devam ediyor, sanki artık sadece ona zevk vermek için yaratılmış lanet bir mekanizma gibi.

Chantal elinde tuttuğu kuyruk halindeki saçlarını yukarı çekiyor, bir meleğe benziyor - bir cehennem çocuğundan başka -, sonra dudaklarını okşuyor, sanki bir parçası orgazm olurken beni öpmek istiyormuş gibi. Dilimi olabildiğince içine sokuyorum, bir elimle göğüslerinden birini okşarken diğer elimle de sertçe masaj yaparak boşalmasını sağlıyorum.

"Nolan!" Neredeyse geldik.

Bu an ona ait. Başrolde o var, benden o sorumlu ve yine de, bencilce kendisine ait olanı alabilmesine rağmen, kendini tekrar vücuduma bırakıyor, bu sefer sırt üstü yatıyor, yüzünü penisime doğru çeviriyor ve ucunu yalamaya başlıyor, ben onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Ağızıma boşaldığı anda, ben de onun kinde patlıyorum.

Tohumlarım onu dolduruyor, taşıyor ve çenesine damlıyor.

Daha önce hiç homurdanmadığım gibi homurdanıyorum, daha önce hiç nefes almadığım gibi nefes alıyorum, sesimi ilk kez farklı duyuyorum, korkutucu bir zevkle çarpılıyorum.

Ve onun beni temizlemesini, yutmasını ve sonra bir parçamı toplamasını izlemek, hayatımın en güçlü orgazmını sona erdiriyor.

Chantal kendini yukarı çekip yüzümden uzaklaşıyor.

Parmaklarını yalamaya ve ilk kez bir erkeğin tadına bakmaya devam ederken büyülenmiş, tamamen bunalmış ve mest olmuş bir halde onu izliyorum.

"Bunu hiç yapmamış olman nasıl mümkün olabilir?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Ben de seni bekliyordum.

Ayağa fırlayıp onu öpüyorum, göğsüme sıkıca bastırıyorum, o ise vücudunun her parçasıyla beni kucaklıyor: bacaklar, kollar, eller... *ruh*.

Bu öpücüğe, bu dolanmaya, bu ana her şeyimi koyuyorum.

Ona her parçamı veriyorum.

Ve seks bile yapmadık.

Sen ve ben nihai ortak yaşamda birleşseydik nasıl olurdu?

Sessizce nefes almaya devam ediyoruz, sadece nefes alış verişlerimizin sesini dinliyoruz, ta ki ben onun makyaj lekeleriyle kararmış gözlerine bakana ve bakışlarında, sanki bir aynanın önünde duruyormuşum gibi, kendimin en korkutucu, yargılayıcı ama insan versiyonunu görmeye devam edene kadar.

"Chantal".

"Evet?" Çok az görüldüğü kadar hevesli, rahat ve tatlı. Yine de ona samimiyet sözü verdim, bu yüzden hissettiklerimi saklamayacağım. Ne de olsa o benim için en değerli çıkış noktası.

'Gittikçe daha da '.

"Tövbe ettin mi?"

"Hayır, sadece farkındayım".

"Ne hakkında?"

"Senin için deli olmak!"

Bakışlarını lekeleyen korku kaybolur ve tatlılık, dinginlik, memnuniyet yeniden ortaya çıkar.

"Bir süre seninle kalabilir miyim?"

"Neden sordunuz?"

"Genellikle seksten sonra herkesi dışarı atarım."

"Yani benim de yapmamı mı bekliyorsun?"

"Hiçbir zaman bir erkeğe yakın olma ihtiyacı hissetmedim. Bu benim için yeni bir şey".

"Bunu duyduğuma sevindim.

"Tek olduğunu bildiğin için mi?"

"Biri için özel olmak iyi hissettiriyor, Chantal".

"Evet, bir gün denemek isterim."

Böyle bir düşünceyi ifade ettiği anda gözlerinde parlayan saflık, onu her zaman olduğundan daha gerçek kılıyor. Boynunun kıvrımına sokuluyor, bedenime sokuluyor ve tenime mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Şu anda böyle hissetmiyor musun?" İşin özüne inmeye, beni nasıl gördüğünü anlamaya çalışıyorum.

"Hayatındaki tek kişi ben değilim, Nolan. Ve asla olmayacağımı defalarca söyledin. Senden izin istemek, herhangi bir şey için, en azıdır. Çünkü sen benim değilsin."

"Ne?" Onu fiziksel olarak hareket ettiriyorum, bakışlarında yalan izleri aramak için sarılmayı çözüyorum.

"Ne dedin? Ne dedim ben?" Ama benim tepkimi neyin tetiklemiş olabileceğinden habersiz.

"Bekle, sen... Tamam." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak gözlerimi ovuşturuyorum.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Dürüstlüğünüzü gerçekten takdir ediyorum, sanırım sizde en çok sevdiğim şeylerden biri bu, ama...".

"Filtre kullanmalı mıyım? Bu seni rahatsız ediyor mu?"

'Beni krize sokuyor'.

"Neden?" Tanrım, şu anda o kadar tatlı ki, o kadar çaresiz ve bana bağlı ki, sanki ben bir rehbermişim, takip edilecek bir işaretmişim, gerçeği cebinde taşıyan biriymişim gibi.

"Çünkü seni incitmek istemiyorum.

"İstemiyorsun. Kendini açıkça ifade ettin. Senden bundan başka bir şey bekleyemeyeceğimi biliyorum. Sorun değil."

"Bu şekilde görmek zorunda değilsin Chantal," diyerek yüzünü tutuyorum, okşuyorum ve sonra yumuşak saçlarına dokunmaya çalışıyorum. "Sadece buna sahip olmakla yetinmek zorunda değilsin."

"Bana başka bir yere gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Belki de kafasını karıştırıyorum.

"Senin veremediğini bana verebilecek birini mi arıyorsun?"

"Sana veremediğim şey nedir?" Neyi kastettiğini biliyorum ama şu anda onun bakış açısıyla, kalbinin duvarlarına ne yazdığıyla ilgileniyorum.

"Karını asla terk etmeyeceğini söylemiştin."

Yüce İsa.

"Ben... Şey, ben...".

"Bu gece ona geri döneceksiniz, size başka ne söyleyeyim, kusura bakmayın?"

"Bunu yapmamak için. Seni seçmeye. Senin olduğumu." Az önce söylediğim sözlerin ne kadar ağırlığı olduğunu bilmiyorum ama bu sözlerin onun ne kadar hoşuna gittiğini ve onu nasıl etkilediğini biliyorum. Göğsüme yaslanıp kalçalarımı kalçalarıyla kavrarken onu tekrar kendime yakın hissediyorum. "Kafanı karıştırdıysam özür dilerim. Asıl mesele şu ki, şu anda benim de kafam karışık. Burada seninle olmamalıydım ama buradayım ve yanımda olmana bayılıyorum. Her şeye rağmen, yaptıklarımızdan asla pişman olmayacağımı bilsem de hatalarımla yüzleşmekten kendimi alamıyorum ve eve dönüp aynaya baktığımda nasıl olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Kendini düşündüğün gibi bir adam olarak görme. Sen karısını sırf ... için aldatan o piçlerden biri değilsin".

"Öyleyim, Chantal." Onunla konuşmak için yüzünü geri çekiyorum.

"Ben tam olarak buyum, beni sana iten şeyin ötesindeyim."

"Varoluşsal dramlarınızın yazarı olduğum için üzgünüm. Niyetim bu değildi. Sadece seni istedim. Ki o zaman... sevişmedik bile, bu yarı aldatma sayılabilir, değil mi? Sen sadece yarı yarıya boktan bir adamsın."

"Bu kez lezzetli ironiniz bazı suçluluk duygularını yatıştıramayacak."

"Denedim," diye omuz silkiyor.

Akıllı telefonumun sesiyle bölünüyoruz ve durana kadar çalmasına izin vermeye karar veriyorum.

"Cevap ver. Bana aldırmayın." Karyoladan atlar ve kıyafetlerini aramaya başlar.

Masanın üzerindeki cep telefonunu açıyorum ve aramanın Lise'den geldiğini fark ediyorum. Daha fazla utanmaya neden olmak istemediğim için sessiz kalıp telefonu kaldırıyorum. Ancak Chantal yüzümde saklı olanı okuyabildiğini göstermeye başlıyor ve gerçekten de her şeyi sezdiğini fark ediyorum.

"Önemli değil," diyorum ona, belki de şu anda ona bir tür öncelik vermek istiyorum. Ona geçici bir ayrıcalık tanıyorum, tekrar ona yaklaşıyorum ve telefonun rafta titremeye devam etmesine izin veriyorum.

Karşılıklı öpüşmemiz yine telefon sesiyle kesiliyor, böylece tüm büyü bozuluyor ve gerçeklik aramıza giriyor.

"Belki de gitsem iyi olur." Nadiren olduğu gibi sempatik ve olgun bir şekilde eteğinin fermuarını çeker.

Sadece hiçbir şey iddia etmediğiniz için size teşekkür etmek isterdim, ama şimdi kafam karışık ve suçlu bir şekilde sessiz kalıyorum.

"Seni arayabilir miyim ya da sana yazabilir miyim?" Gözlerimi kırıştırıyorum ve sorusu beni uyandırıyor.

'Ben yapacağım, böylece sürprizlerden kaçınmış oluruz'.

"Ya senden haber almak istersem?"

"Sizinle temasa geçsem iyi olur.

"Tamam. Ben gidiyorum o zaman."

Dönüyor, sanki kaçmak istiyormuş gibi kapıya doğru yürüyor. Peşinden koşuyorum, bileğini yakalıyorum ve az önce kaybettiğimi hissettiğim saygısını tekrar talep ediyorum.

"Yarın görüşür müyüz?" Kendimi hormon fırtınası yaşayan bir çocuk gibi hissediyorum, son aşkı ile vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum.

"Bugün Perşembe değil. Sadece Perşembe günleri benim demiştin, diğer günler..."

"Senin." Onu susturuyorum, dudaklarını birleştiriyorum ve hemen dilini arıyorum. "Hepsi senin," diye iç geçiriyorum.

"Gerçekten iyi vakit geçirdim.

"Ben de.

"O zaman senin gelmeni bekleyeceğim."

"Tabii ki".

Bugün.

Onun yerine, hiç iletişim kurmamıştım. Onu hiç aramadım. O her zaman bana gelen, hayatımı dolduran, zamanımı ve tüm düşüncelerimi ele geçiren kişi olmuştu.

Her şeyi yanlış anlamışım.

O gün sadece Lise'ye ihanet etmekle kalmamış, o öğleden sonra Chantal'a ve hepsinden önemlisi kendime de ihanet etmiştim.

Çünkü ona kendimi ikinci bir seçenek ya da varlığımın bir parçası gibi hissettirmeme asla izin vermemeliydim. Ona karşı tarif edilemez bir şeyler hissetmeme rağmen, karşılık veremeyeceğimden emin olsaydım onun ilgisini ve duygularını kabul etmemeliydim.

Bir erkek olarak başarısız olmuşum ve evliliğim ahlaksızlıklarım yüzünden lekelenmişti.

Hem karımla hem de metresimle çıktığım için suçluluk duygularım katlanmıştı ve artık kız kardeşimi ziyaret etmek için mezarlığa gidemiyordum, çünkü kendimi ona da ihanet etmiş gibi hissediyordum.

Google görsellerine göz atıyorum, Breathless'ın son bir yılda birlikte olduğu erkeklere bakarak kendimi incitiyorum. Bunca zaman, bencil bir insan olarak, benim gibi birini hiç bulmamış olmasını, ona hissettirdiğim duyguları hiç hissetmemiş olmasını ve önemsiz bir şekilde, yatakta benimle yaptığı bazı şeyleri yapmamış olmasını diledim. Neredeyse boş, tutkusuz ve duygusuz bir hayatı olması için dua ediyordum.

Hangi erkek bunu yapar ki? Sadece benim gibi bir zorba, her şeyi isteyen ve sonunda elinde hiçbir şey kalmayan biri.

Eşimin yokluğunu, sessizliğini ve sözlü saldırganlığını hak ediyorum. Onun kayıtsızlığını ve ilgisizliğini. Tüm bunları hak ediyorum ve bunları saklıyorum.

Ve ayrıldıktan sonra bir daha ofisimin kapısına gelmemesini hak ediyorum.

Ben onu ittikten sonra.

"Hey, tatlım, ne yapıyorsun?" Lise oturma odasında bana katılıyor ve takıntılarımın kaynağını gizlemek için beni hemen dizüstü bilgisayar ekranını indirmeye zorluyor.

"Bazı raporları gözden geçiriyordum.

"Çok yorgunum, yatmaya gidiyorum." Yanıma gelip omuzlarımı sarıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Nicole'ü görmeye gitmelisin. Mezarına uzun zamandır çiçek gelmedi. Ben ona götürürüm."

Çenemi sıkıyorum ve kendimden nefret eden bir hareketi yutuyorum.

"Evet, yapmalıyım."

"Gece".

"İyi geceler".

15

Cancer

Bir yıldan biraz daha önce.

Şatodaki kahvaltılar çok seviyorum, ailemizin karakterini çok iyi yansıtıyorlar. Kardeşlerimin müdahaleciliğini biraz daha az seviyorum ve tam da bu nedenle doktorla olan ilişkimin doğasını bir sır olarak saklamaya devam ediyorum. Bununla birlikte, patlama anının çok yakın olduğunu fark ediyorum, bu yüzden hanedanın gürültüsü freskli tavana kadar yankılanırken, geriye dönüp düşünüyorum ve masanın etrafında oturan her bir üyeyi gözlemleyerek, sırrımı korumaya kimin layık olabileceğini merak ediyorum.

İlk önemli ilişkisini gerçek erkek arkadaşıyla anlaşılarak onu tuzağa düşürüp canlı canlı koparmak isteyen bir kızla yaşadığından ve şu anda Venüs Savaşçısı'nın kız kardeşiyle bir ilişki yaşadığından, zavallı yaratık, ciddi ve kalıcı bir ilişki yaşamak için hala çok olgunlaşmamış olduğundan, kadınlar konusunda kesinlikle fazla deneyimi olmayan Başak'a odaklanıyorum. Evdeki tüm bahisler bu romantizme karşı, aslında uzun sürmeyeceğini tahmin ediyoruz, sonuçta onlar genç, neden şimdi birbirlerini zincirlesinler ki!

Solunda, Tanrım, şu anki karısı sahte olduğu ve karşı cinsle olan bağları bir cinsel ilişki süresine sahip olduğu için bir ilişki içinde olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmayan Akrep oturuyor. Yanımda ise son birkaç haftadır gerçeküstü bir sessizliğe gömülmüş olan Koç burcu var. Crystal ile aralarında başka sorunlar olup olmadığını merak ediyorum. Geçen sefer oldukça yakın görünüyorlardı, onları açık artırma sonrası tutku dolu bir geceden kaçarken suçüstü yakaladıktan sonra. Bu ikisini artık anlayamıyorum.

Boğa burcu kesinlikle cinsel atletik yeteneklerimi itiraf etmek için doğru kardeş değil, hele ki bu yetenekler bir partnerle birlikte sergileniyorsa

eşlenik. Felç geçirirdi ve seansı tekrarlamak için yaptığım her girişimi sabote etmek için her şeyi yapardı.

Bebek Leclerc'ler dışlanmalı, benim hikayelerimden etkilenecekler ve ben de onlarda travma yaratacak kadar onları üzeceğim. Beni yargılamadan ve hak ettiğim ilgiyi göstererek dinleyebilecek tek kişi Michelle'dir. Çok konuşkan biri ve beni nasıl ayağa kaldıracığını ve bana nasıl tavsiyelerde bulunacağını biliyor. Yine de tek bir sorun var. Hayat derslerim sırasında ona her zaman kendisini asla bir erkeğe bağımlı bulmaması gerektiğini söyledim, bu yüzden hikayelerimden, çok zeki olduğu için, şu anda oldukça boyun eğmiş bir durumda olduğumu ve onun durumunda bile gereksiz yere kafasını karıştıracaklarını çıkaracaktır.

Libra'yı çok özledim. İhtiyacın olduğunda bu kadın nerede?!

Dinleyici rolü için uygun olanlar sadece Venüs ve Zöe. Şu anda erkek arkadaşı olan Leclerc bombacısıyla pratik yapan ikincisine odaklanıyorum. Çıkmaya başladıklarından beri, seçimi konusunda ona iltifat etmeyi bırakmadım. Onun yanında olmaktan mutlu olduğunu söyleyebileceğimi sanmıyorum, ama kesinlikle harika sikişler yapıyor. Önemli olan da bu.

Bir de Venüs var. Gözlerimi kısarak, fark edilmemek için Boğa'nın parmaklarını okşarken ya da fark edilmeyeceğine ikna olmuş bir şekilde elini masanın altında Boğa'nın kalçasına koyarken nasıl da fark edilmemeye çalıştığını gözlemliyorum.

Çocuklar bu tür sevgi gösterilerine kötü niyetle bakmazlar, ancak geçen gün Stéphanie'yi Maxime ile konuşurken yakaladım ve ona göre Venüs'ün Boğa burcuna aşık olduğunu söyledi. Onlarla çok zaman geçiren küçük olan, ona *bildiğini ama söyleyemeyeceğini* söyledi. Gerçekten bir şeyler bildiğini mi?

Küçük bir mesele. Bu arada, kararımı verdim. Sailor ve Zöe benim sırdaşlarım olacak.

Telefonumu son kontrol ettiğimden beri beş dakika geçmişti, bu yüzden Nolan'ın bana mesaj atıp atmadığını görmek için bakıyorum.

Son sıcak karşılaşmamızdan sonra sözünü tutmadı ve beni mesaj yoluyla bile aramadı. Her şeyin olabileceğini düşündüm: örneğin karısına ihanet ettiğini itiraf etmiş, bavullarını toplamış ve bir otel odası tutmuş, benimle ateşli bir ilişkiye başlamak için evliliğini bitirmeye karar vermişti. Ya da yapacak o kadar çok işi vardı ki bana ayıracak beş dakikasını bile bulamıyordu.

İtiraf etmeliyim ki ben de onun beklentilerini karşılayamadığımı düşündüm. Belki o da benim kadar sevmedi ve buna değmediğimi fark etti.

"Sorun nedir, Chantal?" Masanın başındaki Taurus'un sesi gizlice bana ulaşıyor, etraftaki karmaşaya kıyasla neredeyse bir fısıltı.

"Bir telefon bekliyorum.

"Her iki dakikada bir cep telefonunuzu kontrol ettiğinize göre çok önemli olmalı".

"İki değil, beş. İşte tempo bu.

"Her şey mı?" Kahvesini yutuyor ve şeytandan bile daha çok şey bilen iri mavi gözleriyle beni işaret ediyor.

"Evet, sorun değil. Her zamanki değersiz kaçamaklar," diye cevap veriyorum, iphone ekranını tekrar açarak.

"Daha yazmadın mı?" diye dürtüyor. "Yine de sadece on beş saniye önce kontrol ettin."

Ona yüzümü buruşturuyorum ve cep telefonumu bir daha kullanmamak üzere kaldırmaya karar veriyorum.

Beni aramayacağı gerçeğini kabullenmeliyim. Bir şeyleri yanlış yapıyor olmalıyım. Bunu telafi etmeliyim.

Yanımdaki sandalye mermerin üzerinde sürünerek tüylerimi diken diken eden bir çizik oluşturuyor. Koç ayağa kalkıyor ve avuçlarını masaya dayıyor, derin bir nefes aldığını duyuyorum ve sonra anons ediyor: 'Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var.

Aman Tanrım! Nadir görülen bir hastalığı olmayacak. Yüzü, hayatının sona erdiğini söylemek üzere olan birinin yüzü.

"Margot hamile. Bebek benim."

Gürültü patırtı durur, ama vahyin öneminden habersiz oynamaya devam eden çocukları durmaz. Sadece David daha iyi anlamış gibi görünüyor, aslında o da yetişkinler gibi susuyor ve ağabeyinin gerçek bir sorunu olduğunu fark ediyor.

"Ya Crystal?" diye sorar Scorpio, ağzı dolu bir şekilde.

Son sözü 'Artık Kristal diye bir şey yok' oldu.

Onun uzaklaştığını duyuyoruz ve neredeyse hepimiz eşzamanlı olarak onu rahatlatmak için peşinden gitmeye hazır olduğumuzu gösteriyoruz. Taurus da aynısını yapıyor ama elini kaldırarak bizi tekrar oturmaya davet ediyor.

"Ben giderim.

Kalede patlayan bomba etkisini göstermeye başladı. Hepimiz bu haber karşısında şok olduk, özellikle de iki aşığın arasına acımasızca girmeye devam eden kadere öfkeliyiz.

Zavallı arkadaşım, dokuz yıl hapis yattıktan sonra hayatının aşkını zorlukla buluyor ve sonra ölü bir kaltak gelip hamile kalarak onu elinden alıyor.

Koç'un bu kadar umursamaz olmasını saçma buluyorum, tıpkı şimdi sırf ebeveyn olacağı için, sanki baba olmak aşık bir adam olma olasılığını dışlıyormuş gibi, her zaman sevdiği kızı kendinden uzaklaştırmak istemesinin bana daha da akıl almaz görünmesi gibi.

Oh, benim! Nolan'a çocuğu olup olmadığını hiç sormadım.

Crystal'a bile soramıyorum. Şu anda ona gizli ilişkimden bahsederek çok duyarsız davranmış olurum. Gücümü ona destek olmak için kullanmalı ve ona ilişkilerimden bahsetmemeliyim.

Seçilen adaylar tarafından acil müdahale.

Hâlâ siyah ipek sabahlıklarının içinde onları arıyorum, beklediğim gibi kahvaltı salonunun önündeki koridorda durmuş, Başak ve Akrep'le birlikte yeni duydukları haberler hakkında yorum yapıyorlar.

Sanki hepimizi üzecek kadar ciddi bir vahiy gelmiş gibi dehşetlerini paylaşarak onlara yaklaşıyorum. Yani, sorun ne olabilir ki? Çocuk doğuyor, babalık testi yapılıyor, onaylanıyor, Leclerc soyadını alıyor ve altın bir dünyada yaşıyor. Son.

Koç kesinlikle hayatının geri kalanında annesiyle yaşamak zorunda değildir.

Akrep, 'Oğlunun dağılmış bir yuvada büyümesine asla izin vermeyecektir,' diye yorum yaptı. Hemen müdahale edeceğim.

"Sen iyi yetiştin, yeni damadın neden yetişmesin?"

"Cidden, iyi büyüdüğümüzü düşünüyor musun, Chantal?" Ağzına bir sigara koyup çıkıyor, Başak ve Zöe de onu takip ediyor.

"Hı-hı, sen burada kal," diyerek kız kardeşimi hemen durduruyorum.

"Son Leclerc draması dışında bir konuda tavsiyene ihtiyacım var."

"Ne hakkında?" Stratejimden Balık'ın kuzguni saçlarını okşuyorum.

"Her zaman çok yumuşak saçların vardı..."

"Ben gidiyorum," Venüs uzaklaşmaya çalışır ama o da engellenir.

'Ve sen, burada yaşadığın ve benim etkim altında olduğun için çok daha iyi giyiniyorsun'. Samimiyim, çünkü baş döndürücü yırtmaçlı altın rengi eteğine bayıldım.

"Bana bir şey sormak zorunda mısın?" diye kollarını kavuşturuyor, şüpheyle.

"Sailor'a on puan! Zöe, yetişmelisin. Beni takip et!" Arkamı döndüğümde, duyarsızlığım ile ilgili bir şeyler mırıldandıklarını duyuyorum.

Koç'un babalığındaki dramı fark etmemekle yüzeysel davrandığımı düşünmüyorum. Aileler her zaman parçalanıyor, Favela'larda doğan çocuklar var, trajediler başka.

Crystal'a gelince, Koç'un doğmamış çocuğun hayatında tamamen var olmak istemesi halinde, onun büyük bir destekçi olacağından eminim.

Kahvaltı salonunun bitişiğindeki kabul salonuna ulaşıyoruz, büyük süslü kapının kapılarını açıyorum ve onları oturtuyorum.

İçeri girdikten sonra, kimsenin konuşmamızı gözetlememesi için odayı titizlikle kapattım.

Kale duvarları yeterince emicidir, ancak insan kulakları daha da emicidir, bu nedenle önlemler asla çok fazla olamaz.

"Oturun.

Venüs ve Zöe 18. yüzyıl sonlarına ait bir kanepede otururlar, birbirlerinin zıttıdırlar. Venüs bir melek kadar sarışındır ama kesinlikle aceleci bir ruha sahiptir. Balık burcu karanlık ve gizemli bir görünüme sahiptir, ancak içinde dünyadaki tüm sevgiyi barındırabilecek bir kalp gizler.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Genellikle Terazi burcu sırlarımın koruyucusudur, ancak şu anda müsait değil. İçimi dökmem gerektiğinde, gündelik seks konusunda çok deneyimli olduğu için Akrep'ten tavsiye alırım. Diğer durumlarda, partnerlerine acı çektirmek için acımasız fikirler bulmakta çok iyi olan Koç'a güveniyorum, ancak ani babalığı onu biraz sinirli yaptı ve artık onu sarsmak istemiyorum. Crystal'dan vazgeçmesi onu şatonun koridorlarında başı dertte bir ruh gibi dolaşan bir hayalete dönüştürdü. Fark etmemiş miydin? Fark ettim ama itiraf etmeliyim ki asil tohumunu bu kadar uzağa attığını düşünmemiştim. Her ikisinin de beni tam olarak takip etmediğini ve benim, sanki ifşaatım kendim için bile şok edici olabilirmiş gibi, konuya girmekten kaçınmak için saçmaladığımı fark ettim. "Terazi evli bir kadındır, bu yüzden boynuzlanan eşin davasını destekleyecektir. Lo

Akrep burcu hayatımın geri kalanında benimle dalga geçecek ve zaten tarif edilemez bir depresyon içinde olan Koç burcu da tüm çabasını size adaması gerektiğini unutarak benimle sadece kendisi hakkında konuşacak. Kısacası...!.

'...Biz arabanın son tekerleğiyiz,' diye bitiriyor Venüs.

"Belki de sen olacaksın, sevgili Denizci. Her zaman doğru tarafta olmayı bildiğini gösteren küçük Balık burcu olmayacağı kesin. Değil mi?" Ona 'evet de ve davalarımı destekle' anlamına gelen geniş bir gülümseme veriyorum.

Bunun yerine 'Duruma göre değişir' diye yanıtlıyor.

"Bu kadar titiz olma." Önlerinde hareket etmeye başlıyorum, sağa sola gidiyor ve dantel süslemeli harika siyah ipek sabahlığımı sallıyorum. Zöe'yi göstererek, "Beni neşelendirmek ve tüm gerekçelerimi desteklemek için buradasınız," diyorum.

"Ve ben buraya...?" Sarışın hâlâ kiminle uğraştığının farkında değildi.

"Beni dinle.

"Hiçbir şey anlamadım, Chantal."

"Ben de öyle," diye katılıyor kız kardeşim.

"Ama sonra!" diye azarladım onu. "Sana küçük bir resim çizmek için bir kara tahta getireyim mi?"

'Bu iyi bir fikir olurdu,' diye öfkeleniyor Venüs.

'Yengeç sembolünü hayal edin'.

İşaret parmağımla havada konturlar çizerek altmış dokuz rakamını çiziyorum. Ampullerinin yanmasını bekleyerek onlara bakıyorum ama öyle olmuyor. Kötülük bu kadınlara ait değil.

"Senin sembolünün bununla ne ilgisi var?"

"Zöe canım, her şeyin anahtarı bu. Ve bu harika! Ama adım adım gidelim." İkisi de bana acıyormuş gibi, sanki zihninde yarattığı tek boynuzlu at şatosunun nasıl çalıştığını anlatmaya çalışan bir çocukmuşum gibi birbirlerine bakıyorlar.

Ancak benim tek boynuzlu atım çok daha ilginç. Yakında bunun farkına varacaklar.

"Tam şu anda en iyi arkadaşım bir paçavra olacak. Hayatımdaki son olaylarla ilgili izlenimlerimi ona anlatmak istemiyorum, bu yüzden lütfen kulağım, sırdaşım ve bu yeni, keşfedilmemiş dünyada benim için rehberim olun."

"Hangi dünya?" diye sorar Venüs.

"Çiftler için olan!"

"Erkek arkadaşın var mı?" diye bağılıyor kız kardeşim.

"Ab-ssa la v-ce!", "Sesini alçalt" diye homurdanıyorum.

"Bu mümkün değil," diye takılıyor Taurus'un arkadaşı bana. "Her zaman hepsine sahip olmak varken sadece birine sahip olmaya gerek olmadığını söyledin."

"Anılarınız için çok tebrikler, Denizci."

"Bize ondan bahset!" Küçük Balık itiraflarımı duymaya hevesli, ama Duris'in penisini tartışmaya başlamak, onun hülyalı bakışları göz önüne alındığında romantik görünmeyecek, bu yüzden daha nazik olmaya çalışıyorum.

"O..." Başımı kaldırıp boşluğa bakıyorum, orada yine onun heybetli fiziksel duruşunu görüyorum. Özel dikim pantolonun içine sıkışmış sıkı poposu. Mükemmel bir yüzün üzerindeki dağınık kirli sakal, tam anlamıyla gizemli. Kahverengi, yaramaz gözler, koyu, yumuşak saçlar ve külot giymiş bir gülümseme, basit bir yüz buruşturmayla sizi yüzyıllar boyunca hatırasına zincirlemeyi başaran gülümseme.

"Yani?" diye ikisi de beni kışkırtıyor.

"O..."

O şimdiye kadar tanıdığım en şehvetli erkek. Zeki ve beni herkesten daha iyi anlayabiliyor. İçimi nasıl kazacağını, yeni derinlikleri nasıl ortaya çıkaracağını, sadece bir bakışla bile doğru noktalara nasıl dokunacağını biliyor. Ruhumun parçalarına değil, vajinamın köşelerine ulaşabilmesinden bahsediyorum.

"Bu... Nolan Duris, Crystal'ın psikoloğu."

"Bekle, bekle... Dur!", Venüs ayağa kalkıyor, bana doğru geliyor.

"Ne? Savaşmaya hazır mısın?"

"Evet."

"İşte, biliyordum. Duyalım bakalım sevgili Denizci, senin sorunun ne?"

"Sorun bende değil, sizde. Neden o?"

"Çünkü o seksi."

Ve nedenini bilmiyorum. Aniden geldi, gözümü kamaştırdı, beni kaçırdı.
Nokta.

"Bu yeterli bir cevap değil."

"Gerçekten , seni desteklememi istiyorsan daha çok çabalamalısın Chantal." Zöe kasıla kasıla yürüyen sarışının yanında yer alarak onun yanında olduğunu gösterdi.

"Ne olursa olsun bunu yapmak zorundasınız. Buradasınız çünkü kesinlikle önyargılısınız".

"Bu sefer değil. Venüs haklı. Neden?"

"Bilmiyorum. Gördüm ve hoşuma gitti. İstedim ve aldım. Vajinam hiç umursamıyor."

Kaltak ısrar ediyor: 'Crystal'ın psikoloğu beğendiğiniz için aldığınız bir Gucci kemer değildir.

'Ben daha çok Manhattan'daki bir çatı katına benzetirdim ama neyse'.

"O evli". İşte şimdi Balık o çirkin kelimeyi söylüyor, sanki benim her gece fısıldadığım yüz binler yetmiyormuş gibi.

"Ne biliyorsun ki?"

"Herkes biliyor. Son zamanlarda gazeteleri okuyoruz".

'O ve Crystal'ın hiçbir zaman bir ilişkisi olmadı'.

'Eminiz, mesele bu değil, ama...!'

"Ama ne, Zöe?"

"Onun bir karısı var". Venüs onu sırrıma dahil ettiğim için beni pişman etmeye başladı.

"Ne olmuş yani?"

"Eğer basın bunu öğrenirse, bir aile yıkıcısı olarak kategorize edilirsiniz ve magazin basınının Nolan ve Crystal hakkında uydurduğu hikayenin kamuoyu nezdinde bir dayanağı olur. Yasak aşklar asla iyi bir şeye yol açmaz".

"On dört yaşındayken Taurus Leclerc tarafından parmakları vajinasına sokulan kadın söylüyor bunu".

"Ne?" diye haykırır Balık.

"Sen bir kaltaksın, Chantal!"

"Kendi tarafımda olsaydım, bu şekilde davranmazdım".

"Başkaları adına karar veremezsiniz. Eğer burada bulunuyorsak bunun nedeni bizim fikrimizi almak istemenizdir, değil mi?"

"Kesinlikle, ama şimdiden pişman oldum."

"Dolayısıyla, birinden destek istediğinizde, hoşunuza gitmeyecek cevaplar da alabileceğinizi hesaba katmanız gerekir.

"Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun, Denizci? Arkadaşım olduğumu sanıyordum."

Cevap vermiyor, sadece başını sallıyor ve yardım için kız kardeşime bakıyor.

'Venüs sizi önemsiyor, muhtemelen size şunu söylemek istiyor, sırf kendisi de orada olduğu için bir tür... şey olmanız gerekmiyor'.

"Gölge", diğerini tamamlar.

"Sen Taurus'un gölgesi değilsin. Kardeşim sana tapıyor."

"Ama bunu saklıyor," diye ekler Balık. "Bana bir ilişkiden istediğinin bu olduğunu söyleme!".

Sözlerini tartmak için bir an duraksıyorum. Haklılar, bunu biliyorum ve mantıklı yanımları destekliyor, ancak korumam gereken bir itibarım var, tıpkı gerçeklerden uzak durmaya çalışmamın ve hikayeyi olduğu gibi yaşamamın ruhsal durumum için iyi olması gibi: hiçbir şey. Nolan ve benim bir geleceğimiz yok, beklentilerimiz yok, birbirimize bağlanmayı hayal etmek zorunda kalmadan günü gününe yaşıyoruz.

Ve ben bununla iyiyim.

"Sadece onu yatağa götürmek istiyorum, karısı umurumda değil, ben...".

"Yalan söylüyorsun," diye sözümü kesiyor Venüs.

"Hayır, istemiyorum... Agrrrr!"

Artık her şey yolundaymış gibi davranmak için çaba gösteremeyen yüzümü saklamak için arkamı dönmek zorunda kalıyorum.

Zöe yeniden önümde beliriyor, yanaklarımı okşuyor.

"Bu iş daha fazla uzamadan, Chantal, durmalısın."

"Peki çok ileri gittiğinizi ne zaman fark ediyorsunuz?"

"Kendini kötü hissetmeye başladığında," diye duyuyorum arkamdan.

"Bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Yani, o unutulmaz ön sevişmeden sonra, karısı onu telefonla aramaya başlar başlamaz değiştiğini görmekten kesinlikle memnun olmadım ama bunu büyütmiyorum. Belki de ne kadar çok şeye sahip olduğunu hissetmek daha kötüydü... O...". Sarışın da önümde beliriyor.

"Pişman mı?"

"Evet.

Ve kendimi kirli hissettiğim korkunç bir andı.

"Bu seni hasta mı etti?"

"Evet.

İkisi de birbirlerine bilerek bakıyorlar, sessizlik içinde bana söyleyip söylememe konusunda anlaşıyorlarmış gibi.

Sonunda, en pervasız olan Venüs'tür. "Sınırı çoktan aştın.

Ciddi olduğunu mu söylüyorsun? Bu konuyu Crystal ile konuşmalı mıyım? Belki onu daha iyi tanıyan Crystal bana gerçek bir tövbe yakalayıp yakalamadığımı söyleyebilir."

"Chantal," Sailor elimi tutuyor ve ben onu reddetmiyorum, "seninle onun karısı arasında bir seçim yapmamı isteyeceğin zaman gelecek."

"Onu asla terk etmeyeceğini söyledi".

Zöe bana "Ondan ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seks".

"Ya bir gün daha fazlasını istersem?"

"Böyle bir şey hiç olmadı, neden olsun ki?"

"Bizi bir adam hakkında konuşmak için çağırdığınız bile olmadı".

Kahretsin!

Kız kardeşim haklı. Ne erkek cinsiyeti ile ilgili deneyimlerim konusunda kendimle yüzleşme ihtiyacı duydum ne de bir ilişkiyi nasıl sürdüreceğim konusunda herhangi bir şüphe duydum, çünkü hiçbir zaman bir buluşmanın ötesine geçmedi.

"Sizce aşık oluyor muyum?"

"Bunu bilemeyiz, kardeşim."

"Elbette," diye ekliyor Venüs, "sana güzel bir şey bıraktı, o kadar çok şey bıraktı ki içine işledi Chantal. Sen insansın, bu iyiye işaret.

Gülümsüyorum ama kafa karışıklığı, daha önce hiç hissetmediğim güvensizlikle birlikte yeniden ortaya çıkıyor.

"Belki de beni vazgeçecek kadar sevmiyordur."

'Ya da belki de daha çok erken'.

"Yakında mı? Sen neden bahsediyorsun, Denizci?! Onu ne pahasına olursa olsun istediğimi anlamam için bir saniye, gözlerinin içine bakmam yetti. Ve biliyorum, çünkü bunu hissediyorum, onun için de böyleydi."

"Kötü bir durumdasın, kardeşim.

"O kadar kötü mü?"

İkisi de cevap vermedi ama yüzlerindeki ifadeden bana hiç uygun olmayan duygusal bir tuzağa düştüğümü söyleyebilirim.

"Onun beni seçmesini sağlamalıyım."

"Sana tavsiye ettiğimiz şey bu değil," diye konuşuyor Zöe, ama ben onu duymazdan geliyorum.

"Onu fethetmeliyim," diyerek boşlukta bir noktaya bakıyorum ve nasıl hareket edeceğimi bulmaya başlıyorum.

"Sana bunu yapmanı biz söylemedik," dediğini duyuyorum diğerinin.

'Büyük bir şey yapmalıyım, bariz bir şey, tam Chantal tarzında'.

"Ay kiralık değildir". Balık burcu Venüs'ün şakasına güler, ben ise bunun uygulanabilir bir şey olup olmadığına karar veririm.

"Şimdilik dikkat çekmeyeceğim," diye karar verdim. "Oradayım, oradayım, oradayım... Ona bir hediye vereceğim!".

İkisini de geçip hedefime doğru ilerliyorum.

"Ne hediyesi? Nereye gidiyorsun? Chantal!" İçlerinden biri bana sesleniyor, ama seslerine aldırmıyorum, artık kararımı vermiştim.

"Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz, sizi seviyorum," diye bağırıyorum onlara arkamı dönerek, doğru şeyi yaptığımı ikna olmuş bir şekilde.

İstediğimi rekor sürede almak için sadece bir telefon görüşmesi yapmam yeterli oldu. Asistanlarım sayesinde sürprizimin belgelenmesi için ön işlemleri de tamamladım, gerisini daha sonra Nolan ile yapacağım.

Çok heyecanlıyım!

Cadeau'sunu gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Şoför beni doktorumun ofisinin bulunduğu binanın önünde indiriyor. Anlaştığımız gibi, tam zamanında, hediyem bitişik sokağa teslim ediliyor. Güzel beyaz bir fiyonkla sarılmış. Onsuz yapamayacağım bir stil dokunuşu.

Kaldırımında duruyorum, kendimi bir mağaza vitrininde yansıtıyorum. Bu vesileyle, yeşilin tüm tonlarını çağrıştıran tropikal desenli bir elbise seçtim; Versace vintage koleksiyonuna ait, gömme gardırobumu ve şimdi de beni tüm ihtişamımla zenginleştiren bir mücevher.

El çantamdan iphone'umu çıkardım ve sürpriz telefon görüşmesini yapmaya hazırlandım.

"Dr. Duris'in ofisi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Alo, Georgina?"

"Merhaba Bayan Leclerc, ben *Georgette*, devam edin."

"Doktor müsait mi?"

"Şu anda bir hastayla meşgul.

"Kadın mı?"

"Aslında bir hasta dedim. Ne istiyorsunuz?"

"Bu dengesiz kız kaç yaşında?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Doktorla seans yapan çılgın piliç hakkında".

"Dr. Duris'in tüm hastaları bir tür delilikten etkilenmiyor, Bayan Leclerc".

"Bunu duyduğuma sevindim ama daha ileri gidelim... Ne zaman özgür olacaksınız?"

"Yarım saat içinde.

"İşi biter bitmez, onu sokakta bekleyeceğimi söyleyin."

.
Teşekkür ederim.

Uuuh! Sevincimin tadını çıkarmak için hala zamanım var. Beklerken, caddenin karşısındaki kafeden içecek bir şeyler alacağım.

16

Nolan

Bir yıldan biraz daha önce.

Bu bitmek bilmeyen günün son hastasına kapıya kadar eşlik ediyorum. Georgette kapıyı kapatıp mor reçeteli gözlükleriyle dışarı bakarken kendimi çalışma odama kilitleyecek zamanım olmuyor.

"Üzgünüm doktor, gitmeden önce Bayan Leclerc'in sizi aşağıda sokakta beklediğini söylemek istedim. Nedenini sormayın, aklında ne var hiçbir fikrim yok. Eğer dışarıda bir tedavi planlıyorsanız bana söylemeliydiniz, ben de bunu düzgün bir şekilde ayarlamaya çalışırdım."

Şaşırdım ama belki de Chantal olduğu için çok şaşırmadım, sekreterimi ofisimin önünden takip ettim.

"Buranın dışında herhangi bir seans planlamadık. Neyse, sen eve git, ben kapatırım."

Kapanış saatinden hemen önce kovulduğu için minnettar olan kız, bekleme odasındaki eşyalarını toplamaya hazırlanır ve aceleyle asansörde kaybolur.

Cüzdanımı, cep telefonumu ve araba anahtarlarımı alıp garip bir sabırsızlık duygusuyla yerden ayrılıyorum.

Chantal'la tanıştığımndan beri kendimi en az on beş yıl geriye gitmiş gibi hissediyorum. İlk buluşmaların beklentisini, coşkusunu, birbirimizi keşfetme ve deneme arzusunu hissedebiliyorum, sanki şimdiye kadar yaptıklarımız hiç olmamış ve her küçük karşılaşma bir başlangıç sayılabilirmiş gibi.

Sokağa varıyorum, kaldırımda duruyorum ve sağa sola bakıyorum. Ondandır iz yok.

Cep telefonunu aramak üzereydim ki ona özel numaramı hiç vermediğimi fark ettim. Birbirimizi son gördüğümüzden beri ortalıkta hiç görünmediğimi hatırlayarak vazgeçtim. Ona söylemiştim.

Onunla iletişime geçecektim, ki bu olmadı ve şimdi bunu yapmak beni tutarsız hissettiriyor, çünkü kendi içimde seçimimi çoktan yaptım.

Eve gelip karımla aynı yatakta uyumak, Chantal'ın kokusu hâlâ burnumun ucundayken, teni parmaklarıma yapışmışken, sıcaklığı sönmesi imkânsız bir alev gibi iimdeyken dayanılmazdı.

Günden güne, düşünceden düşünceye öğütürken, o mumu tüketmemeye ve onu yanmadan, balmumuna dokunmadan bırakmaya karar verdim. Hayatımın geri kalanında hatırlayacağım bir anı olarak bozulmadan.

Onu iki şeritli anayolda görüyorum, sanki hiç fark edilmeyecekmiş gibi dikkat çekmek için çırpınıyor.

Yanından vızıldayarak bir araba, havada asılı duran elbisesinin uzun eteğini ve kumaşın yeşiline karşı öne çıkan kıızıl saçlarını yerinden oynatıyor.

Saçlarının altında, bir omzu boyunca bir eşarp gibi sarkan, saç bandı gibi bir kafa bandı var. Dudakları saf, tatlı ve... *sabırlı* bir gülümsemeye dönüşmüş.

Bana söylediği gibi bekledi. Kendine özgü küstahlığıyla hayatıma girmeden ve bana aynı zamanda olgun ve anlayışlı bir kadın olduğunu göstererek kenara çekildi, bana ihtiyacım olan alanı verdi.

Gömmeye alıştığım yanımla için, bunu görmek her türlü uzaklaşma çabasına meydan okuyor.

Bu yüzden, yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, şeridi geçip ona doğru gidiyorum.

"Merhaba." Aynı zamanda, yasak hayaliyle yüzleşen küçük bir kız gibi utanıyor.

"Merhaba." Ben de öyleyim, lanet olsun!

Tereddüt ediyor, sanki beni daha gizli bir şekilde selamlamak istiyormuş gibi bana doğru bir adım atmakta tereddüt ediyor.

Hoş olmayan durumlardan kaçınmak için onu kuşatıyorum, herhangi bir temasa sınır koyuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Beni bir daha hiç aramadın." Kaldırımında yürümeye başlıyoruz ve açık havada olmamıza rağmen kendimi onun kokusuyla mest olmuş hissediyorum, bütün hafta bana eşlik eden aynı kokuyla.

"Birbirimizi yarın görecektik. Seni aramama gerek yoktu."

'Evet, ama en azından bana yazarsın diye düşünmüştüm'.

"Meşguldüm, özür dilerim".

"Artık özgür müsün?"

"Stüdyoyu kapattım.

"Vay, vay, vay," diye mırıldanarak yolumu kesiyor ve geriye doğru ilerlemeye başlıyor. Ona doğru yürüyorum, birbirimizi bir daha görmememizin daha iyi olduğunu, aramızda geçenlerin karşılığını aldığını, yani beni mahvettiğini söyleyemiyorum. Ama aynı zamanda ona harika olduğunu, bunaltıcı bir günde temiz bir nefes olduğunu da söyleyemiyorum. "Senin için sakladığım küçük bir şey var, beni takip et."

"Nereye gidiyoruz?"

"Hediye görmek için," diyor arkamdan.

"Bana hediye mi verdin?"

"Evet.

"Bekle!" Onu bileğinden tutup çeviriyorum. "Neden?"

'Canım yapmak istedi. Ben böyleyim,' diyerek omuz silkiyor ama konuşurken gözlerimin içine bakmıyor.

'Yalan söylüyorsun'.

"Cidden, içimden gelerek yaptım, gerçekten! Gel hadi." Elimden tutuyor ve düşünmem gereken tek şey stüdyomun çevresinde olduğumuz, insanların beni tanıdığı, birilerinin yanlış anlayabileceği - gerçeklerin tam olarak ne olduğunu tahmin ederek - ve basit bir dokunuşla şu anda yaptığı gibi tenimde karıncalanmasını engellemem gerektiği.

Chantal her yere ulaşıyor, parmaklarımdan başlıyor, kollarıma ulaşıyor ve yükseliyor, bir toksin gibi yayılıyor, ta ki beynimi karmaşayla doldurana kadar.

Ve şu anda olduğum kişiden derin bir nefret duyuyorum, çünkü kendimi bu duygudan da mahrum bırakmaya niyetim yok.

Birden durduk ve tekrar önümde durdu.

Diğer elimi de tutuyor ve bir bakışıyla beni içine alıyor.

Ve göz göze geldiğimizde, jestinde alışılmadık bir şey olduğunu hissedebilsem de, derinlerde ona ait olan, onun bir parçası olan, herkese göstermediği ama şimdi, tam şu anda bana açıkladığı bir şeyi okuyabiliyorum.

Tutuşunu bırakır ve arkasını işaret ederek uzaklaşır.

"*Dadan!* İşte yeni bisikletin.

"Aman Tanrım. Karnıma yumruk atsaydı, daha az zarar verirdi. Yüzüme tükürseydi, kendimi daha az aşağılanmış hissederdim. Ve eğer beni bir daha asla görmek istemediğini söyleseydi, sonunda beni özgür bırakmış olurdu.

"Güzel, ha?"

'Sen aklını kaçırmışsın'.

". Al, deneyelim." Anahtarları yüzüme doğru sallıyor ve ben de sinirli bir hareketle elini uzaklaştırıyorum.

"Bu çok fazla. Bu sefer sen... sen...", nefesim kesildi, "Çok ileri gittin. Yaptığın şeyi tarif edecek kelime yok."

"Ben ne yaptım?" Bunun ne anlama geldiğini, zihninin kıvrımlarında kısa da olsa bir tur attığımda ne anladığımı fark etmiyor.

"Böyle bir hediye kabul edemem.

"Neden?" Keyfini kaçırdığım ve büyük olasılıkla kendi kendine yaptığı bir sürprizi mahvettiğim için üzgünüm ama ona bazı ipuçları vermek, neyin doğru neyin hoş görülemez olduğu konusunda onu ikna etmek en azından yapabileceğim şey gibi görünüyor.

"Çünkü bu aşırı, Chantal".

"Aşırı mı? Bu sadece bir motosiklet.

"Ne halt ediyorsun sen, ha?" Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum, çünkü başka türlü onu buradan çıkarmak ve ona gelince en çok hangi hediyeleri sevdiğimi anlamasını sağlamak için ellerimi onun üzerine koyuyorum.

"Bu sadece geçen sefer iyi olduğumu göstermek ve..." için bir hediye.

"Beni satın almak için.

"Hayır, niyetim bu değil."

"Yine yalan söylüyorsun. O da bunu çok iyi biliyor, benden başka her yere bakıyor.

Pekâlâ. Siktir et. Sana karşı dürüst olacağım. Dilediğin gibi, acımasızca açık sözlü." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bir açıklama bekliyorum. "Senden bir daha haber alamadım."

"Yani, sana daha bağlı hissedebilmem için bana bir motosiklet alıyorsun, öyle mi?"

"Hayır, pek sayılmaz, ama..."

"İğrenç!" Beni gerçekten manipüle etmeye çalıştığını onaylarken ona bakmamaya çalışarak başımla reddediyorum.

"İğrenç, hatta? Sence de biraz abartmıyor musun?"

"Beni de partilerde kiraladığınız dolandırıcılardan biri mi sandınız?"

"Bunlar kesinlikle daha pahalı.

"Siktir git, Chantal." Ona sırtımı dönüp uzaklaşıyorum, onu orada bırakmaya, biz ölümlüler için anlaşılmaz olan evreninde yaşamaya kararlıyım. Parayla insanları ve yozlaşmış ilişkileri satın aldığınız bir dünya.

Çünkü yapmaya çalıştığı şey bu. O kadar açık ki korkutucu.

Beni kendisini seçmeye zorlamak için gücünü kullanmaya çalışıyor. Bu yapabileceği en kötü şey.

"Nolan, bekle!"

Durmuyorum, adımlarımı uzatıyorum, arabamın anahtarını almak için elimi cebime atıyorum.

"Neden bana bir motosiklet aldın?", kısa kesiyorum, arkamı dönüp son bir kez ona bakıyorum. "Doğruyu söyle."

Gözleri parlak ve şeffaf bir patinayla örtülü. Benim yüzümden bir damla gözyaşı dökcek olsa, bir odaya kapandığımda ellerimi yer ve aynada kendime bakarak şu anki halimden iki kat daha fazla kendimden nefret ederdim. Çünkü bir değil, iki kadını mahvettiğimi bilirdim. Karımı ve onu.

"Sadece sana bir hediye vermek istedim. Bu tür ilişkilere alışık olmadığım için aklıma gelen ilk şeyi aldım. Eğer bu çok fazlaysa özür dilerim, düşündüğün gibi seni kırmak ya da satın almak istemedim. Sadece senin aksine bu günlerde seni çok düşündüğümü anlamamı istedim'. Ve ilk gözyaşı hızla, berrak bir şekilde düşüyor, içimde taşıdığım bir yaraya saplanıyor ve onu yakıyor. "Dikkatini çekmek ve seni mutlu etmek için bir şeyler yapmak istedim."

"Mutlu musun? Maddi şeyler umurumda değil. Ben senin gibi değilim."

"Haksızlık etmeye başlıyorsun.

"Her neyse, seninle iletişime geçmemiş olmam aklımda olmadığın anlamına gelmiyor. Son olarak, kendini istediğin kadar haklı çıkarabilirsin, ama gerçek şu ki, bu beni kendi tarafına çekmek için iyi ve güzel bir girişim, sanki cüzdanı dolup taşan kadını arayan bir pislikmişim gibi. Kime ve neye alışkın bilmiyorum Chantal ama ben senin bu haline asla alışmayacağım. Evine geri dön."

"Hayır, bekle!" diye tekrar önümü kesiyor, bu sefer yolumu kapatıyor. "Bir saniye konuşalım."

Artık çok geç.

Bana bakarken bunu gözlerinde görebiliyorum. İlişkimizi kabullenme eşiğinin çok ötesine taşındık ve Lise ya da Chantal'ı kötü hissettirmeden söyleyebileceğim ya da yapabileceğim başka bir şey yok.

"On saniyen var, sonra gidiyorum."

"Beni arayacağını söylemiştin. Günlerce hiç çalmayan cep telefonuna baktım."

"Kendinize neden yapmadığımı sorun".

"Kendime sordum ve..."

"Ve bana bir motosiklet alarak fikrimi değiştireceğimi ve bir dahaki sefere seni tekrar arayacağımı düşündün, çünkü sen zenginsin, beceriklisin ve iyi hediyeler veriyorsun, değil mi?"

'Bir hata yaptım, özür dilerim'.

"Evet, her şeyi yanlış anladın!"

"Sadece seni kazanmak istedim. Niyetim buydu. Seni şaşırtmak ve muhtemelen hiç kimsenin senin için yapmadığı bir şey yapmak istedim."

"Şimdiye kadar kimsenin benim için yapmadığı pek çok şeyi yaptın, Chantal".

"Kızgın mısın?"

"O bisikleti geri ver. Onu istemiyorum."

İkinci gözyaşı daha yavaşça aşağı kayıyor, benim için ölümcül, çünkü bu sefer sadece zaten açık olan bir yarayı yakmakla kalmıyor, üstüne daha fazla kazıyor. Onu itiyorum, sayısız kez sorumluluğumdan kaçmaya çalışıyorum. Çünkü artık geri dönüşün olmaması sadece benim hatam.

"Nolan!" diye arkamdan bağırıyor.

"Gidip Crystal'ı görmelisin. O iyi değil. Bir arkadaşına ihtiyacı var," diyerek yoluma devam ediyorum.

"Bekle..."

Arabamın anahtarındaki düğmeye basıp aceleyle içeri giriyorum ve camımın kenarında belirip beni camı indirmeye davet eden bir yumruk attığını görüyorum.

Bir an için gözlerimi kısıyorum.

Motoru çalıştırdım, vites taktım ve onu orada, kaldırımın üzerinde bıraktım, tıpkı eşlerini aldatan ve istedikleri kadınla seviştikten sonra sonunda hep eve dönen o şerefsizlerin yaptığı gibi.

Kendimden iğreniyorum.

Bugün.

Birkaç yıldır görev yaptığım kadın cezaevinin koridorlarında hızlı adımlarla yürüyorum. Bir süre sonra alışkanlık haline gelse de, hücrelerinden dışarı bakan mahkumların yorumları beni her zaman şaşırtıyor ve içimde bir pislik hissi bırakıyor.

Yaşam alanlarından geçerken onları görmezden geliyorum, sanki bir serapmışım, rutinlerini bozan bir hayalmişim gibi.

"Dün gece rüyamda sizi gördüm doktor," diye bağıyor Damienne. "Onu ısırp koparıyordunuz!" Ve hepsi koro halinde kıs kıs güler.

Onunla yaptığım en ünlü seanslardan birinde, gardiyanlar müdahale etmek ve onu üzerimden almak zorunda kaldı. Onu durduramadığımdan değil, o çok zayıftı ama hapisanede, söz konusu kadın mahkumlar olduğunda, haklı olduğunuzu kanıtlayacak şahitlerinizin olması iyidir. Crystal ile olan geçmişimden sonra kadın mahkumlara yaklaşımım değişti, algıladıklarının aksine mesafe yoğunlaştı.

Uzun bir süre boyunca birçok kişi *Kristal Katil* ile benim psikanaliz seans odasında bir ilişki yaşadığımıza inandı. Ve denediler, hem de nasıl denediler.

"Yarın görüşürüz," diyerek gözümü sıkıyor Oriane ve ardından dudaklarını yalıyor.

Ben de onun hücresinin önünden geçiyorum ve görüşmelere başlayacağım odaya gitmek için dönüyorum. Yarı açık odalardan oluşan bir kavşaktan daha geçiyorum ve Flavienne'in külotunun içindeki ellerini kaçırmıyorum bile. Nemfomanisi gittikçe kötüleşiyor, öyle ki hücre arkadaşı naklini talep etti.

"Bize karşı hiç sertleşmiyor musun? Bize bir şeyler göster" şeklinde yorumlar devam ediyor.

Seslerini bastırmaya çalışıyorum ve vurdumduymazlığımla yolculuğuma devam ediyorum. Başarıyorum ve hedefime ulaşıyorum, ancak salona girdiğimde şaşkınlıkla donup kalıyorum.

Chantal'ın annesi Claudie Rolland, ağzından çıkan duman bulutuyla örtülü bir şekilde, benim oturmam gereken koltuğun karşısındaki sandalyede zarif bir şekilde oturuyor.

Onu burada gördüğüme şaşırdım, çünkü hizmetimi kullanmayı her zaman reddetmiştir.

Etkilenmemiş gibi yapıyorum ve masanın etrafında dolaşıp oturuyorum.

Ona çok az dikkat ediyorum, gözle görülür şekilde sıkıntılı yüz hatları üzerinde durmaktan kaçınıyorum. Hapis cezasının ilk dönemlerinde çekiciliğini ve güzelliğini korudu, aylar geçtikçe hapis cezası onu değiştirdi; bu, bedenini de etkileyecek kadar derin bir içsel çalkantının açık bir işaretiydi.

"Yardımlımı genellikle reddettiğiniz için sizi görmeyi beklemiyordum Bayan Rolland."

Görüşme ajandasını açtım ve aslında onun programda olduğunu fark ettim.

Son olaylar beni rahat bırakmadı ve onun adı unutulup gitti.

Kenarlarında zamanın izleri görülebilen makyajlı gözlerine bakıyorum. Belli belirsiz Chantal'a benziyor ve bu beni daha rahatlatıyor; onun varlığında, ateş püsküren kızıl saçlıyı düşünmeden ne kadar direnebilirdim bilmiyorum.

"Siz akıllı bir adamsınız doktor, burada bulunmamın tek sebebinin oğlum Aries hakkında haber almak olduğunu çok iyi biliyorsunuz." Sinsi bakışlarıyla beni işaret ederek dumanını bana doğru üflüyor.

Ancak bu yönüyle bana kızını hatırlatıyor.

"Size herhangi bir bilgi vermeme izin yok". Psişik resmiyle ilgili sayfayı açıyorum ve zaman içinde not ettiğim kelimeler bana kiminle uğraştığımı hatırlatıyor: *narsisistik kişilik bozukluğu*.

"Hadi ama Dr. Duris, ben zor durumdaki bir anneyim. Günün yirmi dört saati kilit altında, çocuklarımdan haber alamadan burada oturuyorum ve hapishane psikiyatristimin o küçük kaltağın sağdıcı olacağını öğrendiğimde bunu sormam mı gerekiyor?"

Ona attığım bakış istediğim etkiyi yaratıyor, yani kadın gözle görülür bir şekilde başını eğiyor.

'Eğer bilgi toplamak niyetindeyseniz, Crystal'a saygılarınızı sunarak başlayabilirsiniz'.

"Onu neredeyse psikolojik olarak sizin yetiştirdiğinizi biliyorum..."

"Yalnız büyüdü," diye sözünü kesiyorum.

"Ben öyle demezdim. Her zaman yeğenim Taurus'un korumasından yararlandım. Sadece onun gibi kadınların sahip olduğu doğuştan gelen bir yetenek olan kurnazlığı sayesinde kendine bir kariyer yapmayı başardı. Çocukluğundan beri kızımı hedef almış, onun gözüne girmeyi başarmıştı ama Koç'un dikkatini çekince hayatının anlaşmasını yaptı."

"Tıpkı kız kardeşinin ortağının ilgisini çekmeyi başardığı zamanki gibi".

"Görüyorum ki hikayemi biliyorsun."

"Leclerc hanedanı etrafında dönen dedikoduları herkes bilir.

"Asla yeterince bilemeyeceksin".

"Eminim, ama neyse, umurumda değil. Hadi rutinimize devam edelim.

"Ne söylememi istiyorsun? Eğer cinayet içgüdülerim varsa? İntihar etmeyi düşünüp düşünmediğimi mi? Ben öyle bir kadın değilim, kendimi incitmeyecek kadar çok seviyorum."

'Aslında bunu başkalarına yapmayı tercih ediyor'.

"Ne demek istiyorsun?" Kendimi onunla özel olarak konuşurken bulduğum nadirdir, bu yüzden dilimi tutamadan ona uzun zaman önce söylemek istediğim şeyi söyledim.

"Örneğin, bir kişinin kızına çok yerse çirkin ve şişman olacağını söylemesi, onu başkalarına rahatsızlık vermeye eğilimli bir kişi haline getirir".

"Chantal sana benden bahsetti mi?" Sanki bundan gurur duyuyormuş gibi soruyor.

"Aslında bana kendinden bahsetti. O kadar önem vermiyor, dikkatini sadece kendine odaklamayı tercih ediyor. Bunu bilmeli."

'Bugün profesyonelce davranmıyorsun'.

'Uygun görürseniz bana resmi bir kınama cezası verin'. Dosyayı kapatıyorum ve sandalyemde rahatlıyorum, onu psikanaliz ediyormuş gibi yapmayı bırakıyorum, çünkü o bunun için değil, sadece amaçlarına ulaşmak için burada.

"Çocuklarım nasıl?"

'Kesinlikle iyi'.

"Benden kesinlikle çok uzakta mı? Ekleme istediğin bu muydu?"

"Ben öyle bir şey demedim.

"Ama sen öyle düşünmüştün."

"Bana oldukça sezgisel geliyor, çünkü onları yetiştiren adamı neredeyse öldürdüğü için burada."

"Taurus Leclerc'i tanımıyorsun. Yeğenim karşınızdaki kadından daha çürümüştür."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum ama sizinle çelişmeyeceğim."

"Bana Chantal'dan bahset".

"Benimle değil..."

"Konuş benimle. Hakkında. Benim. Kızım hakkında."

Neden bana Koç ya da Akrep burcu hakkında bilgi sızdırmaya çalıştığında değil de Chantal hakkında soru sorduğunda ona cevap verdiğimi bilmiyorum ama kronik bir manipülatörle karşı karşıya olduğumu çok iyi bilmeme rağmen bana Chantal hakkında soru sorduğunda elimde olmadan ondan bahsediyorum.

"Eğer bilmek istediğiniz buysa, onun yokluğundan etkilenmeyen inanılmaz bir kız. Kocaman bir kalbi var ve verebileceği sevginin farkında değil. O, başkalarını zenginleştirme yeteneğine sahip özel bir yaratık. Küçük kız kardeşleri için bir rehber ve ağabeyleri için bir kahkaha kaynağıdır. Yaratıcı, zeki, parlak ve kızının olmadığı her şeydir, çünkü kızının her yönünün tam tersidir, bu yüzden kızının kim olduğunu asla gerçekten görememiş ve onu kendisine benzeyen bir şeye dönüştürmeye çalışmıştır.

Chantal'ın niteliklerini överken aşırı tutkulu davranmış olmalıyım, çünkü Madam Rolland sözlerimden çok etkilenmiş görünüyor.

Boğazındaki bir düğümden kurtulmaya çalışıyormuş gibi öksürüyor. Sigarasını kül tablasında söndürüyor ve yine bana bakıyor, vurdumduymaz bakışlarımın ötesine bakıyor.

"Bunun olacağını hiç düşünmemiştim".

"Ne?"

"Birileri kızımın insanlara gösterdiklerinin ötesine bakabilir".

Sandalyemde irkilerek konuşmayı benim için daha uygun bir yola geri döndürmeye çalışıyorum.

"İnsanları anlamak işimin bir parçası".

"Bir gün kızım onun için ne yaptığımı anladığında bana teşekkür edecek".

Babası olan erkek kardeşini neredeyse öldürdüğü düşünüldüğünde, kim bilir neye atıfta bulunuyor.

"Herhangi bir deneyimden ve herhangi bir kişiden, olumsuz, sadece düşerek ve geri düşerek dersler öğrenilir.

asimile edilebilir. Chantal için o, en şiddetli düşüşlerden birine eşdeğerdir, ancak aradaki fark, ayağa kalkması için ona elini uzatan kişiyi asla temsil etmeyeceğidir".

"Onun hayatındaki varlığını onaylıyorum," diye karşılık veriyor, sözlerimin anlamını tam olarak ya da belki de hiç anlamadan.

Tam olarak anlayamıyorum. Size anlattıkları vicdanınızı sorgulamanıza mı neden oluyor yoksa vicdanınız size kayıtsız mı kalıyor bilmiyorum.

"Ben onun hayatında yokum.

"Öyle görünmüyor. Onu yeterince iyi tanıyor gibisin."

"Onu kendi dışında kimse tanımıyor".

Bana doğru eğiliyor ve beyaz bir kaşkorse içine sıkıştırılmış silikonlu göğüslerini masaya çarpıyor. "Belki, sen, evet." Geri çekilip sandalyeden kalkıyor, gömleğini kaldırıp bir zarf çıkarıyor. "Aries'e en iyi dileklerimi ilet ve bunu ona ver."

Oğlumun adının ön planda olduğu mektubu elime alıyorum ve şimdiden onu parçalara ayıracağı anı hayal ediyorum.

"Size ulaştırmaya çalışacağım, ancak okuyacağınızı garanti etmiyorum."

"Sadece bir mektup. Acıtmayacak. Yazarken beni incittiği kadar değil. Belki bir dahaki sefere Chantal ve Scorpio için de bir tane hazırlarım. Keşke onları duruşmada görebilseydim."

"Peki, seansın bitti mi?"

"Size ihtiyacım yok, doktor."

"Böyle bir inancın yüksek sesle itiraf edildiği anda, biriyle konuşmak için gerçek ihtiyaç ortaya çıkar".

"Senden hoşlanıyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum." Çıkış kapısına yöneliyor ve iki kez vuruyor. Memurlar onu götürüyor ve ben oturup Chantal'ın bugün ne hissettiğini merak ediyorum, yakında tekrar görüşeceğimizi biliyorum.

Bir yanım ona bir kez daha yakından bakabilmek için sabırsızlanıyor, diğer yanım ise onun duygularından, ama daha da çok kendi duygularından korkuyor.

Geçtiğimiz yıl içinde değişmeyen bir şey varsa, o da ona olan arzumdur.

Gündüzleri. Geceleri. Her zaman.

Cancer

Bugün.

İki parmağımı ağzıma sokuyorum, boğazımda asılı duran uvulaya değene kadar sonuna kadar itiyorum. Tıkaç şiddetle geliyor ama istenen etkiyi yaratmıyor. Yemeği tuvalete geri koyana kadar bu hareketi birkaç kez tekrarlıyorum. Hemen Ariel'in pençelerini hissediyorum, ne zaman kendi isteğimle kussam beni kurtarmaya koşuyor, en azından manevi olarak destek olmak için yanımda duruyor.

Ben yere oturup sırtımı fayanslara yaslıyorum, o da aynı şeyi yanımda yapıyor ve küçük yüzünü uyluğuma yerleştiriyor.

"Benim için sır saklayacak mısın?" Açıkça cevap vermez, ancak birkaç kez daha yaptığı gibi okşanmasına izin verir.

İçimi çekiyorum, terli yüzümü bir bezle siliyorum ve süper lüks banyomda yere oturuyorum, hayatımın altınlarıyla çevrili, bir yandan da içimdeki endişeleri sifonu çekerek yok etmeyi umarak silmeye çalışıyorum.

Yıllardır şeytanlarımı tuvalete atıp üzerlerine sifonu çekerek kovmaya çalıştım ama bu hiçbir zaman istediğim gibi olmadı. Hepsi geri dönüp mideme yerleşiyor, tıpkı bana soluk aldırmayan kızgın kelebekler gibi.

Çocukken, annem bana kasıtlı olarak, sahip olduğumdan daha küçük bedenlerde aldığı kıyafetlere sığamayacağımı söylerdi. Onun önünde yemek yemekten kaçınırdım, ama elimden geldiğince, o kontrol edilemeyen titremeleri yatıştırmak için her şeyi tıkınırdım. Büyüdükçe parmaklarımı ağzıma sokmayı bıraktım, ancak bu hareketi her zaman güçlü bir fiziksel rahatsızlıkla, belki de bir cezayla ilişkilendirdim, sanki kendime zarar vermek ve her şeyi bir kenara atmak kendim için her zaman hissettiğim yetersizlik duygusunu yatıştırabilirmiş gibi.

Gerisini zaman içinde hayat, ailem ve sırları, Crystal'ın kaybı ve ardından Nolan'ın gelişi halletti. O kadar ani, o kadar zor, o kadar geçiciydi ki neredeyse bir serap olarak kabul ediliyordu. Varolmayan. Tutarsız. Akılda kalıcı hiçbir şey yok.

Ariel sanki bana acımak istiyormuş gibi yumuşak bir ses çıkarıyor. Kendim için yarattığım tuzağa tekrar düştüğümü fark ettiğimde kürkünün yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Varlığımı tekrar mahvetmeyi göze alamam, en azından yiyecek açısından. Bunu saklamak bana ağır geliyor, iyileşmek ve kendimi cezalandırma arzusunu unutmaya çalışmak, kusurlarımda mükemmel olmak da öyle.

Kendime bunun son kez olacağını, karnımın ağrımalarının nedeninin Nolan'la yaklaşan buluşma olmadığını ve bunu sadece onu etkilemek için aldığım Chanel kılıf elbisenin içine girmek için yaptığımı söylüyorum.

Tanrım, ne kadar zavallıyım!

Yüzümü kapatıp duygularımı kovalıyorum. Ariel fark ediyor ve başını kaldırıp komik bir şekilde hareket ettiriyor. İki tonlu gözleri bana bakıyor. Çok samimiler, özverili bir şefkatle, hiçbir koşulu olmayan bir sevgiyle dolular.

Tek kişi olarak görülmeye ihtiyacı yok, o sadece seviyor. Belki de bana olan buydu, yaşadığımı sandığım şey. Nolan'ın beni sevmesine ihtiyacım olmadığını sanıyordum, kendime yettiğime emindim. Hiçbir zaman bugününün ve geleceğimim bir parçası olmayacağını çok iyi bildiğim birine duygusal olarak bağlanmadan, sadece kendi iyiliği için bir arzuyu tatmin etmeye ihtiyacım vardı.

Yine de, yaşadıklarımızdan sonra, sıradan insanlar için çok az, ama Chantal Leclerc için çok fazla, her şeyi bir kenara bırakmak zorunda kalmak, kendimi teslim etmek zorunda kalmak, yeterli olmadığım için köşeye sıkışmış hissetmek acı veriyordu.

Aslında hiç kimse için değildim. Ne hayatımdaki bazı önemli insanlar için ne de en sevdiğim aday olduğu ortaya çıkan bir kişi için.

"Hadi diğerlerinin yanına dönelim, Ariel. Her şey geçti. Şimdi daha iyiyim." Kendimi toparlayıp yüzümü yıkamaya gidiyorum. Yanımdaki küçük köpek yavrusu mermer tezgâha tırmanıyor ve biraz su içmek istediğini belirtiyor. Ona yer açıyorum ve ben yüzümü durularken o da susuzluğunu o komik yöntemiyle gideriyor, damlaları aynaya sıçratıyor.

Banyo ile gömme dolap arasındaki koridorda yürürken, anı kutusunu henüz ıvır zıvırın arasına geri koymadığımı fark . Dişı kurt beni titizlikle kontrol ederken, sanki kendimi ve bana baskı yapan her şeyi kusma ihtimalime karşı bana tekrar yardım etmek istiyormuş gibi onu elime alıyorum.

'Ruh bir atılamaz,' diye fısıldıyorum ona.

Çantayı açtım ve piknik mendilinin altında ona aldığım motosiklet anahtarlarını buldum.

O gün haklıydı.

Onu satın almak istediğim, öne çıkmak ve hayatındaki diğer kadınlarla rekabet etmek istediğim doğruydu.

O kadar yüzeyseldim ki onun gururunu ve gerçek ilgisini dikkate almadım.

İçinden geldiğim ihtişamla insanları büyüler, gücümü gümüş bir tepsiye koyar, arzuladıklarına boyun eğdirir ve onları benim yapardım.

Ama o bozulmamıştı.

Nolan, Leclerc'in dördüncü çocuğu Cancer'la ilgilenmiyordu. O Chantal'ı istiyordu.

Ariel'le birlikte koridorlardan geçerek beni zemin kata götürecek merdivene doğru yürüyorum. Rahatsız edilmeden, bahçeye çıkmak için Güney Kapısı'nın girişine ulaşıyoruz.

Dişı kurt, bir şimşek çakmasıyla çalıların arasından koşarak ve çitlerin üzerinden atlayarak gecenin karanlığında kaybolur.

Garaja doğru ilerleyip içeri giriyorum ve aile araçlarının bulunduğu devasa depoyu aydınlatan ışıkları açıyorum.

Kardeşlerimin arabalarının, baldızlarımin arabalarının yanından geçiyorum, Scorpio'nun motosikletlerinin arasından geçiyorum, ta ki kullanılmayan araçların köşesine gelene kadar.

Ducati hemen fark ediliyor, hala beyaz bir fiyonkla sarılı.

Yaklaşıyorum, siyah kaportayı okşuyorum ve bandın ne kadar tozlu olduğunu fark ediyorum.

O gün pamuklu bir bileklik tercih etmeliydim ve belki de Nolan benim hakkımda böyle korkunç şeyler düşünmezdi.

"Neden hâlâ burada olduğunu anlamıyorum."

"Hey, sensin." Siyah deri ceketi ve kolunun altındaki kaskıyla dışarı çıkmakta olduğunu tahmin ettiğim kardeşim Scorpio'ya gülümsüyorum.

"Neden geri vermediğimi bilmiyorum."

'Bu sefer büyük iş başardın'.

"Evet.

Aracın dikiz aynasına bakarak beni solladı.

"Bu da nereden çıktı?"

"Ben sadece bir aptaldım. Annemize layık bir kız çocuğu gibi davrandım. Biz böyle büyüdük: etrafımız materyalizmle çevriliydi, büyük sevgi gösterileri, içtenlikten çok barizdi".

"Her zaman vicdanlarımızı temizlemeye hizmet etmiş olanlar".

"Sanırım o sırada, benim durumumda, bu eylemi yapmama neden olan şey ona tutunma çabasıydı".

"Eğer seni önemsemeseydi ve senin aşık olduğun kişi olmasaydı, bu bisikletin anahtarlarını alır ve hediyeyle mutlu olurdu. Bunun yerine kızdı, Chantal, hem de iki kat. Onu bir erkek olarak aşağıladığın ve sana zevk veren bir nesne gibi hissettirdiğin için kızdı. Ön sevişmede harika olduğu için bir ödülü hak eden biri.

"Aynen öyle!"

"Bunun tam tersi olduğunu hayal edin. Hakkında hiçbir duygusal kesinliğe sahip olmadığınız bir adamla yatağa giriyorsunuz ve aynı kişi ertesi gün pahalı bir hediyeyle karşınıza çıkıyor. Ne düşünürdünüz?"

"Ne de olsa ben her zaman çok mütevazı bir insan oldum. Hiçbir zaman hediye istemedim, sadece rüşvet istedim." Akrep bir kahkaha atar. "Cidden... Haklısın. Sen haklısın. Yanlış olan benim."

Kaskını kaldırıp bisikletin gidonuna koyuyor ve yanaklarımı tutarak alnını benimkiyle birleştiriyor.

"Hatalı olan biz değiliz. Farkı yaratan, attığımız adımlar ve verdiğimiz kararlardır".

"Sen gerçekten de babanın oğlusun!" Omzunu okşadım.

"Sen sadece ona ne kadar değer verdiğini göstermek istedin. Bunu yanlış yaptın ama niyetin buydu. Bunu biliyorum çünkü seni tanıyorum."

"Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var.

"Her zaman öğrenmek zorundayız." Yanağımı çimdikliyor. "Adaya gitmeye hazır mısın?" Kaskını tekrar eline alıyor, gitmeye hazırlanıyor.

"Tabii ki".

"Demek istediğim... Onu tekrar görmeye hazır mısın?"

"Evet, sanırım öyle.

"Ona çok kötü davranmayın, en azından düğüne gelmesine izin verin".

"Deneyeceğim. Nereye gidiyorsun?"

"Alix ile Aperatif. Ölümlülere göre şeyler.

"*Blea*," diye gözlerimi deviriyorum, kızmış gibi yaparak. "İnsan aşkı için neler yapmaz!"

"Her zaman *chantalesim* uygulayabileceğimden değil. Arada bir, basit bir buket çiçek bile iyidir".

"Evet!" diye iç geçiriyorum, en güzel anılarımdan birini hatırlayarak.

"İyi geceler, Scorpio!"

"Sen de Yengeç." Alnıma bir öpücük konduruyor, Ecosse Titanium'una biniyor ve hızla garajdan çıkıyor.

Nolan'a aldığım bisiklete son bir kez baktım ve en kısa zamanda ondan kurtulacağıma ikna oldum.

Bir yıldan biraz daha önce.

Sapkınlık odamı bir gözyaşı tapınağına dönüştürecek kimin aklına gelirdi?

Leclerc Park Hotel'in büyük boy yatağında otururken, kucağımda bir küvet dondurma, dudaklarımın arasında bir kaşık ve damağım şekerle doluyken kendimi çok zavallı hissediyorum. Şu anda ağzımda daha fazlası olmalıydı, kalçalarımın arasında bana güzel olduğumu söyleyen her zamanki süper seksi model olmalıydı, Nolan bana sırtını döndüğünden beri taşıdığım bu dırdırcı yetersizlik değil.

Hiç kimse bana bu tonlarda ve bu öfkeli bakışlarla hitap etmemişti. Bana hiç bakmadan vites değiştirirken Audi'siyle neredeyse ayak parmaklarıma basacaktı ve beni yaralı ve suçluluk duygusuyla kaldırımda öylece bırakacaktı.

Müzik setinden depresif derlemem çalışıyor ve Jasmine Thompson *This year's love* şarkısını söylüyor. Müziğin insanın ruh halini bu kadar farklı şekillerde etkileyebilmesi inanılmaz. Düne kadar bu sadece bir şarkıydı, bugün benimle ilgili, yürek parçalayan notaları tam da bu kendine acıma anı için yaratılmış gibi görünüyor. Hüzünlü varlığımın müziği haline geldi.

Dondurmayı kaşıklıyorum, sanki hastalıklarımın bıçaklıyormuşum gibi. Vanilya aromalı, sade olanı seçiyorum çünkü aksi takdirde vicdan azabı çekeceğim. Her şeyi kusacağımı zaten biliyorum çünkü abartıyorum, tüm talihsizliklerim için Nolan'ı suçluyorum. Yarın belimde fazladan on milimetre olursa bu da onun suçu olacak.

Ona manevi tazminat davası açmayı düşünmeye başlamalı mıyım? Evet, düşüneceğim.

Crystal ile iletişime geçemem, zavallı kız şu anda benden daha fazla depresyonda olacak. Ruh halimi bir kenara bırakıp tüm enerjimi ona harcayacak gücüm yok. Hayır, bunu yapamam. Şimdi benim zamanım. Bir kez olsun onu teselli edecek birine ihtiyacı olan Chantal. Yalnız kalmak, bir duvara bakıp tüm gözyaşlarını akıtmak isteyen o.

Tanrım, gerçekten sızlanıyorum. Ve bir erkek için!

Küçük kız kardeşlerime, hiçbir erkek bireyin gözlerinden acı yağdırmasına asla izin vermemelerini kaç kez söyledim? Kaç kere mi?

Tebrikler Yengeç, kendinizle ve ilkelerinizle gerçekten tutarlısınız.

Elimde değil, artık kendimi zor tanıyorum.

Beni küçük düşürdü ve utandırdı ve hediyelediğini bilmek beni incitmiyor, şu anda beni parçalayan şey her şeyi mahvettiğimin farkına varmak.

Kusacağım!

Dondurmayı tekrar dondurucuya koydum ve kapıyı Nolan Duris'in kafası duvara çarpıyormuş gibi çarparak kapattım.

Tamam, iyi, evet, haklı olabilir, ama beni donuk gözler ve titreyen dudaklarla bırakıp gitmek onu zalim bir adam yapmaz mı?

Romantizm, anlayış, bana boyun eğme nereye gitti?

Neden sen de herkes gibi bana tapmıyorsun?

Burada, ayaklarımın dibinde olmalı, içimdeki Hanımefendi tarafından ehlileştirilmesine izin vermeliydi, ama bunun yerine zihnimin Efendisi haline gelen o oldu.

Oh, benim!

Ya bendenizden kurtulmak için bu fırsatı değerlendirdiyse?

Şaşırmazdım, çok ısrarcı ve vazgeçmesi zor biri olabilirim. Bu fırsatı ilişkimizde temiz bir kırılma yaratmak için kullanabilirdi.

Bir ilişkiniz yok ve her şeyden önce bir ilişki istemiyorsunuz.

Evet, bunu iddia etmiyorum, hayır. Hiç istemedim. Kimseyle.

O zaman neden şu anda evli bir adamla ciddi bir ilişkiye gireyim?

Venüs ve Zöe haklı. Herkes her zaman haklıdır, ben hariç.

"Ve yeter!" diye bağıryorum kendime, düşüncelerime ve müziği bölen zavallı Alexa'ya. Şu anda tek umudum etrafıma ve içime biraz sessizlik getirmek. Ama iphone'um aynı fikirde değil ve şiltenin üzerinde yanarak cızırdamaya başlıyor.

Önizlemeyi fark ettiğim anda sarsılarak karnımın üzerinde içine .

?

Nolan.

Aman Tanrım! Bu gerçekten o. Buna inanamıyorum. Yatakta sırtüstü dönüyorum ve gerçeklerin farkına varmadan önce, ergenlik anının tadını çıkarıyorum.

Sanki biri beni görebiliyormuş gibi ciddi bir şekilde yerime dönüyorum. Ekranı, ne yazacağıma odaklanıyorum. Kendim olmaya devam edip etmeyeceğimi, dolayısıyla sinirlenip sinirlenmeyeceğimi ya da bunu görmezden gelip sinirlenmeye devam edip etmeyeceğimi düşünüyorum.

Böyle düşünmemelisin, Chantal.

Hayır, yapmamalıyım. İnatçı ben tahammülsüzlükle ortaya çıkıyor, bu yüzden onun önerilerine uyuyorum. Numarayı ezberliyorum, çünkü onun adını sohbette görmek hoşuma gidiyor. Düşüncelerimin ne kadar aptalca olduğunu fark ederek başımı sallıyorum ve kendimi alarm seviyesini yüksek tutmaya zorluyorum.

"Neredesin?" sorusuna cevap veriyorum.

Azgın kadınlar için bir gece kulübünde. Gerçekten mi?

Sana bir resim göndermemi ister misin? İstemezsin, şu anda sahip olduğum manzara seni üzebilir.

Şu anda beni rahatsız eden tek kişi . Bana adresi ver.

Oh, canım! Onu kızdırıyor muyum? Gelmek ister misin? Şimdi mi? Ama az önce yarım kilo dondurma yuttum. Dişlerimi fırçalamalıyım, duş almalıyım, iç çamaşırımı değiştirmeliyim ve... Tanrım, panikliyorum!

Ben sohbete geri .

Hayır. Sınırları aşan gecemi mahvetmene izin vermeyeceğim. İlişkimizin zaten yeterince "transgresif" olduğunu sanıyordum. Şimdiden bıktın mı? Her neyse... Seni görmek istiyorum.

Ne, ne, ne?

Sevişip sonra pişman olmak için mi? NOLAN:

Seninle konuşmak için.

Ne hakkında? Ne kadar sığ ve boş olduğum hakkında mı?

NOLAN: Birbirimizi görelim, böylece sana söyleyeceklerimi yüzüne karşı söyleyebilirim.

Ne söyleyeceğin umurumda değil. Sana olan takıntım burada sona eriyor. Normal hayatına dönmekte özgürsün. Seni kovuyorum!

Normal bir hayat istemiyorum.

Yeterli, artık sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ben senin için yaratılmadım. Ve sen de, kesinlikle, benim için yaratılmadın. Biz iki zıt kutup, iki uzak gezegeniz. Çok farklıyız. Şimdi gidip bir adamın paketine beş yüz avroluk bir banknot koymam gerekiyor. Güle güle, güle güle!

Belki de abartıyorumdur. Hemen pes etmesini istemezdim.

Çocukken oynadığım oyunu oynuyorum ve kendime şöyle diyorum: *Eğer ısrar ederse, bu seni önemseydiği anlamına gelir. Artık yanıt vermiyorsa, dondurmanın geri kalanını yutabilirsiniz.*

Bir yanım şiddetle çelişkiye düşmeye başladı. Ben hiç dondurma yemem, vay be!

Artık cevap vermiyor.

İşte, diyetin canı cehenneme.

Şiltenin üzerine oturmuş, sanki mutluluk içinde uyuyan bir bebekmiş gibi cep telefonuma bakıyorum.

Hiçbir şey, sadece uyuyor. Hiç canlanmıyor. Pislik herif beni şişmanlatmaya karar verdi.

Tam kalkmak üzereydim ki, arkamdan gelen bir mesajın tınısı çok fazla kilo almadığım umudunu yeniden canlandırdı.

Okumak için koşuyorum!

Tanrım, uzun zamandır bu kadar canlı hissetmemiştim.

NOLAN: Peki ya sana şu anda içinde senin olmadığın bir hayat istemediğimi söylesem?

Oh, kutsal ben!

CHANTAL: Saldırmadığını söyleyebilirim. O zaman işe yaramıyor mu?

Harika çalışıyor, o kadar ki beş dakika sonra giyeceğim iç çamaşırını şimdiden düşünmeye başladım. Neyse ki süitte her ihtimale karşı her zaman dolu olan bir gardırobum var. Cinsel cephaneliğin bulunduğu kapıyı sıkıca kapatmayı unutmamalıyım, vibratör koleksiyonumun görüntüsü onu daha da üzebilir.

Hayır!

NOLAN: Peki ya size bugün gösterdiğim tepki için özür dilemek istediğimi söylesem?

Bunu mesaj yoluyla da yapabilirsiniz. Kendini göstermene gerek yok.

NOLAN: Bu gece kulübü gerçekten ilginç olmalı... CHANTAL: Ne ima ediyorsun?

NOLAN: Ellerinizi asla ben olamayacak bir aptalın donuna sokmak yerine, beni yazmaya adıyorsunuz, çünkü istediğiniz BEN'im.

Neden herkes her zaman haklı?

Lanet olsun!

Şu anki durumuma uygun bir senfoniye ihtiyacım var. Derin bir nefes alıyorum ve şöyle söylüyorum: 'Alexa, müzik. *Sensiz* Ursine Vulpine & Annaca'.

Bu depresif günün ikinci favori soundtrack'i başlıyor ve onu ekstra bir umutla dinliyorum.

Çok sakın bir şekilde, sırf Nolan'ın bütün akşam yaptığım gibi titremesini istediğim için, onun gerçek ilgisini bir kez daha test edebilecek bir cevap yazıyorum.

Yine de, hatalarım ve kusurlarımla ben buyum ve eğer boktan karakterimin her yönünü kabul etseydi, onu kollarımı açarak karşılardım.

CHANTAL: Sana gerçeği açık ve çıplak bir şekilde söyleyeceğim, böylece zorlamayı bırakacak ve kiminle uğraştığını anlayacaksın. Sana bir motosiklet aldım çünkü benim için yaptığın övgüye değer dil işi için seni ödüllendirmek istedim ve sana ne kadar abartılı, ne kadar aşırı, ne kadar harika olabileceğimi göstermek istediğim için aldım. Ne yazık ki dürüst değilsin, bu yüzden benim için uygun değilsin. Bunu söyledikten sonra, güle güle!

Bu olaydan sonra bana yazmaya devam etmesi pek olası değil. Yeniden tamamen kendim olduğum için pişmanlık duymaya başlıyorum. Yalan söylemeyi, geçiştirmeyi, sözlerimi tartmayı öğrenmeliyim, ama yine de... Kahretsin!

Nolan yazıyor.

NOLAN: Yani, bir kadın olarak verebileceklerinize değer veren insanlar yerine, tamamen maddi bir bakış açısıyla onlara sunabileceklerinize değer veren insanlarla çevrelenmeyi tercih ediyorsunuz?

Sana vermek için umutsuzca çabaladığım şeyin değerini bildiğini hiç sanmıyorum. Bacaklarımdan koparabilseydim, yüzüne fırlatırdım. Benim sefahatimden hiç faydalanmadın, bu yüzden benimle bir ilişki kurmakla ilgilendiğini sanmıyorum.

Seni becermek istemiyorum, Chantal. Bunu kafana sokmalısın!

Bunu zaten biliyordum.

NOLAN: Seni başka bir anlamda istiyorum! Ne anlamda?

Buluşalım ve sana anlatayım.

Tekrar düşündüm. Senin hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum.

Güle güle! Pekala.

Tamam mı?

NOLAN: Bu kadar sert davrandığım ve yukarıdaki mesajlarla vermeye çalıştığınız anlamı taşımadığından emin olduğum jestinizin arkasında ne olduğunu açıklamanıza fırsat vermediğim için özür dilerim. Bu

Seninle tanışmak güzeldi, ama kısa bir süreliğine de olsa seninle olmak daha da güzeldi. İyi geceler, Chantal.

Vazgeçti.

Çekilmez ve kolayca dışlanan biri olarak görünmek için elimden geleni yaptığımı söylemeliyim.

Belki de en iyisi budur, ne de olsa birbirimize uygun değiliz. Karakterlerimizin nasıl bir arada olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Yine de, ruhumun içinde bir şey denemek, bırakmamak için çılglık atıyor, sanki bir parçam benimkiyle hizalanabilecek başka bir karo olmadığını biliyor. Belki de kaderinde birbirini çekmek olan insanlar olduğu doğrudur, bunun mümkün, , uygulanabilir olduğunu düşünmediğiniz zamanlarda bile. Kolayca yoluma devam edebilir, başka bir adama yeniden kafayı takabilirdim ama Nolan'la vakit geçirme arzusu içimde sürece kimsenin kalıcı olmayacağını zaten biliyorum. En iyisi de şu ki, her zaman şaka yapıyor ve sekse atıyor olmama rağmen, onunla yatak dışında da iyiyim, konuşuyorum, dinliyorum, tartışıyorum. Ve bu şekilde olmasını seviyorum, çünkü her zaman eksikliğini hissettiğim şeyi tamamladığını hissediyorum.

Sanırım buna simya, kimya, yakınlık diyebilirsiniz... Ya da belki de basitçe ideal partner denebilir.

O benim ideal ortağım.

Oh, hepsinin canı cehenneme!

Leclerc Park Otel, 69 numaralı süite gelin.

Odamdaki lanet gardıropta ayık hiçbir şey yok. Çeşitli cimri kıyafetleri, deri mayoları ve lateks pantolonları karıştırıyorum. Onu cezalandırmak istediğimi düşünmesin diye kırbaçları arkaya saklıyorum. Bu fikir beni baştan çıkarabilir, ama ona karşı, bana yapılmasına izin veren genç acemilere duyduğumdan çok farklı bir erotik arzu duyuyorum. Diyelim ki doktor kesinlikle yatakta kendisine hükmedilmesine izin veren erkeklerden biri değil, o daha çok sizi kaldıran, yüzüstü çeviren, kıcınızı kaldıran ve tüm muhteşemliğini size çarpan bir adam.

Tamam, yeter, aylardır yolda olan ve sürekli yoksunluk çeken bir kamyon şoförü gibi konuşuyorum.

Oh, gereken bu!

Fildişi bir sabahlık çıkarıyorum, zarif, set bir sabahlıkla eşleştiriyorum. Babydoll da aynı renkte ve en azından benim zihnimde saflığı çağrıştırmalı ve beni bakir göstermeli.

Evet, doğru.

Kendi sesimi, yeraltından gelen sesi duymazdan geliyorum.

Banyoya gidip üzerimi değiştiriyorum, yüzümü temizliyorum ve saçlarımı omuzlarımda düz bırakıyorum. Midemde hafif bir şişkinlik hissediyorum ama kendi kendime bunun sindirimin etkisi olduğunu söylüyorum. Terasa bakan büyük pencerenin önüne kurulmuş köşedeki barda dolaşırken, bunun hızlı metabolizmamdan değil, beklemenin, vücudumda gerçekleşen mucizeyi mümkün kılan kişinin önünde olma kaygısının yarattığı o artık belirgin titreşimden kaynaklandığını fark ediyorum: normal, insani, gerçek duyguları uyandırmak.

Eskiden bende bir sorun olduğuna inanırdım. Annem bana her zaman sıradan bir kadın olamayacağımı, başkaları için asla empati duymamam gerektiğini, sevgilerimden uzak durmam gerektiğini, çünkü bunların varlığında ciddi zayıflıklar yaratacağını söylerdi.

Açıkçası, öğretilerini belli bir noktaya kadar dinledim, ancak birçoğunun içimde kaldığını ve derinlere kök saldiğini keşfettim, çünkü bizler örnek aldığımız şeylerin meyveleriyiz, ustalarımızın çocuklarıyız. Kendi kişisel yaşam felsefemi ortaya koyduğumda, her şey resmen boka sardı.

Resepsiyondan gelen dahili bir telefon misafirim geldiğini bildiriyor.

Duygularım üzerinde mutlak bir kontrol sağlama çabam, kapıyı açıp onu karşımda bulduğum anda pencereden dışarı çıkıyor.

Ve bu benim her zaman istediğim şeydi, sadece bunu bilmiyordum. Her zaman burada, Paris'te, sahip olduğum mahallelerden birinden birkaç blok ötede, bakışlarımın tam altında, ama yine de kalbimin gözlerine görünmüyordu.

Zihnimi rahatlattım ve öfkeli kadının ayakkabılarını giydim.

"Merhaba," diye fısıldıyor usulca, uzun bir bakışla bedenimi okşuyor.

"Merhaba." Ona yer açıyorum ve esniyorum, sadece rahatsız edildiğimi ve yorgun olduğumu düşünmesini sağlamak için, çünkü ona sahte striptizcimin beni nasıl ters yüz ettiğini anlatacağım.

Ona ikinci kez söylemiyorum ve o da içeri girip oturma odasına gidiyor.

Yalınayak onu takip ediyorum, koridordaki aynanın önünde hızla dekoltemi düzeltiyorum, çünkü beni fark etmiyor. Ya da belki de fark ediyordur, çünkü teras penceresi her şeyi yansıtıyor.

Bir elimi içki tezgahına dayayarak öksürüyorum.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

Kıyafetime uygun beyaz bir gömlekle sarılmış geniş omuzlarına odaklanıyorum.

" ne ben de ondan alacağım." Dönüp bakışlarımı arıyor. Sakalını biraz kesmiş ama kuru yüzünde mükemmel bir şekilde görünüyor, gözlerinin kahverengi tonlarıyla daha da belirginleşiyor. "Demek kendini izole etmek istediğinde buraya geliyorsun?"

"Sessizliğe ihtiyacım olduğunda, evet, buraya geliyorum. Ama gürültü yapmak istediğimde de geliyorum," diye muzipçe itiraf ediyorum. Nolan şakayı tam olarak anlıyor ve gülümsüyor, ama kez sırtışı eğlenmiş bir sırtış değil, daha çok kızgınlığı andıran bir şeye benziyor diyebilirim. Bildiğim iyi oldu, onu bu konuda dürteceğim.

Ona biraz konyak balonunu veriyorum.

Tadına bakıyor, tadını çıkarıyor ve beni bardağın kenarından çok kıskandırıyor, sonra arkama bakıyor.

"Bir Richard Hennessy," diye belirtiyor. 'İki bin avroluk bir şişe.

"Tam olarak üç binden fazla".

"Hâlâ harika olmak istiyor musun?"

"Sana bir Pepsi getirmemi ister misin?"

Bakışlarını indiriyor, mahcup ve utangaç. Muhtemelen bana yaklaşmak için doğru yolu arıyor, ama buraya beni bir çorap gibi devirmeye gelmediğini biliyorum, bu yüzden sadece uyum sağlamak için ilk hamleyi yapmasını beklemem gerekecek.

"Gösteri eğlenceli miydi?"

"Ne gösterisi?"

'Gece kulübünde'

"Ooooh, evet, hala içim kıpır kıpır!" Menopozdaymışım gibi çırpınıyorum ve sabahlığımı çıkarıp küçük beyaz ipek elbisemin içinde kalıyorum. Özellikle fantezilerimde kendimi çok sahte bir şekilde özgürleşmiş hissediyorum. Yani, pantolonunu nasıl çıkaracağımı düşünmüyorum, bu da bir şeydir, değil mi?

"Açık konuşayım," diyerek konyağından bir yudum daha aldı ve elini cebine atarak otoriter bir poz verdi.

bekaret planı. "Burası kendi içine girdiğin yer olduğu için, benim de aynısını yapmama izin vermeni istiyorum."

"Bu bir mecaz mı?"

Muzip gülümsemesi yoruma pek yer bırakmıyor.

"Nasıl istersen öyle gör, Chantal."

"Harika!" diye mırıldanıyorum. "Kazmanla içime girerken ve içimde kapanmaz bir uçurum açılırken seni birkaç kez hayal ettim bile," diye el hareketi yapıyorum.

"Sözlerimin anlamını daha fazla bir şeye aktarın..."

"Derin mi?"

"Bu kelime kazma anlamına da gelebilir," diye düzeltiyor beni.

"Çünkü bu her zaman bir vuruş meselesidir!"

Likörünü bir dikişte içiyor ve yaklaşıyor, beni geri çekilmeye ve başımı eğmeye zorluyor. Orada çok konuşuyorum, dili uzun bir kadın gibi davranıyorum ve o hareket edip uzman bakışlarıyla beni işaret ettiğinde kendimi küçültüyorum, o kadar küçültüyorum ki kollarında kaybolmak istiyorum.

Her an bana saldıracakmış gibi görünüyor ama onun yerine gözlerini benden ayırmadan bardağını arkama, tezgâhın üzerine koyuyor.

Benimle göz temasını kesmiyor, ben de ona karşılık veriyorum ve fincanımı elimden alıp yerine koyuyor.

Bir parmağını uzatıp yüzüme yaklaştırdığında, sadece dokunuşuyla bile alev aldığımı bilmeden bariz bir şekilde nefes alıyorum. Parmak ucu dudaklarımı öptüğü anda, sanki ağzı üzerimdeymiş gibi hissediyorum, onun tadını alabiliyorum ve tam da her zaman olmak istediğim yerdeyim.

Şimdi biliyorum, anlıyorum, bir anı özel kılan bir mekân değil, mükemmel an haline gelen insanların kendisidir, kalbimin nabzını tarayacak olan saniyedir. Gözlerimi kapatıyorum ve anı zihnimde yakalıyorum, anda hissettiğim tüm duyguları, hayati organımın bundan sonra yapacağı duraklamalara hapsediyorum. Ve her duraklamada, atışlar arasında, dudaklarımı okşayan parmaklarını, beni saran sıcak iç çekişini, varlığını ve kokusunu her zaman hissedeceğimi biliyorum.

Göz kapaklarımı kaldırdığımda, o hala burada, bana sadece bir an değil, istediğim kadar saat ve gün olabileceğimi gösteriyor.

"Bana sessizliklerinden bahset Chantal, söylemediğin ama düşündüğün şeylerden."

"Etrafımda bu kadar çok sevgi olmasına rağmen asla yalnız hissettiğimi söylemem. Doğrudan suçlu olmadığım halde akrabalarımın yaptığı bazı eylemlerden utanç duyduğumu asla söylemiyorum. Asla kendimi ailem gibi kirli hissettiğimi söylemem. Asla yeme bozukluğu yaşadığımı söylemiyorum, çünkü ciddi sorunlar başkalarına ait ve özel bakım gerektirecek kadar önemli olduğumu düşünmüyorum. Aynı zamanda dikkat çekmeye çalışıyorum çünkü buna ihtiyacım var ama saklanıyorum çünkü görmelerini istemiyorum. Ve asla sadece mutlu hissetmeye ihtiyacım söylemiyorum, çünkü her şeye sahipken, hiçbir şeyden yoksun değilken ve hayat bana her şeyi vermişken, mutlu olmadığımı itiraf etmekten çok utanıyorum..."

Duygular boğazımdaki kelimeleri tıkıyor ve bu yüzden Nolan'la göz temasımı kaybediyorum.

"Dışarı mı?"

"Bana verdiğin."

"Peki ben sana ne verdim?" diye fısıldıyor, dudaklarıma yaklaşarak. Yüzümü okşadığını, parmaklarıyla gözyaşlarımı sildiğini hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, düşüncelerimi kabul etmek istemiyorum ve onları uygunsuz buluyorum.

"Söyleyemem."

"Bana bak!"

Ellerim kalbinin ararken yüzümü kaldırıyor, sanki duraklamalarda benim de orada olduğumu test etmek ister gibi. Yakalamak istediğim an gibi.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Chantal. Aramızdaki bu zihinsel ve fiziksel çekimin..." olmadan patlaması sana mümkün görünmüyor.

"Seks olmadan. Kesinlikle!"

"Her zaman bu tür bir ilişkiniz oldu. Sadece bunu biliyorsunuz ve buna hazır değilsiniz..."

"Öyle söyleme!" Parmaklarımla ağzını tıkıyorum.

'Bunu kendinize itiraf etmeyi deneyin'.

"Hayır, yapamam."

"Neden?!"

Onun pençelerinden, boyun eğdirme becerilerinden kaçmaya çalışıyorum, ama kopacak gücüm yok, en ufak bir okşamayı bile özleyecek iradem yok.

"Çünkü aşık olduğunuzda korkarsınız," diye itiraf ediyorum. "İstediğin şeyi sana verebilecek tek kişinin o olduğunu andehşete kapılırsın. Sadece bir kişi, Nolan. Sonsuz sayıda insan varken dünyada sadece bir kişi çok azdır'.

"Sizce de aşk tam olarak böyle bir şey değil mi?"

"Biri için tek olmak mı? Ve bir ömür boyu sadece birini sevmek?"

"Kesinlikle, çünkü kolayca sahip olabileceğiniz hiçbir şey değerli değildir. Bizim sahip olduğumuz şey, Chantal, nadir bulunan bir şey. Aşk kolay değildir ve kaybetme korkusu olmadan birine aşık olmayı düşünemezsiniz. Arzuladığınız şeyi bu kadar değerli kılan tam da bu olumsuz duygudur".

"Yani ben tek bir darbe bile almadan aşık olan bir aptal değil miyim?"

Nolan gülümseyerek alnını benimkiyle birleştiriyor.

"Seni eşek sudan gelinceye kadar döverdim, Chantal. Eğer yapmazsam, istemediğim için yapmam. Sadece benden ne istediğini anlamayı ve öncelikle benim istediğim kişinin sen olduğunu fark etmemi istedim."

"Neden ben?"

"Hiçbir fikrim yok. Haftalardır merak ediyorum." Karnını çimdikliyorum, yağ parçalarını yakalayamıyorum.

Ellerim göğüs kaslarında ilerliyor, boynuna ve sonra ensesine uzanıyor. Yüzünü kendime doğru çekiyorum, burnumun ucuyla yüzünü yalıyorum, içimde onu her yerde hissetmek için titriyorum ve aynı zamanda her anın tadını çıkarmak için can atıyorum.

Dudaklarımız birleşiyor ama hareket etmiyor, sakın kalıyor, anı okşuyor. Yavaşça açıyorum dudaklarımı, onunkilere sürtüyorum, sadece birbirine sürtünen ağızların kurunda.

Sırtımdaki parmaklarının her okşayışını, her geçişini ve sonra popomda biten tutkulu dokunuşunu hissediyorum.

Nolan beni sertçe kaldırıp arkamdaki tezgâha yasladı. Elbisemin askılarını zıpkınlıyor ve aşağı kaydırarak göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Becerikli diliyle onları şımartmasına izin veriyorum ama kıskanç dudaklarım onu kendilerine getirerek sahipleniyor.

Karşılıklı öpüşmemiz mükemmel bir şey, kalbimin atışları arasında bitmek bilmeyen bir duraklama, sanki onu sadece anı yaşamak için durdurduğumu biliyormuşum gibi.

Ve yaptım, evet, zihnimi, hayatımı, her şeyimi duraklattım, çünkü kendimi ilk kez tamamen bir erkeğe adamaya karar verdim.

'Bugün için üzgünüm'.

"Seni çoktan affettim." Beni kollarının arasına alıp dudaklarını üzerimden çekmeden yatağa doğru götürürken bacaklarına yapışıyorum.

Beni nazıkçe yere yatırıyor, üzerime tırmanıyor ve dirsekleriyle üzerimde yükseliyor.

O kadar güzel ki, okşamak bir gereksinim haline geliyor, tıpkı son derece nadir bir şeyi hissetmeyi merak ettiğinizde olduğu gibi.

"Seni orada, yolun ortasında bırakmayı hiç istemedim. Bunu sadece sana dokunmaya ve seni öpmeye ihtiyacım olduğu için yaptım ve lanet olsun Chantal, bunu yapamamak beni çıldırttı. Hıncımı senden çıkardım ama bunun tek suçlusu benim."

"Senin ne suçun olabilir ki?"

"Tüm sessizliklerim olmana asla izin vermemeliydim".

Cümlesi beni etkiliyor, çünkü onun için her zaman gizli bir anı, açığa vurulmaması gereken en güzel gün, asla söyleyemeyeceği şey, güneş ışığında asla tamamlanmayan uzak bir aşk gibi geçici ve değerli bir şey olacağım anlamına geliyor.

"Peki, ben senin için neyim?"

"Sen asla söylemeyeceğim şeysin, sonsuza kadar düşüncelerimde olacaksın, bahsedilemez aşk, varlığımın geri kalanı boyunca hatırlayacağım kişisin".

"Sen..."

"Ben sana aşık oldum. Ve artık işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğine göre, çekip gitmek istersen anlarım, ama bil ki buradan asla ayrılmayacaksın..." elimi tutup başının üzerine koyuyor, "Ve buradan!" sonunda göğsüne götürüyor. "Benimle seviş, Chantal."

"Bunun ilk ve son kez olduğunu söylemenin romantik yolu bu mu?"

Yüzümü okşuyor, sanki hiçbir şey anlamayan saf bir kızmışım gibi bana tatlı tatlı gülümsüyor. Oysa ben çok iyi anlıyordum, öyle ki kendimi bile şaşırtarak ayağa kalktım ve uzaklaştım.

"!" diye bağıyor, nereye istediğimi tahmin etmiş. "Şimdi olmaz, daha çok erken."

"Aşktan söz etmek için de erken olur.

Bana yalvarırcasına bakıyor, farkında ve yorgun, ondan isteyeceklerimin düşüncesiyle bile bitkin düşmüş.

"Evli bir adamla kalmayacağım. Bir anı, bir düşünce, hiç yaşanmamış bir aşk olmak istemiyorum. O kişi için orada olmak istiyorum ve

benim için de aynısına ihtiyacım var. Ben bunu hak ediyorum. Ve şimdi lütfen evine, karının yanına git. Ne istediğinden emin olduğunda, sağlıklı ve gençleştirici bir sevişme için bana geri dönebilirsin." Bakışlarından ve olası bir vedadan kaçınmak isteyerek ayağa kalktım.

Banyoya koşup kendimi içeri kilitliyorum ve Nolan'ın odadan çıkmasını bekliyorum.

Alexa'ya depresif müziği tekrar açması için bağırarak istiyorum ama bunu yapacak gücüm yok çünkü gözyaşları bunu yapmama engel oluyor. Tuvalet'e doğru kayıyorum, oturağı kaldırıyorum, parmaklarımla boğazıma vuruyorum ve yediğim her şeyi kusuyorum.

Bir yıldan biraz daha önce.

Son birkaç ayımı Crystal'ın romanını yeniden okumasına yardım ederek geçirdim. Hapishanede ya da çalışma odamda verdiğim molalar arasında bana e-posta ile gönderdiği bölümleri dikkatle okudum. Çalışmasını ilk okuyan, hatta yayınevinin editörüne tercih eden kişi olduğumu bilmek bana büyük bir zevk verdi. Küçüklüğünden beri hep onun zihninde dolaştım, ama onun ne kadar geliştiğini, bugünkü kadın haline nasıl geldiğini görmek, büyümesine ve yeniden doğuşuna katıldığım için beni gururlandırdı.

Kristal Katil kitabı sadece kurgulanmış haber öyküleri içermiyor, aynı zamanda duygusal bakışların bir derlemesi, hayat üzerine uzun bir düşünme, okuyucunun, özellikle de yazarı tanıyanların kalbinde iz bırakan bir yumruk.

Bu sayfalarda sadece kelimeler değil, gözyaşları, gülümsemeler, acılar ve hayat var, Crystal'ın hayatı.

Otel misafirlerinin arasından sıyrılarak ona yetiştim, ilk resmi sunumuna katılmanın mutluluğunu yaşıyordu. Dudaklarındaki gülümsemeyi görene kadar köprünün altından çok sular geçmişti.

Hapishanede davasını takip yıllar boyunca sık sık, gözlerinin hangi mutluluk ışıyla dolu olduğunu merak ettim.

Muhtemelen bütünlüğe doğru tırmanış onun için hala çok uzun ve zor, ancak tatmin duygusu, gurur ve memnuniyet ona gözlerinde yeni bir ışıltı, neşenin ne dair bir tat verdi. Biliyorum ve biliyorum ki onun hikayesini okuyan herkes bunu anlayacaktır, çember ancak Koç Crystal'ın hayatının romanına sayfalar eklediğinde, ona sonu gelmeden hala birkaç parça daha yazabileceği umudunu verdiğiinde tamamlanacak.

Chantal'la bitmek bilmeyen hikayemin varsayımsal bir devamını düşünmemek benim için bile kaçınılmaz hale geliyor, özellikle de yazarımızın cesaretini toplamasına yardım ettiğini, onu bu yeni macerasında desteklediğini gördüğüm şu anda.

Karışmamam gerektiğini biliyorum, çünkü geçen sefer birbirimizi çok fazla yarım kalmış işle, yerine getirilmemiş arzularla, bastırılmış dürtülerle, havada kalmış kelimelerle ve asla verilmemiş kararlarla bıraktık, yine de ondan uzak .

Sanki dünya dışı bir varlık tarafından çekilmiş gibi, ayaklarım kendi kendine hareket ediyor, bacaklarım güçlü mıknatısa doğru ilerliyor ve gözlerim arkadaşıyla ilgilenen güzel yüzüne .

Salonda yollarımız birkaç kez kesişmişti ama her fırsatta bana sırtımızı dönmek için iyi bir fırsattı.

Onu davetli listesine göz atarken ve fedaiye listeyi vermesini emrederken yakaladım. Yazarımızın yaratıcılık sürecini ilk tetikleyen ben olduğumu iyi biliyor olmalı, tıpkı ona bir roman yazmasını tavsiye edenin ben olduğumu bildiği gibi, bu yüzden kesinlikle benim varlığımı bekliyordu. Eşimin olası katılımı hakkında bilgi almaya çalıştığını not etmek zorundaydım. Ve teyit, rehberden bakarken Lise'nin adını mırıldandığını ve güvenlik personelinin çok dürüst oldukları için aşağıladığını duyduğumda geldi.

Neyse ki onun ve benim için, refakatçimin her zamanki gibi bir nişanı vardı, bu yüzden şimdi kendimi yalnız buluyorum, sohbete uymaya çalışıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor arkadaşımız, beni kasıtlı olarak görmezden gelerek.

'İyi, biraz titrek ama iyi'. Crystal eleştirmenlerin yargısından korkuyor, bu konuyu uzun uzun tartışmıştık. Şimdiye kadar, bir şey yaratacak ve bunu izleyiciye sunacaksa, iltifatlara olduğu gibi nankörlüğe, yargılamaya ve kötü sözlere de hazırlıklı olması gerektiği görüşüne varmış olmalı.

"Her soruya cevap vermek zorunda değilsin Crystal," diye araya giriyorum.

'Tabii ki zorunda değil'. Chantal beni karşılayarak şaşırtıyor. "Soruları önceden hazırlattım bile, sizce böyle bir etkinlik, böyle kalibrede bir kadınla, röportajın içeriği benim denetimimden geçmeden mi?"

"Eğer siz de işin içindeyseniz, tabii ki hayır," diye not ediyorum.

"Chantal her zaman her şeyi kontrol altında tutar. Merak etme. Bu arada,' Crystal onun ellerini tutuyor, 'bana kristalden yapılmışım gibi davranmayı bırakmalısın. Ve sen,' sonra beni işaret etti, 'hapishane odasında psikanaliz yaptığın küçük kızı unutmalısın.

"Buna katılıyorum," diye karşılık veriyor Ateş püsküren, gösterişli ve güzel, "Tüm enerjinizi en çok ihtiyacı olanlara odaklamalısınız, doktor".

"Sana karşı olduğu gibi mi?" Tamam, onu kışkırtıyorum. Günlerdir süren sessizlik ve kayıtsızlıktan sonra en azından bu. Ayrıca, şimdi önümde olduğu için, dürüst olmak gerekirse, yardım edemem ama onda bir tür meydan okumayı tetikliyorum, onu yüz yüze, özel olarak yüzleşmeyi talep etmeye yönlendirecek bir rekabet.

En azından ben öyle umuyorum.

"İsim vermedim.

'Her lanet Perşembe günü stüdyoma gelip hiçbir şey hakkında konuşmuyorsun. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Chantal, ama zihninin gayet iyi çalışıyor, hem de fazlasıyla. Psikolojik danışmanlığa ihtiyacın yok, sadece dışarı çıkıp senin bitmez tükenmez gevezeliğine katlanabilecek ilginç insanlarla takılmalısın." Crystal aramızda neler geçtiğini bilmediği için kasıtlı olarak öyleymiş gibi davranıyorum. Ona sadece bazı seanslar yaptığımızdan bahsetmek zorunda kaldım, ayrıntılara girmeden. Her neyse, şu anki tavrımla, uyuyan iblisi kızdırmaya niyetliyim, sadece patlamaya istekli olup görmek için.

"Sen berbat bir psikologsun. Bitmez tükenmez gevezeliklerimi dinlemen için sana cömertçe para ödüyorum ve sen şikayet etmeye cüret ediyorsun. Hem zaten birkaç kez geldim ve hala gerçek ikilemlerim su yüzüne çıkmadı. Kafamın derinliklerine inmek zorundasınız doktor, aksi takdirde hiç bir yere varamayız'.

Bana onu anlamadığımı mı söylemeye çalışıyor? İşin özüne inemediğimi mi?

Mücadele daha yoğun hale gelir. Güzel!

"Zorluk da tam olarak bu. Düşüncelerinize tarifsiz bir korku duyuyorum. Bir insan ancak bu kadarına dayanabilir'.

"Ah! Ama şunu dinle! Önümüzdeki haftadan itibaren her Salı da rezervasyon yapacağım, böylece sorunumun özüne ineceğiz".

"Senin bir sorunun yok, Chantal!"

Sen böyle mükemmelsin, diye ekliyorum zihnime.

"Evet, var! Çok, çok var!"

Ve bu son sözüyle birlikte içinde bir patlama olduğunu gösteriyor. Beni solluyor, savuşturmaya çalıştığım bir itme hareketi yapıyor, arkamda kayboluyor ve beni Crystal'ın dikkatini çekmek isteyen insanların ortasında bırakıyor.

O da kayboluyor, yengesi Venüs'ün eşliğinde Taurus Leclerc'e doğru yürüyor. Hemen bir kadeh şampanya kapıyorum ve kızıl saçlı kadını bulmaya kararlı bir şekilde bir dikişte içiyorum.

Görmezden gelinmekten yoruldum. Sözlerimde ve davranışlarımda saklı olan nedeni ona açıklamam gerekiyor. Geçen sefer neden bir pislik gibi davrandığımı bilmesi çok önemli. Bunu ona borçluyum ve muhtemelen kendime de borçluyum.

Leclerc Park Oteli'nin koridorlarında dolaşırken kravatımın düğümünü çözüp gevşetiyorum. Chantal'ın süitine sığınmış olması bana pek olası görünmüyor, çünkü Crystal her an sunumuna başlayabilir.

Bootstrap'in daha tehlikeli versiyonuyla uğraşan fedaiyi fark ediyorum ve ona bunu görüp görmediğini soruyorum.

Parmağıyla konferans salonundan önceki geniş koridorun sonunu işaret ederek bana bir işaret veriyorHalı ayak seslerimi boğuyor ve varlığımı belli etmiyor, bu yüzden açık kemerli geçide ulaşır ulaşmaz rahatsız edilmeden duruyorum ve Chantal'ın çıplak sırtının, giydiği nefes kesici kırmızı elbisenin yakası tarafından ortaya çıkarılmış, bir piyanonun başına oturmuş, yavaş, melankolik bir melodi mırıldanarak tuşlara vurmaya başladığı manzaranın tadını çıkarıyorum.

Şarkı benim için yeni değil, radyoda duymuş olmalıyım, ancak kesinlikle atmaya çalıştığı şeyi özümsemeye hizmet eden bir yeniden yorumlama.

Etrafta kimsenin olmadığından emin oluyorum ve ses çıkarmadan bordo halıya basarak ilerliyorum. Ondan birkaç santimetre uzakta duruyorum ve bir elimi uzatarak parmaklarımla omurgasını okşuyorum.

Müzik duruyor, ama benim için daha hoş ve karşı konulmaz bir müzik devreye giriyor: dokunuşum ateşlediği için değişen nefes alışının sesi.

"Seninle ve üzerime atlamak istediğin ilk andan bu yana ne kadar büyüdüğünle gurur duyuyorum."

Zarif bir şekilde gövdesini çeviriyor ve yüzünü bana doğru kaldırıyor, porselen profilini, karşı konulmaz kehribar mermerlerini ve beni kendisine zincirleyen iki kırmızı dudak dilimini bana veriyor.

"Ne istiyorsun?"

"Şimdilik sadece sana bakıyorum."

Beni bu zevkten mahrum etmek isteyerek aniden dönüyor, ama bankta bana yer açarak bana açık olduğunun açık bir işaretini veriyor.

Koltuğun üzerine tırmanıyorum ve parmaklarımla yüzünü yörüngeme doğru geri getirmeye çalışıyorum.

"Bana bir daha hiç gelmedin." Çenesini okşuyorum, dokunuşuma omuz silktiğinde hemen reddedilmiş hissediyorum.

"Bana anlattıklarından sonra, hâlâ hayatta olduğun için şükretmelisin."

"Crystal için çok şey yaptınız, harikaydınız."

"Ve bu yüzden mi benimle gurur duyuyorsun?" Piyanonun tuşlarına dokunuyor, sanki bana da aynı okşamaları yaptığı birkaç anı hatırlamak ister gibi. Bir dokunuş, bir nota ve bir duraklama. Başka bir dokunuş, başka bir nota ve ikinci bir duraklama.

"Keşke size birkaç şey söyleyebilseydim."

"Konuş!" diye devam ediyor, çevirmeden ve Tanrım, üzerimdeki kara gözlerini nasıl da özlüyorum. "Dinliyorum."

Bir dokunuş daha, bir nota daha ve bir duraklama.

"Seni seçmek için yatağa götürmeme hiç gerek olmadı. Hiçbir zaman oyunun muma ne kadar değdiğini görmek için sonuna kadar gitmesi gereken erkeklerden biri olmadım."

"Mum söndü, Nolan. Artık alevi hissetmiyorum."

Öte ben, onu her yanımda hissettiğimde, bana her döndüğünde ve doğrudan hedefe işaret eden cümleleriyle beni bayılttığında onu hissediyorum.

"Bana bakabilir misiniz lütfen?"

Bir dokunuş, bir nota ve sonra gözleri üzerimde.

Onun için gülümseyen dudaklarıma bakmamak ne kadar zorsa, benim için de memnuniyet sırtışını engellemek o kadar zor.

"Sen, benim için her zaman buna degeceksin, sadece bir gülümsemene, stüdyomda görünmene, çalıntı bir öpücüğe bağlı olsa bile". Kırmızı saçlarını bir kulağının arkasına götürüyorum ve hafifçe titrediğini görüyorum, sonra parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. "Bunun için...", yüzünü okşuyorum, başparmağımı ağzının etrafında gezdiriyorum ve ruj sürüyorum.

"Sırf bunun için tüm hayatımı mahvederim".

"Sadece dudaklarım için mi?"

"Sadece benim olduğunu hissetmek için".

Sadece üç harften oluşan son kelimeyi duyunca yüzünün nasıl aydınlandığını fark ediyorum.

"Henüz o noktaya gelmedik doktor. Yüksek düzeyde memnuniyete ulaşmak için daha fazla şey hissetmem gerekiyor."

Orospu!

Dokunuşlarım boynuna doğru kayıyor, omzundan geçiyor ve elini tutup sarmalayana kadar kolunun pürüzsüz yolu boyunca ilerliyor.

O gün Crystal'ın evinde onu ilk gördüğüm andan itibaren içimden onu seçmişim zaten. Arkadaşım karımın gözleriyle sevişmemi önermişti, ben ise bunu Chantal'la yapmıştım. Sadece bir bakış yetmişti, sonra her gece en büyük fantezi, en derin arzu, yinelenen erotik bir rüya gibi düşüncelerimde kendini gösterdiğinde, ona o kadar çok kez katıldım ki, onu tenime kazınmış buldum.

"O gece, senin süitinde, niyetim farklıydı. Seninle saatlerce sevişebilirdim, yemin ederim, ama seksten önce boşalacaktık. Sana bunları söyledim çünkü tek amacım şeytanlarını yıkmaktı. Duygularının farkına varmanı, kalbinin kapılarını önce kendine açmanı istedim. İçinde yaşadığını fark etmen, bana rağmen, her şeye rağmen yolunu bulman önemliydi. İçinizde derin bir tutkunun, fiziksel eylemin ötesine geçen bir tutkunun varlığını görmenizi ve hissetmenizi istedim.

"Haksızlık ettin. Bana psikolojik bir oyun oynadın."

"Sadece aşık olduğumu anlamanı istedim. Kendimi rahatlatmak için böyle davranmadım. Bunu sadece senin için yaptım."

Chantal elimi bırakmıyor, onu tutmama, korumama, kollamama izin veriyor. Sanırım karşı cinsle ilişkide eksikliğini hissettiği şey de bu. Muhtemelen onu korkutan sadece bir erkek için eşsiz hissetme arzusu değil, aynı zamanda kendini birine emanet etme, hayatını ve kalbini ona teslim etme ihtiyacı hissettiğinin farkına varmasıdır.

"Geçen gece duygularını ilk sıraya koydun, onları inkar etmeden, nihayet doğru olduklarını kabul ederek. Her zaman şımarttığın cinsel dürtülerini bir kenara bıraktın, birbirimizi istediğimizi anlamak için birlikte uyumaya ihtiyacın olmadığını fark ettin. Metabolize olman ve içselleştirmen gerekiyordu. Ben de amacımı sana açıklamadan ayrıldım.

Onu incittim ama kilidini açtım. Israrla açık tuttuğu düğmeyi kapattım, o düğmeyle kendi kendine büyük bir şeyin, aynı şekilde benim içimde de yaşayan bir şeyin varlığını inkar etti.

"Yani...?" diye fısıldar, sesi daha da duygulanmış gibidir.

"Düşündüğünüz gibi sizi bir kenara itmeyeceğim. İşleri özel hayatımda çözmeye çalışacağım. Karımla konuşacağım ve ona aşkın öldüğünü söyleyeceğim, evliliğimizin sona ermesinin nedeninin yalnızca senden değil, ikimizin de yaptığı hatalardan kaynaklandığına onu ikna etmeyi umacağım. Çünkü Chantal, hiçbir şey umurumda değil. Yarın Lise'den ayrılmak zorunda kalsam, incelikten, edepten yoksun bir şekilde, belki ama lanet hayatımı düzgün bir şekilde, iyi bir zaman için yaşamak isteyerek doğruca sana koşardım'.

"Seni hala istediğimi düşündüren ne?"

"Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?"

"Evet!"

yaklaşıyorum, gövdesini kavriyorum ve göğsüme yaslıyorum.

Bedenime mükemmel bir şekilde uzanıyor, başını omzuma yaslıyor ve onu kucaklamama izin veriyor. Dudaklarımla yüzünü arıyorum ve o da bana yüzünü veriyor.

"Söyle bana, senin için bundan daha iyi bir yer var mı?" Dudaklarını dudaklarıma sürterek reddediyor. "Ve şimdi beni artık istemediğini söyle. Ben sana sarılırken böyle yap. Ağzımın içinde itiraf et."

Cevap gelmiyor ama alt dudağımın etrafında kenetlenen dişlerinin neden olduğu acı, rahatsız edici bir şekilde bana ulaşıyor.

Saçlarını tutuyorum, bu sert, gürültülü öpücüğü yönetiyorum, o ereksiyonuma karşı iterken, her türlü kendini kontrol etme girişimini yok ediyor.

"Şu andan itibaren karının sana dokunmasına asla izin vermeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Arkasını dönüyor, bankın küçük boşluğuna sürünerek giriyor. Bacaklarının açılmasını sağlamak için elbisesinin eteğini yukarı çekiyor ve ince ama güçlü kollarını etrafıma sararak bana sarılıyor, artık düşmanca değil, artık utangaç değil, şimdi tamamen kendisi.

"Orada sadece yüz kişi var, Chantal. Biz..."

"...Acele edin!"

Ağzımı durduruyor, diliyle keşfediyor. Yalamayı bırakamadan tadını çıkarıyorum, dilimin yönünü durduramıyorum.

Ellerini. Önce yuvarlak poposuna, sonra da kumaş katmanlarının gizlediği göğüs uçlarına baktı.

Pantolonumun fermuarıyla oynuyor ve Tanrım, birkaç metre ötede kültürel bir etkinliğin gerçekleştiği yerde bunu yapmasına izin verdiğime inanamıyorum.

"Şimdi onu ısırp koparacağım!"

"Ne istersen yap". Hızlanmasına yardım ederek ona şaka yapıyorum.

Onu eline alır almaz, homurtularım salonda yankılanıyor.

Sadece benim zevkimi tatmin etmek istediği fikri beni çok heyecanlandırıyor, ama bugün paylaşmak için buradayız, bu yüzden onu durduruyorum, bileğini arkasından tutuyorum ve ağzına yaklaşıp fısıldıyorum.

"Şimdi külotunu hareket ettireceğim, çünkü ben aletini en ıslak olduğun yere sürerken senin de boşalmanı istiyorum."

"Tanrım!"

Tekrar söylememe izin vermiyor ve üzerime çıkıyor. Parmaklarımla iç çamaşırının kumaşını hareket ettiriyorum ve ne kadar tahrik olduğunu test etmek için labia majorasını açıyorum. Parmak uçlarımı klitorisinin etrafına sürmeye başlayarak, tüm açıklığı boyunca onu okşuyorum. Ağzıma doğru inleyen Chantal dizlerinin üzerine kalkıyor ve tam olarak uzanmış seksimin üzerine uzanıyor.

'Bu şekilde sevişmeyeceğiz, bunu bilmelisin,' diye beni şaşırtıyor.

"Bunu bir saniye bile düşünmedim. Seni becerdiğim gün çılgılık atmakta özgür olmalısın."

"Katılıyorum!"

"Şimdi kendine zevk ver, doktorunu kullan bebeğim."

Kendimi dudaklarına yapıştırıyorum, bir elimle poposunu okşarken diğer elimle kalçalarını takip ederek ona masaj yapıyorum. Onun yakınlığı, hareketi takip ederek kendini uyaran penisime mükemmel bir şekilde yapışıyor. O kadar tahrik oluyor ki, özellikle doruğa ulaşmaya çalışarak kendini tepeye doğru bastırdığında, ona nüfuz etme riski çok yüksek hale geliyor.

Ten tene, dudaklar dudaklara, dil dile, basitçe barışıyoruz, birbirimizi yeniden buluyoruz ve belki de her şeyin yeni ve ön sevişmenin en iyi olduğu zamanlarda yeniden biraz çocuk oluyoruz.

Öyle.

"Sen en iyisisin, Chantal!" Ve itiraf ediyorum, çünkü sen sahip olmayı asla hayal etmediğim şeysin. Asla!

"Bir daha asla karına bana dokunduğun gibi dokunmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Ben mümkün olduğunca çok zevk almaya çalışırken o daha yoğun bir şekilde nefes almaya başlıyor.

"Onu bir daha öpmeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Kendini dizlerinin üzerine çekerek, kontrolümü sürdürme niyetimi yok eden yüce, mükemmel bir ritimle bana mastürbasyon yapmaya başlıyor.

Daha yoğun ve daha hızlı hareketlerle klitorisini uyarmaya devam ediyorum, kolumun elbisesinin altında nasıl şimşek hızında hareket ettiğini görüyorum. O da bileğini oynatmaya devam ederek penisimin ucunu kaygan açıklığına sürüyor.

"Tanrım, Nolan! Seni içimde istiyorum."

Ve bu arzusunu yüksek sesle ifade ettiğinde, artık kendimi tutamıyorum ve klitorisinde ısrar eden ellerimin üzerine fışkırdığını hissederek boşalıyorum.

O da adımını inleyip orgazma ulaşırken alnı omzuma düşüyor.

Hâlâ devam etmekte olan ereksiyonumu sıkıyor ve parmaklarımın olduğu yere sürüyor. Kendini damgalamaya karar verdiğini bilmek, beni ona karşı bastırmaya iten yeni bir titreşim hissettiriyor.

Üzerime çöküyor, bana sarılıyor ve sıcak bir kazak gibi üzerimde kalıyor, nefesim yanağında normal sesine devam ediyor.

"Bana yaptıkların inanılmaz," diyorum ona.

Saçlarını atkuyruğu yapıp yüzüne bakıyorum, sanki damgalanan benmişim gibi onunla konuşuyorum ve dudaklarımı dudaklarına dayayıp ruhumun kapılarını ardına kadar açmaya karar veriyorum.

Usulca fısıldıyorum, o kadar usulca ki kelimelerim hafif bir nefes gibi geliyor ve kendimi tamamen bırakıyorum.

"Chantal, seni seviyorum.

Cevap vermiyor, ama beni öpüyor ve okşuyor, sonra bana sarılıyor, o kadar yakın ki içime girmek istediği izlenimini veriyor.

Ama o çoktan bunun ötesine geçti. Ve artık biliyor.

Cancer

Bugün.

Purple Disco Machine tarafından *hipnotize* edilen Sophie ve Devler, içinde seyahat ettiğimiz limuzinin kasalarını kırarak havaalanına doğru ilerliyor. Terazi, Venüs, Zöe, ceketiyile uyumlu beyaz pantolonu içinde çok güzel görünen müstakbel gelin Alix - *Queen of the South*'daki Teresa Mendoza gibi - ve platin sarısına geri dönen kişisel kuaförüm Iker çağrıya cevap veriyor. Geçen seferki mavi saçlarını affettim, konu göz önüne alındığında anlaşılabilir bir hata, ama neyse ki benim standartlarıma uyum sağladı, yoksa partiye video konferansla katılacaktı.

Ah, ve tabii ki ben, kendim, alev alev yanan kırmızı kılıf elbisemle parlayan ben.

Alix, içki partnerim, ağzından taşana kadar bana şampanya dolduruyor. Siyah bir korsajın içine sıkışmış göğüs dekoltesini kıskanıyorum. Kutsanmış bolluk!

Koltuklarımızda dans edercesine kıpırdanıyor, krem rengi sandalyelerin üzerinde kığımızı sallıyor ve koro halinde şu şarkıyı söylüyoruz: 'Kendimi çok aşağılarda hissettim, gidecek hiçbir yerim olmadığını hissettim, ama biliyorum beni bekliyorsun, beni bekliyorsun'.

Durumumla bu kadar ilgili olan metnin anlamını özümsemek imkansız.

*Kendimi çok kötü
hissediyorum,
nereye gideceğimi
bilmiyorum.
Ama beni beklediğini biliyorum.*

Onun gibi bir şey. Şöyle bir şey.

Kendimi kristal bardağa yapııştırıyorum, hepsini bir kerede içiyorum ve bir *Uoooooh* çok fazla diye bağıyorum.

Zöe, "Şampanyayı fazla kaçırmamalıyız," diyor, "saat on yedi.

"Hadi ama kardeşim, Taurus burada değil ve şansına Ray de antrenman nedeniyle burada olmayacak. Harika vücudun kaldırabildiği sürece küfredebilir, kaba konuşabilir ve içebilirsin."

Doğum günü kızı etrafına bakınır: 'Limuzine gerek yoktu, Chantal.

"Evleniyorsunuz, koruda pikniğe gitmiyoruz. Gelin adayının havaalanına gelişi şık bir şekilde yapılmalıdır".

"Kesinlikle katılıyorum!" Scorpio'nun kız arkadaşını seviyorum, bana çok benziyor.

"Venüs, canım, kız kardeşin neden gelmedi?" diye soruyorum.

"Hâlâ Londra'da. Venüs del Toro benim elbiselerimden birini giyiyor, benim ilahi imtiyazım. Bej rengine meyilli iki parçalı, etek ve uzun kollu üst, Chanel'in zamansız bir parçası.

"Orada kalıp okumak istiyor musun?" diye sordu Alix.

'Şimdilik evet. Geleceği hakkında düşünmesi doğru olur'.

"Başak burcu pek anlaşılamaz," diye belirtiyorum.

"Onlar daha genç," diye ciyaklıyor Iker, çoktan sarhoş olmuş, "önlerinde daha koca bir hayat var. Şimdi bir aile kuracaklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

Hemen cevap verdim: 'Bunu söylüyorsun çünkü hala kardeşimin cinsel dönüşümünü umuyorsun.

'Umut en son ölecek olandır'.

Terazi kıkırdıyor, eldivenli elini uzatıyor ve her mikroskobik deri parçasını güzelleştiren gri örgü elbisesine sarılmış muhteşem fiziği için daha fazla mazot istiyor.

Zakhar'ın başka erkeklerin ona göz koyabileceği düşüncesiyle nasıl yaşayabildiğini merak ediyorum. Nasıl çılgına döndüğünü zaten gördüm, kıskançlık performansları şimdiye kadar tanık olduğum en komik şeylerden bazıları.

Venüs Iker'e döner: "Neden burada bizimle birliktesin de çocuklarla değilsin?"

"Çünkü o benim kişisel *saç stilistim*," diye araya giriyorum. "Ve eşcinsel. Bu da onu kadınlara karşı daha rahat yapıyor."

"Doğru değil!" diye mırıldanıyor ilgili taraf. "Bir kez olsun etrafımı öküzlerle çevreleyebildim, işte siz geldiniz ve cinsel fantezilerimin gerçekleşmesini yok ettiniz."

"Onları tanımak istiyorum, beni tahrik et!", ona doğru eğildim. "Yani, yani, aydınlat beni!"

"Bütün Leclerc'ler benim için" diye bağıyor. "Ben..." derken onların heykelsi bedenlerini hayal edin.

"Tamam, yeter!" diye onu durduruyorum. "Hepsini bir arada, şüpheli yaklaşımlarla temsil etmek benim için bile çok fazla."

Terazi konuyu değiştiriyor ki bu iyi bir şey, çünkü bazı görüntüler kanunen yasaklanmış bile olabilir. "Crystal, öte yandan kız kardeşin doğrudan düğüne gelecek mi?"

"Evet, çocuğu bırakamazdı."

"Annen orada olacak mı?" diye tekrar sorar.

"Davet edildi, katılacağını düşünüyorum."

Arkadaşım şampanyasını güçlükle yutuyor ve bu konunun onu hala rahatsız ettiğini herkese gösteriyor. Annesiyle olan ilişkisi kaçınılmaz cephelerden oluşan çok ince bir ipliğe , ben de buna bir son vermek için devreye giriyorum.

"Harika! En azından anne demeye değer bir annemiz var. Crystal'ın ebeveynine on puan.

Venüs soruyor: 'Çocuklar havaalanına nasıl gidecek? O her zaman aynıdır. Taurus'un yaptığı her hareketi bilmek istiyor. Leclerc kralı gibi bir adama sahip olmanın biraz endişe yaratması gerektiğini anlıyorum, ama bu biraz aşırı.

"Sakin ol, Denizci. , hiçbir fikrim yok ve bilmek de istemiyorum."

"Bilmek isterim," diye ekliyor Iker. "Her neyse, döndüğümde onlarla birlikte seyahat etmek istiyorum."

Gölgeliğe bakıyorum ve durumu düzeltmeye çalışıyorum: 'Kimse sana vermeyecek, İker. Uccel'ini giy... Yani, demek istediğim, ruhun huzur içinde olsun."

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar sen organize etmedin mi?" diye Zöe beni dürtüklüyor ve ardından Terazi de ona destek veriyor.

"Sakin bana dümen aktarımı detayını kaçırdığını söyleme."

"Sığırların nasıl seyahat ettiği beni ilgilendirmez. Onlar sadece bir garnitür. Asıl parti bizim içindir'.

"Ya da sizin için," diye ima ediyor Venüs, "bu sizin bakış açınıza bağlı."

'Bu kesinlikle çok açık, Denizci.

Bunu çok kötü niyetle söylemiş olmalıyım, çünkü Alix gizli niyetimi yakaladı ve "Aman Tanrım! Şunu da düşünmedin mi..."

"...Sriptizciler mi? N'inci dereceye *çöp* gecesi?" tamamlandı.

Terazi eldiveniyle yüzünü kapatarak, "Buna inanamıyorum," diye yorum yaptı. "Çok heyecanlıyım!" diye zıplıyor koltukta oturan İker. Hormonları benimkilerle el ele giden tek kişi.

"Kiminle uğraştığınızı sanıyorsunuz, kadınlar? Ben her şeyi düşündüm!" Kasıla kasıla konuşuyorum.

"Bundan bir an bile şüphe etmedim. Venüs beni artık çok iyi tanıyor.

"Yalnızca bir sorun var," diye açıkladı Alix.

"Programımda hiçbir aksaklık yok," diye kestirip atıyorum.

"Akrep'in Başak'la sohbet ettiğini duydum."

"Ne hakkında?", Crystal yavaşça *meraklı/endişeli gelin* moduna geçmeye başlar.

Alix, "Muhtemelen Chantal ile aynı fikre sahiplerdi," diye açıklıyor.

"Planların çarpıtılmasına izin vermem," diyorum yüksek sesle. "Şampanya!" Kolumu uzatarak birinin bana daha fazla doldurmasını talep ediyorum. "Eğer kaba bir gösteri yapacaklarsa, bunu bizzat ben engelleyeceğim."

Denizci işaret ediyor: 'Bu sizin aklınızdan geçenle aynı şey olabilir.

"Aradaki fark benim yapabiliyor olmam, onların yapamıyor olması".

"Kendimi Zakhar gibi hissediyorum," diye gülüyor Terazi.

"Şeytanın adını anmayın, o kendini gösterebilir".

"Ateşkese vardığınızı sanıyordum".

'İblisler arasında asla ateşkes olmaz, olsa olsa sadece savaş ve kan dökülür'.

Arkadaşım elini kaldırıyor. "Müstakbel gelin ben olduğuma göre, yani ...'ya vedasını kutlaması gereken kişi ben olduğuma göre, bu konuda söz sahibi olabilir miyim? Neydi o?"

Koro halinde "*Özgürlüğe*" diye cevap veriyorlar. Ne kadar da hazırlıklılar!

"Dahası, gerçekten anlamıyorum Crystal. Beni konuşturan baloncuklar ya da ruhsal durumum olabilir, ama gerçek şu ki, istemediğim bir görüşü ifade ediyorum. "Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediği kanıtlanmışken, kendinizi bir insana sonsuza dek bağlamanın ne anlamı var, bana açıklayın."

Müzik kesilip yola çıktığımızın işareti verilirken kokpite sessizlik çöküyor.

"Ne? Ne dedim ben?" diye bağırdım, hepsinin bana boş boş baktığını fark ettim.

"Ne söylediğinin farkında mısın?" diye karşılık verir Venüs. "Müstakbel bir geline, üstelik kardeşinin eşine.

"Gerçekler hakkında tam bilgi sahibi olarak konuşuyorum.

"Nol ile olan geçmişiniz..."

"Eeeeh, ama o zaman, Denizci, bundan bahsetmek zorunda değilsin!"

Zöe araya girdi: "Şu anda durumun Koç'u olmak istemezsin!"

"Neden, onun bununla ne ilgisi var?" diye sorar endişeli doğum günü kızı.

"Ama hiçbir şey," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Sen yokken, bir ölüm ilanında adının geçmesini bile istemedi."

Terazi bardağımı *çınlatıyor*. 'Hassasiyetin çok dokunaklı, kardeşim.

'Ah, tamam, o aşamayı biliyorum'. *Güney Kraliçesi* iç .

"Kim bilir ne düşündüm! Aramızdaki ilişkinin nasıl sona erdiğini düşünürsek, Nolan Duris'in adının geçtiğini bile duymak istememen bize umut veriyor. Değil mi kızlar?"

Ama o aptal mı? Tam olarak ne için umut? Benim de onun gibi adam öldürmekten hapse girmemi mi?

Savunmamda, en sevdiğim yaratık araya girdi: Terazi. "Chantal neden kendini bir erkeğe bağlamayı hayal etsin ki? O böyle biri, kimseye ihtiyacı yok. O bağımsız bir kadın, kendi kendine yetiyor. Hayatında Duris diye birine ihtiyacı yok. Hiç kimse mutlu yaşamak için yanında birinin olması gerektiğine inanmamalı".

'Teşekkürler taşaklı bacım, kadın haklarını nasıl dile getireceğini biliyorsun'.

"Venüs, "Terazi burcumuzun feminizminin sizin davanızla hiçbir ilgisi yok," diyor.

"Onunki daha fazla...". Hayır, sakın bana Alix'in de beni aldatmak üzere olduğunu söyleme! "Şey, ters psikoloji."

"Sen de *nolanizmden* muzdarip misin Terazi?" diye soruyorum içtenlikle.

"Hangisi?"

"Beni bir tür psikolojik tuzağın içine çekmeye mi çalışıyorsun?"

Bana karşı bir komplo olmalı, başka bir açıklaması yok. Lanet doktorun ofisinde grup terapisi mi yaptılar?

"Sana onu düşünmemeni söylesek bile," diye devam ediyor Venüs, "yine de bunu yapacaksın ve sadece önerilerimize karşı çıkmak için. Eğer sana iyi durumda olduğunu, kimseye, özellikle de *Nolan Duris*'e ihtiyacın olmadığını söylersek, o zaman bu gece Terazi'nin iddialarını çürütmek için onun yatağına gireceksin."

"Hiç de öyle değil. Ama kafanda ne var, Denizci?" Bardağımı tekrar uzattım. "Şampanya!"

Alix bütün şişeyi bana uzattı. Sözlerini dinleyerek şişeye yapışıyorum.

"Bence o haklı. Onu dinlemelisiniz."

"Terazi, beni kurtarmaya gel!" diye sesleniyorum, kendimi bu adam hakkında ne hissedeceklerini bilmeyen insanlarla çevrili buluyorum.

"Ne söylememi istiyorsun, kardeşim? Her zaman kendini seç, benim yaptığım gibi'.

'Rus haydutu seçtiniz'.

Aynen öyle.

"Oooo iyi seçim!" diye yorumladı Iker, şimdi gitmişti.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye anlamaya çalışıyorum.

Küçük Balık beni aydınlatıyor: 'İkisi de birdir.

"Pencereyi aç, hava almam lazım, kusacağım" diye el sallıyorum.

"Ne kadar iğrençsin!"

"Nolan'ın sende ne bulduğunu merak ediyorum.

"Çok teşekkür ederim, sevgili en iyi arkadaşım."

"Gerçekten!" diye ısrar ediyor Crystal. 'O ciddi bir adam, dürüst, asla kaba değil ve...'.

"Belki," diye araya giriyorum, "onu azdırıyordum, belki? Yoksa ona o kadar iyi sakso çekiordum ki varlığının tek saplantısı haline mi geldim?"

"Uuuh, doktorun kuş konusu," diye mırıldanıyor Iker. Nolan'ın alt bölgelerini düşünmesi beni rahatsız ediyor.

"Kapa çeneni, sen!"

"Hiç nemfomani hakkında konuştunuz mu?" Artık resmileşti, bugün Taurus'un yoldaşını boğacağım. Yüce Tanrı da gelip bir açıklama isteyecek!

"Bu ne cüret? Ben nemfoman değilim'.

Benim mizacıma bilmemesi gereken ama biliyormuş gibi görünen *kuaför* de dahil olmak üzere arabadaki herkes kahkahalara boğuluyor. Bilmiyorum, camı açıp kafamızı dışarı çıkarsak ve yoldan geçenlere Chantal Cancer Leclerc'in seks hayatı hakkında bir şey bilip bilmediklerini sorsak mı? Belki onlar benden daha bilgilidir.

"Neden gülüyorsun? Ben mi?" Küçük kız kardeşimin bakışlarını arıyorum. "Zöe Balık, seks bağımlısı gibi mi görünüyorum?"

"Um..." Söyleyeceği tek şey bu.

Oh, benim!

Büyük pencereyi açan düğmeye . Bir nefes havaya acilen ihtiyaç .

"Asil erotizm sanatının hayranı olmama rağmen gün içinde başka şeyler de düşündüğümü belirtmek isterim."

"Ne gibi?"

"Venüs, seni öldüreceğim!"

"Aleti ne sıklıkla düşünüyorsun?"

"Tamam, anladım. Boğa burcunun domuzluk yapmana izin vermeyen yokluğundan yararlanarak tüm huysuzluğunu dışa vuruyorsun. Anladım, iyi yapıyorsun, bırak gitsin."

"Kaç kere, Chantal!" diye ısrar ediyor.

Onu nasıl öldürebilirim? Belki dış macununa zehir koyarak?

Bir gün içinde beni kesinlikle uç koşullardaki erkekler hakkında düşünmeye iten olayları saymaya başlıyorum.

Heck, bu çok fazla...

"Günde iki, üç kez, belki dört," diye utanarak geveliyorum. "Hayır, daha fazla."

Iker şu çıkarımda bulundu: 'Erkekler günde neredeyse on sekiz kez seks hakkında düşünüyor'.

"Ah, ben! Ben daha kötüyüm". Dudaklarımı şişeye yapıştırıyorum ve şampanyanın son damlasına kadar içiyorum.

En sevdiğim kız kardeşim başarısız bir şekilde beni rahatlatmaya çalışıyor: 'Büyükbabamda satiriyazis vardı, ona çekmiş olabilirsiniz'.

"Satyriasis nedir?" diye soruyor Alix.

"Erkek nemfomani ile eşdeğer" diye açıklıyor Libra.

Venüs, 'O zaman bu aileden geliyor,' diye bitiriyor. Seni kaltak!

"Masa üyelerinin sahip olduğu o şeylere sahip değilim," diye pathıyorum, şimdi belki biraz çakırkeyifim.

"Ne masası?" diye sordu şüphelenmeyen Akrep kız arkadaşı.

"Zodiac'tan olan," diye yanıtlıyorum düşünmeden.

"Hangi üyeler?" Kim *üyelerle* ilgilenebilir ki? Tabii ki Iker, din-din!

"Her zaman burçlar" diye karşılık veriyorum.

"Ah, benim erotik rüyam," diye devam ediyor.

"Neden bahsediyorlar?" diye soran Alix, Masa Kraliçesi Terazî'ye, daha doğrusu kulağa daha hoş geliyor: *Masa Kraliçesi*'ne hitap ederek bilgi istiyor.

"Şaka yapıyorlar. Onlar sadece hanedanlıkta yaptığımız şakalar," diyor kraliyet cazibesıyla.

Bahse girerim yeni gelen kişi DJ ailesine üçüncü dereceden hakaret edecektir. Oops!

"Efendim, varış noktamıza ulaştık". Dahili telefonda şoförün sesi bize vardığımızı bildiriyor.

"Bu iş daha bitmedi!" diye bağıyorum.

Kapak, doğrudan ilk jetin merdivenine giden fuşya halının tam üzerinde açılır.

Paris'in sonbahar havasını soluyarak teker teker inişe geçiyoruz. On saatten biraz fazla bir süre sonra sıcak ve renkli bir cennetteyiz.

Merdivenin önüne yerleştirilmiş beyaz balonları fark ederek etrafına bakınan Crystal'ın şaşkınlığı üzerinde duruyorum. Bunlardan yüzlercesi de Lec-jet'in kuyruğuna bağlanmış durumda; pist yolculuğu sırasında çözülecekler. Açık kapağın her iki yanında, kesinlikle erkek olan personel bizi bekliyor.

"Aman Tanrım!" diye iç geçirir doğum günü kızı.

"Harika değil mi?"

"Chantal!" Duygulanın baldızım kendini kollarıma atıyor, benim gibi özel bir arkadaşa sahip olduğu için minnettar.

"Ve sen daha adayı bile görmedin," diye kulağına fısıldıyorum, sırtına masaj yaparak. "Bunu hak ediyorsun tatlım. Seni şaşırtmadığım onca yılı telafi etmem gerekiyor."

Onu daha da güzel ve ısıltılı yapan gözyaşlarını silmek için kirpiklerini kırıştırdığını ve gözlerinin kenarlarını sildiğini görüyorum, eğer bu mümkünse.

"Her şey için teşekkürler, gerçekten. Yine de biraz... çok... kadınsı."

"Aslında bu senin için. Genel parti sadece bir bahaneydi. Koç kimin umurunda!"

"Yatak odamızda sana davranış şekli yüzünden ona hâlâ kızgın olduğunu söyleme bana."

"Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Pekala, pekala, söz veriyorum, ona merhamet edeceğim."

Elimden tutuyor ve heyecanla etrafta zıplıyor. Onun adına sevindim. Harika, şimdi cennete gitmek için daha iyi bir şansım olacak.

Çocukların arabalarının uçağın etrafına park edilmiş olduğunu fark ediyoruz, bu yüzden zaten uçağın içinde olduklarını varsayıyorum.

Zaman gittikçe yaklaşıyor ve endişe görünüşümü bozmaya başlıyor. Kötü düşüncelerden ve korkulardan uzak durmalıyım, yoksa cildim stresli görünecek.

"Olağanüstü, Chantal!" Alix bana iltifat ederken, Iker doğruca jete koşuyor ve fuşya halının üzerinde bir diva gibi caka satıyor.

"Zihnimin işlediği diğer her şey gibi," diye övünüyorum.

"Neden iki jet var?"

"Erkek arkadaşının babası tüm ailenin tek bir uçakla seyahat etmesini istemiyor". Ağzını kocaman açtığını görüyorum. "Nasıl olduğunu biliyorsun, kaza yapmamız gerekirse diye...". Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum, belki de biraz endişelendiğimi belli ediyorum.

Kadınların dikkatini çekmek için ellerimi çırpıyorum.

'Sen devam et, hadi! IG için bol bol fotoğraf çek. Jette görüşürüz."

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum, nereye gideceğimi gerçekten bilmiyorum ama bir süreliğine uzaklaşmam gerektiğini hissediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Arkamdan, Terazi niyetlerimi engelliyor.

Kimsenin bizi duyup duymadığını kontrol etmek için etrafa bakıyorum ve bu arada ne yazık ki Leskov'un uçaktan inip bize doğru yaklaştığını fark ediyorum. O bize ulaşmadan önce niyetimi kız kardeşime açıklıyorum.

"Önce Nlan'ın gelmesini bekliyorum."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Önce Nolan'ın gelmesini bekliyorum," diye fısıldıyorum tek bir nefeste.

"Neden? Onu üç gün üst üste göreceksin, şimdi ondan kaçmanın ne anlamı var?"

"Beni çok sevdi," diyerek cüzdanımı parmaklarımın arasında gergin bir şekilde tutuyorum.

"Seni duyamaz, kendini normal bir şekilde ifade et!"

"Ha-sense-for-me.

"Jeti onun olmadığı bir yere götürün. Bu kadar basit."

"Bu yüzden onun ortaya çıkmasını bekliyorum, böylece iki uçaktan birini eleyeceğim," diye açıklıyorum.

Bu sırada Rus devi bize yetişti, Libra'yı arkadan yakaladı ve boynuna şehvetli bir öpücük kondurmak için göğsüne doğru tuttu.

Bunu yaptığında, hiç de kötü bir vizyon değildir.

"Sizin limuzinlerle, bizim arabalarımızla gelmemiz de neyin nesi?"

"Merhaba, istenmeyen kayınbirader. Daha gitmemiz gerekiyor ve sen şimdiden şikayet etmeye mi başladın?"

"Burada gelin ve damat arasında bir muamele eşitsizliği olduğu açıktır".

"Henüz evli değiller. Tekrar düşünebilirler" diye kaşımı kaldırıyorum.

"Ben yukarı çıkıyorum," diye kendini kaplanının pençelerinden kurtarıyor kız kardeşim. "Her ihtimale karşı sana mesaj atarım..." diye gözümü sıkıyor.

"Oh, evet, güzel, git, koş!" Heyecanla kabul ediyorum.

Leskov onu takip etmek üzere, ama ben hemen onu durduruyorum, çünkü onu bir şekilde kullanmalıyım.

"Gel, seninle konuşmam gerek," diyerek ceketinden tutup çekiyorum, sonra da gövdesine sarılıyorum. Kahretsin, ne kadar kaslı.

"Ne istiyorsun, Şeytan? Bana neden dokunuyorsun?!"

"Sakın beni tacizle suçlamaya kalkma," diye isteksizce ellerimi vücudundan çekiyorum. "Henüz gelmedi mi?" diye araştırıyorum.

"Kim?"

"Psikolog".

"Sanırım öyle, neden?"

Neden? Bunu nasıl sorabilir? Aylardır onu görme fikri için bile öldüğümü unuttun mu?

"Beni mi sordu?"

"Bilmiyorum.

"Ama asla bilemezsin ki!" Kahkahasını tuttuğunu görüyorum, bu yüzden benimle geçtiğini düşünmeye başlıyorum. "Şu anda tam olarak neredesin?"

'Çoktan jete binmiş olmalı,' diye omuz silkiyor.

"*Hangi jet?*" Zakhar dönüyor ve ben bu kadar karmaşık bir şeyi hatırlamak için dudağını ısırmasına odaklanmışken, parmağıyla doğru yönünü işaret ediyor.

"Um... sağdaki. *Pravo, da'*.

"Evet, *pravo, pravo*, kayınbirader!" diye alkışlıyorum.

'*Pravo doğru* demektir'.

"Ben soldakine bineceğim. Taurus nerede?"

'Her zaman sağda'.

"Muhteşem! Umarım sevgili despot kardeşim onu o kadar rahatsız ediyordur ki kendini kurtarmak için paraşütle atlamak ister."

"Ne olmuş yani?" Rus beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Demek benim *paranolanım* olacaksın," diye anons ediyorum.

"Para ne? Bu ne demek lan?"

"Büyüksün, irisin ve tehditkârsın, önümde yürüyeceksin ki psikoloğun bakışlarını asla kesmeyeyim. Seni istemem

Yanlış. Aslında, ne kadar pislik olursanız olun, büyük olasılıkla bana onun doğru jete bindiğini ve binmediğini bildirmiş olacaksınız.

Piç sırtışı beni son seçeneğe yöneltiyor.

"Sizi temin ederim ki sol uçakta doktor orada değil. Her neyse, sorun değil, size vücudumu ödünç vereceğim." Ceketini açıyor, göğüs kaslarına yapışan beyaz gömleği ortaya çıkıyor.

"Şampanyayı geri koymamı ister misin?"

"Bir an için beni onu kıskandırmak için seçtiğini düşündüm, seni küçük domuzcuk."

"Saçma sapan konuşma. Sen benim son tercihim olurdun."

"Pekala, Şeytan. Kıçıma yapış," diyerek arkasını döner.

"Şimdi iftira atma".

"Görünmemek için kıçıma yapışık kalman gerekecek."

"Normal de yürüyebiliriz," diye teklif ediyorum ama beni arkamdan çekiyor ve ciddi bir şekilde poposuna yapıştırıyor.

Burada bile dikkat çekici iki mermer segmentimiz olduğunu itiraf etmek bana pahalıya mal oluyor.

"Doktorun sizinle görüşmek istemesi ihtimaline karşı bir şey yapmalı mıyım?" diye soruyor fuşya halının üzerinde yürümeye başlarken.

"Benim kışkırtmam olmadan bunu asla yapmazdı ama bugünlerde kazara benden bahsederseniz ona neyi kaçırdığını hatırlatın."

'Ne kaçırdığı hakkında hiçbir fikrim yok'.

İlerleyişimizi durduruyorum ve silüetime bakabilmesi için onu aniden çeviriyorum.

"Neyi bıraktığını görmüyor musun?" Kendi etrafımda dönerek kendimi işaret ediyorum.

"Um..."

"Tanrım, Zakhar, Terazî'yle birlikte olduğundan beri gözlerinde jambon mu var? Kadınlar şeffaflaştı mı?"

"Tamam, ona ateşli olduğunu söyleyeceğim," diye dalga geçiyor, sanki ailede deli olan kendisiyken ben psikopatmışım gibi.

'Abartmayalım, yanlış anlayabilir'.

"Merak etme Şeytan, ona ellerini nasıl yedireceğimi biliyorum."

"Eğer bunu gerçekten yapabilseydim, yani onları kesip bir tabağa koyabilseydim ve onu kendi isteği dışında yutmaya zorlayabilseydim, bu harika olurdu."

"Seni ciddiye alabilirim.

Yüzü karardığı anda ironim de yok oluyor. Bu konuda şaka yapmasam daha iyi.

"Yukarı çıkmalısınız, *paranolan* ol, hadi!", onu tekrar döndürüyorum, sırtına yapışıyorum ve pantolonunun kemerine yapışıyorum.

"Kıçıma dokunuyorsun.

"Saçma sapan konuşma!"

"Ew, göğüslerini hissedebiliyorum."

"Çeneni mısın?!"

Sonunda merdiveni geriye doğru devrilmeden tırmanmayı başarıyoruz. İçeri girdiğimde, ilgimi çeken tek sese odaklanmak için kardeşlerimin seslerini ayırmaya çalışıyorum.

"Bir dakika dikkat lütfen!" diye bağılıyor Zakhar, geçişimi engelliyor ve beni girişte neredeyse hareketsiz bırakıyor. Aniden yer değiştiriyor ve haince beni herkese gösteriyor. "Bu vedayı organize eden kişiyi alkışlayalım... A?" diye bana bakıyor.

"Hayatına içelim, *str-nz r-zza!*" diye tıslıyorum. Kokpitten ısıklar ve haykırışlar yükseliyor ve ben de başarının tadını çıkarmak zorunda kalıyorum. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Aslında sadece eğlenmek istemiştım ama sizi de neşelendirmek için fedakârlık yapacağım. Maldivler, işte geliyoruz!" Lanet olası koca Rus'a bakıyorum. "Seninle sonra ilgileneceğiz."

"Brrrr, şimdiden titriyorum. Hem doktorunuz da burada değil."

Doğru, burada değil. O bu jette değil. İçimi rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir duygu kaplıyor. Çok derinlerde, neredeyse bilinmeyen bir parçamın onu tekrar görmeyi şiddetle istediğini fark etmek beni şaşırttı.

"Üzgünüm geciktim," diye bir ses duyuyorum arkamdan ve arkamı döndüğümde göğsüne çarpıyorum.

Başımı ona bakabilmek için eğiyorum, o ise başını bana doğru eğiyor, güneş gözlüklerini çıkarıyor ve koyu renk kaşlarının çerçevelediği kara gözlerini, özenle kesilmiş sakalını ve saçlarını ortaya çıkarıyor. Dolgun dudakları benim kadar şaşırmış bir şekilde aralanıyor ve uzun uzun nefes alıp sonra kırık bir şekilde havayı bıraktığını hissedebiliyorum. neredeyse titriyordu.

"Merhaba,"

diyor.

Her şeyimi

kaybettim.

Motor becerilerimi, konuşmamı, sözlü olarak nefret etme isteğimi, zaman ve mekan anlayışımı kaybettim. Ben başka bir yerdeyim,

Stüdyodayım, odamdayım, piyanonun önünde onunla oturuyorum. Hâlâ onunla birlikteyim.

Ve o burada.

Önümde.

Şimdi.

"Merhaba Nolan," diye duyuyorum arkamdan, tam o sırada kız kardeşimin eldiveninin bileğini saran ipeğini hissediyorum.

"Merhaba Terazi," diye selamlıyor onu, gözlerini kaldırıp benden uzaklaştırarak.

"Chantal, bana biraz yardımcı olabilir misin?" diye devam ediyor.

"Elbisemle ilgili bir sorunum var."

Ve benim bu adamla bir sorunum var. Kendimle ve bedenimle bir sorunum var. Karnımda yuvalanan sorunlarla dolup taşıyorum. Doluyum, taşmak üzereyim.

Onu gözümün önünden çekecek birine ihtiyacım var.

"Chantal!" Terazi beni götürüyor, muhtemelen yabancılaşmamın bir izleyicisi.

Kanepeler ve koltuklarla kaplı koridor boyunca onu takip ediyorum, ta ki kendimi yatak odasına fırlatılmış gibi hissedene , ağırlıkla, zorla, sanki gerçekten bir parçamı tam olarak Nolan'ın önünde bırakmışım gibi.

Ancak yatağa oturup kapının kapandığını duyduğumda az önce ne olduğunu anlıyorum.

Kız kardeşim önümde diz çöküp ellerimi tutuyor.

"Tamam, sorun yok tatlım."

"Hayır, hayır, hiç iyi değil."

"Sakin ol. Gözbebeklerim yanıyor ve gözyaşlarıyla dolu.

"Ben... Ben... Terazi, gerçekten, neden bu şekilde tepki verdiğini bilmiyorum."

"Her şey normal," diyerek yüzümü okşuyor. "Sadece aynı yerde olduğunuzu fark etmeniz gerekiyor. Bir dakika dur. Nefes al." Nefes alıyorum.

"Incamera," infaz ediyorum. "Ve şimdi dışarı at. Ve bırakıyorum. "Güzel, işte böyle. Sakinliğini bulana kadar tekrarla."

"Hazır olmadığımı biliyordum. Sana her şekilde anlatmaya çalıştım. Sana yük olmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Sen kimsenin yükü değilsin," diyerek omuzlarımdan tuttu. "Artık böyle. Üzgün olan benim. Ne hissettiğinizi tam olarak anlayamadığım için özür dilerim. Her zaman çok neşeli, ironik ve komiksin ve bazen sözlerinde okuduğumuz tek şey alaycılık ve orada

esprilerinizde farklı gerçeklerin de saklı olduğunu unutuyoruz. Acılar ve korkular'.

"Evet. Nolan bunu biliyor."

"Ve sizi anında anlayan tek kişinin o olması canınızı acıtıyor."

Başımı sallıyorum, dudaklarıma ağır bir gözyaşının düştüğünü hissediyorum.

"Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana çok uzun zaman geçti, ama yine de sanki daha dünmüş gibi geliyor".

"Uzun süredir biri her gün düşüncelerimizde belirdiğinde olur".

"Ve sanki hiç gitmemiş gibi".

"Evet, aynen öyle, sanki hiç ara verilmemiş gibi".

Nolan'ı kalp atışlarımdan tüm duraklamalarına yerleştirdim, kendimi onu günlerimin her anında hissetmeye mahkum ettim.

"Bu senin de başına geldi mi o suçluyla?"

"Evet."

"Burada her şey yolunda mı?" Ve her zaman düşündüğüm gibi, şeytan ondan bahseder etmez kendini gösterir. Zakhar küçük yatak odasının kapısından içeri bakıyor. Terazî'yi kontrol etmek için geldiğine eminim, nasıl hissettiğimi görmek için değil.

"Seni tarif eden kelimeleri algılayan bir radarın var mı?" diye soruyorum, içeri girip kapıyı arkasından kapatırken.

"Hayır, kadını için bir radarım var. Seni hiç düşünmüyorum."

Bu doğru!

"Yanınızda bıçak var mı acaba?" diye soruyorum.

"Lanet olsun, Şeytan'ın daha önce hiç gözyaşı döktüğünü görmemiştim." Yanımda oturuyor ve yüzümü tutuyor. "Bir bakayım!" diyerek beni yakından inceliyor ve yanağımdan bir damla alıyor. "Magma gibi olduğunu sanıyordum. Yanmıyor."

"Aptal!" diyerek elini itiyorum ama en azından beni güldürdüğünü fark ediyorum.

"Nolan senin yanındaki koltuğu aldı," diye duyurdu. "Onun yanına oturmamı ister misin? Sen Terazî'yle kalabilesin diye yerimden vazgeçebilirim."

"Bu şekilde yapabiliriz, evet," diye de onaylıyor.

"Hayır, kaçmam gerekmiyor. Her zamanki gibi kendim olmalıyım". Yutkunuyorum, tüm güvensizliklerimi yutmaya çalışıyorum.

"Kendiniz olmak mı? Tamamen mi?" diye ekliyor Leskov. "Bu bir sorun! Yani onun için."

'Eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız, Zakhar bunu düzeltecektir'. İşte *Masa Kraliçesi* modundaki kadın.

Kendisi şöyle yanıtlıyor: 'Bunu söylediğimde kulağa bir kınama emri gibi geliyor, ama kraliçem öyle diyorsa, bununla başa çıkabilirim.

"Teşekkür ederim kardeşim, ama buna gerek yok. Şimdilik değil."

Rus bana ters ters baktı. "Sanırım bu teşekkürün bendeniz için de geçerli olması uygun olur."

"Cehenneme kadar yolun var!" Ayağa kalktım, eteğimi düzelttim.

"Ben *zaten* şeytanın huzurundayım. Çıkışa doğru ilerliyorum ve orta parmağımı kaldırıyorum.

Tamam, işte başlıyoruz. Kendim olmak zorundayım. Tamamen. Ancak o zaman, belki, onun varlığını sürdürebilirim ve ancak o zaman, belki, Nolan neyi özlediğini hatırlar.

20

Nolan

Bir yıldan biraz daha önce.

Bir fincana biraz sıcak su doldurup çay poşetini daldırıyorum. Acele etmiyorum, düşünüyorum ama bunu sonsuza kadar ertelememem gerektiğinden eminim. Oturma odasında bilgisayarıyla uğraşan Lise'ye bakıyorum, ona anlatmak üzere olduğum şeyi sefil, işe yaramaz, dumanı tüten bir içeceklerle tatlandırmaya çalışıyorum.

Onu aldattım, bu beni çok yanlış ve bir o kadar da doğru hissettiriyor, kendimi erkeklerin en bencili olarak sınıflandırıyorum. Ona günlerce yalan söyledim, başka bir kadının dudaklarının tadı üzerimdeyken onunla yattım, kendime tam olarak seks yapmadığımı ve eksikliğimin olduğundan daha az ciddi olduğunu söyleyip durdum.

Tüm yalanlar, davranışlarımı haklı çıkarmak için tüm bahaneler. Kendimi daha az kirli hissetmemi sağlayacak tüm boş çabalar.

Arkasından yaklaşıp oturma odasını mutfaktan ayıran kemerin üzerinde durduğumda, kendime dürüst, hatta acımasız olmanın doğru olduğunu söylüyorum. Kendimi her şerde bir hayır olduğuna ve belki de Lise'nin bana benim Chantal'a ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı olmadığına, hayatlarımızı ayırmanın onları daha iyi hale getirmenin tek yolu olabileceğine ikna ediyorum.

İlişkimizin onun için iyi olduğuna, onu her sevmeye çalıştığımda hissettiğim rahatsızlığı hissetmediğine ya da onun da artık beni gerçekten sevmediğini fark etmediğine inanamıyorum.

Onun figürüne doğru attığım her adımda tereddüt beni yerde donduruyor, düşünceler zihnimde şimşek hızında ama net bir şekilde çakıyor.

Hasta olur muydu? Onu serbest bırakır mıydım? Nasıl hissettiği, nasıl tepki verdiği konusunda endişelenmeden kendimi onun hayatından kalıcı olarak çıkarabilir miydim? Onunla ilgilenmeyi bırakmaya ve onu kız kardeşimin bir uzantısı olarak görmeye hazır olur muydum, sanki özünde hala Nicole'den parçalar varmış gibi?

Kalem parmaklarının arasından kayıyor ve onun kaskatı kesildiğini görüyorum.

Hayır, şimdi olmaz.

Ellerini masanın üzerine yayar ve derin nefesler almaya başlar.

Fincanı hemen atıyorum, mesafeli duruyorum, bekliyorum, sadece krizin yoğunluğu gerektirdiğinde müdahale etmeye hazırım.

Nefes alış verişi daha tedirgin ve gürültülü hale gelir, parmakları masanın altındaki bacakları gibi kaskatı ve çaresizdir.

Ve sonra başlıyor: , durdurulamaz, onun için yönetilemez, kendi iradesi dışında durdurulması imkansız.

Lise boğulmaya başlar, yüksek sesle feryat eder ve onu içten içe parçalayan acı dolu bir çığlık yükselir.

İçinde, midesinde taşıdığı kötülük, bağırsaklarını yiyen bir kara sinek sürüsü gibi, gücüyle patlıyor ve çaresiz, işe yaramaz, savunmasız izlemekten başka bir şey yapamayan benim için bile dayanılmaz bir panik atağa dönüşüyor.

Ama bir köşede oturup müdahale etmeye karar vermiyorum, en azından elini tutuyorum ve bilincinin yerinde olduğu, öleceğini hissettiği o korkunç aşamada ona yakın oluyorum.

Ve saldırılarını bu şekilde tanımlıyor. *Ölüm* ona aniden ulaşıyor, boynundan yakalıyor ve onu yeraltına sürüklüyor, nefes almasını engelliyor, kulaklarına onu ezeceğini fısıldıyor. Ve bu boğulma, yıllarca peşini bırakmayan görüntülerden, hayatlarımızı mahveden, Nicole'ü hayatlarımızdan koparan o olaydan geliyor.

" yok, Lise. Ben buradayım. O odada değilsin. Evindesin."

Etrafına bakınırken, beceriksizce kendini cehennemine geri yansıtırken doruk noktası geliyor. Elini sıkıyorum, tekrar hissetmesi için kollarına masaj yapıyorum. Ve bu arada bombalama onun etrafında keskin bir şekilde kendini gösteriyor. AK-47'ler Bataclan'ın duvarlarını yırtarak insanları yere seriyor. Omzunu delip geçen kurşunu hissediyor ve sonra Nicole'ün ağırlığını üzerinde hissediyor, vücuduyla onu koruyor ve kurşunların geri kalanını alıyor.

İşte ben de kendimi bu şekilde anı yaşarken buluyorum, sanki onlarla birlikteymişim gibi, ama her şeyi durduramıyorum.

Lise, kız kardeşimin üzerindeki ağırlığını hatırladıkça boğuluyor, kanının sıcaklığını yeniden hissediyor, salonda patlayan silahları, insanların bağırıışlarını ve hiçbir şey yapmadığı bir Tanrı'ya yakarıışlarını duyuyor.

Boğuk bir çığlık atıp ağlıyor, göğsüme atlıyor ve cehennemine son veriyor.

Onu kendime yakın tutuyorum ve başını okşuyorum, ondan af diliyorum, anlayamadığı ve kesinlikle geçmişteki başarısızlıklarım ile ilişkilendirdiği bir istek.

Çünkü gerçek şu ki, o akşam üçümüzün de birlikte olması gerekiyordu, ancak kaderin bir cilvesi olarak tiyatroya sadece ikisi gitti. Ofiste geç saate kadar kaldım, çünkü bir hastamın beni bırakmaya hiç niyeti yoktu. Paris'in dört bir yanından gelen siren sesleri bizi olanlardan haberdar etti.

Televizyonu açtığımda insanların pencerelerden atladığını, kanlar içinde kaçıştığını ve tüm şehre yayılan bir paniğe kapıldığını gördüğümde, artık asla iyileşmeyecek ulusal bir acının sembolü olan, azap çektiğim yere kaçtım.

Kız kardeşim Bataclan katliamının 137 kurbanı arasında bir numara olurken, Lise de 368 yaralı arasında bir başka numara oldu.

Ve ben, sayısız ayla birlikte, onların dramı karşısında bir hiçim.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim!"

O gün yanınızda olamadığım ve Nicole'ü onun sizi koruduğu gibi koruyamadığım için üzgünüm.

İkisini de korumak için ikiye bölünebilirdim ama kader, alçak ve zalim, onlar için bunu, benim içinse sonsuz suçluluğu istedi.

Ve şimdi ona bir acı daha üzereydim. Bunu

hangi güçle yapabilirim?

Bugün nasıl

yapabildim?

Yüce Tanrım!

Karım kollarımda iyileşirken dişlerimi sıkıyor ve gözyaşlarımı tutuyorum, suçsuz, sadece bir ölümün kurbanı.

Şimdi ona artık onu sevmediğimi, onu terk etmek istediğimi, onu *bununla*, acılarıyla ve krizleriyle baş başa bırakmak istediğimi söylemek yapabileceğim en acımasız şey olurdu.

"Bu daha mı iyi?" Yüzünü kaldırıyor ve iri, ağlamaklı gözleri şimdi daha belirgin bir şekilde bana bakıyor.

"Evet," damlacıkları siliyor ve kendini yeniden toparlıyor. "O hapları tekrar almaya başlamalıyım."

"Aynı değilim, Lise. Bağımlılık yapıyorlar."

"*Geldiğinde* benim hissettiklerimi hissetseydiniz, her şeyi varsayardınız."

Boyun eğmiş ve üzgün bir halde ayağa kalkar ve kendini banyoya kilitler.

Bazı şeyler vardır ki, ne mutlu bize ki, onları kendi tenimizde deneyimlemediğimiz için anlayamayız. Paris saldırılarının trajedisini haberlerde görmüş da, kurbanların silahlı kişilerle karşı karşıya kaldıklarında ne hissettiklerini asla bilemeyeceğim. Tek umudum, Nicole'ün ölümün yaklaştığını hissetmemiş olması, tıpkı Lise'in aniden ve durduramadan hissettiği gibi.

Her zaman ikisinin de o anda bağ kurduğunu düşünmüşümdür.

Kız kardeşim onu korudu ve o öldü.

Lise'ye sonsuz azap pahasına ikinci bir şans, ikinci bir hayat verildi

Ve onda her zaman Nicole'ü, en iyi arkadaşını, ona her yerde eşlik eden, onunla simbiyotik olarak yaşayan kişiyi göreceğim.

Onunla kız kardeşimi mutlu etmek ve onun fedakârlığını boşa çıkarmamak için mi evlendiğimi hep merak etmişimdir.

Bedeni onu kurtarmış, ruhunun parçalarını geride bırakmıştı.

Psikolojik rehabilitasyon süreci boyunca onu takip etmek beni ona daha da yakınlaştırmıştı. Ona bağlanmıştım, onu sevdiğimi sanıyordum.

Buna çok uzun bir süre tüm kalbimle inandım. Sonra kızıl saçlı baştan çıkarıcı geldi ve... siktir et!

Kendime defalarca bunun bizim zamanımız olmadığını ve *bugün* birlikte olmamamız gerektiğini söylemeye çalıştım.

Kendi mutluluğum pahasına da olsa eşimle ilgilenmem gerektiğini hissediyorum. Ona karşı hissettiklerimin sevgi değil, sadece şefkat ve ne pahasına olursa olsun ona yardım etmek için duyduğum bilinçsiz arzu olduğunu nasıl söyleyeceğime karar vermek için birkaç saate değil, daha fazla zamana ihtiyacım var.

Tam da şu anda onu terk etmek tamamen uygunsuz ve zalimce.

Chantal bana bekleyeceğini söyledi, ben de ona bir daha Lise'ye dokunmayacağıma söz verdim.

Seçmek, her halükarda, bir parçamı geri alacak.

Bugün.

Lec-jet istasyonlarının ortasında hareketsiz duruyorum ve bir süre önce caddenin karşısında, tam stüdyomun önünde onu son gördüğümde bana aynı ifadeyle bakan Chantal'ın yüzünün görüntüsünü kovmaya çalışmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

Az önce ayrıldı, uçağın kabinlerinden birinde ve beni onunla temas kurmadan aldığım bir elektrik şokunun artçı etkileriyle baş başa bıraktı. Eğer bana dokunmuş olsaydı ne hissedeceğimi bilme merakı beni hala halının üzerinde tutuyor.

"Hey!" Beyaz takım elbisesi içinde ışıldayan gelin adayı üzerime atladı. "Başardın." Orada bulunanların duymaması için bana sarıldığı anda ekliyor: "Teşekkür ederim Nolan, burada olmanın sana neye mal olduğunu biliyorum."

"Bunu sadece senin için yaptım," diyerek sırtını okşadım ve Aries'i selamlaması için onu kenara çektim.

"Merhaba Doktor!" diyerek el sıkışıyoruz. "Böyle iki taşaklı olmalısın ki..." Crystal ona dirsek atarak susturdu. *Ateş Püskürten'le yüzleşmek* mi istiyordu?

Cesur olmaktan öte, pervasız ve bazen de çaresizim.

İkisinin arasında, Libra Leclerc'in arkadaşı olması gereken, ünü kendisinden önce gelen Zakhar Leskov belirir. Nasıl biri olduğunu anlamak için yüzünün yarısını kesen yara izine bakmak yeterlidir.

Elini, bileğindeki saati çözüp ona uzatan Aries'e doğru uzatıyor. Beni hiç dikkate almıyor ve yaydığı karanlığı daha da güçlendiren acımasız bir bakış atıyor.

Crystal soru sorarcasına arkadaşına bakıyor ve şüphelerim hemen doğrulanıyor.

"Ne? Bir iddiayı kaybettim," diye açıklıyor ona.

"Ne bahsi?" diye soruyor ona, kasılarak.

"Doktorun yokluğuna güvenmişim. Zakhar ise geleceğinden emindi. Bir Rolex kaybettim."

"Hanedanlıkta benim üzerime bahis oynamaktan hoşlanıyor musun?", yüzümde beliren utanç perdesini göstermemek için bir adım öne çıkıyorum. "Bilmem gereken başka şeyler varsa, jet kalkmadan önce, şimdi konuşun ya da sonsuza dek susun."

"Sigortalı mısınız?" diye soruyor Aries, oturarak. Ben tam karşısına oturuyorum, Crystal ise onun yanına, pencere tarafına oturuyor.

"Neden? Avrupa'nın en iyi özel uçakları sizde değil mi?"

"Aslında kız kardeşimi kastetmiştim. Maldivler'de bazı kiralık katillere para vermiş olabilir. Tehlikeli insanlar. Olası bir ani ölüm için kendinizi korumalısınız."

"Keser misin şunu!" diye sesleniyor arkadaşım. "Chantal neden o kadar uzağa baksın ki? Zakhar'ı Nolan'ı indirmeye ikna etmesi için yeterli olacaktır."

"Beni tekrar yola sokmak için her şeyi yaptığınızı görebiliyorum."

"Eğleniyoruz," diye gözümü sıkıyor damat adayı. "Ütülüyoruz, seni korkutuyoruz..."

Koridora doğru dönüyorum ve Rus adamın kendini Libra ve Chantal'la birlikte kabine kilitletiğini fark ediyorum. Bu konuda cidden endişelendiğimden değil, ama Bootstrap'ı tanıyorsam, cennetteki bu üç günü cehenneme çevirmek için bir şeyler tasarlıyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyebilirim.

"Diğerleri nerede?" diye soruyorum.

"Vaftiz babamın nasıl biri olduğunu bilirsin. Ailenin iki ayrı jetle seyahat etmesini ister.

"Ah, yani ben diğerinde miyim?"

"Evet! Bu çok daha ferah," diyerek beni bir fikirle kışkırtıyor Koç.

O zaman kaybol.

"Tamam, o zaman üstünü değiştir!" diyerek hızla ayağa kalkıyorum ama kapağın kapandığını duyuyorum. Her ikisi de komplocu bir sırtışla, koltuklarından en ufak bir şekilde bile kıpırdamadan, beni tuzağa düşürdüklerinden memnun bir şekilde bana bakıyorlar.

"Partinin adı *İşkence Nolan* mı acaba?" diye ironi yapmaya çalışıyorum.

Ve Chantal'ın varlığını havada hissettiğimde, bu hafta sonunun benim için gerçek bir eziyet olacağının onayını alıyorum.

Yerime dönüyorum, özellikle de ateş püskürtenin huzurunda kendimi herhangi bir rahatsızlık göstermemeye zorluyorum.

Birdenbire sıcak bastığı için gömleğimin üçüncü düğmesini de açıyorum ve hareketsiz, sakın ve her şeyden önemlisi ilgisiz kalmaya çalışıyorum.

Sanki bana boyun eğdirebilecek bir güce sahipmiş gibi, beni kendisine doğru çektiğini hissediyorum ve bunu başaramadan gövdemi dışarı doğru eğerek

Cehennem renginde dar bir elbise ile dar geçitte ilerlerken başını kaldırıp onu izliyor.

Birden, sanki aya ateş edilecekmişim ya da tüm hayati organlarımı alt üst edecek bir atlıkarıncanın içindeymişim gibi geri çekiliyorum.

Ve işte gözlerimin önünde yürüyor. Arkadan.

Kıçım yüzümde.

Yavaşça, çok yavaşça yürüyüp yanımdaki, Crystal'ın karşısındaki koltuğa oturuyor.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Neden diğer jete binmedi ki?!

İki gelin ve damat adayı sessiz, ama sanki on saatlik uçuşu meşgul etmek için yansıtılan bir filmmişiz gibi bizi izliyorlar.

Bir yılı aşkın süredir hayalini kurduğum, hava gibi özlediğim ve hayatımın her gününü unutmaya çalıştığım kişinin yanında on lanet saat.

Göz ucuyla onu izliyorum, sinirli bir kibirle emniyet kemerinin kayışını kavırıyor, başka bir şeyi taklit edercesine şehvetli bir şekilde okşuyor.

Sizi iyi tanıyorum, ne yaptığınızı

biliyorum. Seni tatmin etmeyeceğim.

Crystal ve Aries'e bakıyorum ve sohbet ederek onlara odaklanmaya çalışıyorum.

"Adil bir parti gibi görünmüyor, yani piste çıkarken bir bekarlığa veda partisi düzenlediğiniz izlenimine kapıldım".

Leclerc cevap vermiyor, sadece yanımdaki kadını işaret ediyor, o da kuru ve gürültülü bir hareketle kemeri çekerek kendi tarzında cevap veriyor.

İzlenim çok net, boynum o kayışa sığabilir.

Kaç kez boynunu vurmak istedim, Bootstrap.

"Chantal bu üç günü organize etmek için çok çaba sarf etti," diye savunuyor arkadaşı onu. "Çok iyi davrandı."

"Onun ne kadar *sevimli* ve öngörülemez olabileceğini biliyorum," diye yorum yapıyor.

"Bunu tahmin etmeliydim..."

"Ne? Duyalım bakalım!" Bir yıl sonra bana yönelttiği ilk sözler bunlar, haksız bir hınçla ifade edilmiş. Bana bir bakış bile atmıyor, sadece tükürmem için alevler saçıyor ve bu beni çok rahatsız ediyor.

"Mükemmel bir parti düzenlemek için *canla* başla çalışacağını," diyorum, aslında ne düşündüğümü açıklamaktan kaçınarak.

Çünkü hanımefendinin kendi kişisel tarzında, saat başı para ödenen, yarı çıplak ve pompalı erkeklerle dolu, sadece şehvet susuzluğunu gidermek için tutulmuş, kesinlikle geline saatlerce eğlence sunmak için değil, çarpıcı bir şey hazırlayacağına kesinlikle inanıyorum.

"*Vücut* her zaman ilk koyduğum şeydir, bunu çok iyi bilmelisiniz."

"Arada bir başka bir şey koymayı da öğrenebilirsin."

"Ne gibi?"

"O his".

Crystal cevabımı paylaşıırken bana bakıyor, Koç ise sanki cehennemin kapılarını açmışım gibi.

"Ah, hisset! Hisset," diye alay ediyor benimle. "Yaptığın şeylerin içine koyduğunla aynı mı?"

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?" diye tıslıyorum, karşımda bir dinleyici olmasından rahatsız olarak.

Önümüzdeki çiftte ek olarak, arkamızda Terazî ve Rus sessizce duruyor. İkimizin gerçekten gezinin eğlencesi olduğumuzun açık bir işareti.

"Bu konuda konuşmamın bir anlamı yok, Doktor. Asla!"

"O zaman kapa çeneni, teşekkürler."

"Kapa çeneni!" Son sözü bana bırakmayı kabul etmeyeceğini biliyorum, bu yüzden sinir krizine girmemek için onu görmezden geliyorum ve dikkatimi bana konuşacak bir şeyler veren Aries'e çeviriyorum.

"Karı , Nolan?"

"Çok iyi". Ve bir pislik gibi ekliyorum: 'Her zamanki gibi güzel ve ışıltılı'.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Ateşpüsküren.

"Ne düşünüyorsun, pardon?"

"Dilini nasıl ustaca kullanacağını biliyorsun, seninle harika olduğu çok açık".

"Hep seks üzerine atıyorsun, Chantal. Çok uygunsuzsun...".

"Aslında ben senin iletişim becerilerinden bahsediyordum. Yetenekli bir konuşmacısın, beni yaladığın ve neredeyse bayılmama neden olduğun zamandan bahsetmiyordum."

"Tamam, ," dedi kardeşi sandalyesinde gerinerek. "Sakin ol kardeşim. Kelimelere dikkat et, tamam mı?".

"Kötü dil beni karakterize ediyor. Cinsellik hakkında konuşmak tüm hastalıklarımın tek nedeni. Chantal'ın aklında hep seks var. Chantal'ın duyguları yok. Chantal duyguları hissedemez. O sadece penis istiyor!"

"Sen neden bahsediyorsun!" Crystal ona doğru uzanarak dizine masaj yapıyor.

Muhtemelen bir süre önce yaptıklarından dolayı kendisine karşı bir tür kin besliyor olmalı. Kendini suçladığı ve onu ilk suçlayan ben olduğum için üzgünüm.

"Venüs ciddi değildi," diyor ona.

"Evet, öyleydi.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor Koç. Ona zihinsel olarak teşekkür ediyorum, çünkü şu anda onu neyin rahatsız ettiğini bilmek isterdim.

"Baldızım benim nemfoman olduğumu söylüyor," diye açıklıyor derin bir kızgınlıkla.

"Haklısın, o haklı. Erkek kardeşi ona hiç yardımcı olmuyor.

"Katılıyorum!" diye bağılıyor arkamızdaki Rus.

"Nolan," diye araya giriyor Crystal ve bana ne sormak üzere olduğunu zaten biliyorum. "Ona bir nemfoman olmadığını açıklayabilir misin?"

"Tatlım," diye yanıtıyor Chantal, "yanlış kişiye soruyorsun. Kendini tutamıyor ve son tartışmamızdan çıkardığı sonucu açıklıyor. "Nolan sana sadece nemfoman olduğumu değil, aynı zamanda bir sürtük olduğumu da söyleyecektir."

"Bu hiç de doğru değil," diye mırıldanıyorum, bakışlarını arıyorum, ama o şimdi pencereye doğru çevirmiş durumda ve ben sadece kısık gözlerinin ve durgun dudaklarının bulanık yansımasını görebiliyorum.

"Nemfomani ciddi bir şeydir, Chantal," diye açıklamaya çalışıyorum. "Bundan muzdarip olan bir kadın, senin gibi saf zevk için değil, yalnızca ruhsal ve fiziksel tatmin amacıyla ve kaygılarını gidermek için cinsel bir yaklaşım arar. Bu başlı başına bir bağımlılıktır. Seks ihtiyacı işe ve aileye yansır ve çok daha büyük bir sosyal rahatsızlık yaratır. Bana öyle geliyor ki siz buna bağımlı değilsiniz. Bu konuda konuşuyorsunuz çünkü bundan zevk alıyor ve hoşlanıyorsunuz, tüm kadınlar gibi, ama bağımlı olduğunuz için değil, aksi takdirde...'. Sessiz kalıyorum, çünkü onunla hiçbir zaman tam bir ilişkimiz olmadığını bildirmek hiç de cesurca görünmüyor. Kelimeleri havada *bırakıyorum*, çünkü devamı için *aksi takdirde sen ve ben*

hem orada bulunanlar hem de bizim için çok fazla bir şey haline gelir.

Az önce söylediklerimi dinlemiyor gibi görünüyor, küçük pencerenin ötesindeki bulutlara bakmaya devam ediyor ve ona karşı çok güçlü bir empati hissetmeme neden oluyor.

Uzanıp çenesinden tutma ve bana bakması için onu itme arzusu o kadar güçlü ki beni hareket etmeye ve kemerlerimi çözmeye zorluyor. Birlikteyken, eğer öyle diyebilirsiniz, benimle sevişmeyi şiddetle istemesine rağmen, saplantılı olduğunu asla göstermedi, çünkü onun sapkınlığının ben olduğumu fark ettim.

"Pekala," diyor Crystal. "Konuyu değiştirelim. Lise neden gelmedi?"

"Mahkemede çok işi vardı. Önemli bir davada yer alıyor".

"Ne kariyer kadını ama," diye yorumluyor Chantal, bilerek yine çekilmez hale geliyor.

Bazen mesafe koyabilmek için kendisinden nefret ettirmenin en kolay yolunu tüm gücüyle denediğini düşünüyorum. Uyguladığı bir tür bilinçsiz koruma. Önemsiz bir şekilde, incinmemek için incitmeye çalışıyor.

Sanki her şeyden önce uzaklaştırılmaya karar vermiş, ancak daha sonra terk edildiğini fark etmiş gibidir.

Ama onun yüzünden.

Seks düşkünlüğünden de öte, kendine zarar verdiğini söyleyebilirim.

'Kesinlikle. O profesyonel olarak başarılı bir kadın,' dediğinde ona katılıyorum. Neden? Bilmiyorum. Benim için onunla söz düellosu karşı konulmaz.

"Şanslı kız".

"Neyi kutsanmış?"

'İyi giden bir kariyeri ve dili nasıl kullanacağını bilen çekici bir kocası var'.

"Kesin şunu!"

"Fark etmediysen diye söylüyorum, seni kaçtırmaya çalışıyorum," der gibi yaparak gülümsüyor ama bana hiç bakmıyor.

'Fark etmediyseniz, jet havada'.

"Paraşütler var.

"O olmadan da beni atlamaya ikna edebilirsin. Ne kadar sinir bozucu olduğunu bir düşün!"

"Kapak şu ," diye işaret ediyor. "Devam edin." Arkamızda Rus gülüyor.

"Sen de beni itmek ister misin?"

"Kıçını tekrar okşamak için iyi bir bahane olur."

"Bunu hiç unutmadın, değil mi?" diye fısıldıyorum, artık beni istemeyen gözlere bakarak.

"Ne?"

"Kıçım.

Crystal'ın dehşet içinde "Aman Tanrım!" diyen sesini duyuyoruz ama aldırmıyoruz.

"Bir nemfoman olarak hayatım boyunca kullandığım tüm aldatmacaları nasıl ".

"Sen nemfoman değilsin! Ayrıca, bekle... Kullanıldın mı? Beni kullanacak mıydın?"

"Evet!"

'Ne güzel bir söz, teşekkür ederim'.

Rica ederim.

"Ne kadar samimi olduğumu unutmuşum."

"Jetime binmenize izin verdiğim için beni şimdiden pişman ettiniz."

"Senden izin almam gerektiğini düşünmemiştim."

"Yapmalıydın".

"Şimdi yapıyorum: burada kalabilir miyim, Bayan Leclerc?"

"Hayır!"

'Bunu '.

"Sizi temin ederim ki öyle," diye karşılık veriyor sinsi ve muzip bir ses tonuyla.

"Ne kadar çok sebep üretmiş olduğunuzu tahmin edebiliyorum..."

"Oh, hiçbir fikrin yok."

"Tebrikler!"

"Teşekkür ederim. Seni kesinlikle beklemezdim, buna asla .

Ayrıca, benimle hiçbir zaman sonuna kadar gitmedin, beni ne kadar istediğini düşün'.

"Eğer bu üç günü bu şekilde geçirmeyi düşünüyorsan, ben hiç yokum Chantal. O yüzden söyleyecek bir şeyin varsa, şimdi, bu on saat içinde söyle. Adaya ayak bastığımda, onun yüzünden terk edilmekten hoşlanmayan küçük bir kızla didişmek zorunda kalmak istemiyorum. Senin, Chantal. Senin yüzünden."

"Bitirdin mi?"

"Evet.

"Sen kötüsün, ama bunu zaten biliyorsun." Ona cevap vermedim, çünkü haklıydı.

Ben birçok açıdan nahoş bir insanım. Ve özellikle de ona karşı öyleydim, ancak kendimi savunmak için söylemeliyim ki aramızdaki şeyin gerçekleşmesini engellemek için çok çaba sarf etti.

Kısık bir sesle, kendimi bu sonsuz dizinin bir bölümünün keyfini çıkaran sessiz izleyicilerin bakışlarından soyutlamaya çalışarak, gözlerimin onun için mıknaatı olmasını umarak, onu tekrar arıyorum.

"Konuşurken bana da bakabilirsin."

"Size söyleyecek başka bir şeyim yok.

'İmkansız, her zaman söyleyecek bir şeyin var, özellikle de *bana*'. Yüzünün kızardığını ve kendini tutarak gülümsediğini görüyorum.

Sözlerimi özümseme, onları teninde hissetme yeteneğini kaybetmediğini görmek, aynı şekilde bana da asla unutulmayan duyguları yansıtıyor.

"Pekâlâ. Sana bir şey söyleyeceğim, bunu atacağım... Geçtiğimiz bir yıl içinde hayatını anlamlandırabildin mi?"

Orospu!

Mi Isırırım. ve Dudaklarım, fark etmemek o Kristal e Koç vardır bizi yalnız bırakarak kaybolur.

"Bu da şu varoluşsal sorulardan biri mi?" diye cevap vermekten kaçınmaya çalışıyorum.

"Sadece bir soru," diyerek omuz silkiyor ve karşısındaki boş sandalyeye bakıyor.

"Bunun cevabı samimi. Düşündüğün saçmalıkları dinlemek için aynı soruyu sana yöneltmeyeceğim Chantal'.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!"

"Numara yapma, seni iyi tanıyorum."

"Benim hakkımda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu konuda bir şeyler biliyorum, ama siz nasıl isterseniz öyle düşünün!".

"O zaman bana sormayacak mısınız?" İşte, onu pek iyi tanımıyorum, çok iyi.

"Sana da aynı şeyi sormamı ister misin?"

"Evet, bunu talep ediyorum."

Derin bir nefes alıyorum, gövde mi ona doğru çeviriyorum ve mükemmel profiline odaklanıyorum. Her lanet gece parmaklarımı üzerinde gezdirdiğim, her zaman kırmızıya boyanmış dudakları. O iki şeytani mermeri parlatan muhteşem bal rengini güçlendiren koyu kemerli kirpikler ve sonra saçlarının baştan çıkarıcı tonu, özlediğim yumuşaklığı.

Bir yıldan uzun süredir ona aşığım. Sessizce, zihnimin karmaşasında.

"Chantal, bu son dönemde hayatına bir anlam kattın mı?"

Sonunda bakışlarını benimkilere çeviriyor ve bana hayatımın son döneminin her melankolik notasını, almak istediğim ve bana sunulduğunda yeterli olmayan her özlenen jesti işaretleyen yüzü tam olarak görmemi sağlıyor. Çünkü o bana vermediği sürece hiçbir şeyin rengi yoktu.

Göğsü heyecanlı iç çekişlerle kabarıyor, gözbebekleri titreşerek beni süzüyor. Figürümü gözden geçirir gibi saçlarımda oyalanıyor ve sonra canlı bir bilinç atışıyla burnuma, ağzıma uzanıyor, bu da sonunda bana, içime geri dönerken burada, şimdi olduğunu fark etmesine neden oluyor.

Tekrar.

Ve çok güzel.

"Cevap vermeyecek misin?" diye ısrar ediyorum.

"Sessizlik bir cevaptır".

Yani bu son dönemde hiçbir şeye anlam veremedi, çünkü aradığı duyguyu benimle birlikte terk etti?

"Bu üç günü medeni bir şekilde geçirmeyi deneyebilir miyiz?"

"Hayır!"

Unhook ve onun kemer e o Ayağa kalk, değişiyor yer e hiç azalmayan bir çekimi kategorik olarak reddediyor.

Cancer

Bir yıldan biraz daha önce.

Daha önce hiç bu kadar derin bir mutluluk hissettiğimi sanmıyorum. Leylak rengi ipek çarşaflarımın üzerinde yuvarlanıp çıplak tenimi okşamalarına izin veriyor, dört direkli yatağımın tavanına bakarak uzanıyorum. Doktorumla son görüşmemin anısına gülümserken, aşık bir genç kız gibi iç çekiyor, utanmış yüzümü kapatıyorum.

Kendimi bir şeker bulutunun üzerinde yatıyormuşum gibi hissediyorum, bedenim hafif, zihnim tüm endişelerden arınmış. Daha önce hiç bu kadar hissedilir bir dinginlik duygusu yaşamamıştım ve sabahları yüzümde bir gülümsemeyle uyanmamıştım. Ne kadar uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yok, ne de güne başlarken güzellik prosedürlerini uygulamak için kalkmak gibi bir düşüncem var. Kremlerimi sürme ya da fiziğime sabah pilatesi yaptırma ihtiyacı hissetmiyorum. Sanki aniden bunların hiçbirinin beni daha güzel yapamayacağını biliyor ve kalbimin derinliklerinde, sadece beni sevdiğini söylediği için güzel olduğuma inanıyorum.

Nolan beni seviyor. Gerçekten *Chantal*, seni *seviyorum* dedi. Yoksa rüya mı gördüm?

Hayır, böyle romantik bir düşünceyi aklıma getiren ona takıntılı zihnim değildi. Bunu düşünecek kadar pervasız olmak şöyle dursun, bunu yapabilecek biri bile değildim. O bunu kastetmişti, bu kelimelerin nasıl ortaya çıktığını hissettim: saf, içten ve özgürleştirici bir şekilde

Hiç kimse beni sevdiğini söylemedi.

Çünkü hiç kimse seninle bir gün bile geçirmedi.

Evet, ama bu da bir şeyin belirtisi, değil mi?

Birkaç kez karşılaşmış olmamız bizi birlikte olabilecek iki benzer fikirli insan yapıyor, değil mi? Yirmi dört saatlik testi açık ara geçti.

Oh, ben, bu tür şeylere alışık değilim.

İnimin kabul odasında ayak sesleri duyuyorum, ama bu bile beni rüya halimden sarsmıyor.

"Bayan Chantal!" Kahyanın sesi bir etki yaratmalı, özellikle de göğüslerimin serbest kaldığı, çarşafın yarısını örttüğü şu anda. "Saat sabahın on biri ve o hâlâ yatakta. İyi değil!"

"Oh, ben iyiyim," diye iç geçiriyorum, yeni açılmış perdelerin arasından süzülen ışık yüzünden göz kapaklarım aniden geriliyor.

"Demek istediğim..."

"Bu duyguya alışabileceğimi hiç sanmıyorum Müller," diyerek onu görmezden geliyorum, gözlerimi kırpıştırarak ve kendimi daha fazla soyarak. "Buna asla doyamayacağım."

"Ne hissediyorsun...? Aman Tanrım, hanımefendi, örtünün!" Hayatım boyunca tanıdığım ve beni hiç utandırmayan adam, beyaz eldivenli elleriyle yüzünü gizliyor.

"Sence uzun sürecek mi?" diye sordum, yüzüstü yuvarlandım.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sorarken, yüzünü açmanın uygun olup olmadığını anlamak için parmaklarını açıyor.

"Sanırım ben birinin aşkıyım".

"Ah, şey, zamanı gelmişti," diye yorumladı, leylak perdelerle meşgul işine devam ederken.

"Ne ima ediyorsun?"

'Sonunda birileri onun ne kadar tatlı bir kadın olduğunu anladı'.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerim parlıyor, yani ne olduğunu bilmediğim bir şekilde parladıklarını hissedebiliyorum. Bu duyguyu o kadar sevmeye başladım ki yataktan ayrılma fikri neredeyse onu kaybedebileceğimi düşündürüyor. Onu içimde canlı tutmak istiyorum.

"Az önce birisinin kendisine aşık olduğunu söyledi, buradan tatlılığın nihayet ortaya çıktığını ve her zaman sergilediği filtrele baskın geldiğini çıkarabiliriz. Tabii ki klas bir şekilde.

"Şey, muhtemelen, evet. Nolan saklamakta ısrar ettiğim hassas doğamı fark etmiş olacak."

"O her zaman çok tatlı bir çocuk, genç bir hanımdı. Neden bilmiyorum, hayatının bir noktasında kendini bunun tam tersi olduğuna inandırdı". Kristal bir bardağa su doldurup bana uzattı.

"Oh, her şeyin ne zaman başladığını çok iyi biliyorsun," diye aşağıya gönderdim, sadece hatırladığında bile zorlukla aşağıya indiğini hissettim.

"O gece ona asla annesi gibi olamayacağını anlatmaya çalıştım," diyerek babacan bir tavırla bana gülümsüyor ve boş kadehi kaldırıyor.

"Ve sözlerine inandım, ancak yıllar geçtikçe gerçekler korkularımı haklı çıkardı." Kendimi yukarı çekip saçlarımı arkamda topladım.

"Bana ondan bahset, daha doğrusu ve Tanrı aşkına, üstünü ört."

"Oops!", çıplaklığımı gizlemek için çarşafın bir kanadını tutup ona sarılıyorum. "Ne bilmek istiyorsun? Ateşli kısmını mı yoksa romantik kısmını mı?"

Bacak bacak üstüne atıyorum ve itiraflarımı uşağa bildirmeye hazırlanıyorum. Onun kategorisinin genellikle büyük ailelerin en gizli sırlarını koruduğu gerçekten de doğrudur. Ben kimim ki bu efsaneyi ortadan kaldırayım?

"Tutku kısmını göz ardı edip kendimizi duygusal yöne adamanın zamanı geldi diyebilirim.

"Beni seviyor," diye coşkuyla özetliyorum.

"Ya siz, genç bayan?"

"Ben ne?"

"Ona aşık mı?"

"Bu şekilde hissedebileceğimi sanmıyorum. Bunu kararlılıkla söylüyorum, ama artık bu inanca her zaman eşlik eden olağan güvenle değil.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Benimle birlikte yatağa uzanmayı uygun bulmayan Müller, tuvaletimin önündeki tabureye oturmaya gidiyor.

"Bu yeni alışılmadık durumum hakkında çok fazla düşünmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir erkeği sonsuza kadar istediğime karar vermeye henüz hazır değilim. Şimdilik, gizliliğin yakında sona ereceğini bilerek bu ilişkinin tadını gün be gün çıkarmak istiyorum. Sadece ona gitmeye, onu görmeye, konuşmasını duymaya, ona dokunmaya ihtiyacım var...". Bir fikre kapılıp nefesim kesiliyor: "Ona sürpriz yapabilirim!" Ve çarşafı tutmayı unutuyorum.

Uşak tekrar kalkıyor, sabahlıklarımından birini alıp bana uzatıyor.

"Bunu giy lütfen." Onu daha fazla üzmemek için idam ediyorum.

"Ne yapabilirim ki? Bana biraz ipucu verin! Sizler genellikle ne yaparsınız?"

"Günlük etkinlikleri sevdiklerimizle birlikte geçiriyor, basit olanı benzersiz ve özel kılmaya çalışıyoruz".

"Peki nasıl davranmalıyım? Öğle tatilinde onu alıp *Le Pré Catelan* restoranına yemeğe mi götüreyim?"

"Ama hanımefendi! Hafızam beni yanıltmıyorsa, bahsettiğiniz kişi Dr. Duris, hani şu geçenlerde Bayan Colin'le birlikte paparazzilere yakalanan kişi.

'Kesinlikle, ancak onunla Crystal arasında herhangi bir cinsel ilişki olmadığını belirtmek isterim'.

"Yani, bu kişi varlıklı olmasına rağmen sizinle aynı yaşam standardını paylaşmayan biri olduğuna göre, dünyanın en pahalı restoranlarından birinde yemek yerken kendini rahatsız hissedeceğini düşünmüyor musunuz?" Sözlerini düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Haklı, Nolan ona Ducati'yi verdiğim günkü gibi kötü tepki verebilir.

"Sence piknikte bana yaptığı gibi ona da bir sandviç getirmeli miyim?"

"Piknik mi yaptınız?" diye şaşkınlıkla sorar.

"Evet ve bu şimdiye kadar yaptığım en insani şeydi".

"Sanırım öyle, yabancı otlardan, karbonhidratlardan, insan yığınlarından, sivrisineklerden ve..."

"Artık onları küçümsemiyorum," diyerek onu frenledim. "Ne diyorduk?"

"Ofisine gidip ona hızlı bir öğle yemeği götürebilirsiniz, çok basit bir şey. Eminim doktor başka bir şey tatmak ister" diyerek gözümü sıkıyor.

"Oh, benim! Uuuuh, uşak düğmelerini açmış".

"Hanedana hizmet ettiğim bu yıllar boyunca, karşımdaki Leclerc'e göre size yaklaşmayı öğrendim.

"Yani Scorpio ile kafayı mı buluyorsun?"

"Ama bayan!"

"Peki ya Taurus'la seks partileri?"

"Kendine hakim ol!"

"Şaka yapıyorum. O zaman ben yine de *Le Pré Catelan*'a gider ve lüks bir paket servis hazırlatırım.

"Bu orta yol uygun olabilir. Bence onun izi her zaman orada olmalı, bu doğru".

"Güzel, çünkü Nolan beni tam da kendim olduğum için seviyor. Çılgınca olan da bu, değil mi?"

"Öyle değil," diye tekrar gülümsüyor bana, yumuşak ve güven verici bir şekilde. "Takdir edilmeyi olağandışı olarak görmemeliyiz. Olağanüstü olan, bizi bizim gibi seven birini bulabilmektir."

'Bu cümleyi yazıp bana WhatsApp'tan gönderebilir misiniz? *Dynasty* grubunda değil, kimsenin benden çalmasını istemiyorum. Çok heyecanlıyım Müller,' yataktan fırlıyorum, sanki hayali bir kucak dansı direğinin etrafında dans ediyormuşum gibi kalçalarım bulutun üzerine dikilmiş. 'Benim için karısını terk edeceğine söz verdi. Gerçekten aşık olmalı, yoksa ne?"

Tek söylediği "Ah!".

Ah!

Ne ima ediyorsun?

Uşak ellerini arkasına koyar ve kaskatı kesilir.

"Az önce mi dedi?" diye devam etti. "Şey... bu oldukça... karmaşık bir şey. Bu... önemli ve nihai bir karar, ama...".

"Yapacak," diye nefes nefese kaldım. "Ayrıca ona bir daha asla dokunmayacağına da söz verdi." Kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Hâlâ karısıyla mı yaşıyor?" diye soruyor.

"Evet.

'Anlıyorum'.

"İkna olmadın mı?"

"Yargılayamam. Bay Duris'i tanımıyorum.

"Yakında onunla tanışacaksın. Onu hayatımın bir parçası yapmayı planlıyorum." Bunu yüksek sesle söylemek, bu bilgiyle, kendimi sevinçten sıırıslam olmuş, her yere sıkılmaya hazır bir sünger gibi hissettiriyor.

"Sizin adınıza sevindim genç bayan ama...".

"İkna olmadınız!" diye tekrarlıyorum, bu kez bir ünlemle.

"İşleri biraz aceleye getirmenizi istemem."

"Kendimi hiç ele vermedim, Müller. En azından onun huzurunda. Birkaç kez bunu yüzüne vurdum ve o da bir centilmen olarak meyveyi koparmayı değil, gerçekten ne istediğimi anlamam için bana zaman tanımayı tercih etti."

"Doktorun asili. Ve bilmem için soruyorum, siz genç bayan, gerçekten ne istiyorsunuz?"

"Onu. Onu istiyorum. Ve onu seksten önce istiyorum. Farkında mısın? Ben annem gibi değilim!" Neredeyse havaya sıçrayacaktım. Ve bu inancı ona borçluyum.

Sadece kendimle ilgili netlik kazanmamı ve önceliklerimi görmemi sağlayan Nolan'a.

"Hiç olmadı, bayan." Yaklaşıyor, bir anıya takılıp düşen bakışlarımı arıyor. Halının üzerinde tekrar görüyorum, keskin ve yakıcı.

"Tüm hayatını Claudie'ye benzediğini düşünerek mi geçirdin?" diye sorar.

Ona gözlerimin aynasını göstermeden başımı sallıyorum. Duygularımı, korkularımı, o kadından bahsederken hissettiğim utanç duygusunu görebiliyordu.

"Bu kaçınılmazdı, aramızdaki benzerlikler her zaman çok fazlaydı.

Bir ömür boyu Müller'in her zaman sakin ve mesafeli bir şekilde şatoda dolaşmasını izledikten sonra, şimdi, tıpkı o geceki gibi, eldivenli eliyle çenemi tutuyor ve yüzümü yukarı çekerek bana anlayışlı bir gülümseme veriyor.

"O gece daha erken yatmasını sağlamalıydım. Sizi bazı olaylardan koruyamadığım için üzgünüm hanımefendi, ama eminim ki o an sayesinde bugün olduğunuz harika kadın oldunuz."

"Ben de öyle düşünüyorum.

Chantal: 12 yaşında.

Boğa: 24 yıl.

Artık bu dar şeyleri giymek istemiyorum! O sürtük annem bana yine küçük beden kıyafetler almış. Onlara asla sığamayacağım! Bunu bilerek yapıyor, koca piç. Beni aşağılamayı seçiyor, daha az yememi ve beni gitmeye zorladığı defilelerin podyumlarında yürüyen o aptal sıska kızlar gibi olmamı istiyor.

Hayır, onu giymeyeceğim!

Ve bu saçmalık için ağlamayı bırakmalıyım. Emirlerine itaat etmeyi bırakmalıyım. Onun kuklası olmak istemiyorum.

Etiketleri hâlâ üzerinde olan yeni giysilerimi rulo yapıp kollarımda topluyorum ve Taurus'a her şeyi anlatmaya niyetli bir şekilde dairemden dışarı fırlıyorum. Harpy'yi susturabilecek tek kişi o.

Claudie Rolland'ın yeğeninin iradesine boyun eğdiğini görmek için onun otoriter bakışlarından birine ihtiyaç vardır.

İşte, evet, şimdi kardeşime anlatıyorum. Ben muhbirim, en korkulan Leclerc'e gidip ağzındaki baklayı çıkararak şirret kızım.

Beni ne zaman bir parça kek yerken görse, kibriyle onu kendimden uzaklaştıracam.

Ne zaman altımdan bir tabak makarna almaya çalışsa ellerini havaya uçuracağım.

Ve terziye kıyafetlerimi sıkılaştırmasını söylediğinde ağzını dikeceğim, sadece boğulduğumu görmek ve yemeğe dokunmamam için beni zorlamak için.

Onu her şeye pişman edeceğim.

Gözlerim dolu dolu, aynaların olduğu koridora ulaşıyorum ve kendimi öfkeyle seyrederim. Şişman bir kız değilim, annemin istediği kadar zayıf da değilim ama kendimi seviyorum.

Kendimi olduğum gibi seviyorum ve dar Chanel eteğimin geniş kalçalarımı göstermesi ya da gömleklerimin düğmelerinin göbeğimi çekmesi umurumda değil.

Koç, erkeklerin kıvrımları sevdiğini, annemin istediği gibi değiştirmek yerine sahip olduğum şeyi geliştirmem gerektiğini söylüyor.

Yanaklarımın Crystal'inkinden daha yuvarlak olması ya da konuşmamın erkek kardeşlerime daha çok benzemesi umurumda bile değil.

Artık hiçbir şey umurumda değil.

Ben Chantal Cancer Leclerc ve güzelim çünkü kendim için güzel olmaya karar verdim.

Toros apartmanına çıkan son koridorun hemen önüne geldiğimde, annemin sessizlikte fısıldayan sesini duyuyorum.

Saklanıyorum, bir heykel ile duvar arasında bir boşluk arıyorum ve birbirleriyle ne konuştuklarını gözetliyorum.

Ağabeyim elleri cebinde, duruşu sert, günün ve gecenin her saatinde her zaman zarif, güneş kadar yakışıklı ve bir tanrı kadar sert. Çenesini sıkılı tutuyor ve anneme her zamanki küçümsemesiyle bakıyor.

"Arada bir rahatlamalısın," diyor kısık bir sesle, ama sözlerinin yankısını duyabiliyorum.

Taurus'un göğsüne doğru uzandığını ve açık gömleğinin hemen altını okşadığını gördüğümde, ellerimdeki giysiler donuk bir gümbürtüyle yere kayıyor.

Anneminki normal bir dokunuş değil, şefkatli de değil.

Bu kirli bir istiladır.

Geri adım atıyorum, korkuyorum ama kaçamayacak kadar da meraklıyım. Annemin ona dokunduğunu gördüğümde kalbim çarpıyor, karnını yokluyor, ta ki alt bölgelerine ulaşana kadar.

"Claudie!" diye sesleniyor ona, kayıtsız, heykellerimizden biri gibi kaskatı, tam orada ona masaj yapmaya başlarken.

"Bana bu gece birkaç saat ver," diye fısıldıyor ona, sürünerek geçen bir yılan kadar iğrenç.

"Çıkar beni. Le. Ellerini. Of. Çekin beni."

Taurus'un gözlerini hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, göğsünün titreyen iç çekişlerle titrediğini de.

Annem yüzüne yaklaşıp kulağına uzanıyor. Buradan annemin ona bir şeyler fısıldadığını göremiyorum ama kardeşimin göz kapaklarını nasıl sıkıca kapattığını, bir dürtüyü engellemek istediğini açıkça görebiliyorum.

Annemin eli onu tam mahrem yerlerinin arasından daha sıkı sıkıya başlar ve parmaklarını pantolonun fermuarını aramak için hareket ettirir.

Nefes almayı bıraktığımı ancak boğulduğumu hissettiğimde, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmaya başladığında fark ediyorum.

"Bu kadar yeter!" Taurus'un sesi beni sarsıyor, o kadar acımasız ve heybetli geliyor ki. Kadının bileğini kavırıyor ve kendini işgalden kurtarıyor. Onu duvara doğru itiyor ve boynuna sarılıyor, gözle görülür bir şekilde onu boğuyor ve sürtük tahrik oluyor, sanki onu yemek istiyormuş gibi ona bakıyor.

Tanrım... Bu Taurus. Bizim Taurus, ona nasıl böyle dokunabilir?

"Sen hastasın, Claudie! Yardıma ihtiyacın var. Eğer bunu kendin çözemezsen, o sapkın kafana sokmanın bir yolunu bulacağım."

"Seninki kadar sapkın," diye soluk soluğa kalıyor.

"Kapa çeneni! Çeneni kapatmalısın!" diye tıslıyor, kızın kulak memesine doğru konuşarak. "Anlaşma şu: Ya kardeşlerime ve bana eziyet etmeyi bırakırsın ya da seni mahvederim, şatodan atarım ve Leclerc'i tanıdığına pişman ederim."

"Ben bir Leclerc'im.

"Babam İkizler, Oğlak ve diğer tüm burçları gebe bırakmaya karar verdiği gün kesinlikle sifonu çekecek. Bunu yapacağını biliyorsun. Başak ve Balık burçlarına baba olduğunda bunu zaten yaptı."

"Beni teselli edecek biri var, benim için endişelenme."

"Gitmelisin. Kaleyi terk etmeli ve hayatımdan çıkmalısın.

"Ama ben burada kalacağım. Senin için ve büyükbaban için."

"Beni kışkırtma, !"

Annemin serbest kalıp Taurus'un dudaklarını yaladığını gördüğümde kulaklarımı kapatıp gözlerimi sıkıyorum.

Daha fazla bakmaya cesaretim yok ve göz kapaklarımı indirerek bir şeye çarparak geri çekiliyorum.

"Hanımefendi!"

"Müller'.

"Bu kıyafetlerin yerde ne işi var?" Birkaç metre ötede kimse yokmuş gibi davranarak onları almak için acele ediyor.

İçgüdüsel olarak kollarımı iki yana açtım ve gördüğüm korkunç manzaradan korunmak için kucaklanmaya ihtiyaç duyduğumu ifade ettim.

Uşak isteklerime uyuyor ve beni kucaklıyor. Benimle onun arasında, çok nefret ettiğim kıyafetler.

"Burada ne yapıyorsun küçük Yengeç?"

Anne. Taurus'. Sadece isimlerini söylüyorum çünkü zihnim gördüklerimi tarif edecek başka bir kelime bulamıyor. Doğru kelimeler ikisinin yanında korkunç kalıyor.

Gözyaşlarım şık üniformasına dökülürken omzuna düşüyorum. Sanki başkalarının bizi fark etmesini istemiyormuş gibi elimden tutuyor ve sadece birbirimizden uzaklaştığımızda bozulan bir sessizlik içinde beni uzaklaştırıyor.

"Bu sadece bir tartışmaydı, hanımefendi. Annesinin bazen nasıl biliyor, şey..."

"Annem iyi değil. Az önce Taurus'a dokundu.

"Hayır, yanılmış olmalı."

"Hiç de haksız değildim! Taurus ona deli olduğunu ve bir daha asla ona dokunmaması gerektiğini söyledi. Hatta kardeşimin dudaklarını yalamak için dilini bir yılan gibi dışarı çıkardı. Kardeşimin!"

"Yanlış anlamış olmalı. Eminim bunun bir açıklaması vardır".

'Var ve sadece bir tane var: annem kolay erdemli bir kadındır'.

"Bayan..."

"Ve o da kız kardeşi gibi psikopat. Hepsi deli!" Daha yüksek sesle ağlamaya başlıyorum, neredeyse hıçkırarak, çünkü ben de onlar gibi olabileceğimden korkuyorum. "Artık o kadının kızı olmak istemiyorum. Kardeşime dokunmak istedi. Onu anne olarak istemiyorum. Onu istemiyorum."

*Müller tekrar müdahale etmeye karar verene kadar içimi dökmeme izin veriyor.
"Küçük Yengeç, ebeveynlerimizi seçemeyiz ama onlarla aynı hataları
yapmamayı seçebiliriz."
Kuleme çıkan merdivenlerin kenarında duruyorum.
"Asla onun gibi olamayacağım, değil mi?"
"Tabii ki hayır. O Chantal Leclerc olacak. Tüünün tek örneği'.*

İki parmağımı boğazıma ilk kez o zaman soktum. Gördüklerimden ve duyduklarımdan çok iğrenmişim, mide bulantımı boşaltmam gerekiyordu ve içimde her zaman dolaşacağını bildiğim annemin kanını kusmayı şiddetle umuyordum. Gördüklerim hakkında ilgili kişiyle hiç konuşmadım. O benim için bir yol göstericiydi, iyi niyetinden bir an bile şüphe etmemiştim. Ama muhtemelen Müller sırrımı saklamadı, çünkü o andan itibaren Taurus bir kardeşten daha fazlası oldu. O benim babam oldu.

Çok görevli uşağın tavsiyesine harfiyen uydum ve kelimenin tam anlamıyla sıradan bir kadının ayakkabılarını giydim. Gardırobumdan gençliğimin isyan günlerinde giydiğim yırtık pırtık bir kot pantolon çıkardım, siyah deri, ince topuklu botlarımı giydim, tam bir Metres gibi oldum ve aynı renkte deri bir ceket giydim, tam bir *Sons of Anarchy* yaşlı kadını tarzı. Kızıl saçlarım Nolan'ın stüdyosunun bulunduğu caddeye serpilmiş sonbahar yapraklarıyla birlikte dalgalanıyordu. Ferrari'yi yan sokağa park ediyorum, ayıklık anlayışından ödün vermemek için ve ellerimde siyah bir delux *Le Pré Catelan* kutusu, gözlerimde neşe ile yürüyorum. Burun deliklerime ön sevişme seansları arasında tüketilmeyi bekleyen ızgara somon kokusu yayılıyor.

Ölçülü olmak zihnime iyi geliyor. Kendime, her şeyden önce, iş yerindeki erkeğini ziyaret eden tatlı, küçük, model bir kız arkadaş gibi davranacağımı, sonra kendimi ona kutudaki balığı yedirmekle sınırlayacağımı, diğerini, Nolan'inkini ise tatlı olarak alacağımı belirledim.

Cennette dolaşır gibi derin nefes alıyorum.

Aaaaaah, takipten dava edilmeden taciz edebileceğiniz biri olduğunda hayat ne kadar da büyüleyici.

Bu aşk mı?

Bu harika bir şey!

Neredeyse Duris stüdyosunun sokak numarasına varıyorum, gülümsemem şu anda herkesi bayıltabilir, onu bile, eminim.

İşte orada, onu yolda fark ediyorum, aniden telepatik hale gelmiyor bile.

Bu da aşk mı?

İnanılmaz bir şey bu!

Sırtı dönük, elleri cebinde duruyor. Sırtı tanımlanamayacak kadar şehvetli, çok erkeksi ve beyaz gömleğinin kumaşının içinde iyice belirginleşmiş. Ve sonra mermer poposu, mmh. Ondan benim için déshabillé'de geçit töreni yapmasını istemeliyim. Ben yaparım!

Siyah bir trençkota sarınmış halde kendisine doğru yürüyen iki metre boyundaki bir kadınla neden karşı karşıya olduğunu anlamıyorum.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ederek birkaç metre ötede duruyorum.

Hayır, ellerini ceplerinden çıkarıp yukarı kaldırdığını ve ona yapışan koyu saçlı kadının yüzünü kavradığını, pençelerini vücudumda dolaştırdığını ve erkeğimi öptüğünü gördüğümde hiç gitmiyor.

Hayır.

Göğsümde bir bıçak hissettim.

Adımın Chantal Cancer Leclerc olduğunun ne kadar doğru olduğuna yemin ederim ki görünmez bir bıçak az önce etimi deldi, göğüs kafesime girdi ve içime battı.

Derinlemesine.

Hayır.

Kutu yere düşüyor ve o bunu fark etmiyor bile. Arkasında olduğumu duymuyor. Varlığımı ya da sessiz çılgılığımı hissetmiyor.

Buradalar.

Gözlerim alev alev yanıyor, kovalayamadığım yaşlara boğuluyorum.

Bunu bana yapamazsın.

Ama hareket etmiyorum, sanki bir parçam ne pahasına olursa olsun bunun, sadece bunun gerçek olduğuna kendini ikna etmek için kendine işkence etmek istiyor.

Parmağındaki evlilik yüzüğünü fark ettiğimde, Nolan kesinlikle karısı olması gereken kişiyi kucaklıyor, aynı parmak adamımın saçı da var.

Asla senin olmadı.

Onu geçip binanın koridoruna giriyor ve ben, ağır çekimde, ellerinin nasıl hiç çözülmediğini, o çok ileride olsa bile birlikte kalmaya devam ettiklerini görüyorum.

Sadece onu takip etmek için döndüğünde, sanki bir his onu fiziksel olarak bana doğru dönmeye zorluyormuş gibi varlığını algılıyor gibi görünüyor.

Ve bunu yaptığı anda eli karısının elinden kayarak binanın içinde kayboluyor, Nolan'ın yüzünde ise önceki günlerde gördüğüm her şey ve aslında hiçbir zaman gerçek olmayan o *seni seviyorum ifadesi* yok oluyor.

Kaldırımda hareketsiz duran beni, yorgun parmaklarımdan sarkan el çantamı, ayağımın dibindeki kutuyu, şimdi açık olan, asfalta dökülmüş yiyecekleri ve kalbimi fark ederek kendini taşıyor.

Tam orada, lapanın ortasında.

Önemsiz.

Ben de öyleydim.

Ben, duygularım, hayallerim, yanılsamalarım... hepsi boş.

Yüzünün beyazladığını, suçüstü yakalandığını, bana verdiği sözü ihlal ederken yakalandığını, bana dayatabileceği en kötü gösterinin gazisi olduğunu görüyorum.

Ve gerçek şu , onu başka bir kadının yanında, her gece yatmaya devam ettiği, yanında uyandığı, muhtemelen seveceği tek kadının yanında görmek kadar korkunç bir his yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Kendimi nasıl bir karmaşanın içine soktuğumu şimdi fark ediyorum.

Nolan sanki varlığıma inanmıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve sonra beni rahatlatacak, belki *de düşündüğün gibi olmadığını* söyleyecek bir hareketle başıyla inkâr etmeye başlıyor.

Bunun yerine, her şey beni uyaranların her zaman iddia ettiği gibi.

Ne yazık ki yüzeyselliğimde debelenmekle meşguldüm, sanki aşk acısız bir oyun olabilirmiş gibi.

Sonuçlar.

İşte aşk budur.

Yutkunuyorum, onu görmek ise yok a adım içine
benim yön ve adımı telaffuz et.

Chantal.

Elini bana doğru uzatarak yavaşça ilerliyor, ama ben gözyaşları ve hayal kırıklığıyla dolu tek bir bakışla ona tüm acımı gösteriyorum ve sonra dönüp onu sadece arkamda bırakıyorum.

"Chantal!" Hızımı

arttırıyorum.

"Bekle!"

Koşuyorum.

"Chantal!"

Ve bir daha dönmemek üzere köşeyi dönüyorum.

Bir yıldan biraz daha önce.

Göğsümde uyuyan Lise'nin başı hiç bu kadar ağır olmamıştı. Ne gözlerimi kapatabiliyorum, ne onu hareket ettirebiliyorum, ne de ondan uzaklaşabiliyorum. Sadece kıpırdamadan yatıyorum, suçluluğun ağırlığıyla beni ezmeye başlayan bir hayata boyun eğiyorum.

Varoluş acımasız bir oyundur, sizi sadece iki değişkeni göz önünde bulundurabileceğiniz tehlikeli bir mekanizmanın içine sürükler: başkalarının mutluluğu pahasına kendi mutluluğunuz. Daha önce hiç bana huzur verecek bir şey, daha fazla karanlığı hak etmeyen onun için cehenneme dönüşmemişti.

Dişlerimi sıkıyorum, midemin çok derinlerinde bir huzursuzluk başlıyorum. Teninin bana dokunmasına, kokusuna, sakın nefes alışına ve onun mutluluğunun benim felaketim olduğu fikrine artık dayanamıyorum.

Çünkü aşk ipliği koptuğunda bir çiftin başına gelen budur: onu tekrar dikmeye, geri tutmaya çalışırsınız, kanıtları, o ince kurdelenin er ya da geç kopacağına dair kesinliği elinizin tersiyle itmeye çalışırsınız.

Chantal'ın ona verdiğim her şeyden kendini soyutlarkenki bakışlarını düşünmeden edemiyorum. Bir anda, o kaldırımda, okşamalarımı bir kenara bıraktı ve kendini kesinliklerinden sıyırdı. Onları bir elbiseyi çıkarır gibi çıkardı ve orada, asfaltın üzerinde bıraktı, *beni*, duygularımı yırtıp attı ve kendi duygularını ruhuna hapsetti.

Öfkeyi nasıl içine ittiğini, zihninin evcilleştirilmesi zor bir bölgesine kilitlediğini, gömdüğünü ve serbest bırakmak için doğasını inkar ettiğini gördüm.

Bana bir şeyler haykırmak istedi ama dudakları titriyordu.

Tanrım... onu sevdiğimi fısıldadığım, ona söz verdiğim o harika dudaklar.

Ama denedim, gerçekten denedim. Kelimenin her anlamıyla karımdan uzak durmaya çalıştım. Neredeyse hiç yapmadığımız için seksi asla bir risk olarak görmedim, ama bunun dışında, sabah jestleri, okşamalar, gülümsemeler, kalıptaki öpücükler, her şey... Her şeyden kaçınmıştım. Sonra beni stüdyoda ziyarete geldi, başka koşullarda hoş karşılayacağım bir sürprizdi, birçok kez dilediğim ama Chantal'ın arkamda olduğu o lanet an dışında hiç gerçekleşmeyen bir girme.

Ve kendimi kaderin pençesinde kapana kısılmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordum, sanki bu piç benim varlığımla oynamış, beni apaçık gerçekle yüzleştirmişti: o ve ben yanlış zamanda tanışmıştık.

Lise hareket ediyor ve bilinçsizce gövdeyi sıkarak yüzünü göğsüme sürüyor.

İçimi bir iğrenme duygusu kaplıyor; benden iğrendiği için değil, sadece Chantal'a ve kendime ihanet ettiğimi hissettiğim için.

Böyle düşünmek saçma, çünkü karımı aldattım, ama şimdi düşündüğüm tek kadın, durumdaki *diğer* kadın, sadece bir kaçamak, geçici bir aşk olması gereken ve bunun yerine hiç hissetmediğim aşk haline gelen kadın.

Kahretsin!

Dikkatlice, beni yataktan kaldırması için kolunu hareket ettiriyorum.

Hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol ediyorum ve komodinden cep telefonunu alıyorum.

Yalınayak oturma odasına doğru ilerliyorum, oturduğum koltuğun arkasındaki lambayı yakıyorum.

Eşimle bütün gün birlikte olduğumuz için bugün onu arama fırsatım olmadı, onunla sohbet etmeyi uygun bulmadım.

Kendimi metreslerini saklamaya çalışan erkekler gibi hissediyordum, ama sahip olduğum en kutsal şey üzerine yemin ederim ki, Chantal'ı hiçbir zaman bir kaçamak, bir arzu nesnesi ya da sıkıcı hayatımdan bir kaçış olarak görmedim.

Eğer varlığımdaki boşlukları doldurmak isteseydim, bir yolunu bulurdum. Bunun yerine, habersizce ortaya çıktı, ben istemeden geldi ve onu zihnimin odalarından uzak tutmak ve Lise'yi korumak için duygularıma karşı savaştım.

Chantal'ı da bu durumdan korumalı, dağınık bir hayatta ikinci tercih olmanın nasıl bir his olduğunu ona göstermekten kaçınmalıydım.

Bunu onun için hiç istemedim. Her zaman evliliğimin yükünü ona yüklememeye çalıştım. Yine de, o anın geleceğini ve Chantal'ın benim çatışmamla yüzleşerek bunu kendi çatışması haline getireceğini bilmeliydim.

Ona yazmak için sohbetini açtığımda saat gece yarısını geçiyordu. Çevrimiçi, bu yüzden onu müsait bulmalıyım.

Hey!

Bu şekilde başladığım için kendimi çok gülünç hissediyorum. Bu da nereden çıktı?!

Ekran, ama cevap yok, bu yüzden tekrar

deneyeceğim. Benim için biraz vaktin var

mı?

Hiçbir şey yok! Hemen okuyor ama cevap gelmiyor. Kızgın olduğunu varsayıyorum, kızmak için her türlü nedeni var. Her zaman neşeli ve muzip olan yüzünde daha önce hiç bu kadar ezici bir acı görmemiştim, öyle ki bu acı üzerime sıçradı ve gün boyu benimle kaldı.

On dakika sonra yanıt alamayınca tekrar deniyorum.

Stüdyoya geleceğini bilmiyordum. Yemin ederim ona dokunmadım. Beni karşılamaya geldiğinde, onu geri çeviremedim. O benim karım. Ona şu anda veremeyeceğim açıklamaları borçluyum. Ama seninle, bunu hemen yapmak istiyorum. Açıklığa kavuşturmam gerek. Lütfen ertelemeyin. Sensiz daha fazla zaman geçirmek istemiyorum.

Tekrar görüntüleniyor, ancak cevap verme zahmetine girmiyor.

Kahretsin! Seni gerçekten önemsiyorum.

Chantal, lütfen!

Seni şimdi arayamam ama konuşmamız gerek. Bana bir şey söyle!

Pekala! Sana bir özür borçluyum, yani... Üzgünüm, sözümü bozmak istememiştim. Yemin ederim yıllardır Lise'yle sevişmedim. Ona dokunmuyorum, öpmüyorum, sana yaptığım gibi okşamıyorum. E

, evde ne olursa olsun, asla benim inisiyatifimle olmaz. En azından o zamandan beri.

Ona şimdi söylemek önemsiz olabilir. Sözlerim takdir edilmeyecek ve muhtemelen metresini elinde tutmaya çalışan aşağılık bir aldatan kocaya dönüşecektim. Ama umurumda değil ve bunu yazacağım.

NOLAN: Seni sevdiğimden beri.

Kendi kendime sohbet ettiğimi fark etmeye başladım. Beni engellemiş olmalı! Akıllı telefonu karşımdaki sehpanın üzerine atıp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Ekranın kapanmasına bakıp onunla iletişime geçmenin bir yolunu düşünüyorum. Gecenin bu saatinde Crystal'ı aramak uygunsuz görünüyor ve eminim ki hikâyemizin detayları hakkında hiçbir şey bilmiyordur, aksi takdirde bunu çoktan konuşmuş olurduk.

Bu sessizliğin hiç de iyiye işaret olmadığına inanmak zorundayım. Bu Chantal'ın ilişkimizi ciddiye almadığı ya da... *Evli olduğun için seni korumaya çalıştığı* anlamına geliyor, *seni aptal*.

Tanrım, onu hemen görmem lazım!

Kendisine WhatsApp üzerinden ulaşamadığım için, stüdyonun hesabını kullanarak Instagram'da onu arıyorum.

Ve... siktir!

Ortaya çıkan ilk fotoğraf üç saat öncesine ait. Chantal bir diskoda, bir kanepenin ortasında oturuyor ve etrafı Leclerc futbolcularıyla çevrili. Kendisini göğsüne bastıran iki metrelik devasa İspanyol orta saha oyuncusu Francisco Dias'a çok yakın, hatta yapışmış durumda. Gönderideki ifade şöyle: 'hepsine sahip olmak varken neden bir tane?

Ne halt ediyor bu?

Cep telefonunu avucumun içinde tutuyorum ve neredeyse parmaklarımın arasında parçalıyorum. Vay anasını!

Onu aramaya çalışıyorum, ama çalışmıyor, kahretsin!

Beni . Bana siktir olup söyledi. Kaç yaşında lan bu?!

Yatak odamın önünde bir ileri bir geri volta atmaya başladım. Tanrı'ya şükürler olsun ki Lise uyuyor, yoksa patlamak üzere olduğumu fark edebilirdi.

İçimde tutamadığım sessiz bir öfkeyle oturma odasındaki minderleri yumrukluyorum.

Yüzümü ovuşturuyorum, kaltağın ne yaptığını fark ediyorum. Çünkü biliyorum, eminim, bunların hepsi beni delirtmek için. Saf intikam, kurbanı olduğum en aptalca intikam.

Aklından neler geçiyor? Sosyal medya bağımlısı bir çocukla mı uğraştığını sanıyor?

Otuz altı yaşındayım, gecenin bir yarısı evden çıkıp kim bilir nerede, karım uyurken o deli kadını arayacak değilim, ve, ve, ve, ve, hepsini siktir et!

Bir hayalet kadar sessiz, yatak odasına geri dönüyorum ve gardıroptan bir çift koyu renk kot pantolon ve siyah bir tişört alıyorum. Bulduğum ilk ayakkabıyı ve deri ceketini alıp giyinmek için banyoya gidiyorum.

Yüzümü yıkıyorum, aynada kendimi tanıyamıyorum. Öfkeli bir kıskançlık ellerimi titretiyor, ferahlamak için bileklerimi ıslatmaya zorluyor beni.

Hayır, yapmaz, kendime söyleyip duruyorum.

Karım beni görmeye geldi diye o kadar ileri gitmezdi, buna her türlü hakkı vardı, kocasının kafasında başka bir kadın olduğundan habersizdi.

Lanet olsun!

Pantolonumun düzelttim ve mutfığa gidip bir kâğıt ve kalem aradım.

Ellerim hâlâ öfkeden titrerken Lise'ye bir not yazıyorum ve gecenin bir yarısı bir hastamdan telefon aldığımı uyduruyorum.

Bu daha önce de olan bir şey, anlayacaksınız.

Mesajı yatağının başucuna bırakıyorum, ona karşı herhangi bir suçluluk hissetmiyorum ama kör bir öfkenin beni dairemden dışarı ittiğini hissediyorum, merdivenlerden aşağı koşuyorum ve arabaya biniyorum, amaçsızca, ne halt ettiğimi bilmeden.

Arabayı çalıştırmadan önce Crystal'ı arıyorum ve hoparlörü açıyorum. Bana siktir olup gitmemi söyleyecek, elbette, ama en azından takip etmem gereken bazı talimatlar olacak, en azından öyle umuyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor hemen, neyse ki uyanık.

"Merhaba Cry, bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ama acil bir durum var." Trafik ışıklarında duruyorum ve ağzımdan tek bir ses çıkmadan küfrediyorum.

"Bir şey mi oldu?"

"O koca sürtük arkadaşının izini bulmalısın!" Şu anda anlamadığını biliyorum ama ses tonları işleri hızlandıracaktır.

"Chantal'dan mı bahsediyorsun?"

"Kaç tane şirret arkadaşın var?"

"Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir kulüpte Aries ile birlikteyim".

"Şimdi lütfen onunla iletişime geçin ve beni aramasını söyleyin. Hemen!"

Yeşil ışık sönüyor ve lastiklerim ısıklık çalıyor. Paris, çocuklarının dramlarına tanıklık ederek parlarken ben hedefsizce sürüyorum.

"Nolan, neler oluyor?"

"Onunla bir süredir birlikteyiz ama kaprisleri arasında saygı kavramını unutmuş olmalı. Davranışlarına bakılırsa, evli olmam ve onun için karımı henüz terk etmemiş olmam, sanki bunu bir anda yapabilirmişim gibi, onun hoşuna gitmemiş. Sırf Lise'ye bir daha asla dokunmayacağıma dair ona söz verdiğim için canı ne isterse yapmaya hakkı olduğunu düşünmüş olmalı. Ama bugün, o kadar insan arasından, stüdyoda bana sürpriz yapmaya geldi. Chantal onun beni öptüğünü gördü ve 16 yaşındaki intikam ya da öç alma modunu devreye soktu, ne dersiniz deyin!"

"Tamam, Tanrı aşkına!" Duraklıyor ve yeni bulduğu arkadaşıyla konuştuğunu duyuyorum. En azından biri bu boktan hayatı anlamlandırmayı başarmış. "Aries seni arıyor, hatta kal. Her neyse... Sen ne halt ediyorsun?"

"Ne halt ettiğimi bilmiyorum Crystal. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum, gerçekten."

"Yani, sen ve Chantal... Sen...?"

"O kaltağa aşık oldum, evet. Ayrıca gidip ona seni ihbar ettiğimi de söyleyebilirsin. Artık umurumda değil."

"Aries, Leclerc Park Otel'de olduğunu söylüyor ama..."

"Tamam, bilgi için teşekkürler.

"Nolan, bekle!"

İkinci trafik ışığında aniden fren yapıyorum. Cep telefonuma bakıyorum ve ağzımdan :

"Ne?!"

"O yalnız değil.

Yeşil yanıyor ama kafamın içinde kırmızı ışık hala yanıp sönüyor.

Gerçekten duraklıyorum. Donup kalıyorum.

Arkamdaki insanlar korna çalmaya başladılar ama benim aklım gördüğüm fotoğrafta, İspanyol'a yapışmış haldeki fotoğrafta. Adamın eli açıkta kalan kalçasında, muzip gülümsemesi hiçbir niyeti gizlemiyor.

"Nolan? Orada mısın?"

"Evet, bilgi için teşekkür ederim Crystal. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim ve Aries'ten de özür dilerim."

"Üzgünüm ama ona katılacağınız konusunda onu uyarmak zorundayım."

"Tabii, o sürtüğ aynı zamanda senin arkadaşın. Sen bilirsin." Başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırıyorum ve hızlanıyorum.

Yol Leclerc'in oteline çıkıyor ama oraya gidip olay çıkarmaya niyetim yok. Muhtemelen onun istediği de bu. Ona işinin bittiğini görme zevkini kesinlikle tattırmayacağım.

O çocuksu kız!

Kavşaktan dönüp geri dönmek üzereydim ki cep telefonumun ışığı yandı ve ekranda onun adı belirdi. Aramayı kabul ettiğimde, araba kendi kendine çalışıyor, dümdüz ilerliyor ve kendi rotasını seçiyor gibi görünüyor.

"Merhaba," diyorum sert bir ses tonuyla.

"Neredesin sen?" Onun sinirli ama şehvetli sesi beni daha da sinirlendiriyor.

"Sana ne?!"

"Beni aradığınızı duydum.

"İyi dedin, seni arıyordum."

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor sanki gecesini mahvetmişim gibi.

"Artık hiçbir şeye ihtiyacım yok, Chantal."

"Tavrınızı anlamıyorum.

'Ben de öyle, ne kadar iyi yaptığımı bir düşün'.

"İsterseniz...", bir kapının kapandığını duyuyorum. "Geçebilirsiniz."

"Ah, demek işin bitti. Onunla bu şekilde konuştuğuma göre anlık bir çılgınlığın pençesinde olmalıyım.

"Evet, bitirdim!" diye karşılık veriyor heyecanla.

"Peki, o zaman, istediğinizi yaptıktan sonra, artık beni kabul edebilirsiniz. Teşekkür ederim!"

"Senin için bütün gece bekleyemem. Acele et!"

Ve kapattı. Az önce yaptığı şeyden sonra telefonu yüzüme kapattı. Eve, sahip olduğum düz hayata geri dönmeliyim ve sadece intikam almaya ve beni aşağılamaya çalışan şımarık, kötü niyetli küçük bir kızın peşinden koşmamalıyım.

Yine de koşum, arabamı park ettiğim Leclerc Park Hotel'in avlusunda sona eriyor. Gökyüzünde çakan bir şimşek patikanın beyaz çakıl taşlarını aydınlatıyor, sanki sadece iklimsel değil aynı zamanda duygusal bir fırtınanın habercisi gibi. Onun ve benim. Hangisinin daha yıkıcı olacağını göreceğiz.

Saat neredeyse sabahın biri olmasına rağmen olağanüstü yoğun olan resepsiyona gidiyorum.

Görevli altmış dokuz numaralı süitte beklendiğimi biliyor, bu yüzden sorunsuz bir şekilde asansöre biniyorum. Koridora ulaştığımda, bedenimde olduğumu düşünmüyorum, duygularla, kıskançlıkla, hiçbir zaman benim olmamış ve olmayacak bir kadın için sahiplenmeyle boğuşuyorum, çünkü düşündüğüm doğruysa, benimle işi bitti.

İki güçlü yumruğumu kapıya vuruyorum ve siyah bir sabahlık içinde, saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, yüzü temiz, dudakları doğal, ruhsuz bir şekilde beliriyor. Yüz hatlarını gizleyen tek bir makyaj tülü bile yok, yüz ifadesi binlerce kelimedenden daha fazlasını söylüyor.

Gözlerinde okuduğum suçluluk duygusu mu?

Ona o kadar kötü bakıyorum ki neredeyse korkuyla geri çekildiğini görüyorum.

Onun seks tapınağına ya da kim bilir ne tapınağına dalıyorum, koridorda yürüyorum, oturma odasına doğru gidiyorum. Sanki evimdeymişim gibi, pahalı likörlerinden birini seçip bardağı ağzına kadar dolduruyorum.

Kaybettiğim sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışırken sırtımı ona dönüyorum. Sıvı boğazımdan aşağı süzülüyor, göğsümü yakıyor ama kanepenin önündeki sehpanın üzerinde duran iki kadehin daha içimi yaktığı kadar değil.

Yavaşça o kanıta doğru ilerliyorum, birinde Chantal'ın dudaklarının kırmızı izi varken diğerinde olmadığını fark ediyorum. Yatağın durumunu kontrol etmek için bir hamleyle onu geçerek ilerliyorum.

Karmakarışık, çarşaf ben içten içe sarsan bir gerçeği haykırıyor gibi.

Sakince içimi yudumluyorum, bardağı bitirene kadar birkaç kez yutkunuyorum.

En yakın rafa, üzerinde makyaj malzemeleri olan bir çekmeceye çarpıyorum. Ve sonra gözleri söylenmemiş sorular ve gözle görülür korkularla zonklayan ona dönüyorum.

Neden korkuyor?

Ona bakışım şu anda kelimelerimin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor olmalı. O kadar kızgınım ki hiçbir şey sormama gerek kalmıyor, hatta o, bakışlarımı sürdürmeye çalışarak, bana meydan okuyarak ve tüm yüzeyselliğini ortaya koyarak, basitçe şöyle başlıyor: "Ne yapmaya geldin?"

"Onunla yattın mı?"

Sanki ona söylediklerime inanmıyormuş gibi derin bir utanç içinde gülmeye başladı. Benim önümde bir kez bile garip davranmamıştı. Yine de şimdi, suçluluğu anımsatan bakışları kararıyor ve ifade edilmemiş gerçekleri gizliyor.

"Çok basit Chantal, sana bir soru soracağım, sen de cevaplayacaksın. O futbolcuyla seks yaptın mı?"

"Ya sen?" diye meydan okuyor bana, gururlu ve artık umursamaz bir tavırla. "Karınla yatmadın mı? Onunla yatmadın mı? Onun yanında uyanmadın mı? Ona günaydın ve iyi geceler öpücüğü vermedin mi? Zamanınızı onunla paylaşmadınız mı...?"

"Bu farklı!" diye bağıriyorum.

"Benim için öyle değil!" diye bağıriyor. Sesi çatlar, ama çıkmayı başarır. "Benim için her şey aynı."

"Yani, karımın beni öpmesine izin vererek sana verdiğim sözü bozduğuma inandığın için, İspanyol'la yatarak benden intikam almanın en iyisi olduğunu mu düşündün?"

"Öyle olabilir. Ne olmuş yani?"

"Buna inanamıyorum... Ellerimi saçlarımdan arasında gezdiriyorum, onları süiti yok etme dürtüsünden başka bir şeyle meşgul etmek için.

"Kaç tane içtin? Duyalım bakalım! Orta sahaya kadar gittiniz mi yoksa defansı da hedeflediniz mi?"

Şok olmuş ve iğrenmiş bir halde gözlerini kırıştırır. Normalde porselen olan yüzünün teni önce pembeleşir, sonra giderek kızarır.

"Bu ne cüret!"

"Henüz cevap vermedin, Chantal."

Kirpikleri şaşkınlıkla kırışıyıyor, bakışları tepeden tırnağa dolaşıyor ve yerde kalıyor.

"Doğruyu söyle, seni artık tanıyorum," diyorum soğuk bir şekilde, saklamaya çalıştığı duygusallığın üzerine basarak.

"Ah, beni tanıyorsunuz! Ve sizi dinleyelim, doktor, teşhisinizi koyun."

"Hoşunuza gitmeyebilir.

"Kesinlikle bu gece futbol oynamaktan keyif aldığım kadar değil". Tek atış. Vücudunda lanet bir kurşun.

Göğüs, sol taraf, kalp yüksekliği.

Sertçe yutkunuyorum, başımı sallıyorum ve en azından onu gözümün önünden uzaklaştırmak istiyorum. Tekrar yanından geçiyorum, parmaklarımı kalçalarımın sıkıyor, deri ceketimi kaşıyorum.

"Gerçekten yaptın," diye homurdanıyorum.

"Ve şimdi bana her şeyi anlat. Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü söyle." Gözlerimi arıyor ama gözlerimi ona vermek istemiyorum çünkü öfkeyle yandıklarını hissediyorum.

Ona sadece, benim aksime, ellerinde ezilmiş bir kalbin kalıntılarıyla onunla konuşan benim karşımda nasıl kayıtsız kalmayı başardığını görmek için bakıyorum.

"Sen her şeyi mahveden klasik bir kadınsın. Birdenbire lanet bir şimşek gibi gelen ve zorbalıkla her şeyi alıp seni çantada keklik bırakanlardansın. Ne istediğini bilmiyormuş gibi davranıyorsun, aşkın nasıl işlediğinden habersizsin, sırf daha cazip görünmek için, benim gibi erkekleri baştan çıkarmak için, her zaman iyiyi, güzeli, gerçekte sahip olmadığın şeyi bulmak için derinlere inmeye çalışanları. Acılarınızı gömmek için seksi kullanıyorsunuz. Bu sizin için bir silah, en şiddetlisi. Birinin düşüncelerinden uzak olduğunuzu düşündüğünüzde, sadece hayatınız olan büyük filmde bir başrol oyuncusu olarak geri dönmek için dikkatini çekmeye çalışırsınız. Sizi incittiğini düşündüğünüz kişiyi incitmeyi amaçlıyorsunuz ve bunu, sanki içinizde kendinizden başka hiçbir şey yokmuş gibi, silahsızlandırıcı, korkutucu bir yüzeysellik yaparsınız. Sanki tamamen boşmuşsunuz gibi'.

Çenesi titremeye başlar, bal rengi gözbebekleri gibi, tatlı görünmesi gereken bir şey şimdi cehennem gibi görünür.

"Harika, doktor! Gördünüz mü? Sonunda benim hakkımda bir şeyler anladın. İyi iş çıkardın."

Zorlukla nefes alıyorum, kısmen kelimeler beni nefessiz bırakacak kadar rahatsız edici bir şekilde kaçtığı için ve kısmen, belki de daha fazla, yüzünde acı, hayal kırıklığı ve ne pahasına olursa olsun gözyaşlarına karşı savaşma arzusundan başka bir şey okumadığım için.

"Bana yapmadığını söyle," diye ısrar ediyorum, hâlâ inanamıyordum.

"Bu bir şeyi değiştirir mi?"

"Evet, lanet olsun!" diye bağıyorum. Çünkü sana aşığım. Ama sevmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Sadece saplantıyı biliyorsun. İsteddiğini alıyorsun çünkü sana her zaman her şey verilmiş ve en ufak bir engelde, kenara itildiğini hissettiğin ilk fırsatta saldırıyorsun, doğrudan insanların sinirlerini hedef alıyorsun, onları yıkıyorsun."

"Ben tam bir canavarım," diye acı acı gülümsüyor. "Benim hakkımda başka ne düşünüyorsun, duyalım bakalım!" diye üstüme geliyor, bakışlarımdan kaçmak istiyor. Kendine içecek bir şeyler dolduruyor, hızla yutuyor ve zehirli, çatallı diliyle bana bir kez daha vuruyor: "Akşam eğlencemi böldüğün gerçeği beni zaten biraz rahatsız etti, beni övmeye devam etmek için burada kalacaksan, devam et, ama en azından zaten bilmediğin bir şey söyle." Arkasını döndüğünde yüzü ifadesizdir. Buğulu gözleri şimdi benimkilere sabitlenmiş, dirsekleri arkasındaki tezgâhta gevşemiş, ama çenesi sanki istenmeyen bir titremeyi engellemeye çalışıyormuş gibi sürekli bir çaba içinde sıkılı.

'Sanırım şu anda beni bu şekilde, karşında görmekle harika vakit geçiriyorsun, vücudumdaki tüm kıskançlık ve öfkeyle seni ne kadar çok sevdiğimi fark etmeni sağlıyorum. Ve bence sen aynı şekilde hissetme yeteneğine sahip değilsin, çünkü bunu istemiyorsun. Hazır değilsin, yatkın değilsin, sevmeyi seçecek güce sahip değilsin, çünkü bu seni çok korkutuyor. Her şeyi şimdi istiyorsunuz ve eğer elde edemezseniz, kendi yöntemlerinizle kazanmaya çalışıyorsunuz. Bu yüzden, bravo!" Alkışlıyorum, nefesimi tutmamı sağlayan duraksamada ellerimi şaklatıyorum. "Sen kazandın. Bu çevrimiçi fotoğraf saçmalığını, o moronun ellerini kalçalarına koymasını, sanki ben *tek* başıma senin hayatında *bir* bok değilmişim gibi *hepimiz birimizden daha iyiyiz* dediğin cümleyi sahneleyerek amacına ulaştın. Seni gerçekten önemseyip önemsemediğimi mi bilmek istiyordun? İşte buradayım, on sekiz yaşında bir hıyar gibi kalpsiz bir kaltağın önünde zavallı kıskançlık numarasını yapıyorum. Asla unutamayacağı ve sonsuza dek tek kişi olarak hatırlayacağı biri. Tek kişi. Ne var ki, benim sunabileceğim her şeyi kaçırın kişi.

Viskinin son yudumunu da yutar ve bardağı cam rafın üzerine koyar. Aklından geçen kelimeleri düşünerek bardağa bakıyor. Sakin ve kontrollü kalmak için kendini zorlamaya devam ediyor, eğer varsa duygularını bastırmakta ısrar ediyor, sonra bana bakıyor ve bu aynı şaşkınlığı, beni tanımamanın acısını, kaçma dürtüsünü hemen fark ediyorum.

"Beni çok incitiyorsun, Nolan." Sesi çatlıyor ve gözyaşları sessizce, gizlice ve güzelce yüzünden aşağı kayıyor. Ağladığında bile güzelliği nefes kesici olmaya devam ediyor.

"O zaman ikimiz de kötü hissediyoruz," diyerek ona doğru yürüdüm ve yüzüne birkaç santim mesafeden konuştum. "Sana son bir kez soruyorum ve bu işleri düzeltmek için tek şansın olacak. Senin asla yalan söylemediğini biliyorum, bu yüzden sana inanacağım. Onunla yattın mı?"

Dudaklarım alnını sıyrıyor, her şeyi inkâr ederse tenine yapışmaya hazır, ama bedenim uzak duruyor, onaylarsa kaçmak ve kapıyı yüzüne çarpmak için.

"Yani?" diye geveleyerek onu sarsıyorum.

"Evet!" diye cevap veriyor, uzaklaşarak. Benden fazla uzaklaşmasına izin vermiyorum ve onu tekrar kolundan tutarak tezgahla artık ateşten yapılmış bedenimin arasına geri getiriyorum.

Ensesini sertçe kavriyorum, alnını alnıma çarpıyorum ve ağzından hırlamaya başlıyorum.

'Birine sadakatsizlik etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, nasıl bir his olduğunu ve nasıl bilirim. Kötü hissettirir, Chantal. Ve tam da bunu bildiğim için, sana yaptığım her jesti, her sözü, her okşamayı küçümseyecek kadar yüzeysel davranarak, aramızdaki ilişkiye nasıl ihanet ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok. Ama belli ki senin için hiçbir değerimiz yoktu. Dudaklarım onunkilere çarpıyor, sadece onu terk etmek isteyen umutsuz bir öpücükle şiddetle yapışıyor. Çok kısa sürüyor, onu içime kazımaya, onu içimde damgalamaya yarayan birkaç cılız saniye. Ağızlarımız birbirinden ayrılıyor ve ben temelli uzaklaşıyorum. "Güle güle, kendine iyi bak!", başparmağımla yanağına öfkeli bir okşayışla masaj yapıyorum ve geri çekiliyorum, çıkış yolunu tutuyorum.

"Nolan!"

"Ne istiyorsun?", oturma odasının ortasında duraklıyorum, sırtım ona dönük, ayrılamıyorum, benimle ilgili başka hiçbir şeyi inkar etme iradem yok.

"Bir dakika bekle." Sırtıma yaslandığını, bedenime uyum sağladığını hissediyorum. Kollarının gövdeyi sardığını ve ellerinin karnıma dolandığını hissediyorum ve sonra görüyorum.

"Dokunma bana," diye itiraz ediyorum ama onu itmiyorum, çünkü onu üzerimden almak istemiyorum.

Onu bir muska gibi sonsuza dek yanımda taşımak isterdim, ama şimdi daha çok bir hatıra fotoğrafı gibi olacak, hiç çekmediğimiz bir fotoğraf.

"Sadece kızgındım," diye hıçkırarak sırtına vurduğunu duyuyorum, kolları karnımı eziyor, teselli arıyor. Onu rahatlatmıyorum ve söyleyeceklerini duymaya hakkım olduğunun ama onu affetmeye hakkım olmadığının farkında olarak kaskatı kesiliyorum.

"Yani senin için işler şöyle yürüyor: Sinirlendiğinde gidip karşına çıkan ilk futbolcuyu beceriyorsun."

"Onunla yatmadım." Örgüyü çözüyor ve önümde ilerliyor, yüzümü okşuyor ve bakışlarımı arıyor. Her zaman hazır bir esprisi ve enerjisi olan Chantal Leclerc'i bu kadar çaresiz ve sıkıntılı görmek bana ilk kez hayatının en kötü parantezini, ama belki de ona bir şeyler öğretmiş olan parantezi hissettiriyor. "Sadece buna inanmanı istedim." Kaşlarımı okşuyor, bir tutam saçımı oynatıyor ve inatçı yüz hatlarımı incelemeye devam ediyor. "Bu sabah seni karınla gördüğümde aklım başımdan gitti."

"Senden bir daha haber almak istemiyorum. Tek kelimesine bile inanmayacağım." Bileklerini kavradım ve onu bir daha dönmek üzere silkeleyip yoluma devam ettim.

Ama o yine geçişimi engelliyor, karşı konulmaz bir serap gibi görünüyor, vazgeçemeyeceğim bir şey.

Çünkü onun duygu patlaması yaşamasını izlemek bana yetiyor.

"Öldüğümü hissettim. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Senin için önemsiz ve değersiz olduğuma inandım."

Sen mi önemsizsin? Her günümün katma değeri olan sen mi?

"Öfke beni aptalca bir şey yapmaya itti. Seni karını öperken gördüğümde çektiğim acıyı senin de hissetmeni istedim."

"Demek futbolcuyla birlikteydin. *Quid pro quo*, tabii ki'.

"Hayır, orada değildim. Bunu itiraf ettim çünkü beni korkunç bir canavar olarak tanımladınız ve... Ve ben sadece... Ben sadece bir saldırıya karşılık olarak hamlemi yaptım. Ben böyleyim, böyle yaşıyorum. Özür dilerim."

Göğsüne bastırarak ve kendini sallayarak daha güçlü bir şekilde hıçkırmaya başlar.

"Orada gözlükler var," diye kanıtları gösteriyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bana inanmıyor musun?"

"Hayır!"

"Buraya geldi ama... onu gönderdim. Sonuna kadar gitmedim."

Bu kadarı da fazla! Artık anlamıyorum. Gerçekten onun yok olduğunu görmek istiyorum. Artık ona bakamıyorum.

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun, Chantal. Onu buraya sırf beni kıskandırmak için getirdiğini itiraf ediyorsun, ama sonra vazgeçtin. Yani, o sik kafalı buraya kadar geldi, ellerini sana sürdü, dokundu, seni öptü ve ancak daha sonra, kendini kirli hissettiğinde, yani bok gibi hissettiğinde onu kovdun. Değil mi?"

"Evet.

"Hayır, hayır, hayır!" Tezgâhtaki bardağı alıp duvara fırlatıyorum. Kulaklarını kapatırken cam kırıkları havaya sıçrıyor gözyaşları yanaklarında yollar çiziyor. Asla unutamayacağım ve onun da bir süre için bir kenara bırakamayacağına kesinlikle inandığım yollar. "Davranışlarının berbat olduğunu göremiyor musun?"

"Evet, biliyorum, ama ben aşka alışkın değilim, ben..."

"Sen aşkın ne bilmiyorsun."

"Hayır," diye itiraf ediyor, titreyen elleriyle yüzünü kapatarak.

"Ve sana öğretmem mi gerekiyor? Kendi masraflarımla mı? Bu önermeyle mi? Farkında mısın, ben karımı..." diye devam eden cümlemi yutuyorum.

"Benim için.

"Bunun için" diye düzeltiyorum. Çünkü asıl mesele o değil, eylemleri, jestleri, uygulamaya koyduğu iğrenç plan. O bir manipülatör, tıpkı tüm lanet Leclerc'ler gibi.

"Bu..." diye kendini işaret ediyor, bunun yerine onun kişiliğinden, güzel ruhundan bahsettiğime inanıyor. "Ben buyum işte. Ve ben bir karmaşayım, çelişkiler ve hatalarla dolu bir kabuğum. Ben böyleyim. Bu şekilde yaratıldım çünkü sana karşı hissettiklerimi hiç hissetmedim, tamamen hazırlıksızım Nolan. Bir an için kendini benim yerime koy... Beni sevemeyen ama sevdiğini söyleyen, sevmeyeceğine söz veren meşgul bir adama aşık oldum..."

"Ah, yani şimdi bu benim hatam çünkü birkaç gün içinde hayatımı tuvalete atacak, yıllardır sevdiğim bir kadını terk edecek olmadı. Bu durumdaki pislik benim, çünkü beni tamamen kendine isteyen asi küçük kıza zamanında uyum sağlayamadım."

"Ben öyle bir şey demedim," diyerek elini uzatıp benimkini tutmaya çalışıyor ama ben irkilerek bu isteği savuşturuyorum.

"Bırakın beni". Tekrar çıkışa doğru yürümeye başladım. "Her şeyi berbat ediyordum. Büyük bir hata" diyorum kendi kendime.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye peşimden koşuyor. Sonunda kapıyı açmayı başarıyorum ve koridora çıkıyorum. O da beni takip ediyor, yalınayak, hâlâ bir şeyleri düzeltebileceğine inanıyor.

Uzaklaşırken ona bakamıyorum bile.

"Ne demek istiyorsun? Söyle bana!" Asansörün önünde duruyor ama ben yine de onu yukarı çıkarmak için düğmeye basıyorum.

'Yani *senin* için her şeyi bırakarak hayatımın en büyük hatasını yapıyordum,' diye yüzüne karşı söylendim.

"Sanki bu fikirden iğreniyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

"Belki de şimdi öyledir, sence de öyle değil mi?"

"Onunla yatmadım!" diye bağıyor.

"Şimdi yalan mı söylüyorsun yoksa önceden rol mü yapıyordun?" diye ima ediyorum, ona bakmadan ve arkasındaki kapıların açılmasını bekleyerek.

"Seni bir daha asla aldatmayacağım, söz veriyorum. Daha önce sadece incindiğim için yalan söyledim. Ve sen öfkeden o kadar kör olmuştun ki fark etmedin bile." Kendini kollarıma atıyor, ellerini ceketimin altına sokuyor. Yumruklarını kapalı tutacak ve parmaklarını saçlarından, teninden uzak tutacak gücü nereden bulduğunu bilmiyorum.

Ona sarılma ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldama arzusu çok güçlüdür, ancak gerçek bu değildir.

Gerçek şu ki, derin bir hayal kırıklığına uğradım.

Karıma ihanet ettiğim gibi o da bana ihanet etti. Yaptığım kötülük bana geri tepti.

"Bekleyeceğim, Nolan. Seni ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim, ama beni yarı yolda bırakma."

Asansörün sesi onu geri çekiyor, ama daha da kötüsü, çünkü bana sıkıca sarılırken, muhtemelen kendisinin de sahip olduğunu düşünmediği bir tatlılıkla dolu gözleri yalvarırcasına bana bakıyor. Şu anda düşünebildiğim tek şey, delicesine aşık olduğum kadının kollarımda olduğu, ancak aynı kadının her şeyi mahvettiği.

Kendime, onu son bir kez okşamak için zaman ayıracağım birkaç saniyenin, belki de dakikanın çok az olacağına dair söz vererek birkaç dakika veriyorum.

Parmak uçlarım gözyaşlarını siliyor, dudaklarını fırçalıyor, yüzüm onunkine yaslanıp bir başka umutsuz okşamayı sahneliyor.

"Özür dilerim, Chantal."

"Lütfen beni bir kenara itme. Sana ihtiyacım var."

"Hayır, kimseye ihtiyacın yok. Ve bunu seni incitmek için söylemiyorum. Bundan eminim. Sen olduğun gibi iyisin. Sen olduğun gibi güzelsin, yalnız ve ulaşılmazsın."

"Ben ulaşılmaz değilim. Burada seninleyim."

"Ağlamayı kes," diyerek onu tekrar okşuyorum ve durmak bilmeyen duygularını siliyorum. "Bırak beni gideyim."

"Hayır!"

Kendini çıplak ayak parmaklarının üzerine çekiyor. Burun ve ten sadece fırçalardan, hafif dokunuşlardan oluşan bir kucaklaşmada buluşuyor.

Ve sakın, çok sakın.

Göz kapaklarımı kapatıyorum ve sanki bir müzik duyuyormuş gibi onun varlığının tadını çıkarıyorum.

"Benimle kal, hayatının bir parçası olmama izin ver".

"Sana tüm hayatımı verirdim".

"Bunu bana söyleme yoksa kendimden sonsuza dek nefret ederim".

"Kendinden nefret etmene izin vermeyeceğim, tamam mı?" Kalçalarını kavıyorum, ona sarılıyorum ve onu bedenime doğru sıkıştırıyorum. İkimiz de kapatıyoruz ve utangaç bir şekilde birbirlerini selamlayan dillerimiz gibi ağızlarımız da bir araya geliyor.

Bu son öpücük, hayatımın her günü ona vereceğimi düşündüğüm öpücük. Bu son temas, bu varoluşun sonuna kadar kendim için, bizim için dilediğim temas.

"Bana veda mı ediyorsun?"

Alt dudaklarını emiyorum, onu göğsüme bastırıyorum.

"Evet ve umarım bunu kabul edecek olgunluğa sahipsinizdir."

Topuklarının üzerinde, her anlamda küçülüyor. Kendini küçültüyor, küçültüyor.

"İşe yarayacağını umuyordum. Özür dilerim, Nolan. Her zamanki gibi ," diyerek koridora doğru ilerliyor, gözleri parlak, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözler. "Kısa bir süreliğine de olsa benimle olduğun için teşekkürler."

Ve dönüyor, yavaşça yürüyor, çok yavaş, sanki ona koşmaya karar vermemi bekliyormuş gibi.

Ve istiyorum, lanet olsun, tüm gücümle istiyorum, ama bu sefer hata yapmaktan korkan benim.

"Chantal!" diye donduruyorum onu, bir şeye tutunmak için son bir umutsuz çabayla, beni ona koşturabilecek tek bir şeye. "Bunu bana hiç söylemedin," diyorum yüksek sesle.

"Ne?"

"Sana söyledim... Seni sevdiğimi söyledim."

"Oh, hayır, ben değil," diye elini hareket ettirdi, sanki saçmalıyormuş gibi. "Aşkın ne olduğunu bilmiyorum."

Ve daha önce ona yaptığım suçlamayı tekrarlayarak beni ürpertiyor. Ona geri dönmeli ve yalancı olduğunu söylemeliyim; bunun yerine kalmam için yalvarırken sevgisini hissettiğimi; onu incitmiş ve bir canavar gibi hissettirmiş olmama rağmen ışığını arayan irislerinde, benimkine teslim olan dudaklarında gördüğümü söylemeliyim.

Ama o çoktan arkasına bile bakmadan süitine varmıştı. Kapıyı açtı ve kendini içeri kilitledi, ben ise boş koridora ve sonsuza dek üzerimde kalacak olan yokluğuna bakakalmıştım.

Aşağı iniyorum ve farkına varmadan kendimi dışarıda buluyorum. Bulutlar altmış dokuz numaralı süitteki güzel kız gibi ağlarken, otelin avlusundaki kaldırım taşlarına basıyorum. Yağmur otoparktaki arabalara çarpıyor, çevredeki bahçeyi ıslatıyor, sürekli bir şarkı çalıyor, tüm acımasızlığını geride tutmayı başaran yüzümü okşuyor.

Ama şimdi eriyorum, gözlerimin yandığını hissediyorum.

Bir an duruyorum, göz kapaklarımı kapatıyorum ve damlaların bana çarpmasına izin veriyorum. Ve bir anda *petricore* oluyor: yağmurun toprak üzerindeki kokusu.

O an zihnime sızıyor, tipik ıslak asfalt kokusunu hapsediyorum ve hafıza odasına saklıyorum, geri dönerse yeniden yaşamak için depoluyorum. Artık benim için yağmur olmayacak, beni her zaman ona geri getirecek olan yağmur dışında.

Petricore bana vedayı ya da daha büyük olasılıkla kalmamı isteyen Chantal'ın adını hatırlatacak.

Artık dudaklarının yoğun kızıllığını, saçlarının parlak kırmızısını, şimdiye kadar gördüğüm en şeytani sırıtışını, o koyu bal rengi mermerlerini, çok etkileyici, meraklı, içten ve her zaman samimi olduğunu hatırlamadan bir fırtına düşünmeyeceğim.

Küçük bir saldırıya bombardımanla karşılık veren kadına sonsuza dek aşık olacağım.

Evet, her yağmur yağdığında onu hatırlayacağım, bir hatırlatma, uzak bir okşama ya da en kötüsü bir kınama gibi.

Onu zihnimde sonsuza dek kutlayacağım, çünkü onu asla unutmayacağım.

Cancer

Bugün.

Nolan benden ayrılmaya karar verdiğinde, bütün geceyi yağmura bakarak geçirdim, başımı altmış dokuz numaralı süitin penceresine yasladım ve utancımı bir avucumun içine sıkıştırdım. O olaydan sonra, ne zaman bir fırtına kalenin kulelerini dövse, aklım beni ona götürdü.

Neyse ki geçtiğimiz yıl olağandışı bir kuraklık yaşandı ve Tanrı bana merhamet etti.

Kendimi nasıl hissettiğimi hala hatırlıyorum, içim paramparça olmuştu, sanki kalbimi bedenimden söküp almıştı da yanında götürmek istememişti. Leclerc Park Otel'de kaldığım süre boyunca hatalarımı, kendime ne kadar zarar verdiğimi ve neden ikisini de incitmeye karar verdiğimi düşündüm.

O ana kadar hayatım hep yolunda gitmemişti, olayları kendi avantajıma çevirmek için bilerek yeniden yaratmıştım. Tam da bana söylediği gibi, beni aşağılayan ve benim hakkımda gerçekte ne düşündüğünü ifade eden bir manipölatör olmuşum.

Beni gerçeklerle yüzleştirmişti ve annemden her uzaklaşmaya çalıştığımda ona daha çok benzediğimi fark etmiştim. Onun gibi davranıyor, insanları aynı şekilde inceliyor ve en kötü intikamı almak için zayıf noktalara dokunmaya çalışıyordum.

Olduğum kişiyi değiştirmek irade gerektirmiyordu ve asla yeterli olmayacaktı, çünkü doğamı ya da reddetmeye çalışmakla ilgilenmiyordum, sadece nefret ettiğim kişiye benzesem bile beni olduğum gibi sevecek birine ihtiyacım vardı.

Ama işler iyi gitmemişti ve planım işe yaramamıştı.

Elde ettiğim tek fayda içimde yananla aynıydı. Onun ilgisini, kıskançlığını ve

Bir başka *Seni Seviyorum*, ki bu kısa sürede *Seni Seviyorum*'a dönüştü ve her şeye rağmen, bilmediğim bir parçamı, Nolan'ın bana sunduğu iyiliğe izin veren parçamı da keşfetmişim. Bana içime bakmayı ve benim bir parçam olduğunu düşündüğüm çirkinliklerden kendimi ayırmayı öğreten bir öğretmen olmuştu. Hatalarımı irdelememe yardımcı olan, beni zorlukla da olsa er ya da geç ortadan kaldıracığım ya da üstesinden gelmeye çalışacağım hatalarımın üzerine bir çarpı işareti koymaya iten bir rehber olmuştu.

O gece, sonuna kadar gitmeye, annem gibi olmaya çalışmışım, sadece artık onun gibi olmama yeteneğim olup olmadığını görmek ve bilinçsizce, en karanlık yanımlı kabul edip etmeyeceğini anlamak için.

İkimizi de test etmişim.

Francisco'yu odama götürmüş, ondan ne istediğimi açıkça belirtmiş, o ana kadar hep olduğum Claudie Rolland'ın kızı Chantal Leclerc'in yöntemini harfiyen uygulamışım.

Futbolcu beni tutkuyla duvara doğru itmiş, ne kadar tahrik edici ve güçlü olduğunu hemen hissettirmişti.

Hiçbir şey denemedim.

Zaten can sıkıcı olmaya başlamayan hiçbir şey yoktu.

Birkaç ay öncesine kadar bayılacağım bir hareketle kendini bana doğru bastırdı, öyle bir hareket ki bu, onu ağzıma almak için ayaklarının dibinde diz sağlayacaktı.

Yine de onu vücudumda hissetmek, bana dokunması ve beni öpmeye çalışması bende öyle bir tiksinti duygusu yaratmıştı ki, sanki birdenbire yeniden acemi bir kız olmuşum, kendimi teslim etmek istemediğim bir yabancı tarafından saldırıya uğramışım gibi suskun, hareketsiz kalmışım.

Şiddet gibi geliyordu. Kendimi zorladığım bir şey, sevdiğim insanı çok incitecek bir şey.

Çok ağlamışım.

Francisco şok içinde geri çekilirken ben hıçkırarak ağladım. Bu onun için utanç vericiydi ama benim için çok açıklayıcıydı.

"Özür dilerim, *seninle bir ilgisi yok ama...*". Onu rahatlatmaya çalıştım, çünkü bana sadece zevk vermeye çalışırken beni ağlarken görmek onu çok utandırmıştı. "*Bunu yapamam. Artık yapamam,*" diyerek gözyaşlarımı sildim ve kendimi toparladım.

Kahkahalarla inlemek beni aniden akıl sağlığına kavuşan bir psikopat yapmıştı.

Bu durum beni her açıdan uyandırmıştı.

İspanyol'u göndermeye çalışmıştım ama hissettiğim rahatsızlığın yanı sıra özgürleşme duygusunun içimde ve havada ne kadar mevcut olduğunu anlamıştı.

"Bana sorunun ne olduğunu söylemeden gitmiyorum, Chantal."

İyi davranmıştı. O anda biriyle konuşmaya ihtiyaım olduğundan ve Crystal'a her şeyi anlatacak zamanım ya da yolum olmadığından, müsait olmasından faydalandım, ona bir içki ısmarladım ve aıldım.

Eskiden olduğumdan tamamen farklı bir şekilde aılıyorum.

Karşınızda hayatınıza tamamen yabancı olan ve sizi ilgisiz bir şekilde dinleyen bir kişi varken ne kadar çok şeyin ortaya çıkabileceği şaşırtıcıdır.

O akşam, çok az kez yaptığım gibi, en büyük zayıflıklarımı itiraf ettim ve ona kendimi yok etme planımı anlattım.

Ona her şeye rağmen mutlu olduğumu, çünkü yolumu bulduğumu ve sonunda birine aşık olduğumun farkında olduğumu söyledim.

"Sadece onu istiyorum, biliyor musun? Tek bir erkeği düşünmek, onu yanımda ve dahası yatak odasının ötesinde arzulamak hiç başıma gelmemişti. Onu benimle birlikte şatoda, ailemle birlikte, Champs-Élysées'de yürürken ya da sadece bir kanepede sarmaş dolaş oturup dizi izlerken hayal ediyorum. Sizce bu mümkün m?"

"Te enamoraste!"

"Evet, sanırım yle."

"Onlara söylemek zorundasın!"

"Bunu mümkün olan en kısa sürede yapacağım. Ona güvenilir ve olgun bir insan olduğumu göstermek niyetindeyim. Karışıyla konuşmasını bekleyeceğim ve ona daha fazla baskı yapmayacağım. Ona dokunmayı bile bırakacağı umuduyla hala birlikte yaşadıklarını kabul etmeye çalışacağım. Sabırlı ve hazır olacağım ve onların samimi olduklarını düşünmemeye gayret edeceğim, aksi takdirde...".

"Chantal!" diye araya girip elimi tuttu. "Seni temin ederim, bir kadını sevdiğinde herkesin eli seni rahatsız eder. Sen de bunu benimle yaşadın. Ve bendeniz de cehennem kadar ateşliyim. Derler ki

Böyle mi?" Ona gülümsedim ve bardağımı onunkine değdirdim.

"¡Mirame! Yani, o kadar çok reddettin ki Ben de Dios!"

Yanık yanaklarındaki gamzelerinin bir başka gülümsemeyi nasıl süslediğini fark ederek dudak büktüm.

"Neredeyse yeniden düşüneceğim, belki senden alacağım bir duvara çarpma darbesi."

"Aptal! Artık dışarıdasın, başka bir adama aitsin. Sen kendi adamına aitsin. Tu eres su'.

"Anlamı?"

"Sen onunsun.

Saf ve basit gerçeği söylemişti. Kendimi Nolan'ın özel mülkü gibi hissediyordum, bu da Francisco ile yaşadığım ateşli karşılaşmanın beni derinden rahatsız etmesinin bir başka nedeniydi.

"Ben annem gibi değilim.

"Eh, hayır, değilsin! Tu eres más hermosa'. Sen daha güzelsin.

Tam da bunu söylemişti ve fiziksel görünüşümden değil, ruhumdan bahsettiğini anlamamı sağlamıştı. Kendimi dışarıdan daha iyi göstermeye çalışmaktan çok, içimde sahip olduklarımın kıymetini bilmeyi öğrenmeliydim.

İşte tam o anda Aries benimle iletişime geçti ve nerede olduğumu sordu. Birkaç dakika sonra Crystal beni arayarak Nolan'ın beni görmeye geldiğini ve Instagram'da bilerek paylaştığım fotoğrafı görmekten pek de mutlu olmadığını söyledi.

Onunla telefonda konuşurken, koridorda bana son kez "iyi şanslar" dileyen sırdaşıma kapıya kadar eşlik etmişim.

Sonrasında olanlar o kadar büyüktü ki, her iyi niyet, her farkındalık ve her neşe kırıntısı bir anda boş anılara dönüştü, sanki hiç sonuç çıkarmamışım ve kendimi bir kez daha tam da düşündüğüm gibi bulmuşum gibi.

Çünkü Nolan o gece beni tam da artık olmak istemediğim, en çok korktuğum ve benden asla kopmayacak kadın olarak tanımlamıştı.

O haklıydı.

Her şeyi berbat etmişim.

Öfke beni ona ilk yalanı söylemeye, kendimi acımasız bir karşı saldırıyla savunmaya yöneltmişti. Ve ona yalan söyledim, o adamla yattığımı söyledim.

Futbolcu, beni tarif ederken ne kadar samimi olduğunu görmek için.

Bir canavar.

Bu onun gözündeki bendim.

Bir işe yaramaz ve başka bir şey değil.

Onu kaybettiğimi fark ettiğimde artık çok geçti ve elbette artık olayların gerçek versiyonuna inanmıyordu.

Ve şimdi benden birkaç metre ötede duruyor, aramızda hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor, kardeşim ve Crystal ile sohbet ediyor, en ufak bir incelik göstermeden, burada, arkasında olduğumu umursamadan, Bali'ye yaptığı son romantik seyahati anlatırken, özlemini çektiğim şeyi paylaştığı kadınla.

Hayatta her zaman her şeye sahip oldum, ama özlediğim tek şey Nolan. Sahip olduğum her şeyle takas edebileceğim tek kişi o. Doktoru gümüş bir tepsiye, tüm varlığımı da başka bir tepsiye koysalar, hiç şüphem olmazdı.

Duygularımın titremesini engellemek için gözlerimi kırıştırıyorum. Zakhar, tam koltuğumun önünde, elini uzatarak bana bir kadeh şampanya uzatıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana sert bir bakış atıyor, o adam için acı çektiğimi bilmekten çok güçlü bir rahatsızlık duyuyormuş gibi.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum.

"Bunu gerçekten düzeltebilirim, Chantal."

"Saçma sapan konuşma! Ona parmağınla bile dokunmamalısın."

Terazi yüzünü tutup onu dudaklarına çekiyor. "Benim koruyucu alfa erkeğim...". İkisi de sofistike bir porno filmde karşılaşmış iki aşık gibi öpüşürken iğrenç derecede sevimliler.

"Zavallı küçük yeğenim!" diye iç geçiriyorum kendi kendime, küçük Leya'nın vahşi bir kaplanı andıran bir babayla uğraşmak zorunda kalacağını düşünerek.

Bunu bir örnek olarak almam iyi oldu, en azından bu üç gün boyunca işime yarayacak, bu süre zarfında Nolan'a hayatımın son yılını etkilemeyi başaramadığını kanıtlayacağım, her ne kadar bu tamamen saçmalık olsa da.

Maldivler'in başkenti Mal 'deki uluslararası havaalanına indikten sonra deniz uçağıyla Baa Mercan Adası'na, oradan da tekneyle LPI, yani Leclerc  zel Adası'na gittik.

Bo a'yı hep birlikte aynı u a a binmeye ikna etmeye çalışmak, Türkiye'de pazarlık yapmaktan daha çileden çıkarıcı bir deneyimdi. Açıkçası, hiçbirimiz onu ikna edemedik ve genellikle belli bir seviyedeki nevrotiklerle ilgilenen psikolog Duris'in müdahalesi bile fikrini değiştirmeye yetmedi. Eğer Bo a *hayır* diyorsa, Tanrı bile ona karşı çıkamaz.

Neyse ki, en azından bu uçuşu küçük doktordan uzakta gerçekleştirdim, o da bariz bir şekilde itilmeden karşı deniz u a ına gitti. Ne diyebilirim ki, sonunda gençleştirici bir hava soludum, ancak bunun bizi harika özel cennetimizde karşılayan oksijenle hiçbir ilgisi yoktu.

Ve  imdi beni hayal edin, kollarımı a mı ım, tropik sıca ın  pt   , berrak bir gökyüzünün altında, yeşil dokunu u veren palmiye ağaçlarının kümeleriyle s slenmi im. Mutlulu u kucaklıyorum, günlük hayattan bu küçük ka ı ın tadını . Arkamda, Leclerc soyu büyük bir gürültü çıkarıyor, bozulmamış, renkli manzaranın durgunlu unu kırıyor ve bir dünyevilik esintisi getiriyor.

Taurus bu adayı satın aldığında henüz 22 yaşındaydı ve bu onun ilk büyük anla malarından biriydi. Elbette adanın bugünkü görünümüne kavuşması yıllar aldı ve eğer şimdi bu manzaranın tadını  ıkarabiliyorsak, bu sadece vahşi karakterini korumak, bitki örtüsünü evcille tirmeden bırakmak, flora ve faunanın kendi seyrini sürdürmesine izin vermek isteyen kardeşim sayesinde. Ve böylece, renkli ve egzotik kuşlar yumurtalarını bırakmak için burada kaldılar, yeni yapıların varlığına rağmen - kesinlikle çevreyle uyum içinde -, yeşillik bu toprakların dışından gelen bitkilerin eklenmesiyle asla de i medi ve her şey olduğu gibi yaşamaya devam etti, çünkü sahibi bu adayı değiştirmek için değil, sadece daha güzel hale getirmek ve geliştirmek için satın almıştı.

Bu nedenle, istihdam ettiği ve burada yaşayan, adanın bakımıyla ilgilenen yerel halk dışında kimsenin burada yaşamasına izin vermiyor. Maldivliler de, Taurus'un adayı arkadaşlarına veya insanlara kiraladı ı çok nadir durumlar sayesinde maa lı olarak çalışıyorlar

çok seçkin. Orada son kalanlar Kardashian arkadaşlarımdı.

LPI'nin güzelliği benzersizdir; Maldivler'deki en doğal vahalardan biridir. Kır evleri, tüm konfora sahip olmakla birlikte, sazdan çatılara sahiptir ve ahşaptan yapılmıştır, ancak lüks, oh oğlum, lüks süper garantilidir.

Arkamda, ortağım olabilecek kişi de dahil olmak üzere kardeşlerimin yoldaşları - nasıl bir kıcı olurdu bir düşünün - etraflarına şaşkınlıkla bakıyor, manzaranın hareketli güzelliğine, palmiye ağaçlarının ve yabani çalılarının ötesinde gökyüzüne karışan denizin rengine hayret ediyorlardı.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri," diye iç geçiren Venüs, üzerinde *Venüs Bulvarı* yazan ahşap tabelayı okurken Yüce'yi elinden çekiştirir. "Aman Tanrım!" diye haykırır. "Bu bulvar benim adıma taşıyor."

"Fazla heyecanlanma Denizci," diyerek onun hevesini kırdım. "Adada tüm caddelere gezegenlerin isimleri verilmiştir."

"Ve bunların her biri," diye açıkladı Taurus ona, sadece bu kadına karşı gösterebileceği bir sabırla, "o gezegenin yönettiği Burcun adını taşıyan villaya götürür."

"Yani *Venüs Bulvarı*'ndan *Villa Taurus*'a mı gidiyorsunuz?" Adam ona aşkla gülümsüyor. Tanrım, ne kadar yürek parçalayıcı.

"Ve ayrıca *Villa Libra*'da," diye ekliyor adaşı.

"Kahretsin, Toro", bu büyük Rus kabalığı olurdu. Kardeşimden neden hiç o klasik 'söz' cevabını almadığımı bilmiyorum. "Bu cennet sana kaç pathyor?"

Taurus, kendisini gömlek giymiş bir tür Tanrı gibi gösteren Cartier'lerini giymiş, sadece kendisine dokunmak isteyen bir güneş tarafından öpülmüş, hayır, öpülmüş bir şekilde *kasıla* kasıla dolaşıyor. "Beni en az yüz tane daha almaktan alıkoyacak kadar değil."

"Bunu yaptığında senden nefret ediyorum!" diye karşılık verir Zakhar.

Venüs gezegeninin caddesinde kalacak olan dörtlü uzaklaşırken, bize Kalinga ailesi katılıyor. Onları burada sonsuza kadar hatırlayacağım, onlara çok düşkünüm, özellikle de adını asla hatırlayamadığım yaşlı kadına. Kollarını iki yana açarak bana doğru yürüyor, sonra ellerini uzatıyor, ben de tutup sıkıyorum ve hafifçe selam veriyorum.

"*Selamün aleyküm, Bayan Leclerc,*" diye selamlıyor beni Maldiv dili Dhivehi'de. Kızlarının, torunlarının ve torunlarının torunlarının aksine, İngilizce konuşmuyor, ancak onun anlaşılmaz şivesiyle konuşmasını duymak beni her zaman büyülemiştir, bu yüzden kendini tercih ettiği şekilde ifade etmesine izin verdim.

Yanımdaki Nolan'ı fark etti - *nereden çıktı bu?! -* ve ona da yaklaşıyor, ona sertçe bakıyor, neredeyse onu inceliyor. Doğrudan gözlerinin içine bakıyor ve sonra bana doğru muzip, bilmiş bir bakış atıyor.

Yanımdaki davetsiz misafir kaşlarını çatarken, "*Oh, hayır!*" diye kategorik olarak reddediyorum.

Yaşlı kadın hiçbir şey anlamamış gibi görünüyor, ama 'hayır' kelimesi ve birkaç temel kelime dışında başka bir şey bilmiyorum, bu yüzden parmağımı koymak için bu büyük dürtüyü yüzünden silemedim.

"*Maruhabaa,*" diye devam ediyor doktorun ellerini sıkarak. Ona elektrik vermiş gibi görünen adamın ateşten başka bir şey olmadığını çok net yüz ifadeleriyle anlatmaya çalışırken, iğrenmiş yüzüm tamamen bir gündem.

"*Choukouriya,*" diye fısıldıyor *çok* seksi bir şekilde.

"Oh, benim!" En sevdiğim Maldivli kadını neredeyse fethetti. "Neden Divehi dilini konuşuyorsun?" diye kıskanç bir şekilde ağzından geçiriyor.

Gülümsemesi beni bayıltıyor. Yemin ederim, beni yerle bir ediyor.

"Biraz araştırma yaptım ve yerel halkın sohbet etmeyi sevdiğini biliyorum. En azından 'teşekkür ederim' kelimesini öğrenebilirdim".

Yaşlı kadın hala bana muzipçe gülümsüyor, hatta gözümü sıkıyor.

Oh, canım, anlıyorum, kadın, kendini tutmaya çalış!

Nolan'ın ortağım olduğunu sanıyor.

Diğerleri de çiftler halinde, kendilerine karşılık gelen burçların gezegenlerine adanmış bulvarlara doğru yol alıyorlar.

canına! Zöe ve Virgo'nun Iker'le birlikte uzaklaştıklarını görüyorum, az önce kurdukları tuzaktan, yani beni yalnız bırakmalarından duyduğum dehşete gülüyorlar...

Oh, lanet olsun! Tut şunu.

"Sen hangi burçsun?" diye bağıriyorum, neredeyse ona fiziksel olarak saldırıyorum. En iyi arkadaşımın bile Akrep ve Alix'in oluşturduğu çiftle birlikte *Mars Bulvarı*'na doğru gizlice kaçtığını gördükten sonra yapabileceğim en son şey bu. Lanetlilerin ana gezegeni Mars'tır.

"Yani?!" diye ısrar ediyorum.

'Ben Kanserim'.

Aman Tanrım!

Beni görmelisin.

Ağzımı o kadar pervasızca açtım ki, *pornhub*, amatör ve evde oral seks bölümündeki her sanatçıyı geride bıraktı.

"Yengeç burcu olduğunuz için *Ay Bulvarı*'nda kalmanız gerekecek öyle mi?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Hiçbir anlamı yok!" diyerek yanından geçiyorum ama yaşlı kadın beni durduruyor.

İkimize de beklememizi işaret ediyor. Göbek hizasında, güzel renkli bir cübbenin üzerine dikilmiş cebinden, adada birbirimizle iletişim kurmamızı ve ihtiyaç duymamız halinde geleneksel bağlantı için yönlendirici olarak kullanmamızı sağlayacak Maldiv sim kartlı cep telefonlarını çıkarıyor.

Nolan, ona fazlasıyla sevimli bir şekilde gülümseyerek, başıyla bunu reddediyor ve ona İngilizce olarak kimseyle iletişim kurmasına gerek olmadığını, buraya fişini çekip üç gün boyunca her şeyden ve herkesten uzakta yaşamak için geldiğini söylüyor.

Benimle dolaylı olarak iletişim kurduğunu mu?

Onun aksine, ben her iki akıllı telefonu da yanıma alıyorum.

"Onlara ihtiyacım var, teşekkür ederim! Aslında, nasıl dersiniz...?"

"*Choukouriya*," diye öneriyor.

"*Cuculuia*," diye tekrarlıyorum. Yaşlı kadın içtenlikle gülüyor, sonra bize mini villalarımızın anahtarlarını veriyor.

Elbette Villa Cancer'ı alacağım. Nolan'ın anahtarının hangi kapıyı açacağını merak ediyorum.

Küçük açıklık boyunca bizi izleyen kadınla vedalaşıyoruz.

Ay Bulvarı'nın öne çıktığı, Ay gezegenini belirten spartan, ahşap tabelalar, henüz çok genç olan küçük palmye ağaçlarıyla çevrili küçük caddeyi işaret ediyor. Hemen arkamda Nolan'ın ayakkabılarının kaldırım taşlarında çıtırdadığını duyuyorum ve odalarım çok yakın olabileceği endişesi bana yüz bin şaşkınlık yaşatmaya başlıyor. Aniden duruyorum ve neredeyse bana çarpıyor, döndüğümde tamamen içgüdüsel olarak elimi avuç içini göğsüne koyuyorum,

onu itiyordum. Elimin *göğüs kasları* denen o kayalık kütleye sıkışması çok kötü oldu.

Ben hareketsiz kalırken gözleri jestimin üzerinde alçalıyor, bekliyor, orada sabitleniyor, lanet olsun.

"Burada dur. Durma. Hareket etme." Sonunda tutkal eriyor, ne de olsa hava otuz üç derece ve benim yeniden titreşmeye, kendini yeniden harekete geçirmeye başlıyor.

"Size başka bir konaklama sağlamak için servisi arayacağım. İsterseniz yolunuzu değiştirebilirim. Hatta sizi başka bir adaya yerleştirebilirim. Yükselişiniz nedir?"

Nolan güzel, melodik bir kahkaha atıyor. Yani, onun için güzel olabilir, kesinlikle sağlıklı bir eğlencenin yüz buruşturması olabilir, ama benim için bu sadece ölüm. Yürüyen ölüm, beni doktoru istiyorum ama o beni istemiyor girdabına geri sürüklemeye hazır.

"Ee?" diye ısrar ediyorum cevap vermesi için. "Doğum tarihinizi ve dünyaya geliş saatinizi göz önünde bulundurarak mı sayım yapayım? Yükselen, yukarı!"

"Senin villanda kalmayacağım, Chantal. Rahatla!" Ses tonu güven verici ama beni hiç rahatlatmıyor. Arkamı işaret ettiğini görüp arkamı dönüyorum ve geçen yıl orada olmayan yeni bir tesisi fark ediyorum.

"Oh!" diye bağıryorum.

Arkamdan, çok yakın, çok fısıltılı, çok şehvetli, çok... Tanrım, bu adam her zaman çok fazla oldu.

Yanımdan geçiyor ve gözlerim uygunsuz bir süre için resmi siyah pantolon takımının içinde düzgünce paketlenmiş sıkı poposuna takılıyor. Onu daha sonra kostüm içinde gördüğümde ne hissedeceğimi hayal etmeye cesaret edemiyorum. Şimdiden tüylerim diken diken oldu!

Aklımı başıma toplamaya çalışarak başımı sallıyorum. Ayrıca, yakında adaya bir grup harika dansçı gelecek; yerel güzelliklere ve onların egzotik 'folkloruna' odaklanmak için zamanım olacak. Evet, doktorun sadece Nolan olduğunu kafama sokmalıyım.

Saz çatılı dairemin küçük kapısına yöneliyorum. Ahşap duvarları var ve verandası çok güzel, tıpkı mini dağ evleri gibi, ama denize bakıyor.

Anahtarı sokuyorum, kilidini açmasının biraz uzun sürdüğünü fark ediyorum.

"Sorun mu var?" diye sordum. Ne de olsa ben iyi bir insanım, gerekirse ona yardım edebilirim. Tek yapması gereken bir kapı açmak, ne olacak ki!

"Nasıl olduğunu anlayamıyorum..."

"Delğe nasıl sokulur? Bunu yapabileceğinden hep şüphe duydum ve işte zaman beni haklı çıkardı".

Beni geri çekmesini ya da gözlerini devirmesini bekliyorum ama onun yerine yine gülüyor ve o lanet yumuşak dudaklarını aralıyor. Bunu söylüyorum çünkü biliyorum, onları tattım. Dilimi üzerinde gezdirdiğim en yumuşak şeydi. Şapelinin tepesinden sonra tabii ki.

"Ver şunu!", anahtarı elinden kaptım. "İzle ve öğren." Anahtarı kavradım, nişan aldım ve anahtar deliğine soktum, döndüm ve mekanizmadan vahşi bir çığlık çıkardım. Tanrım, eğer bir erkek olsaydım, bir tür seks tanrısı olurdum. "Bir kilide böyle hakim olursun."

Kapıyı açmak için itiyorum, ama o benim hareketimi durduruyor ve elimle tuttuğum kolu tutuyor.

Nolan parmaklarımı kapatıyor.

Parmaklarımı, beyler. Bana dokunuyor.

Ve *bingo*, bacaklarımın arasında Noel ışıkları yanıyor.

Bakışlarımız bir zamanlar olduğu gibi kilitleniyor, o kadar doğal ki acıtıyor.

Çok kötü. Tam olarak orada.

"Demek burada, yani şurada uyuyorsun," diyerek çenesiyle arkamı işaret ediyor.

'Villa Cancer'da evet, ama sanırım sizinki de aynı şekilde adlandırılıyor, yani...!'

"...", kokumu içine çekmek ve dudaklarımı yalamak istiyor gibi görünüyor, yaklaşıp bana bakıyor. "Bu gece benim için bir kapıyı açık bırak."

Ve bu şok edici önermeyle birlikte, resmen boku yediğimi söyleyebilirim.

Doktor yaklaşıyor ve ben hâlâ burada durmuş, az önce ne olduğunu anlayamadan tahtaya bakıyorum.

24

Nolan

Sırtımı kapının pervazına yaslayıp boşluğa bakıyorum ve bencil bir piç olduğum için kendimi suçluyorum. Ona bu gece benim için kapıyı açık bırakmasını söylemek nereden aklıma geldi!

Parmak uçlarımla göz kapaklarıma bastırarak yüzümü ovuyorum. Yolculuk yorucu değildi, hatta iyi bile uyudum, ama kendimi karmakarışık hissediyorum ve tüm bunlar hafta sonunun geri kalanını bir kabusa çevireceğini bildiğim Chantal'ın varlığı yüzünden. Onunla konuşmak, medeni tonları korumak zor olacak, ama asla onun yanında olmak, ona karşı hissettiğim ve hissettiğim her şeyi görmezden geliyormuş gibi yapmak kadar zor olmayacak.

Bana ait olmayan bir kadına bu kadar ilgi duymaktan nefret ediyorum; kendimi sürekli baskı altında hissetmeme neden oluyor, sanki her an yenilgi çukuruna düşüp teslim olabileceğimi biliyormuşum gibi. Onunla bu kaybedilen bir savaş, çünkü inanılmaz derecede çekici, itilmesi imkansız bir mıknaş gibi: güçlü ve merkezileştirici. Bunu biliyor olmam, bir yıldır onu sadece kafamda hayal etmekten başka bir şey yapmayan benim için onu daha da güçlü ve cazip kılıyor.

Sadece bir düşünceydi. Sabit, paha biçilemez, saf ve basit bir hayal gücü.

Bavullarım zaten dairede, bu yüzden küçük, açık renkli salona adım atıyorum. Etraftaki her şey beyaz ve bambu kamışlarıyla süslenmiş. Son rötuşların çoğu, meşe ağaçlarının kalbini anımsatan damarları gösteren ve mobilyalarla uyumlu doğal bir etki yaratan çatı gibi ahşaptan yapılmış. Saz ile ilgili detaylar, açık alanı, içinde konfor ve lüksü barındıran vahşi bir kulübeye benzetiyor, ancak hoş ve paradoksal olarak ihtiyatlı görünen alışılmadık bir kombinasyon. Arkamda, girdiğim alanda, büyük pencereler yeşil bahçeye bakıyor, ama ön tarafta, Tanrı aşkına, insan cennete bakıyor.

Bir bölmeye iliştirilmiş bir televizyonun bulunduğu geniş bir oturma odasının önünden geçiyorum ve arka tarafta bir banyo görüyorum. Aynı büyük odada, sağımda, yarım daire şeklindeki bir alanın ortasına yuvarlak bir yatak yerleştirilmiş, beyaz perdeleri mekanın dış güzelliğini ortaya çıkaran pencerelerle çevrili.

Karşıda, tamamen cam pencerelerle kaplı bir duvar, kristal berraklığındaki suyun üzerinde yükseltilmiş bir kazık üzerine inşa edilmiş bir revağa açılmaktadır.

Hint okyanusunun renkleri karşısında büyülenmiş bir halde dışarı fırlıyorum ve kendimi terasın balkonuna tutunmuş, gördüğüm en mavi, en berrak manzaraya bakarken buluyorum. Suyun üzerinde bir patikayı takip eden bir yürüyüş yolu ve suya dalmayı sağlayan merdivenler de var.

Burası şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yer. Ne de olsa Maldivler'de, dünyanın en seçkin adalarından birindeyim.

Balkonumun bitişikteki daireyle, yani Chantal'ın villasıyla iletişim halinde olduğunu ve ahşabın içine inşa edilmiş bir jakuziyi paylaştığını fark ediyorum. Sanırım kullanmak isteseydim, onunla paylaşmak zorunda kalacaktım.

Bu düşünce beni o kadar heyecanlandırıyor ki gömleğimi çıkarmak zorunda kalıyorum.

Kendime *tropik sıcaklar yüzünden* diyorum.

Komşuma bakınca, ondan birkaç kapıyı açık bırakmasını isteyerek nefesimi boşa harcadığımı fark ediyorum. Burada her şey erişilebilir, her şey doğanın bir uzantısı, büyüleyici ve her türlü konforu korurken vahşi doğada yaşamayı pratik hale getiren sürekli bir birliktelik. Tuz kokusu ve yoğun renkler, özellikle de suyun altında net bir şekilde görülebilen kumun beyazı, beni birkaç husus üzerinde düşünmeye sevk ediyor. Arada bir hepimizin fişini çekmeye ve dayatmacı bir toplumdan ziyade dünyanın çocukları gibi hissetmeye ihtiyacımız var. Mutlu olmak gibi bir şeyi kendimize empoze eden *biz* olmalıyız. Burada, böyle bir hedefe ulaşmak mükemmel bir şekilde başarılabilir. Zaman, doğanın kendisinden başka hiçbir şey tarafından işaretlenmiyor gibi görünüyor ve bu biraz temellere geri dönmek gibi, çünkü her şeyin bir parçası, bozulmamış bir dünyanın filizi gibi hissetmek gibi bir duygu.

Chantal adası gerçekten her zaman hayal ettiğim Cennet'e benziyor. Ve son zamanlarda ideal bahçeme onu yerleştirdim: baştan çıkarıcı Havva'mı.

Kendime, onun büyüleyici özelliklerinin beni büyülemesine izin vermeyeceğimi ve buradaki zamanımı kendim için yararlı bir şeyle geçirmeye çalışacağımı söylüyorum.

bir insan. Dikkatimi dağıtamayacak.

Diğerlerine katılmadan önce biraz sessizliğin tadını çıkarmak niyetiyle gömleğimi bir şezlongun üzerine koyuyor ve pantolonumun fermuarını açıyorum. Yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum ve güneşin beni ısıtmasına izin vererek bir an için rahatlıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, sanki bunu daha önce hiç yapmamışım ve inanılmaz derecede gerçeküstü bir rüyanın içine hapsolmuşum gibi hissediyorum. Yukarıda birileri beni o kadar çok seviyor olmalı ki, beni şimdiye kadarki en muhteşem görüntülerden biriyle ödüllendirdiler.

Bootstrap ahşap podyumunda sadece derisini giyerek geçit töreni yapıyor.

Parmaklarım balkonun etrafında o kadar sıkılıyor ki eklemlerim beyazlıyor. Ayrıca dişlerimi sıkıyorum, dokunmama izin verilmeyen bir şey gördüğüm için sinirleniyorum.

Güneşten daha göz kamaştırıcı, okyanusun güzelliğinden daha baskın, kavranamayacak kadar zarif ve çıplak bir şekilde merdivenlere doğru zıplarken yüce.

Bana bakmıyor, sanki yalnızmış gibi hareket ediyor, doğanın bir çocuğu, kendini şeffaf suya bağlayan dünyevi bir tanrıça, sanki okyanusla kutsal bir birleşme ayini yapıyormuş gibi.

Rahatsız ama büyülenmiş bir halde iç çekiyorum. Daha önce adanın cazibesi karşısında durduğumda bir huzur duygusu hissetmişsem, şimdi onun kızıl saçlarının dalgalandığını ve vücudunun suda sanki yeni insan olmuş bir denizkızı gibi sallandığını gördüğümde, hissettiklerimi tarif edecek kelime bulamıyorum, çünkü hissettiğim her şeyi her zaman tek bir kelimede topladım: *Chantal*, benim nefes kesici güzelliğim. Ve bana hissettirdiklerine tanımlar vermeyi bırakıyorum, onun adını oluşturan yedi harfte duygularımın tek sesini tanıyorum.

Mavi enginlikte tek başına, rahatsız edilmeden yüzmeye devam ediyor. Sırtını dönüyor, sakın tahtada yüzüyor ve bana tek bir şey söyleyen türden bir bakış atıyor: *gel ve beni al*.

Pantolonumun fermuarını açtığım için kendime teşekkür ediyorum, çünkü şimdiden boğuluyorum. Demek istediğim, aşağıda bir şeyler onun su çizgisinden çıkan koyu renkli meme uçlarını, mahremiyetinin açılmasını, bacaklarının hareketinin onu geriye doğru sıçramaya itmesini, gözlerini, bakışlarını, yüzünü, gözlerini görünce güçlü bir şekilde uyanıyor.

Islak kirpikleri beni, ağzımı ve saçlarımı büyüleyen ve... Kahretsin, boku yedim!

Pantolonumu ve boxer'ımı indirmek, üzerimden çıkarmak ve ona katılmak için aşağıya dalmak, onu kilitlerinden yakalamak ve aç bir köpekbalığı gibi suyun altında öpmek isterdim. Bacaklarım ona yaklaşmak ve daha iyi görebilmek için iskeleye doğru koşmak isterdi ve penisim ... dudaklarımın arzuladığı kadar okyanusta ona sahip olmak isterdi ki bu da ona neler yapabileceklerini hatırlatırdı.

Ancak uçaktaki davranışları göz önüne alındığında onu tatmin etmeyeceğim.

Kızıl saçlı denizkızının büyüünden hemen uyanıyorum ve onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde bir karyolaya uzanmak için geri çekiliyorum.

Ne yazık ki buradan her şeyi çok iyi görebiliyorum. Bakışlarımın yörüngesini gizlemek için güneş gözlüklerimi aramaya gitme fikri beni kızdırıyor, ancak tamamen benim için bir gösteri havası taşıyan bu banyonun tek bir saniyesini bile kaçırmama arzusu daha güçlü.

Bu düşünce beni çıldırtıyor, öyle ki bacaklarımın arası mermere dönüşmeye başlıyor.

Eğer durum böyle olsaydı, tüm bunları sadece bana, sadece bana sunmayı düşünseydi... Kahretsin! Artık bir kavram oluşturmamıyorum. Kendime o kadar yabancılaşmaya başlıyorum ki artık eylemlerimden sorumlu değilim. Sanki kuralları belirleyen zihnim değilmiş gibi, ereksiyonuma daha fazla nefes alma alanı sağlamak için elim fermuarı aşağı çektiğinde kendimi şaşırtıyorum.

Siktir, boxerımdan çıkıyor!

Ateş püskürten sudan yeniden çıkıyor, merdivene tırmanıyor ve aç bakışlarıyla beni hedef alıyor. Bana ağır çekimde görünen geçit töreninin tadını çıkarırken, saçları damlayarak meme uçlarımın görünmesini engelliyor.

Derisi yırtılıyor gibi ve amcığı... Tanrım, çıldırmak üzereyim, harika pürüzsüz amcığı tuzlu boncuklarla parlıyor.

Rahatım: kolum başımın arkasında, elim kapağın üzerinde.

Ve her şey korkutucu bir doğallıkla gerçekleşiyor, etkileyici bir yavaşlıkla yürüyor, bakışlarıyla beni yakalıyor ve beni tamamen kendine saklıyor. Parmaklarımla boxer şortunun lastiğinin üzerinden geçiyorum, avucumu daldırıyorum ve penisimi güçlü bir kavramayla çevreliyorum.

Dudaklarını yalayarak jestimi izliyor ve uzun saçlarını arkaya doğru hareket ettirerek bana güzel bir manzara sunuyor.

kabarık meme uçları.

Yavaşça mastürbasyon yapmaya başladım, kıyafetlerimin kumaşını hareket ettirmeye ve çekmeye zorlandım.

Her şeyi.

Güzel Tanrıçamın gözleri, tatmasını istediğim meyve suyunun parladığı parlak glansın üzerine düşüyor.

Gel, sana bir tadımlık vereyim, diyor yüz ifadem ona.

Seni burada olduğuna pişman edeceğim, diyor yüzü.

Başım onun hareketlerini izleyerek hareket ediyor, elim ritmini seçiyor, şimdilik yavaş ve nazik, sakın ama hoş, yatağına ulaştığında, benimkinden tam üç metre uzakta. Dizlerini şiltenin üzerine çöktürüp kıçını gökyüzüne doğru kaldırırken bakışlarımla onu yiyip bitiriyorum, kendi kontrolümü bozmak için korkunç bir pozisyonda.

Boksörlerimi testislerimin altına indirerek mastürbasyon hareketini yoğunlaştırıyorum.

Chantal dikkatini avucunun içinde sıkıdığı sertleşmiş penisime yöneltiyor.

Karnının üzerine uzanıp güneş ışınlarının etkisi altına girmek istediğini hayal ediyorum, ama bunun yerine arkasını dönüp bana mükemmel poposunun çok kısa bir görüntüsünü veriyor, sonra sırt üstü yatıp yüzünü bana doğru çeviriyor.

Birbirimizden ayrı yatıyoruz, ben sikim elimde ve nefesim kesik, o şimdi parmaklarıyla meme uçlarımda.

Vay anasını!

Buraya gel bebeğim, sana dokunabilirim!

Ama beni hiç tatmin etmiyor. Beni mastürbasyon yaparken izliyor, ritmimi inceliyor ve yakınlığına ulaştığı anda onu taklit ediyor.

Hayır, yapma!

Ama orospu yumuşak kıvrımlarıyla oynamaya, geniş mahrem dudaklarını parmaklarıyla aralayıp aralarını okşamaya başladı. Gözleri sikime yapışıyor, benimkiler heyecandan buğulanıyor, o küstah ellerin hiçbir hareketini kaçırmamak için zorlanıyorum, tam da seksimi ittiğimi hayal ettiğim yerde.

Benim için erişimi açık tutarken, ucun onu orada, ortada okşadığını açıkça düşünebiliyorum.

Ve sonra, lanet olsun... Bileğimin hareketini hızlandırarak göz kırpiyorum.

Ayağa kalkabilir, uzanabilir ve ıslak tenine kayan o utanmaz, sırlı parmaklar yerine içine sokabilirdim.

Benimki oraya sığmalı, dilim oraya ve elimde sıkıttığım şey oraya sığmalı.

Chantal klitorisine masaj yapıyor, şimdi doğrudan gözlerimin içine nişan alıyor.

Vücudunun herhangi bir köşesini kaçırmaktan kaçınamıyorum. Onun iç çekişlerine, kontrollü soluk alışlarına ve benimkilerle çok uyumlu jestlerine kendimi kaptırmış durumdayım.

Beni izleyerek kendine zevk verdiği fikri, kollarımı titretmeye başlayan heyecanı ve beni zevkin doruğuna çıkaracak doğru enerjiyi ararken gerilen nabzımı körüklüyor.

Ama en büyük tatmin önümde duruyor ve bu da onun eğildiğini, bir meme ucunu cımbızladığını, bacaklarının arasında, tam klitorisinin üzerinde, sikimin ucunu koymak istediğim yerde kendini uyarmaya devam ettiğini görmek.

"Bana gel. Şimdi!" diye yüksek sesle emrediyorum. "Chantal, siktir! Buraya gel!"

Cevap, beni sinirlendiren şeytani bir sırıtiş.

Beni memnun etmekten ziyade bana işkence etmeye niyetli olduğunu görebiliyorum, özellikle de yüzünü çevirip meydan okurcasına bana baktığında.

"Sen gel," diye inliyor. "Ne kadar ıslak olduğumu hissetmek istemiyor musun?"

"Lanet olsun!" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bunu yapamazsınız.

Zaten çok ileri gittiniz.

O kadar tahrik oldu ki, parmaklarının patlamaya hazır bir şekilde kanepede kıvranmaya başladı. Kendisine verdiği zevki saçma bir şekilde kıskanıyorum, sanki bir parçam özel olmak istiyormuş gibi.

Bir eliyle bir göğsünü sıkarken, işaret ve orta parmaklarıyla istediği gibi, istediği yoğunlukta, bayıldığım bir bencillikle bastırdığını görüyorum. Ve bu arada daha sert mastürbasyon yapıyorum, içimden dua ediyorum, kalkıp bana katılsın, beni ağzına alsın ve uzun zaman önce sadece benimle yaptığı şeyi yapsın, beni bütünüyle yutsun . Çünkü ilerlerken hissettiğim orgazm tamamen ona ait, mutluluk hissi ondan geliyor, heyecan onu inşa etti, her şey, lanet olsun, her zaman ondan geliyor.

Günahla lanetlenmiş bir bakire gibi gelirken ona hayranlıkla bakıyorum, şeffaf teni artık neredeyse kurumuş, boynu uzamış ve başı geriye doğru sallanıyor. Sırtı güzel bir kıvrım oluşturarak onu

Göğsünü yukarı kaldırıyor, meme uçlarını sanki doğaya sunuyormuş gibi gökyüzüne yükseltiyor. Parmakları kadının orgazmının sonuna eşlik ediyor, sonra yavaşça karnına doğru ilerliyor. Bir meme ucunun yanından geçerek kendi heyecanı ile ıslatıyor ve dudaklarının arasında son buluyor.

İşte tam o anda beni öldürüyor, bana doğru dönüyor, bakışlarıyla beni sahipleniyor ve kendisinden yapılmış parmak uçlarını ağzının üzerinde gezdiriyor, sonra da içeri sokuyor.

Chantal onları gürültüyle emiyor, sanki *beni* yutuyormuş gibi boğazından içeri sokmaya devam ediyor.

Onun dilinde olduğumu biliyorum.

Öyle *olmalı*.

İşte bu ortak düşünce beni hedefime doğru sürüklüyor. Gözlerine bakıyorum, memnun, dikkatini geri veriyor, sonorously nefes alıyor ve hızla gömleğimi kapıp patlayan penisimin etrafına sarıyor.

Ben nefes nefese, sikim pantolonumdan dışarıda dururken, o hiçbir şey olmamış gibi koltuktan kalktı, zalim ve şehvetli bir şekilde kaşlarını kaldırdı, arkasını döndü ve şimdiye kadar hayran olduğum en seksi kıcıyla dairesine girdi.

Ne? Cehennem. È. ne oldu?

İki saat sonra, bir duş bile içimde kalan heyecanı bastırmaya yetmedi. Dürtülerimden vazgeçmek ya da Chantal'a sahip olduğuma dair kendimi kandırmak iyi bir fikir değildi, çünkü durum hiç de öyle değildi. Hâlâ içimde amansız bir açlık var, sanki bir kez daha hormonları çalkantılı bir çocuğa dönüşmüşüm gibi. Ve bir yıl önce olduğu gibi, beni geçmişe geri gönderdi, muhtemelen az ya da çok zevk aldığım bir gençliği bana geri verdi, beni artık kaçmak istemediğim bir şehvet girdabına sürükledi.

Leclerc'lerin *Venüs Koyu* dedikleri sahile doğru ilerliyorum. Yolda iki patikanın başladığı vahşi bir çatala ulaşır ulaşmaz, bunun sadece bir takma ad değil, kıyı şeridinin adı olduğunu fark ediyorum. Beyaz fırça darbeleriyle yazılmış tabelasıyla sade ahşap direk soldaki yolu gösteriyor. Yol boyunca yürüyorum, üzerimde sadece bir şort var, burada ereksiyonun ne zaman olacağı belli olmayacağı için don giymeyi tercih ettim ve omzumda bir havlu, güneş gözlüğüm ve

Tenimde bir yanma hissiyle patikayı takip ediyorum ve iki yeşil tepenin arasına sıkışmış küçük, keyifli plajı hemen fark ediyorum. Kumların üzerinde, dört tarafında deniz melteminin okşadığı şeffaf perdelerin dalgalandığı bir yığın sayvanlı çift kişilik yatak var. Bir tarafta çatıya çıkan bir merdiven var, bir tür solaryum, birinde Crystal ve Aries'in güneşlendiğini fark ediyorum.

Taurus Leclerc bu küçük ahşap yapılardan birinin içinde bir kokteyl yudumluyor. Beyaz keten bir gömlek giymiş ve i-pad'ile oynuyor. Venüs'ün ince parmakları tarafından ara sıra okşanan altın sarısı saçları kalçalarını kaplıyor. Arkadaşının vücudunun üzerinde yatan kız, Alix ve Başak'ın Akrep'i engellemeye çalışmasını izlerken kıkırdıyor, sarışın Iker ise onu bir direk gibi kullanarak etrafında dans ediyor. Zöe'nin cep telefonunun hoparlörlerinden bir Ricky Martin şarkısı çalıyor ve Scorpio etrafında olup bitenleri görmemek için yüzünü kapatıyor.

Orada bulunanları selamlıyorum, havlumu boş bir yatağa koyuyorum ve bakışlarımın yörüngesini göstermememi sağlayan güneş gözlüklerimden yararlanarak, Zakhar ve Libra'nın bulunduğu suya doğru bir bakış atarak baştan çıkarıcı sürtüğü arıyorum.

Chantal'dan hiç iz yok.

Taurus başını i-Pad'inden kaldırmadan, "Kendine bir içki al, Nolan," diye beni davet ediyor. Beni izliyor olması, onu fark etmediğimden emin olması beni biraz rahatsız ediyor ama Bootstrap'in beni resmen utandırmak istese neler söyleyebileceği ya da yapabileceği fikri kadar değil. Yaptığımız şeyden sonra....

Leclerc, "Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin," diye devam etti.

"Teşekkür ederim!" Sazdan çatısı ve bambu kamışlarından yapılmış tezgahıyla ahşap çardağa yaklaşıyorum. Burası her şeyi bulabileceğiniz bir tür köşe barı. Tezgahın arkasında, dudaklarında gülümsemesiyle genç bir kadın bana hizmet etmeye hazırlanıyor.

Güneş çok sıcak, ama muhtemelen hanedanın kitlesel varlığından - ve mastürbasyonun sonuçlarından - kaynaklanan bu sertlik hissinden kurtulmak için bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden en çok talep edilen içki olduğunu fark ederek bir mojito sipariş ediyorum. En azından tek alkolik gibi görünmeyeceğim.

İşgal ettiğim şezlonga geri dönüyorum ve Crystal koltuğunun üstünden beni fark ettiğinde selamlamak için elimi kaldırıyorum.

Aşağı indiğini, siyah iki parçalı kıyafetiyle bana doğru koştuğunu görüyorum. Işıl ışıl güzel, kesinlikle yeniden doğmuş. Yaklaşan düğünden olmalı, yeni bulduğu dengeden... Ne diyorum ben, aşk sayesinde. Bana doğru uzanıyor ve yanağını uzatarak şefkatli bir öpücük kondurmasına izin veren bana doğru eğiliyor. Koç'un güneş gözlüklerinin kenarından beni nasıl izlediğini hemen fark ediyorum ve çenesini nasıl sıktığını bile görebiliyorum.

"Beni kıskanmaktan hiç vazgeçmeyecek mi?" diye soruyorum, pipetten bir yudum alırken, o da yanıma oturuyor.

"Genel olarak kıskanç olmayı asla bırakmayacak, Nolan. Bence bu onu er ya da geç delirtecek."

Onu biraz anlıyorum. Evlenmek üzere olduğu kadına bakarken, onun yerinde kim olsa başka gözlerin ona dikilmesini engellemeye çalışırdı. Benim için o bir tür küçük kız kardeş, ama dünya için o bir seks düşkünü, Fransa'da en çok arzulanan kadınlardan biri. Ve ötesinde.

Size ateş püskürten arkadaşınızın nerede olduğunu sormak isterdim ama bunu yapmak biraz şüphe uyandırabilir. Öte yandan, en son benim gelmiş olmam ve onun henüz ortaya çıkmamış olması, herkesin hayali planlar kurduğunu düşünmeme neden oluyor. İşin saçma tarafı, doğru anlamış olabilirler.

Üzerinde içmek daha iyi.

Scorpio'nun arkasında bir şey hissettiğinden yakınan çılgınlığını duyduğumda kahkahalara boğuluyorum.

"Tanrı aşkına, Iker," diye omuz silkiyor, "bunu benim için gerçekten desteklemedin mi?"

Arkadaşı DJ'i bir direk olarak kullanmaya devam ederek şehvetli adımları ima ederken kız arkadaşı kahkahalara boğuluyor. Ricky Martin'in şarkısı dansçıyı daha cüretkâr hale getirirken, talihsiz adam da ciddi şekilde endişelenmeye başlıyor.

"Ne halt ediyorlar bunlar?"

"Görünüşe göre," diye aydınlatıyor Crystal beni, "Iker'in erotik rüyaları arasında Akrep'le *La Mordidita* dansı yapmak da varmış."

"Çocuğun çok mütevazı hayalleri var.

"Git bunu Akrep'e söyle!".

Iker öne doğru eğilir ve *twerk* yapmaya başlar. Kıcını, iki parmağını gözlerinden çekerek bir bakış atan, sonra onu arkadan yakalayıp kumdan kaldıran ve kıyıya doğru sürükleyen çapkın hayalperestine doğru sallıyor.

Kapalı bir alanda olsaydık, Alix'in arkadaşının çıgıkları gözlüklerimizi paramparça ederdi. Akrep'in dövmeli kolları onu suyun altında tutarken, ikincisinin kafası suyun altında kalıyor.

"Yardım edin!" diye bağııyor, ortaya çıktığı anlarda diğerleri video ve fotoğraf çekerken. "Scorpio, lütfen!"

"Lütfen ne?" diye karşılık verir biri.

Sarışın yeniden ortaya çıkıyor, sadece temiz hava kadar uzun bir süre.

"Beni bağışlayın, yemin ederim bir daha asla sizi desteklemeyeceğim."

Taurus Leclerc bile sürekli bir kahkaha atıyor.

"Eh, hayır! Şimdi seni boğacağım. Doğruyu söyle, bunu söylememi kaç kez duymak istedin?"

"Kahretsin, seni her gördüğümde," diye soluk soluğa kalıyor.

Crystal'a "Akrep burcuna aşık mısın?" diye sordum.

"Tüm Leclerc'lere aşık. Özellikle de Scorpio için. Rus da dövüşe yaklaşır ve bir hamleyle

Iker arkada.

"Aman Tanrım! Sen de yapma lütfen," diye bağırdığını duyuyoruz. "İkinizi de destekleyemem. Şiddeti severim ama bu kadar da değil...". Ve Leskov onu da suyun altına atar.

"Onlara yetişeceğim!" Crystal da mücadeleye katılmak için koşar ve *Venüs Körfezi* sessizlik cennetinden kaotik dünyanın küçük bir köşesine dönüşür.

"Yani bunu bilerek mi yapıyorsun?" diye sorduğunu duyuyorum arkamdan.

Bir keman teli kadar gergin bir şekilde ayağa kalkıyorum ve kendimi mükemmel vücuduyla beni öldürmeye karar vermiş olan kadının makyajlı yüzünün önünde buluyorum. Mojitomu atıyorum, bardağı tentenin arkasındaki rafa yerleştiriyorum.

Kırmızı mayosu tek parça, kaburgaları ve kalçaları açıkta bırakıyor, karnı örgülü ve altın halkalarla külotuna bağlanmış. Hafif kumaş meme uçlarını gösteriyor ve alt kısmı o kadar bol ki birkaç saat önce parmaklarının benim için açtığı muhteşem çizgiyi zar zor kapatıyor.

Yanımdan geçerken çıplak sırtını ve iki yuvarlak, yüksek kalçasını destekleyen Brezilyalıısını kareliyorum. Gevşek, dalgalı saçları hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Doğal haliyle Chantal, Chantal'ın kristal berraklığındaki sularıyla karşılaştırılabilecek bir manzaradır.

Venüs Koyu.

"Bilerek yapacağım şey nedir? Ne demek istiyorsun?" diye sorarak en azından konuşmayı sürdürmeye çalışıyorum.

Yüzünü bana dönüyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kıvrımlarının şeklini yüceltiyor.

"Bu benim yatağım, neredeyse her zaman bana aitti". Üzerine serdiğim çarşafı aldı ve bana çarptı. "Ve üstünü ört, Tanrı aşkına!"

"Ne?" Beni fiziksel olarak hareket ettiriyor ve saklanmak için sertçe titrememe neden oluyor. Çantasından bir havlu çıkarıp yatağın üzerine seriyor. "Neden kendimi örtmeliyim?"

"Çünkü seksisin ve beni kızdırıyorsun".

Ona sırtarak cevap veriyorum, ancak beni görmezden gelmeye, uzanmaya ve göz kapaklarını indirmeye başladığı için bunu fark etmiyor.

Etrafıma bakıp başka bir boş koltuk arıyorum ama yok.

"Kardeşiniz Taurus ve eşinin arasında ya da gelin ve damat adayının arasında olabileceğimi sanmıyorum ya da..."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye araya giriyor, tek gözünü açarak.

"Boşluğa ihtiyacım var!" Siktir olup yanına yerleşiyorum ve hareket etmesi için onu yan tarafa doğru dürtüyorum.

"Ne yapıyorsun, Nolan?"

"Rahatlıyorum." Arkamdaki yastıkları ayarlıyorum, onu yatağın üzerine kaydıran bir tane çalışıyorum. "Eğer bu sana uymuyorsa, yukarı çık."

"Ve yanma riskini mi alayım? Sen çatıya çık. Çok fazla güneş alamam. Kuşkusuz teni çok açık, gölgede kalması daha iyi. Ancak onun güneşten yanmış üst derisi ve beyaz göğüslerinin düşüncesi, şımartmaya niyetli olmadığım bir başlangıçla bacaklarımın arasını karıncalandırıyor. Zihnin el frenini açık tutmaya çalışmak iyidir.

"Korunmalısın, Chantal."

"Bana sürmek istersin, değil mi? Korumayı kastediyorum." Gülümsüyorum, denize bakıyorum ve çok yakın olduğu için ona bakmamaya çalışıyorum. Tehlikeli derecede yakın. İmalı sözleri bana her zaman kaba olmaktan çok ironik gelmiştir. Nasıl oldu da bir yıl boyunca yanımda olmadı?

"İstersen kremayı sürmene yardım edebilirim. *Sana dokunmakla* ilgili bir sorunum yok ve daha önce de gördüğüm gibi, sen de bunu yapmakta büyük bir zorluk çekmiyorsun."

"Ellemekten bahsetmişken... Aşağıda işler nasıl gidiyor?"

"Sanırım senin için de aynı şey geçerli."

'Sana nasıl görüldüğümü söylemeyeceğim'.

Yüzümü, gözlerini kapalı tutmaya devam eden ona doğru çeviriyorum. Koyu renk lenslerimi çıkarıyorum ve kıyıdan gelen gürültüye minnettar bir şekilde alçak bir sesle dikkatini çekiyorum: "Bana bak!" Göz kapakları açılıyor ve güneşin altında sarımsı tonlara bürünen irisleri benim kişisel farlarım oluyor. "İstediğimde neden yanıma gelmedin?"

Artık beni aptal yerine koymaya kararlı olan kaltak, ereksiyonu kostümünün içinde kabarırsa, yüzüstü dönerek poposunu yukarı kaldırıyor, öyle doğal olmayan, kışkırtıcı bir şekilde ki... Kahretsin! İşte, sertleşiyorum.

Ne tür sorunlarım var?

"Ne diyordun?" diye beni uyandırıyor ve konuşma şekli ve bana bakışı, üzerimde yarattığı etkinin tamamen farkında olduğunu anlamamı sağlıyor.

Yan tarafa dönüyorum, sanki ondan izin istemek istiyormuşum ve her an reddetmesini bekliyormuşum gibi ona biraz temkinli yaklaşıyorum, ama beni itmiyor, bu yüzden yüzünden biraz uzakta konuşuyorum.

"Neden gelmediniz ve hakkınız olanı almadınız?"

"Peki bana dokunan neydi? Kocaman sikin mi?"

"Lanet olsun, sesini alçalt!"

"Ben de size aynı soruyu sorabilirim doktor. Neden kalkıp yanıma gelmediniz ve bana hak ettiğimi vermediniz?"

"Çünkü seni orada becerirdim. Dünyadaki hiçbir şey için durmazdım."

Ve ben, onunla, Tanrı'nın emrettiği gibi bir ilk sefer istiyorum.

Ne diyorsun lan sen?

"Bir yılı aşkın süredir ortalıkta yoksun ve şimdi benimle böyle konuşmaya cüret mi ediyorsun? Buna hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

Kahretsin! Tonlar tamamen değişti ve bakışlarında artık şehvet ya da ironinin gölgesi yok, ancak derin bir acı görülüyor.

Sırt üstü uzanıp ufka bakıyorum. Yüzümü ona doğru çeviriyorum ve bir elimi uzatıp aşırı sevecen bir şekilde yanağını okşuyorum. Ona küçük bir çimdik atıyorum, isteksizce tenini terk ediyorum. Ona tekrar dokunma isteğiyle titriyorum, ancak sarkık gözleri ve çatık kaşlı yüzü beni bu niyetimden vazgeçiriyor.

"Haklısın. Sana karşı hiçbir hakkım yok. Seninle bu şekilde konuşmamalıydım, özür dilerim ve... Ve... o... şeyi yapmamalıydım. Yaptığım şeyi."

"Evet, yapmamalısın", zaman diğer tarafla yüzleşir ve ağzından

kaçırır:

"Şimdi benden uzak dur, seni yanımda istemiyorum. Beni çok rahatsız ediyorsun."

Taurus'un gözlüklerini çıkarıp beni incelediğini fark ediyorum, sanki kız kardeşinin iyi olduğundan ve ona bir şey yapmadığından emin olmak istiyor. Vücudumu tazelemek için kalkıp sudaki diğerlerine katılmaya karar veriyorum ama benim aksime kıyıdan ayrılmakta olan Rus'un önünü kestiğimde, ona neye öyle baktığını sormama gerek kalmıyor çünkü gözleri açıkça konuşuyor. Yollarımızı değiştirmemiz için gereken süre boyunca birbirimize bakıyoruz. Vücudunu saran sayısız yara izini ya da sürekli kontrol altında olma hissini özlemiyorum. Onun ve tüm Leclerc'lerin.

Chantal'a dönüyorum ve onun beni gözetlediğini görüyorum. Yakalandığını anlayınca başını kollarının arasına saklıyor ve yüzüstü yatmaya devam ediyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, en azından ana cazibe merkezleri arasında olduğum için mutluyum. Ayaklarımı inanılmaz şeffaf okyanusa batırıyorum, kendimi büyülüyorum, sonra an için Terazi'ye bakıyorum. Onu ilk kez eldivensiz görüyorum. Yüzük ve serçe parmağı olmayan sağ eli, büyüleyici bir hareketle ıslak saçlarını okşuyor.

Leclerc'in güzelliği tüm dünya tarafından bilinir, ancak söz konusu kızların en büyüğü olduğunda, onun sadece güzel bir kadın olarak kabul edilebileceğini sanmıyorum. Her şeyden önce harika bir ruhu var ve bana gülümseyip hasarlı elini omzuma koyduğunda bunu doğruluyor.

"Ona nasıl baktığını görüyorum, Nolan. İstedğini al, onun da istediği şeyin sen olduğunu öğrenince şaşıracaksın."

Onun sözleri üzerinde düşünürken, gözlerini bedenime diken Iker'in davetsiz misafiri tarafından uyandırılıyorum.

"Ah, yine de!" diye iç geçiriyor, güneye bakmak için duraklıyor. "Sen de fena değilsin. Hiç de fena değilsin."

Yüce Tanrım.

25

Cancer

Gölgelik perdelerin arasından süzülen güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Kendimi doğrudan göstermiyorum, yanmak istemiyorum ya da düğünde seçtiğim elbiseyle kötü bir şekilde eşleşen bir biber gibi görüneceğim. Dikkatimi dağıtmamak için gözlerimi kapalı tutmaya çalışıyorum ama zihnim göz ardı edemeyeceğim senaryolara kaçıyor.

Sabahtan beri azmış durumdayım!

Bu bitmek bilmeyen halsizliği nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum. Heyecan ne zamandan beri işkenceye dönüştü? Doktorun bakışları altında parmaklarımı çalıştırmak sadece karnımda hissettiğim ateşi beslemeye yaradı. Rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum. Hayal kırıklığına uğradım, kahretsin!

Ama bir adım geriye gidelim... Adaya her gelişimde olduğu gibi, ilk günümde de kaçınılmaz bir ritüel olan çıplak banyoya girdim. Nolan'ı terasta bulmayı kesinlikle beklemiyordum, ancak onu görmek beni en ufak bir şekilde geri çekmedi, hatta olayı şimdiye kadarki en iyi hale getirdi.

Sonrasında olanlar o kadar şok edici ve beklenmedikti ki, beni ateşli bir heyecanla baş başa bıraktı.

Şimdi kendimi hiç tatmin olmuş hissetmiyorum, daha ziyade bacaklarımın arasında titreşen dürtüyü doldurmam gerekiyor. Bu da yetmezmiş gibi, hissettiğim dürtü sürekli olarak kaynağından, yani kıyıdan bana her zamanki meydan okuyan havasıyla bakan yasak kabusumdan besleniyor.

Onu gözlemlerken yakalandım, aniden başımı kollarımın arasına sakladım, belki de onu kışkırtmak için bilerek popomu salladım. Evet, belki olmadan. Utanmadan kıcıma bakmasını istiyorum.

"Hey, güzelim!"

"Akrep, kumla kaplıyken bana dokunmaya cüret etme," diye inleyerek dirseğimdeki küçük bir parçayı üflüyorum.

Kardeşim, yanımda oturup sümüklü bir gazi gibi havlumu beyaz taneciklerle kirletirken çocuk yaşlarına geri dönmüş gibi görünüyor

kıyıya bir kale inşa etmekten. Başını sallamaya başlıyor, sanki travmatik tuvaletinden sonra kıpırdanan dişi kurdumuzmuş gibi her yere su sıçratıyor. Burun deliklerimi açıyorum, içimde tutmaya çalıştığım öfkeyi sakince dışarı üflüyorum. Eğer bir kırıntı daha bana doğru gelirse, onu da öğütürüm.

D&G reklamındaki David Gandy modunda, "O lanet Iker beni yıprattı," diye sakinleşiyor.

"Sonunda ona bir tokat attın mı? Yoksa sen mi verdin?"

"Bu hoşuna giderdi!"

"Kanarya neden burada olduğunu anlamamış. Hafızasını tazelemeliyim."

"Kesinlikle, o neden burada? Onu bana eziyet etmesi için mi getirdin?"

"benim kişisel *saç stilistim*."

"Deniz kenarındayız, ne diye kuaföre ihtiyacın olsun ki?"

Beni Nolan için mükemmel yapmak için.

"Unut gitsin!" Sırt üstü dönüp yastıkların üzerine uzandım.

Alix, Crystal ve Iker'i göstererek, " vakit geçiriyorlar," diyor.

"Bazen buna alışık olmayan insanları buraya getirmek iyi oluyor. Sahip olduklarımızı daha çok takdir etmenizi sağlarlar. Değil mi?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Sen bir Leclerc'sin, fazla yaygara koparmamalı ya da soru sormamalısın."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Buna inanmıyorum'."

"Ben yüzeysel bir insanım ve genç sarışın üvey annenizin dediği gibi nemfomanım".

"Yine mi bu?"

"Sailor haklı."

"Bu doğru değil! İstersen onun yanıldığını kanıtlayabilirsin."

"Peki nasıl? Bütün gün seksi düşündüm."

Scorpio sonorously gülmeye başlar. Iker'in neden ona takıntılı olduğunu çok iyi anlıyorum. Gülüşü bir rahibeyi bile soyundurur. Kelimenin her anlamıyla.

"Bence bu konu üzerinde biraz fazla düşünüyorsun, çünkü Venüs sana bunu işaret etti."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Sen böylesin Chantal. Biri sana *bir şey* söylese, o lanet *şeye* takılıp kalıyorsun."

"O zaman neden sürekli heyecanlıyım?"

"Belki...," dövmeli parmağının yörüngesini takip ederek kıyı şeridini işaret ediyorum, "onun için?"

Gözlerimin ufukla buluştuğu anda, Dr. Pislik tam Blue Lagoon tarzında sulardan çıkıyor. Erkeksi saçları olan tonlanmış, ihtiyatlı bir şekilde kaslı vücudu damlacıklarla damlarken, zaten koyu olan saçları daha da siyah görünüyor. Eli, dayanılmaz bir ağır çekimde, saçlarına uzanıyor ve geri çekiyor. Parmakları yine aynı hareketi tekrarlayarak saçlarını okşuyor.

Hissettiklerim için kendime lanet ediyorum. Zavallı ben!

Nolan'ın her hareketi vücudumda kendini kopyalıyor gibi görünüyor, sanki parmak uçlarında artık koyu renkli tutamlar değil, ıslak kıvrımlarım var.

Lanet olası doktor!

Tuzlu boncukların süzüldüğü dudaklarına bakıyorum. Açıklar ve beyaz dişleri görünüyor.

Mia *ben!*

Sudan o kadar yavaş çıktığını görüyorum ki, sanki bir saplantılı gibi saçmalıyorum.

Bir elimi göğsüme götürüyorum, durumum hakkında gerçekten endişeleniyorum. Hatta arka planda Enya'nın *Caribbean Blue* şarkısını söylediğini duyar gibiyim.

Başımı sallıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum, hayır, lanet olsun, telefona parçayı koyan o salak Akrep.

"Ne halt ediyorsun sen?"

'Bu katartik anınızı uygun bir müzikle süsleyerek biraz sahne yaratıyorum'.

"Çekil yolumdan, kışt," diyerek onu itiyorum, kelimenin tam anlamıyla tekmeliyorum.

"Ve şu şarkının fişini çek!"

Ahmak kumların üzerinde zarifçe dans ederek uzaklaşırken, *görüntü* Enya'nın melodik şarkısı eşliğinde yaklaşıyor.

Parça sonunda kayboluyor ve aynı şekilde, Temptation yatağında kendini gösteriyor.

Sanki her şey normalmiş gibi, Nolan yanıma çömeldi.

"Bana öyle geliyor ki, kumsal herhangi bir yere uzanman için yeterince büyük ve her şeyden önce benden uzak."

Lanet olası adam güzel ve rahat bir şekilde yerleşir, hak ettiği rahatlamanın tadını çıkarmaya hazırdır.

Koyu renk sakalı, tuzla nemlenmiş birkaç belli belirsiz gri sıçramayla.

Şimdi tadının nasıl olduğunu öğrenmek onu yalama düşüncesi beni karyolanın uzak tarafına uzanmaya ve delirdiğimi hissettiğim yere yapışmış olan kostümün kumaşını parmaklarımla çekmeye itiyor.

Yüzünü bana doğru çevirdiğini, sonra da güzel kahverengi gözlerini açtığını görüyorum.

Ve bunu hissediyorum, Tanrı aşkına, her yerde hissediyorum, ama en çok da bakışının göğsümde yarattığı darbeyi . Bir yumruk gibi, boğazımda bir yumru. Aslında korkunç bir şey.

Boğuluyorum!

Bu haliyle çok güzel: ıslak, rahat, düşük belli mayosunun lastiği bu sabah gözlerimi diktiğim pürüzlü V'yi çıkarıyor.

"Ama ben konuşurken beni duymuyor musun?" diyerek ona sözlü saldırıda bulundum. "Sana gitmen gerektiğini söyledim. Seni yanımda istemiyorum. Beni son derece rahatsız ediyorsun."

"O güzel ağzını hiç kapatmıyorsun, değil mi?"

Ağzın güzel mi?

Bunun yerine, bu sefer mecazi anlamda kapattım, çünkü dehşete düştüm ve sıkamadım.

Her zamanki standartlarım göz önünde bulundurulduğunda, uygunsuz bir süre suskun kaldım, bu yüzden karaya dönmeye ve kaydı düzeltmeye karar verdim.

"Bu üç günü senin yanında geçirmeye niyetim yok."

"Yani, bir dahaki sefere terasımda çıplak dolaşma; bana meydan okuma; kendini tatmin edişini izlemeye zorlayarak bende dayanılmaz bir arzu uyandırma ve son olarak, boşalırken bana ne kadar harika görüldüğünü gösterme."

"Mera... muhteşem?" kirpiklerim şaşkınlıkla kırışıyor. Yarım dakika içinde *muhteşem* ve *harika* ağız dedi, hepsi de beni kastediyordu. İnanılır gibi değil! "Bendenizden mi bahsediyorsun?"

Kendini koltuğuna çekiyor, sürünerek yaklaşıyor. Vücudumun sıcaklığı gibi onun ses tonu da çok düşüyor.

"Evet, senden bahsediyorum. Bu sabah gördüğüm en inanılmaz görüntüydün, hayatım boyunca cebimde saklayacağım ve sonsuza dek hatırlayacağım bir fotoğraf. Ama bunu bir daha asla yapma Chantal, yoksa...". Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, başını eğip paketine bakıyor. Kesinlikle etli bir paket. Onu kim suçlayabilir ki, gerçekten de konuşma kesinlikle ateşli bir hal alıyor.

Gözleri tekrar benimkilere odaklanıyor ve bu 'aksi takdirde'yi eklemek için hiçbir kelimeye ihtiyaç yok.

"Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim ama cebimde fotoğraf taşımayı sevmiyorum. Aksiyonu ve tüm fantezilerimi gerçekleştirmeyi tercih ederim. Ayrıca, eğer birini gerçekten sapıklıkla suçlamamız gerekiyorsa, bunu başlatan sizsiniz."

"Sapık olduğunu mu söyledim?"

"Öyle miyim?"

"Bunu ifade etmedim ama evet, Chantal, öylesin. Çok haklısın!"

"Eğer o olağanüstü şeyi almamış olsaydın ve eğer..."

"Ya yapmadıysam?" diye araya giriyor ve beni gövdemle geriye doğru itiyor. Kısa süre sonra kumun üzerine devrildim. "Ya seni istemeseydim?" diye kendince tamamlıyor.

"Eğer durum gerçekten böyle olsaydı, bana katılırdın. Bunun yerine kendi kendinize oynamayı tercih ettiniz. Ama bunu anlıyorum, bazen insan üç kişi için kendi işini yapar."

"Yalnız değildim. Sen de oradaydın. Her zamanki gibi."

Ne demek bu? Bu ne anlama geliyor? O ne dedi? Neden?

"Yani, beni düşüncelerinde tutarak onanizm uygulamaya alışkın mısın? Bunun bir seks manyağının davranışı olduğunun farkında mısın?"

"Eğer senin hakkında ne kadar ve nasıl düşündüğümü konuşmak istiyorsan, burası doğru yer değil". Neler olduğunu bilmiyorum, adanın, havanın, okyanusun, gökyüzünün ve tüm bu saçmalıkların etkisi olmalı, ama Nolan birdenbire bana dikkatli, karşı konulmaz ve görünüşe göre benimle birlikte olmak için ilgi çekici hale geldi. Üzerinde yarattığım etkiyi gizlemeye çalışırken ve duyulmamak için sesini alçaltırken çok yakışıklı. Sorun şu ki, yumuşak sesi şimdiye kadar duyduğum en şehvetli şeylerden biri.

ona bağırmasını , en azından arzu biraz duraklatılmış olur.

Bana muzipçe gülümsüyor, vücuduma bakarken dudaklarını yalıyor.

"..." diye ekliyor, tekrar uzanmaya başlıyor. "Bunu bir daha asla yapmayacaksın."

"Ben vajinamla istediğimi yaparım".

"Sesini alçalt!"

"Beden benim ve istediğimi yaparım," diye tekrarlıyorum fısıldayarak.

"Bu sabah senin olduğuna emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Tekrar ayağa kalkıyor, bu sefer çok yaklaşıyor, neredeyse üstüme çıkıyor. Elleri yatağın üzerinde, kalçalarımın iki yanında, tıpkı o piknik günündeki gibi. Bana doğru ilerleyen yüzü, beni tüm gücümle gömmeye çalıştığım anıların girdabına sürüklüyor. Islak teninden yayılan kokunun her zamanki gibi değişmediğini ve burun deliklerim tarafından iyi tanınabildiğini hissediyorum.

"Bugün, sana dokunmamış olsam da, sen benimdin, Chantal. Sana zevk veren bendim," diyerek kulağıma uzanıyor ve serin ağzıyla lobumu gıdıklıyor. "Ve şimdi hayal et... Sana gerçekten dokunsaydım, senin yaptığın gibi parmaklarımı kullansaydım ve sen de ellerini benim üzerimde kullansaydın, ne hissederdin?"

"Ölebilirim," diye coşkuyla iç geçiriyorum. "Yani, yani, ölmeyi tercih ederim."

Nolan gülümser, ancak kısa bir süre sonra sanki önemli bir şey söylemek üzereymiş gibi ciddileşir.

"Öte yandan, sanırım ben...". Alt dudağını ısıırıyor ve midemde bir delik açılmasına neden oluyor. Çok açım. Onun için. "Aslında, eminim ki..."

"Çocuklar!" Kahrolası Koç! "Jet skilerle adada bir tur atmaya ne dersiniz?"

Nolan benim gibi baş belası bir kardeşe doğru dönüyor ve daveti heyecanla kabul ediyor.

"Benimle gelir misin?" diye sorar.

Tanrım, onun arkasında, vücuduna midye gibi bağlı bir jet ski'ye binmekten nasıl vazgeçebilirim?

"Kesinlikle olmaz!" Kesin bir dille reddediyorum. " bir aracın içinde olmak belli bir samimiyet gerektiriyor ve ben bunu seninle paylaşmak istemiyorum."

"İyi biri olacağıma söz veriyorum," diyerek ellerini kaldırdı.

"Sert ve kötü olmanı tercih ederim, yani hayır". Sanki ona kim bilir ne tür bir iltifat etmişim gibi karşılık vermem gözlerini parlattı.

"Hadi, Chantal!", Crystal beni yataktan çekti. "Sadece üç günümüz var ve ben adadaki tüm plajları görmek istiyorum. Bizimle gel!"

"Beni yalnız bırak, hain! Vaftiz babanı da yanına al."

Onu işaret etmek için bakıyorum ve Venüs'le birlikte ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. Lanet Boğa onu pantolonunun içinde tutamıyor. Ne yazık ki.... almak zorunda kaldığım birinden

"Onu rahat bırak Cry," diye araya giriyor, güneş gözlükleriyle orgazmik bir et yığınının dönüşmüş olan Nolan. "Spitfire fazla heyecanlanmaktan korkuyor."

Öfkeyle şezlongdan atlıyorum ve sıcak kum hemen ayaklarımı yakıyor.

"Tanrım, çok sıcak, çok sıcak!" diye zıplamaya başladım.

İçgüdüsel olarak, kaynayan tanelerden kaçmak için doktorun devasa bedeninin üzerine tırmanıyorum. Omuzlarına tutunup boynuna sokuluyorum, tıpkı Ariel'in yeni bir çift Louboutin aldığını öğrendiğinde yaptığı gibi. Ama onları bulduğunda ısırp koparıyor. Onu ısırmaya başlamalı mıyım? Belki de dişi kurtla çok fazla zaman geçiriyorum. Yine de bu fikir bana çok çekici geliyor.

"Devam et, ha!" diye beni, ona pis bir bakış atmak için alçalan yüzümü kendisine doğru kaldırmaya zorluyor.

Kolunu gövdemin etrafına doluyor ve beni yukarı kaldırıyor, ayaklarımın tabanı yanmasın diye beni tutuyor.

"Bu daha mı iyi?" diye soruyor bana usulca.

"Evet," kendimi her zamanki Nolan bulutunun üzerinde sallanırken hissediyorum.

Topuğuyla biraz kazıyor, kumu yerinden oynatıp daha soğuk kumu ortaya çıkarıyor ve inmem için daha az kaynayan bir zemin hazırlıyor.

Teşekkür ederim.

Şimdi ayaklarımı tekrar yere basabilirim, kelimenin tam anlamıyla.

"Bizimle gel, jet ski'yi kullanmana izin vereceğim," diye ısrar ediyor.

"Asla olmaz! O şeyden korkuyorum, çok hızlı gidiyor ve kendimi lunapark trenindeymişim gibi hissettiriyor".

Onunla birlikte, bu gerçekten benim resmi ölümüm olacaktı.

Perdeleri kaldırmaya niyetlenerek topuklarımın üzerinde dönüyorum, ama aniden arkamdan yakalandığımı hissediyorum.

Doktor beni göğsüne doğru çekiyor, kollarıyla belimi sarıyor. Her şeyi önceden planlamış olması gereken Aries ve Crystal'ı takip ederek beni isteğim dışında kaldırıyor.

"İntikamımı alacağım!" diye tekmeliyorum. "Özellikle de senden," diyerek karnının ortasına sağlam bir tekme karşılık veriyorum.

"Böyle tekmeleme, Chantal."

Bu onu çok üzmüş gibi görünüyor, bu yüzden darbeyi tekrarlıyorum.

"O şeytani deniz mekanizmasına binmek istemiyorum."

"Benimlesiniz ve ben orada olduğum sürece içiniz rahat olsun."

"İğrenç derecede romantik olduğun için beni şimdiden deniz tuttu."

İki jet skinin demirlediği kıyıya ulaşıyoruz. Hâlâ Nolan'ın bencil alfa-erkek versiyonu tarafından takip ediliyorum, sizi istediği her yere ağırlığınızla taşıyor.

Onun heykelsi vücudunun üzerinde yatmayı hak ederken, lanet olası bir jet skinin selesine binmek üzere olmam çok kötü, ama bunlar bakış açısı.

Bana en azından kostümümle çatışmayacak olan kırmızı can yeleğini uzatıyor. Başıma geçiriyorum, nereden bağlamaya başlayacağımı bilemiyorum. Tüm kayışları iyice bağlamaya özen göstererek bana yardım ediyor.

"Çirkin bir salam gibi görünüyorum," diye yakınıyorum. "Bu şey beni çirkinleştiriyor. Bir sosis gibi görünmek istemiyorum. Tanrı aşkına, onları seviyorum, kesinlikle mutfakta ayrımcılık yapmak istemiyorum, ama bu çok fazla."

Kurbanının, yani benim, iyi donanımlı olup olmadığımı kontrol ediyor ve sonra gözlerini benimkilere dikeyyor.

"Ciddi misin sen?"

"Ne hakkında? Sosisler hakkında mı?"

"Seni çirkinleştirecek hiçbir şey yok, Chantal. Hiçbir şey!" yanımdan geçip gidiyor ve beni can yeleğimin içinde boğulmaya terk ediyor. "Atla!" diye kıyıda yüzen şeyi işaret ediyor.

"Sadece yavaş giderseniz. Jet skilerin benim çocukluk travmalarımdan birini temsil ettiğini belirtmeliyim. Eski seanslarımda bu konu hakkında hiç konuşma fırsatımız olmamıştı ama bir keresinde açık denize düşmüştüm. Çok sertti. Ve Aries neredeyse jet ski ile üzerime atlıyordu. Ve ben boğuluyordum. O gün çok içmiştim, alkol değil ama tüm Akdeniz ve...".

Nolan'ın eli ağzımı kapattı. Yani, bu adam az önce dudaklarımı kapattı. Bu ne cüret?

Hâlâ troglodit modundayken beni yine arkamdan tutup kaldırıyor ve deniz canavarına binmeye zorluyor.

Geçmişte de aynı itici gücü kullanabilirdi, belki de beni aynı şekilde kendine binmeye zorlayabilirdi, ancak bunlar yine bakış açıları.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Mmmmm, bu iyi değil. Ben sessiz değilim. Nolan? Neredesin?"

Omuzlarına dokunana kadar ellerimi körlemesine hareket ettiriyorum. Önümde oturduğunu algılıyorum ve bu noktada göz kapaklarımı kaldırıyorum, vücuduyla temas ettiğimde hemen rahatlıyorum.

"Neden yelek giymiyorsun?"

"Saatte 20 kilometre hızla giderim, gerek yok."

"Ah, pekala.

"Bekle!"

"Yavaş gideceğini söylemiştin, o yüzden buna gerek yok...". Neredeyse kendimi cehennemde, okyanus örtüsünün üzerinde bulacaktım. Elimden geldiğince, sözünde durmadığı her halinden belli olan Nolan'ın büzülmüş gövdesine tutunuyorum ve jet ski'yi açık denize savurarak tam gaz yola çıkıyorum.

Bayan Ölüm'ün ters yönden geldiğini gördüğümde, "Kendini hazırlasan iyi olur, Chantal," diye bağırdı. Pislik kardeşim, deli Crystal'ın eşliğinde, deli bir kadın gibi çılgılık atarak neredeyse bize çarpıyordu.

"Hiç biriyle jet ski'ye binmedin mi?"

"Hayır!" diye bağıriyorum, düşündüğüm gibi sırtına yapışmış bir midye oluyorum. "Sadece bir kez. Tek başıma. Ve ölmek üzereydim."

"Tekrar ediyorum," diyor yüksek sesle, profilini bana doğru çevirerek, "bu bizim için bir ilk."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum." Yanıt olarak hızlanıyor ve bizi havaya savuruyor. Bedenine daha da sıkı sarılıyorum, kalçalarım onunkilerin etrafında kenetleniyor, kollarım gövdesine dolanıyor, parmaklarım kaslarına gömülüyor.

Jet ski atlayışları ve su yüzeyindeki toprak kaymaları, devam ediyor ve doyurucu bir kahvaltı yapmadığım için şükrediyorum, yoksa bu gezi beni kesinlikle küçük düşürürdü.

"Nolan, lütfen. Yavaş ol."

Dileğim hemen yerine geliyor ve nihayet okyanusun üzerinden fırlatılan iki ok olmaktan kurtuluyoruz. Bir elimi okşadığını hissediyorum, diğer eliyle de sürmeye devam ediyor. Parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesine izin veriyorum ve onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği hissin, fiziksel anlamın ötesinde, iliklerime kadar işlemesine izin veriyorum. Sadece bir deri şeridini kavırıyor olsa da onu içimde hissetmeye başlıyorum ve ona karşılık verirken bu kadar umursamaz olduğum için kendime lanet ediyorum, tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Ona bu hareketin nedenini sormak istiyorum, ama onu geri arayacak cesaretim yok, çünkü kendimi her dayatmaya çalıştığım gibi anı bölmekten ve mahvetmekten korkuyorum.

Eğilip kulağına yakın konuşmak için popomu biraz kaldırıyorum. Kendimi daha iyi yukarı çekiyorum, ellerine dokunmayı bırakmadan omuzlarından destek alıyorum.

"Şu tarafa dön. Bu noktada, sürüşe konsantre olmak ve gösterdiğim rotayı takip etmek için sıkışıklığı bırakıyor.

"Vay canına!" diyor şaşkınlıkla.

Uçurumun içine gömülmüş gibi görünen küçük plaja yaklaşıyoruz. Arkasındaki bitki örtüsü adanın geri kalanından çok daha vahşi. Buraya sadece denizden ulaşılabilir ve bölgedeki en doğal ve ulaşılmaz yer. Deniz kaplumbağaları yumurtalarını bırakmak sık sık buraya gelirler; benim şahit olmaktan hiç zevk almadığım bu manzara Leclerc Özel Adası'nın UNESCO Dünya Mirası Listesi'ne girmesini sağlamıştır.

Nolan kıyıya varmadan hemen önce motoru kapatıyor ve nihayet o korkunç şeyin selesinden ayrılıyorum. Kalçalarıma ancak ulaşan suya dalıp kıyıya doğru ilerliyorum.

Adrenalin yüzünden bacaklarım hâlâ titriyor ama sert bir zemine dokunmak beni anında sakinleştiriyor.

"Hayatımın en kötü deneyimlerini seninle yaşamayı beklemeliydim".

"Eşit mi?" diye gülümsüyor ve güneş gözlüklerini çıkarıp jet ski'nin üzerine bırakıyor.

"Evet, hatta! Ve sizi temin ederim ki size ayrıntıları hatırlatmakla kendimi sınırlandırıyorum".

"Dinleyelim bakalım..." diye bana ulaşıyor ve neredeyse burada, yalnız başıma, onca insan arasında onunla birlikte olmaktan derin bir rahatsızlık duymaya başlıyorum. "Bugünkünün dışında, diğer olumsuz deneyimleriniz neler olabilir?"

"Kalbimi kırmak senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Ama. Ne? Cehennem mi?

Yutkunuyorum, sanki az önce söylediğim sözleri yutabilirmişim gibi. Bu kadar küstah olduğum için hemen pişman oluyorum, ama yüzü, ah, yüzü... paha biçilemez.

Nasıl kapandığını, her zamanki kendinden emin bakışlarının nasıl devre dışı kaldığını görmek beni güçlü hissettiriyor, sanki o zamandan beri içimde tuttuğum bir kayayı serbest bırakmışım gibi

Yüzyıllar boyunca bir savaş alanını fethetmiş, hafiflemiş ve tüm korkulardan arınmıştı.

"Chan...tal," diye iç geçirdi. Yere serildi. Saten yere düştü.

'Merak etme, bu konuda konuşmak istemiyorum,' diyerek ellerimi kaldırıyorum ve ona güven veriyorum. 'Ne de olsa ben Cersei Lannister değilim. Bu yüzden ona işkence ettirmeyeceğim. "Sadece dürüst davranıyorum, biliyorsun kendimi asla tutamam."

"Biliyorum, ama..." ayaklarımızın üzerindeki kumlara bakıyor, sonra yavaşça bana bakıyor. "Bunun yerine istersen bunu tartışabiliriz."

"Durum öyle değil. Benimle gurur duymalısınız, çünkü tam olarak bir yıl önce bana söylediğinizi yaptım: olgun davrandım ve her şeyi kabul ettim. Alkışiiii. *Alkış, alkış!*" Ellerimin gergin alkışları kayalık duvarların arasında

"Hey," parmaklarını yüzüme doğru uzatıyor, tenimi okşuyor ve kalbimi yakıp kül ediyor.

"Bana böyle dokunma lütfen," diye ürpererek geri çekiliyorum.

Ona sırtımı dönüyorum, ona karşı hissettiklerimden, her zaman asla tamamlanmamış bir aşk, reddedilmiş bir olasılık, olmaması gereken bir şey olarak kabul ettiğim şeyden kaçıyorum. Peki, hangi saçma nedenden dolayı şimdi başka bir şey olmalı?

"Beni neden buraya getirdin?"

"Burası *Moon Bay*, benim en sevdiğim plaj. Yanlış anlamayın, tam olarak izole olduğu için ya da ... için burada değilsiniz".

"Anladım, bana gösterme lütfunda bulunduğunuz için buradayım. Tabii ki."

"Aynen öyle." Bir tur rehberi gibi etrafımızda dolaşmaya başladım.

"Açıkça görebileceğiniz gibi, sahil yarım ay şeklindedir. Burada deniz asla dalgalı değildir; burası mutlak sakin bir yerdir. Kaplumbağalar sık sık sürpriz yumurtalarını bırakmak için gelirler ve buraya benim gezegenimin, bizim gezegenimizin adı verilmiştir: Luna'.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, sanki başka bir şeyi muhteşem buluyormuş gibi. Bir yanım onun benim bu yerden bahsederken duyduğum tutkuyu kastettiğini düşünüyor. "Sahil. Evet, şey... *Moon Körfezi* çok güzel." Hemen kendini düzeltmesi şüphelerimi doğruluyor. Ne kadar zekiyim?

"Gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Palmye ağaçlarının arasından yürüyoruz ve kolayca toplanabilecek birkaç hindistancevizi olduğunu fark ediyorum. Toprağın bir kısmı kuma karışmaya başlıyor ve bu da bitki örtüsüne hayat veriyor. Burası, dünyada bu kadar çok

Kirlenmek beni rahatsız ediyor, çünkü burada hiçbir şey kirli değil. Her şey doğal ve her zaman da öyle olacak.

Aradığım şeyi görüyorum ve yerdeki ahşap kapıyı açmak için acele ediyorum.

"Gizli bir hazineniz var mı?"

"Bu bir acil durum zulası," diye açıklıyorum. 'Battaniyeler, kamp çadırları, meşaleler, ateş yakmak için kibritler, kısacası... adanın diğer tarafına geri sahilde kalmak zorunda kalmanız durumunda ihtiyacınız olan her şey var. Ah...' Birkaç kutu ton balığı çıkarıyorum.

"Ayrıca balıkçılığın başarılı olmaması durumunda yiyecek".

"Sen Leclerc beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyeceksin".

"Ama sana göstermek istediğim şey bu değildi."

"Şimdi merak ettim.

Çalı çırpı ve dalların arasına oturuyoruz. Kıçım kaşınıyor ama kaşımaya cesaret edemiyorum, çok sakar görünürüm.

Karayip Korsanları tarzında kutuyu kaptım ve çıkardım.

"Bir sandık mı?" Nolan içindekileri keşfedeceği için oldukça heyecanlı görünüyor.

"Bu sadece bir sandık değil," diye gizemli davranıyorum ve kapağı kaldırıyorum.

"Bu benim dileklerimin sandığı". Onu çeviriyorum ve her biri gizli bir mesaj içeren on sekiz cam şişeyi gösteriyorum. Doldurulmaya hazır birkaç tane de boş şişe var. İçinde kullanmak için küçük parşömenler, onları kapatmak için kırmızı kurdeleler ve dolmakalemler de var.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyorum, gözleri yerine gururla parlayan iki yıldızı olduğunu fark ediyorum.

"Çünkü beni gittikçe daha çok etkiliyorsun, Chantal. Sürekli bir sürpriz, yaşayan bir macerasın. Hayatın ta kendisisin."

"Hangi anlamda hayat?" Yanaklarım kostümümle aynı renkte olmalı.

"Hayat, var olabilecek en değerli şey değilse nedir?"

"Tamam, doktor. Pekâlâ, tamam." Bu derin utanç duygusunu hafifletmeye çalışarak yüksek sesle bir sürü aptalca şey söylemeye başlıyorum. "Ben hayat mıyım? Ben mi? Senin için mi? Kulağa çok romantik geliyor, ama genellikle kastedilen kesinlikle bu değil, hayır, nasıl olabilir! Bu çok açık...'. Ve devam ediyorum.

Sanki parmaklarımın altındaki hayatmışsın gibi bakıyorum sana.

Bunu bana birlikte geçirdiğimiz en güzel günlerden birinde, ilk ve tek pikniğimizde söylemişti. Bu bugün için de geçerli mi? Sözleri aynı anlama mı geliyor?

Aklım başıma geliyor, bana sanki... Tanrım, sanki üzerime atlamak istiyormuş gibi bakmayı bırakmasını umuyorum ve onunla çalışma odasında geçmişte yaptığımdan daha fazla benim hakkımda konuşmaya başlıyorum.

"Taurus bu adanın sahibi olduğundan beri, buraya her geldiğimde, içinde bir mesaj olan bir şişe bıraktım."

"Genelde kendilerini denize atmazlar mı?"

"Burası bir deniz koruma alanı. Burayı kirletmeye asla cesaret edemem".

"Kesinlikle haklısınız. Devam et." Parmaklarını yüzüme doğru uzatıyor ve saçlarımı bir kulağımın arkasından düzelttiğini duyunca şaşkınlıkla nefes alıyorum. "Çok büyüleyicisin, yani..." dilini ısırarak elini geri çekti, "bu hikaye, sandık ve mesajlar çok büyüleyici."

"Yesssss, tabii ki!" diye nefes nefese kaldım. Bir erkeğin önünde asla başıma gelmeyen bir şey. "Diyordum ki... Her yıl bir dilek bırakıyorum, basit bir şey, ulaşılamaz bir şey değil."

"O halde bu yıl da yapmalıyız".

"Evet, yapacağım!" diye coşkuyla haykırıyor. "Aslında, yapacağız. İstersen sen de yapabilirsin."

"Tamam!" kirli ellerini şişelerimden birine doğru uzattı. "Biraz okuyabilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz!" Onun müdahalesinden korumak için kendimi fiziksel olarak sandığın üzerine atıyorum. Nolan, eğlenmiş ama giderek meraklanmış bir halde geri çekiliyor.

"Bu geçen seneden," diyerek sonuncusunu gösteriyorum ve zihninde önemsiz bir matematiksel hesaplama yaparken yüz ifadesinin nasıl değiştiğini fark ediyorum.

Muhtemelen, kendisine adanmış bazı bölümler olabileceğini hayal ediyor.

Ah-ah-ah, zavallı kandırılmış adam. Alıntılar yok, tüm biletler var.

"Biraz açalım, hadi."

'Buna izin verilmez'.

"Kim demiş?"

"Bu nasıl bir soru böyle? Diyorum ki!"

Scaltro benim kısa süreli ayrılışımdan yararlanarak geçen yıldan kalan son şişeyi çaldı.

"Na-na-na-na! Ver onu bana!" Kumların üzerinde sürünerek onu ondan almaya çalışırlar, ama o kaslı, göğsü çok geniş, elleri çok kurnaz ve gözleri çok büyüleyicidir.

"Bunun nesi yanlış? Onları bana gösteren sendin."

"Okumayacaksınız."

"Neden?" Neredeyse üzerine atlayacaktım, göğüslerim göğsüne yaslanmıştı, ellerim arkasındaydı, o şişemi sıkıca kavramıştı ve parmaklarım onu geri alamıyordu.

"Mesajı okumama izin verin."

"Hayır dedim."

"Eğer izin verirsen, sana bilmediğin bir şey söyleyeceğim," diyor neredeyse dudaklarıma kapanarak.

Hem son derece ilginç tekerlemeden hem de yakın temasından hemen kaçıyorum. Dönüp yaprakların ve kumların arasına oturuyorum, surat asıyorum.

"Pekâlâ. Ama önce, sanrılarımın ciddiyetini görmek için ona bir bakmam gerekiyor."

"Yeterince makul". Mantarını çıkardığım cam şişeyi bana geri verdi.

"Bu arada sen de bilmediğim bir şeyle git, hadi!"

"Bunu böyle söylemeyeceğim," diye omuz silkiyor.

"Peki bunu nasıl söylemen gerekiyor?"

Nolan ayak bileklerimden tutup beni çekerek kumda sürünmemi sağlarken *Moon Bay*'in büyüü hissettiğim her şeyi güçlendiriyor olabilir.

Bacaklarını benim için açıp arkasına bağladığı anda kalbim doğal olmayan bir şekilde atmaya başlıyor. Ellerinin popomu kavradığını, yukarı kaldırdığını ve beni tam olarak üstüne oturttuğunu hissettiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor.

İkimiz de, tropik yeşilliklerle çevrili balçığın üzerinde otururken, kumsalın bir parçası, doğal bir unsur, renklerin ortasında doğru ve canlı olduk. Meşru, evet, çünkü onunla birlikte olmak benim için asla yasak değildi.

"Sana böyle anlatacağım." Sırtıma tırmanıp saçlarımı okşuyor. "Ama önce mesaj."

"Beni satın almaya çalışıyorsun.

"Ve bunu okumanı istiyorum," diye haykırışımı duymazdan geliyor.

Boğazımı temizliyorum ve kırmızı bir kurdeleyle mühürlenmiş parşömeni şişeden çıkarıyorum. Kağıdı çıkarıp açıyorum ve okumaya başlıyorum.

"Sevgili Moon Bay, size dileklerimden birini açıklamak için tekrar buradayım. Bu kolay bir yıl olmadı. Çok büyüdüm ama çok ağır bir bedel ödedim. Kalbimi kaybettim ve onu geri almak için hiç gitmedim. Onu mutlu hissettiğim yerde bırakmaya karar verdim. Doğru olanı yapmak istedim ve yenilgiyi kabul ettim. Ben hiç kaybetmemiştim. İlk defa her anlamda ezildiğimi hissettim. Her gün bu korkunç duyguyu hissediyorum, her sabah uyanmak ve bana hissettirdiklerini bir anlığına da olsa tekrar yaşamak istiyorum. Ama her gün aynı zamanda kendim olduğum bilgisine sahip olduğum sayısız onuncu gün. Ve bu çok değerli. İsteklerimi yerine getirme konusunda çok kötü olduğunuzu biliyorum, ne de olsa bir kumsaldan hep çok şey istemişimdir ya da belki de hayattan çok şey talep etmişimdir. Parşömen küçük, bu yüzden sizi isteklerimin listesiyle sıkmayacağım, ama bir kereliğine, sadece bir kereliğine, düşünmenizi, bu mesajı diğerlerine tercih etmenizi ve birkaç geceyi onun rüyalarında geçirmenizi, beni düşünmesini önermenizi, ona beni anlatmanızı, ona kim olduğumuzu hatırlatmanızı ve ne olabileceğimizi göstermenizi istiyorum. Beni aklında bırak. Beni yok etme. Onun kalbinde yaşamama izin ver, tıpkı onun benim kalbimde yaşadığı gibi. Tek ihtiyacım olan o sert kabuğun altında var olduğumu bilmek ve onunla rüyalarımnda buluşmak. Teşekkürler Moon Bay ve arada bir de olsa, harekete geç. Sevgiler, Yengeç."

Son kelimeyi söyler söylemez gözlerimi Nolan'ın yüzüne kaldırıyorum. Dişleri titreyen dudaklarını kemiriyor, gözbebekleri benimkilere sabitlenmişken kirpikleri tekrar tekrar kırpışıyor.

"Vay canına," diye iç geçiriyor dikkat çekici bir şekilde.

Parmaklarının enseme uzandığını ve her yerimde hissettiğim bir tutku ve öfkeyle bastırdığını hissediyorum.

"Güzel, değil mi?"

"Kimden bahsediyordun?"

"Varsayımsal aşkım hakkında. Gerçeği itiraf edecek cesaretim yok.

"Peki bir adı var mı?"

"Onunla henüz tanışmamış olabilirim," diye omuz silkiyorum ve eli başımın arkasından yüzüme geçiyor, sanki beni yoklamak istiyormuş gibi

Parmak uçlarınızla bir şeyi silebilirsiniz.

"Yazdıklarınızdan *Moon Bay*'e pek güvenmediğiniz anlaşıyor".

'Tek bir dileğini bile yerine getirmedi'.

"Tuhaf," diye kaşlarını çatıyor, beni popomdan tutup kaldırıyor ve ereksiyonunun üzerine oturtuyor. Bacaklarımın arasında ne kadar sert ve ateşli olduğunu görünce yutkunuyorum.

Konuşmayı sekse yönlendirmemek için kendimi zorluyorum ve bedenlerimizin birbirini hissetmesine izin vererek onun üzerine yerleşiyorum.

Ve bu harika.

"Neden garip olduğunu düşünüyorsun?"

Alnı benimkine dayanıyor, burunlarımız okşuyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, tenimizde köpürüyor. Dudakları benimkilere değiyor ama kelimeler her yerime dokunuyor: 'Seni ilk gördüğüm andan itibaren düşüncelerime girdin. Hepsini içine aldın. Seninle tanıştığımdan beri seni hayal ediyorum Chantal ve sen bana sadece uyurken görünmüyorsun. Hayatımın her anında sürekli bir tezahürün var. *Moon Bay* geceleri beni şaşırtmıyor, seninle ilgili özlediğim şeyleri anlattığı rüyalar sahneliyor. Seni arayan benim, seni hayal eden benim ve senden vazgeçmeni istediğimi bilerek devam etmek için geride ne bıraktığımı, ne kadar çok şeyi boşa harcadığımı ve her gün ne kadar çok şeyi geri aldığımı bilen benim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldıyorum gözlerim yaşarak.

"Buradaki hayatlarımızdan çok uzakta olduğumuzu ve eğer isterseniz, arada bir, istediğimiz kişi olabileceğimizi."

"Ya ondan sonra?"

"Sonrasında hep sen olacaksın. Çünkü ayrı düşsek ve birlikte olmasak bile, sen her zaman hayatımın bir parçası olacaksın".

İçimi kaplayan gülümseme onu da kapsıyor. Farkındalığın ve yeni keşfedilen neşenin tadı var, ama aynı zamanda özgürlüğün de tadı var, çünkü dilediğim her şey her zaman gerçektir. Nolan için hayat olmak, onun düşüncelerinde var olmak, rüyalarında orada olmak demekti, tıpkı benim için olduğu gibi ve onun için olmasını arzuladığım gibi.

Yüz yüze birbirimizi okşuyoruz, ben vücudunun üzerinde gezinirken onun giderek daha da sertleştiğini hissediyorum. Dudakları benimkileri arıyor, üzerlerinde nefes almak için, eve dönüş yolculuğunun tadını çıkarmak için, buharı tükenip teslim olana kadar, şimdiye kadarki en yoğun öpücükle sonuçlanana kadar.

Onu kucaklıyorum, gövdesine uyum sağlıyorum, sanki tam olarak böyle olmak için yaratılmışım gibi, onun üstünde, bacak bacak üstüne atmışım, kollarım geniş omuzlarında, ağzım onunkine yapışmış. Diliyle onu arıyorum, o buluyor ve yavaşça yalayarak alay ediyor, öyle ki heyecanın nasıl aşağı kaydığını hissedebiliyorum. Dudaklarımızda başlıyor, yutuyorum ve sonra kelekleri serbest bırakarak mideme geçiyor. Ve sonra aşağı iniyor, bir volkana dökülen magma gibi, tersine. Patlamıyor, taşmıyor, içimizde kaynıyor, vücutlarımızın birbirine sürtünmesiyle ve sabırlı, içten öpüşmemizle sürekli besleniyor, şimdiye kadarki en iyisi.

Penisini kabaran seksimin ortasında hissediyorum, üzerine biniyorum, rahatlamak, kendimi uyarmak, her şeyin tadını çıkarmak için ucuna bastırıyorum... Nolan'ım.

"Sana şimdi ihtiyacım var!" diye inliyorum. Benimki bir yakarış. Tam burada, en sevdiğim yerde onun tarafından alınmayı arzuluyorum.

"Neye ihtiyacın var, hayatıma mı?"

"Kahretsin, doktor! Bana böyle seslenirseniz çıldırırım." Neredeyse beni boşaltıyordu.

'Daha fazlasını yapabilirim'.

Dudakları boynumdan aşağı iniyor, köprücük kemiğimin üzerinde duruyor. Nefes alışları sürpriz bir dokunuş gibi bacaklarımın arasına ulaştığında, deri parçasını azar azar yalıyor, sonra emiyor.

İnlemesine bayılıyorum.

Başını tutuyorum, saçlarını kavriyorum, o da kendini göğsüme yansıtıyor, dişleriyle kostümün yakasını kavriyor ve hareket ettiriyor.

Parmaklarıyla kendine yardım ediyor ve bir anda göğüslerim onun merhametine kalıyor.

Onları iki eliyle sıkarak meme uçlarını saldırıya maruz bırakıyor.

"Tanrım, Nolan!" Ereksiyonunun üzerinde kalçalarımınla tepiniyorum.

"Buna ihtiyacın var mı?" diye fısıldıyor ve dilinin ucunu areolanın üzerinde gezdiriyor.

"Evet," diye başımı sallıyorum.

"Buna ne dersin?" Ağzı meme ucunun etrafında kapanıyor, emiyor, emiyor, emiyor... Aman Tanrım! "Evet, buna ihtiyacın var," diye not ediyor.

"Senden," diye yüzünü tutuyorum, göğüslerimden aldığı tuz tadındaki dilini arıyorum. "Sana ihtiyacım var. Bana her şeyi vermeni istiyorum."

"Sana hiçbir şey vermek zorunda değilim," diye soluyarak büyük ereksiyonunu çıkardı, "zaten hepsi senin. Her zaman senin oldu."

Ben kumun üzerine uzanıp bacaklarımı açarken o da mayomun külotunu hareket ettiriyor.

Harika vücudu kasılıyor, beni örtüyor. Arkasında, güneş ışınları palmye ağaçlarının tutamları arasından parlıyor, onu parlak, neredeyse göz kamaştırıcı yapıyor, beni geçilmez vahşi doğaya götürmek üzere olan bir vahşi.

Seksinin ucunu büyük, kaygan dudaklarımın arasına doğru yönlendirmesini izliyorum. Glans kıvrımların arasına yerleşiyor, dışarı doğru kayıyor ve beni mükemmel bir şekilde uyarıyor.

Nolan onu elinde tutuyor ve şişmiş klitorisime doğru bastırıyor. Kendinden geçmiş, tamamen tutkuyla mest olmuş durumda, benim hissettiğim ve açığa çıkarmak için can attığım tutkunun aynısı.

Üzerime eğiliyor, dirseklerini başımın iki yanına dayıyor. Penisini dışarıdan sürtünmeye devam ediyor, patlamak üzere olduğum yere bastırıyor.

Yüzünü tutup alnını kendiminkine bastırıyorum. Hareketi güçlendikçe nefeslerimizin yoğunluğu da artıyor.

"Artık dayanamıyorum," diye inliyor, ısırarak ve emmek için göğüslerimin üzerine eğilirken, diğer eliyle klitorisimi arıyor ve mükemmel dokunuşlarla üzerinde gezinmeye başlıyor.

"Boşalırken seni içimde istiyorum. Daha fazla beklemek istemiyorum, Nolan."

Benim özgürleştirici çılgınlığım kuşların dışarı fışkırmasına neden olurken, o, büyük ve rahatsız edici, derinlere dalıyor.

Altta kalıyor, ne kadar büyük olduğu için beni acıyla dolduruyor ve kendini dudaklarıma yapıştırırken titrettiğini hissediyorum.

"Siktir, bebeğim! İçinde ilahi bir his var." Yavaşça çekiliyor, sadece bana keskin bir itme ile vurmak için. "Yavaş gitmek istiyorum, hepsini hissetmeni istiyorum, ama sonra..."

"O zaman beni yok et, Nolan, beni sertçe almanı istiyorum."

Başlangıçta narin, o kadar mükemmel ki gözlerim hafifçe hareket ediyor. Sevişiyoruz. *Ben* ilk kez sevişiyorum. Parmaklarının her geçişini, her itişini, her duraklamasını hissediyorum. Her şeyi hissediyorum, her santim etin bana sahip olduğunu. Ve öpücükler her zaman orada, okşamalar öncelikli, içimdeki itişler her hareketin sonsözü olarak geliyor, sadece aşkın tezahürlerinden sonra gelen mükemmel sonuçlar.

Çünkü Nolan'ın her okşaması aşk gibi geliyor.

Onun her öpücüğü aşktır.
Her kısacık bakış aşktır. Her
vuruş aşktır.

O benim aşkımla olabiliyordu, asla yaşayamayacağımı, tüketemeyeceğimi
düşündüğüm, her zaman doğru olduğuna inandığım kişi.

Çünkü bu kadar yoğunsa bunların hiçbirisi yanlış olamaz.

Bizimki yasak bir bağ olamaz, çünkü kimse bizi bu bağın içinde
yaşamaktan alıkoyamaz.

Bu andan sonra ne olursa olsun, onun hakkındaki hislerim asla
değişmeyecek.

Sonunda kalbimin göğsüme geri döndüğünü hissettim. Her zaman bir
gün kalbimi bana geri verecek kişinin o olacağını ummuştum.

Ve beni nazikçe aldığı anda bunu hissediyorum.

Bana seksin aynı zamanda bu olduğunu öğretirken, itişler arasında onu
eve getirdiğini hissedebiliyorum.

Hissedebiliyorum, her zaman olduğu yere yerleşiyor, vurmaya hazır,
adını taşıyan duraklamalarla noktalanıyor.

Ve biliyorum, onu tüm ruhumla sevdiğimi biliyorum.

26

Nolan

Chantal'la seviştiğim anda, onun önceki tüm deneyimlerimi geçersiz kılacağını hep biliyordum. O uzaktayken ve ben onu hayal ederken, onu düşlerken, onu düşlerken.... bedenimde her zaman yeniden üretmeye çalıştığım hisler de dahil olmak üzere beklentilerimin çok ötesine geçti.

İstedğimden çok daha fazlasıydı, acı verecek kadar yoğundu. Onun üzerinde patlamak beni aylarca bastırılmış isteklerden, inkârdan ve bunu yapabileceğim yanılsamasından kurtardı. Artık hiç şüphem yok: Başaracağım. Yeni bir sayfa açabileceğim.

Tüm bunlar olmadan, o bana kalbini kıran adama ayırabileceği en tatlı gözlerle bakmadan Paris'e asla dönemezdim.

Herhangi bir tartışma açmak ya da onu neden bıraktığımı ve bana ihanet ettiğini bildiğim için ne kadar kötü hissettiğimi hatırlatmak istemiyorum. Sadece kendimi bir ada içinde bir adada, sorumluluklarımdan ve beni ezen şeylerden uzakta hissetmek, aylardır kafamda yarattığım tüm vizyonların gerçekleşmesini deneyimlemek istiyorum.

Artık her şey açık. Yanımda yürürken, elini tutmama izin verirken, sanki gerçek bir çiftmişiz de gerçek dünyadan çok uzak bir dünyaya fırlatılmışız gibi, hiç şimdiki kadar gerçek olmamıştı.

O benim mutlu vaham ve Fransa'ya döndüğümüzde ne olursa olsun sonsuza dek öyle kalacak.

Daha rasyonel ve analitik olan yanımda, olayları gördükleri gibi incelemeye başlıyor; yer, bağlam ve Chantal'ın olağanüstü güzelliğinin gerçeklikten bu kadar uzaklaşmaya neden olduğunu düşünüyor. Çalışma odamdaki kanepede oturuyor olsaydım ve olayları tarafsız bir *bana* anlatsaydım, kendime burada, onunla birlikte kalmanın bana diğerinden belirgin bir şekilde ayrı bir varoluş, çifte bir yaşam, ancak seçtiğim ve Lise ile yaşadığımdan daha çok bana ait olduğunu hissettiğim bir yaşam görüntüsü verdiğini söylerdim.

Onunlayken öyleyim. Otantik.

Eşimin yanında her zaman kederli bir kardeş, hastalıklarını iyileştirmek için her yolu deneyen bir psikolog, zor bir yaşam yolunda ona eşlik eden biri oldum; çünkü ona ve sırf geç kaldığım için ona son bir veda edemeden ölen Nicole'e karşı hep bir koruma eksikliği hissettim.

Muhtemelen bir gün tüm bunları Chantal'a anlatacağım. Biliyorum ki o farklı bir anahtar bulacak ve bana yıllardır hakim olan kasvetli düşünceleri yumuşatacak yeni kelimeler verecek.

Jupiter Meydanı'na, bir tür Leclerc Özel Adası karargâhına, herkesin olması gereken ortak bir alana gidiyoruz. İkimizin de ne kadar uygunsuz görünebileceği konusunda hiç endişelenmiyorum, çünkü doğru yerde olduğumu ve doğru kişiyle bağlantıda olduğumu hissediyorum ama yine de küçük grup bizi fark edip Chantal'la el ele tutuştuğumuzu görünce afallayınca tamamen uygunsuz olduğumu fark ediyorum. Onların gözünde ben, Kanser'in acı çekmesine neden olan kişiyi ve yasal olarak kendini adamış bir erkeği temsil ediyorum, ki bu kişi istediğini alma hakkına sahip olmamalı, olduğu gibi değil, tamamen bencil bir şekilde.

Ve Taurus'un öfkeli bakışları dolaşıklığımıza sabitlendiğinde, onu çözme ihtiyacı duyuyorum. Rahatsız edici bir his olmasına rağmen, Chantal bilmek istemiyor gibi görünüyor ve kanıttan kaçmaya çalışan parmaklarım, beni bırakmayan parmakları tarafından kavranıyor.

Leclerc ailesinin atası, ailesinin geri kalanını geride bırakarak doğruca bize doğru ilerliyor ve onu, bir tür ölümcül sağ kol havası taşıyan Rus takip ediyor. Hızlı adımlarla yürüyorlar, biri zarif ve sakin, bakışlarında öfke, diğeri kaba ve tehditkâr, gözlerinde nefret.

Yine kadınım ile iletişimi kesmeye çalışıyorum ve bunu onlara boyun eğmek istediğim için değil, sadece ailesine saygı duymaya çalıştığım için yapıyorum.

"Sakin beni bırakayım deme!" diye haykırıyor, erkek kardeşi bize katılırken önümde geçit töreni yapıyor. Arkasında, Leskov bu sahneden keyif alıyor gibi görünüyor.

Taurus kız kardeşini tamamen görmezden geliyor, benim bakışlarımı talep ediyor, dürüst olmalıyım, onunkini tutmakta zorlanıyorum.

"Keşke seninle konuşabilseydim, Nolan," diyor kibarca. "Özel olarak."

"Elbette!" Chantal'ı geçmeye çalışıyorum ama o beni arkasından tutuyor ve kontrolü ele alıyor.

"Ona ne söyleyeceksin? Duyalım bakalım!"

"Dr. Duris ve ben birbirimizi iyi tanımıyoruz. Kendisi ve planları hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim."

"Onun bir planı yok, despot kardeş. Sakin ol! Eğer ona söyleyecek bir şeyin varsa, bunu benim yanımda yapabilirsin."

Burada 'Yüce' dedikleri kişi onun sözlerini tamamen duymazdan geliyor, sadece bana bakmaya devam ediyor, çenesi kasılıyor ve gözleri bir an için çırağıninkilere takılıyor. Yanımdaki kız, adamın bakışlarının yoğunluğundan dolayı iç çekiyor ve sonunda bırakıyor. Ailesi üzerinde muazzam bir güce sahip olması gerektiğini ve ona taktıkları lakabın tamamen yerinde olduğunu fark ediyorum.

"Taurus, lütfen," diye fısıldar ona.

"Nolan'la konuşacağım," diye karar verdi. "Yalnız."

Rus, arkasından muzip bir sırıtışla, "Yalnız sık!" diye bağıyor.

"Hey, beni dinle," diyerek Chantal'ın yüzünü tutup kendime doğru kaldırıyorum. Yanaklarını nazikçe okşuyorum, arkasından kızların nefessiz kaldıklarını ve kendi aralarında mırıldanarak varsayımlarda bulunduklarını fark ediyorum.

"Kardeşinin beni canlı canlı bir yere gömmek istediğini hiç sanmıyorum."

Leskov sözümü keserek, "O değil ama başka biri var," diyor, ben de cevap vermiyorum.

"Onunla konuşmam doğru olur," diye devam ediyorum.

"Seni kendimden uzaklaştırmama izin verme."

'Sakin ol'.

Dudakları benimkilere doğru uzanıyor, ama bana vermek istediği öpücük, iş adamının eli tarafından engelleniyor ve onu benden fiziksel olarak ayırıyor.

"Gidelim!" diye emretti bana.

Omuzlarını takip ediyorum, sert ve güçlü, kelimenin tam anlamıyla hırılıyor gibi görünen Zakhar'ın önünden geçiyor.

'Yerinde olsam altıma sıçardım,' diyor.

"Bana bir dakika izin ver Boğa." Terazi'nin arkadaşıyla yüzleşiyorum, o da en ufak bir ürkeklik göstermiyor. "Başın ne tür bir belada?"

"Sorun sensin, Duris. Sen benim sikimdesin. Bilmek istediğın başka bir şey var mı?" Yanağındaki şekil bozukluğunu göstermek istercesine yüzünü hafifçe çeviriyor.

Rus, fiziksel üstünlüklerini kabul ettirmeye çalışan, yaralarını göstererek dehşet saçan erkeklerin tipik tavrına sahip. Bana hedefi kadar acımasız olabileceğini göstermek istiyor.

"Burada kalıp 'öteki'ni dinlemeyi çok isterdim Leskov, ne yazık şimdilik benim için pek bir şey ifade etmiyor." Ona sırtımı dönüyorum ve bu arada bizim küçük maskaralığımızı inceleyen Taurus'u takip etmeye devam ediyorum. Bakışlarında, gücü elinde bulunduranlara ait olağan yeterlilik dışında hiçbir şey parlamıyor. Bana başını sallıyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz.

Açıklığı geçip içi ahşaptan yapılmış saz çatılı yapılardan birine giriyoruz. Bir dizi kanepeler neredeyse sinematik bir ekranı çevreliyor. Bize bir şeyler doldurmak için iki bardak aldığı bar alanına doğru ilerlediğini görüyorum.

Bana içkiyi uzatıyor ve beni çok ağırlaştırmaya başlayan bir sessizlik içinde, otoritesine ne kadar dayanabileceğimi test etmek istercesine bana bakıyor.

"Sanırım Chantal'la olan ilişkiye tamamen katılmadığını ifade etmek istiyorsun."

"İkinizin bir ilişkisi yok," diye düzeltiyor beni. "Ve eğer böyle devam ederseniz, asla bir ilişkiniz olmayacak."

"Ne sebeple? Yeterince param yok mu? Hanedan için ideal parti değil miyim? Leskov'un dediği gibi sikiinde miyim?"

"Sen evli bir adamsın.

'Bu kadar gelenekçi olduğunu düşünmemiştim'.

"Değilim ama kardeşlerimin itibarını koruyorum ve kimsenin kız kardeşlerinden birini yuva yıkan biri olarak göstermesine izin vermiyorum. Venüs'le olan ilişkim hakkında basınla uğraşmak zorunda kaldığım için değil.

"Tam da bu nedenle, yargılayacak son kişi siz olmalısınız." Leclerc gülümsüyor ve kadehindeki içkiyi yudumluyor.

"Görüyorsun ya Nolan, bana hitap etme şeklin hiç uygun değil."

"Tüm dünyanın yaptığı gibi sana tapmalı mıyım?"

"Benim kim olduğumu anlamamışsın."

"Bu bir tehdit mi? Gerçekten beni canlı canlı adanıza gömmek mi istiyorsunuz?" Yaklaşıyor, sanki beni parçalamak istiyormuş gibi bana bakıyor.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim, ama adımlarınıza dikkat edin, çünkü ailemizde bazı asabi insanlar var."

"Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?"

"Aslında, daha başlamadım bile. Karşımda durduğunuzda, kalbini kırdığınız kadının *babasıyla* konuşuyormuş gibi olduğunuzu anlamamanızı istiyorum". Neyi kastettiğini çok iyi anladığım için başımı öne eğiyorum. "Ben onun sadece kardeşi değilim, aynı zamanda akıl hocasıyım, referans noktasıyım ve *her* konuda son sözü söyleyecek kişiyim. Bunu anlıyor musun?"

"Chantal artık bir çocuk değil. O olgun ve sorumluluk sahibi bir kız. Ona nasıl davranması gerektiğini söyleyen bir ebeveyne ihtiyacı yok, hele onu mutluluğu pahasına korumak isteyen baskıcı bir ağabeye hiç yok.

"Onun mutsuzluğunun sebebi *sendin*." Bana olan kızgınlığı aniden ortaya çıktı. "Sadece vaftiz kızımın düğününe davet edildiğin için onun hayatına geri döndün ve yirmi dört saat içinde kız kardeşimi becermeyi başardın. Yine."

Bardağımı arkamdaki masaya çarpıyorum ve öfkeyle yumruklarımı sıkarak kibarlığı bırakıp tamamen sicilimi değiştiriyorum.

"Bu ne cüret! Chantal ve benim neler yaşadığımız hakkında ne biliyorsun? Onu herhangi bir şekilde kandırmaya çalıştığımı söylemeyi bırakın, hayal etmenize bile izin vermeyeceğim. Onunla hiçbir zaman bir seks meselesi, bir heves ya da eğlence olmadı. Eğer düşündüğünüz buysa, onun servetinin peşinde değilim, ne de geçmişte Crystal geri döndüğünde gösterdiğim gibi kötü şöhret peşindeyim. Eğer aramızda ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorsan ve şeffaflık talep ediyorsan, sana bunu vereceğim, çünkü dürüst olmak istiyorum: O ve ben birkaç saat önce hariç hiç sevişmedik. Ve o saatler hayatımın en güzel saatleriydi. Daha ileri gitmeme asla izin vermedim, çünkü yaşadığımız şeyin ne kadar saf, temiz ve gerçek olduğunu fark etmesini istedim ve o sırada belli bir adım atmaya hazır olmadığımı biliyordum'.

Tanrım, nefes almak için durmak zorunda kaldım.

"Peki bugün hazır mısın?" Sustum, kendimi ona daha yakın buldum. "Önce özel meselelerini halletmezsen kız kardeşime bir daha dokunmana izin vermeyeceğim. Ondan uzak duracaksın, anlaşıldı mı? Chantal daha iyisini hak ediyor."

"Yani ben iyi değil miyim?" diyorum yumruğumu göğsüme vurarak.
"Sorun ben miyim?"

"Bir süre önce senin hakkında biraz araştırma yaptım". Muhataplarına vuruş şekli, kendisine en uygun olanla karşılık vermesi inanılmaz derecede korkutucu.

"Harika! Duyalım bakalım, *Nolan Duris* dosyanızda ne var?"

"Kanunla ilgili bir sorununuz yok, hiç hız cezası almadınız. Hiç borçlanmadınız, tek büyük yatırımınız eğitiminizi tamamlayabilmeniz için aileniz tarafından yapıldı. Bazı önemsiz işlerde çalışarak makul bir miktar kazandınız. Birikiminizi, bir stüdyo açmanıza yardımcı olmak için borçlanan babanızın birikimiyle birleştirdiniz. Bu borçları zaman içinde ödemeyi başardınız. Resmi özgeçmişinizde çoklu onur derecesiyle mezun olduğunuz yazıyor. Paris Kadın Hapishanesi'nde profesör, psikolog ve doktor. Chantal ile olan dışında evlilik dışı ilişkiniz yok. Sekreteriniz sizin tanıdığı en iyi adam olduğunuzu söylüyor. Ve onu hiç becermemişsiniz.

"Tanrım... Sizin dünyanız böyle mi işliyor? Etrafınızdaki insanların hayatlarındaki çürükleri bulmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Eğer adınız Taurus Leclerc ise, evet, tam olarak böyle işliyor. Ve eğer bir günlüğüne benim yerimde olsaydınız, bunun daha da kötü olduğunu fark ederdiniz."

"Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Kız kardeşiniz Paris terör saldırılarının kurbanlarından biri. 2015 yılında Bataclan'da öldü. Hayatta kalanlardan biriyle evlenmişsiniz ve müfettişlerime göre bu kişi onun en yakın arkadaşıymış." Yutkunuyorum, bunu özel benliğime ve geçmişime karşı bir şiddet olarak algılıyorum, içimde sakladığım acı duvarına bir çivi daha çakan bir darbe. "Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Sadece bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorum.

"Bunun yerine, Chantal'ın yanında durmamın ne anlama geleceğini açıklayacağım." İçkisini bir kerede yutuyor ve bardağı arkama koyuyor. Rahatlıyor, yüzünün sert hatları yumuşuyor. "Bir Leclerc'i sevmek, hayatını tehlikeye atmaktır. Bir Leclerc'i sevmek, duygularını tüm dünyayla paylaşmaktır. Ve bir Leclerc'le birlikte olmak, asla ama asla özel bir hayata sahip olmamaktır'.

"Crystal hapisten çıktığında ve ben onun sevgilisi olmakla suçlandığımda, geçmişim gizli kaldı," diye hatırlatıyorum ona.

Bana gösterdiği merhamet sırtışı beni sadece çileden çıkarıyor. Hâlâ bastırılmış bir öfke midemin içini kemiriyor. Şimdilik onu evcilleştirmeyi başarıyorum.

"Kendine nedenini sor." Göz kapaklarımı ardına kadar açıyorum, apaçık görünmeye başlayan şeyden korkuyorum.

"Siktir, hayır!" diye iç geçirdim.

"Vaftiz kızım o zaman benden yardım istedi. Sevgilisi olarak görünmeni istemiyordu. Büyük bir gazeteye röportaj vermek istiyordu. Elbette ona en iyisini buldum ve en saygın gazete oldukları için bana senin hakkında gerçekten ilginç keşifler yaptıklarını söylediler. Ailenizin acıklı hikayesi de eşlik etseydi manşetler daha da çarpıcı olurdu. Karınız ve ebeveynleriniz gibi siz de gazetecileri arkanıza yapıştırırdınız. Kız kardeşinizin mezarına ürkütücü hac ziyaretleri olurdu, bütün bir ulus kederinize kapılırdı. Paramparça olurdun. Hayatınızı tehlikeye atmamak ve kardeşim Aries'in sevdiği kadının sevgilisi olduğu iddia edilen ve büyük bir empatik etkiye sahip olacak bir adamla rekabet etmek zorunda kalmasını önlemek için para ödedim. Crystal'ın sessizliğe, dedikodularla ezilmeden kendi yolunu bulmaya ihtiyacı vardı ve onunla ve kardeşimle hiçbir ilgisi olmayan başka hikayeler olmadan gerçeği yaymasına izin vermek için büyük para ödedim. Her zaman yaptığım gibi'.

Şok oldum.

"Yani, bu kez karımın bir skandala karışmasını önlemek için hiçbir şey yapmayacağınızı mı ?"

"Kız kardeşimi bunu söylüyorum. Chantal önceliklidir. Her zaman. Eğer sen de böyle düşünüyorsan, belki Leskov'u seni iple boğmaması için ikna edebilirim."

Rahatsız edici rahatsız olarak yüzümü ovuşturuyorum. Taurus Leclerc'in gölgesinin hayatımda olmasını hiç beklemiyordum.

"Seninle kişisel bir meselem yok, Nolan. Bir psikolog olarak sana saygı duyuyorum ve olduğun kişiyi takdir ediyorum. Şunu açıkça belirtmek isterim ki ben sadece sevdiğim insanları korumaya çalışıyorum. Bunu senin için yapmadım, Aries ve Crystal için yaptım. Ancak bugün kendimi Chantal için hareket etmek zorunda buluyorum ve elimin nasıl hareket edebildiğine dair size yeterince kanıt verdiğim için

Bu lanet gezegendeki herhangi bir piyon, benimle ya da ailemle bir hata yaparsanız, işinizin biteceğini her zaman aklınızda tutmanız iyi olur'.

Omzuma pek dostça olmayan bir şaplak atıyor ve yanımdan geçip gidiyor, sadece ayak seslerinin parke zeminde yayılmasına izin veriyor.

"Sana söyleyecek son bir şeyim var, Taurus." Ben ona doğru ilerlerken dikkatini bana veriyor. "Bana emir vermene izin vermeyeceğim. Eğer Chantal'la birlikte olmak istiyorsam, olurum ve olacağım çünkü onun için önemli bir şey hissediyorum. Kişisel meselelerimi sen bana dayattığın için değil, her şeyden önce ona ve duygularımıza saygı duyduğum için çözeceğim."

"Güzel. O zaman git getir onu. Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum ve sen nasıl benim ona bir şey dayatmama izin vermiyorsan, ben de senin ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Bu konuda için rahat olsun." O yoluna devam etmeden önce sözümü şöyle bitiriyorum: "Küçük Rus köpeğine söyle, beni bir daha asla kışkırtmasın. Ben sakın bir insanım, ama belli bir noktaya kadar."

"Zakhar ailenin bir parçası. Eğer kız kardeşimi istiyorsanız, paketi almak zorundasınız."

Ve böylece, uzun zamandır dikili tutmaya çalıştığım yaralarım yeniden açıldı. Dikişlerin hepsi patladı, tıpkı evliliğimin tehlikeli dengesini ayakta tutanlar gibi, ama asla patlamayacak olan şey beni Chantal'a bağlayan derin duygudur.

Gittikçe daha çok istiyorum.

Kumların üzerine oturmuş, kıyıyı okşayan düz okyanusa bakıyorum. Geceleyin ufuk görünmüyor. Her yer karanlık, kumsal gelin ve damat adayının *Özgürlüğe Veda* partisinin yapıldığı *Jüpiter Meydanı*'ndan gelen ışıklarla zar zor aydınlanıyor.

Yüksek sesli müzik ve bağırışlardan, ateş püskürten arkadaşımın tüm peçelerin çıkarılmasını isteyen çığlıkları göz önüne alındığında, şüphesiz bazı striptizcilerin katılımıyla zenginleştirilmiş bir gösteri olması gerektiği sonucuna vardım.

Ballantines şişesini dudaklarıma götürüyorum, göz kapaklarımı ağırlaştıran bir yudum daha yutuyorum. Keten gömleğimin düğmelerini açıyorum

beyaz, geçen günün anısıyla ani bir sıcaklık dalgası hissediyor.

nce Chantal kristal berraklığındaki denizde çırılçıplak yüzüyor, sonra harika vücudu kendine zevk veriyor. Jet ski yolculuğı, sanki benden korunmak istercesine bedenimle teması. Suyun üzerinde sıçrarken bana sarılışını hissetmek beni ıldırıyordu.

Ve sonra *Moon Bay*, asla unutamayacağım yeryüzü cenneti, ilk seferimiz, onun duygulu gözleri, bana parşömene yazılmış sözleri ve benim ona sahip olmam, tanrıçaları seven biri gibi, adanmışlık ve nezaketle.

Küçük şeytanımı saçlarından tutup ona tekrar sahip olma, ona seksin ne kadar yoğıun, hatta güçlü ve çaresiz olabileceğini gösterme düşüncesi beni tahrik ediyor.

Lanet olsun, buna ihtiyacım var.

Güçlü ve çaresiz!

Yüzümü ovuşturuyorum, içiyorum ve etraflica düşünmeye çalışıyorum. Taurus'la tanıştıktan sonra, bütün akşam onu görmezden geldim, anında bir yemek yedim ve partiden uzaklaşmayı seçtim.

Kendime biraz zaman ayırmaya karar verdim. Paris'te beni nelerin beklediğini, Lise ile ayrılıkla nasıl başa çıkacağını düşünmek istiyordum, ama her girişimim başarısız oldu, çünkü aklımda sadece o vardı, meme uçlarındaki tuz tadı, parmaklarımin arasında titreşen seksinin yumuşaklığı, beni harika bir şekilde sıkıştıran dar koridor, benimkini kucaklayan dili...

Bu kadına deliler gibi aşığım.

"Fedifrago ve aynı zamanda ayyaş". Arkamdaki bir gölge kumda yansıyor. Bakışlarımı çeviriyorum ve Leskov'un yanımda oturduğunu, beklenmedik bir kadeh kaldırışla birasını benim şişeme vurduğunu fark ediyorum.

"Ben sarhoş değılim".

"Hepiniz böyle diyorsunuz". Yaralı profili bana o kadar yakın ki, bana iyice inceleme fırsatı veriyor.

"Bunu sana kim verdi?" Zakhar birasını dudaklarına götürerek denize bakıyor. Yutkunuyor ve hemen konuyu değıştiriyor, açılmak istemiyor.

"Sana söylemem gereken birkaç şey var."

"Tehditlerin işe yaramıyor. Beni korkutamazsın."

Kumun üzerine çömeliyor, dirseklerini kuma batırıyor, gözlerinin içine bakabilmem için beni hareket etmeye zorluyor.

"Seni korkutmak istemiyorum, Nolan. Eğer isteseydim, seni temin ederim korkutabilirdim. Sadece... ben böyleyim! Biri bana yakın insanlara dokunursa, onları korumak için kalkan olmaya eğilimliyimdir."

"Chantal'la pek iyi anlaştığınızı sanmıyorum."

"Benden nefret ediyor."

"Ya sen?"

Omuz silkiyor, şişeyi kuma gömüyor ve kollarını dizlerinin üzerine koyuyor.

"Şeytan da böyledir. Ondan korkarsınız ama ondan etkilenirsiniz. Özünde iyi bir kız. Kafasının çalışma şeklini seviyorum. Beni eğlendiriyor ve kavga ettiğimizde bile beni iyi bir ruh haline sokuyor. Zamanla onu tanıdığımı düşünüyorum. Bu yüzden artık ondan nefret etmiyorum ama o bunu bilmiyor".

"Anlıyorum!" Likörden büyük bir yudum alıyorum, boğazım yandığı için zor yutkunuyorum. "Aynen öyle..." diye iç geçirip meydanın olduğu yöne bakıyorum. Kıyıda pek bir şey göremiyorsunuz, palmiye ağaçları ve bitki örtüsü devam eden partiyi gizliyor, ama onun sesini ve attığı kahkahaları duyabiliyorum. "...Ondan korkuyorsun, çünkü sürekli baştan çıkarıcı; seni büyülüyor, o kadar karizmatik ki; harika bir kafası var, keşfedilecek yollarla dolu; ve seni güldürüyor, inanılmaz derecede bunalıcı. O hava gibidir'.

"Abartmayalım, kendi adınıza konuşun! Benim için kesinlikle boğucu".

"Ne yapmaya geldin?" Bu sefer rotayı değiştiren benim. Leskov buradaysa, bunun tek bir anlamı var: Bölgesini işaretlemeye çalışıyor.

"Sıkılmıştım," diyor onun yerine. "Koç çıldırdı çünkü yarı çıplak bir model Crystal'ın etrafında dans ediyordu. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu adam senin Chantal tarafından işe alındı."

"Bu ikimiz için de bir parti değil miydi? Bekarlığa veda partisi mi oldu?"

"Ve aynı zamanda bir bekârlığa veda partisi. Scorpio eli kolu bağlı oturmadı. O da tıpkı Şeytan gibi striptizciler tuttu. Sorun şu ki, kıyafetlerini çıkarmaya başladıkları anda çıldıran Venüs oldu. Üç kadın özellikle Taurus'a odaklanmıştı. Hatta bizim sarışın, Yüce Tanrı'nın önünde kendini köpekletiren hatunun saçını çekti. Parmaklarındaki tutamları gördüm.

"Şaka yapmıyorum," diye gülmeye başladım.

"Onu durdurdum, yemin ederim. Deli gibi tekmeliyordu. Kendini kaptırdığında Venüs tam bir biber oluyor. İstemeyerek de olsa onu yola getirmek zorunda kaldım. Benden bunu isteyen Terazi'ydi. O emrederse, ben de yerine getiririm. Yoksa dövüşmelerine izin verirdim. Çok heyecan vericiydi.

"Sanırım," diye gülümsüyorum ama yüzümün yine ifadesizleştiğini hissediyorum.

"Neden bu kadar depresif görünüyorsun?" diye şaka yaptı ve ekledi, "Seni hiçbir yere gömmek istemiyorum, yemin ederim. Sana kızgın değilim, Nolan. Sadece bazen sahiplenmeye meyilli oluyorum. Hepsi bu."

"Hiçbirinizin bana kızgın olmadığını biliyorum. Sevdiklerinize nasıl baktığınızı takdir ediyorum. Bu biraz aşırı ama mantıklı."

"Evet!"

"Libra ile nasıl tanıştınız?"

"Ah, lanet olsun, hayır, bana bunu sorma!" dokunmuş olmalıyım, çünkü artık bana her zamanki özgüveni ve ukalalığıyla bakmıyor. Parmaklarıyla kumda daireler çizmeye başladı ve sonra üzerine bir çarpı işareti koydu.

Daire. Çapraz.

Daire. Çapraz.

Deneyimlerim beni, yaklaşık olarak, geçmişinin (çember) üzerine gerçekten bir taş (haç) yerleştirdiğine, ancak ikincisinin onu kapana kısırdığına, sanki anıların (hataların) içinde yaşamaya devam ettiğine inanmaya itiyor.

"Neden bu konuda konuşmak istemiyorsun?"

"Sen lanet olası bir psikologsun, beni hapse attırırsın. Bu konuşmayı ertelese iyi olur."

Israr etmeyeceğim, ancak bunu yapmak onu sadece duvarlar örmeye yönlendirecektir.

"Partneriniz de sizinle birlikte olmayı seçtiğinde evliydi, değil mi?"

"O berbat kocasını hiç sevmedi."

'Sanırım bu bir mantık evliliği'di'.

"Uh-huh. Ya sen?"

"Ben ne?"

"Sen ve karın". Benim Ballantines şişemi çaldı ve büyük bir yudum aldı.

"Onu seviyorum," diye içtenlikle cevap veriyorum.

"Onu gördüğünüzde sertleştiğiniz ve onu sürekli duvara karşı becermek istediğiniz için mi seviyorsunuz? Onu şu anlamda mı seviyorsun

Onun için yüzünüzü keser, asit kompresi yapar ve kandaülist bir psikopat tarafından öldürülmeyi göze alır mıydınız? Açıkça görülüyor ki kendi deneyimini aktarıyor, benimkiyle karşılaştırıyor, bana istediğim bilgiyi veriyor ama itirafın farklı bir amacı var: beni sarsmak. "Onu sevdiğini söylerken, günlerinin geri kalanını onunla geçirmek istediğini de mi kastediyorsun? Sonsuza kadar onunla uyumak, onu göğsüne yakın tutmak, çünkü bu senin iyi dinlenmeni sağlayan tek pozisyon mu? Yoksa size kahvaltı hazırladığı, sabahları veda öpücüğü verdiği, kıyafetlerinizi yıkadığı ve sonra sizinle yatağa girdiği, ama sizi rahatsız etmeden köşesinde kaldığı için mi onu seviyorsunuz? O zaman belki arada sırada sana veriyor ama sonunda duşta Chantal'ı düşünerek otuz bir çekmeyi tercih ediyorsun.

"Siktir!" diye nefes nefese kaldım, şişeyi geri aldım ve alkolü yudumladım.

"Evet, siktir!"

"Kendi yüzünü mü yaraladın?"

'Vücudumda gördüğünüz her şey Terazi için'.

"Tanrım..." Onunla daha sık konuşmalıyım, belki çalışma odamda, ama o bunu asla kabul etmez.

"Hayatımın on yıldan fazlasını sırf sevdiğim kadına acı çektirdiğim için kendimi keserek, kendime zarar vererek geçirdim. Öte yandan sen, geçtiğimiz yıl içinde ne yaptın?"

Gerçekle yüzleşeceğimi hiç düşünmemiştim.

Leskov beni Chantal'a olan aşkımla Lise'e olan aşkımı ve birincisiyle geçirdiğim az zamanı, ikincisiyle ise hayatımın çoğunu bir teraziye koymaya zorluyor.

Ve güzel kızıl saçlarımın içinde, onun bedenine ve gözlerine dalarak geçirdiğim birkaç saatin ağırlığıyla kıyaslandığında, yıllarca evliliğin bir ons ağırlığında olduğunu fark etmek korkutucu.

"Buraya daha sık gelmelisin, Zakhar."

"Evet, doğru! Psikiyatriste ihtiyacım yok. Beni anlayan bir kadınım var. Tek ihtiyacım olan o."

"Bunu kastetmemiştim, birlikte bir şeyler içmek, böyle şeyler yapmak isterdim. Kesinlikle aydınlatıcısınız."

"Ah!" Teklifimi düşünerek alt dudağını ısırtıyor. "Yapılabilir, belki. Şimdi bana, deniz sana bakıp, burada kalıp, ileride uzananlardan daha az güzel bir şeye hayranlık duyduğuna göre gerçekten bir pislik olduğunu düşünüürken, neden etrafta dolanıp durduğunu söyleyecek misin?"

"Evet, neden buradayım?" diye homurdanıyorum.

"Şeytan daha önce oldukça üzgündü. Sanırım senin mesafeli olduğunu bilmek onu incitti. İhtiyacın olan boşluğu sana vermiş olması onu vicdanlı bir şeytan yapıyor, değil mi?" Beni bekliyor, her zaman. Sırf bu yüzden bile onu ne kadar sevdiğimi söylemeliyim. "Bana ne dedi biliyor musun?" diye devam etti. "Üç modeli kendi zevklerine göre seçmiş olmasına rağmen, bir an bile onları becermek istemediğini söyledi."

Böyle cümleleri sadece onun kurabileceğinin farkında olarak kahkahayı patlattık.

"Bunu öğrendiğime sevindim. O kadın beni öldürüyor."

Beni kahkahalarıyla öldürüyor, onu her izlediğimde beni öldürüyor, bana dokunduğunda beni öldürüyor, beni öldürüyor çünkü beni inanılmaz derecede canlı kılıyor.

"Bu çok saçma!" diye tekrar gülüyor. "Şeytan hiçbir zaman bir erkeğe onunla seks yapmayı düşünmeden bakmamıştır. Yine de anlıyorum, çünkü ben de öyleydim. Eskiden çok sevişirdim, ama gerçekten çok."

"Şimdi ne olacak?"

"Daha çok sevişiyorum ama istediğim tek kişiyle. *Tek kişiyle*. Kendinize Chantal'ın tek olup olmadığını sorun. O, garip bir şekilde, bu cevabı çoktan verdi." Ve bu son açıklamayla birlikte ayağa kalkıp bana bakıyor. Yüzündeki yara izini göstererek, "Kendini kandırma, eğer onun kalbini bir daha kırsan, kışına bunun gibi bir iz yaparım," diye tehdit ediyor.

"Kavramı anladım. Teşekkür ederim, Zakhar."

Cancer

Özgürlüğe en iyi veda partisiydi. Katıldığım tek parti olduğu gerçeğini göz ardı edelim. Venüs'ün kıskançlıktan delirmesini izlemekten büyük keyif aldım. İntikam aldığımı söylemek kesinlikle doğru olur, ha! Seks manyağı olmakla suçlandıktan sonra en azından bunu yapabilirdim. Gece boyunca, üç striptizciyi bir kenara çağırdım ve onlara bedenlerini ve ruhlarını, daha çok bedenlerini Taurus'a adadıkları takdirde ekstra bir bonus vaat ettim. Söylemeye gerek yok, her biri fazladan beş yüz avroluk banknot için en iyi performanslarını sergilediler.

Çöp seviyeleri, esmer kızın kışını kardeşimin yüzüne milimetrelerce yaklaştırdığı anda zirveye ulaştı.

Ne diyorum ben sana! Venüs en kötüsünü yaptı. Yerinden fırladı ve kokteyli Iker'in üzerine döktü; Iker ne olduğunu bile anlamamıştı, o kadar ki striptizcinin paketi onun ve Crystal'ın önünde kalça gibi duruyordu (zeki çocuk gösterinin tadını daha iyi çıkarabilmek için kendini doğum günü kızının yanına yerleştirmişti). Bunun üzerine *Sailor Incazzatus* talihsiz kadının saçlarına saldırdı.

Saçlarından tutarak onu erkeğinden uzaklaştırdı ve Xena benzeri bir çığlık atarak onu itti.

Hepsi unutulmazdı.

Neyse ki Zahhar istilacının ruhunu sakinleştirmişti, aksi takdirde Yüce Tanrı kendini hiç de fena olmayan bir cesedin gizlenmesiyle uğraşırken bulacaktı.

Çok eğleneliydi.

Böylece sekse takıntılı olduğumu söylemeyi öğreniyor.

Demek istediğim, hiç de öyle değilim ve bu, beni baştan çıkarmaya çalışan dansçıların önünde gece boyunca sürdürdüğüm övgüye değer özdenetimle kanıtlandı.

Hiçbir şey. Sıfır. İç çamaşırlarındaki şişliklere, yağ lekeli karın kaslarına ve traşlı yüzlerine bakarken hiçbir şey hissetmedim.

Varlığımın derinliklerinde bana bir şeyler olmuş olmalı ve bu sadece Nolan'ın hayatıma geri dönmesiyle ilgili.

Günün geri kalanında benden vebadan kaçır gibi kaçanla aynı kişi.

Fiziksel ihtiyaçlarım göz önüne alındığında kabul edilemez bir davranış. Beni bu şekilde tahrik edip, arzularımı bastırmamayı umacak değil ya.

Banyomdaki ışığı kapatıyorum ve yatmaya hazırlanıyorum. Kalçalarım ve uyluklarım biraz sıkılaştırıcı krem ve vücudumun geri kalanına da güneş sonrası krem sürüyorum. Pudra rengi bir babydoll giyiyorum ve saçlarımı yaklaşık on kez tarıyorum.

Yatakta dönüp duruyorum, uyuyan okyanusun keyifli şarkısını dinliyorumBu, yoğun tuz kokusu ve esintiyle hareket eden palmiye ağaçlarının neredeyse fark edilmeyen hışirtısıyla zenginleşen büyüleyici bir ninni.

Yuvarlak yatağımın önündeki büyük Fransız penceresini çerçeveleyerek hafifçe dans eden beyaz perdelere bakıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yaptığım hataları düşünmemek ve Taurus ile Nolan arasındaki konuşmanın konusunun ne olabileceği üzerinde durmamak için uyumaya çalışıyorum.

Eminim ki doktorun yokluğu kısmen birbirlerine söylemiş olabilecekleri şeylere bağlanabilir, ancak parmağımı koymak istemiyorum, çünkü kardeşimin hiçbir şeyin veya kimsenin beni haşlamasına asla izin vermeyeceğini biliyorum.

Arkamda bir ağırlık hissettiğimde çoktan uykuya dalmıştım. Uyuyor muyum yoksa rüya mı görüyorum bilmiyorum ama arkamda bir bedenın sıcaklığını ve gövdemi saran bir kolu hissettiğim an, Nolan'ın bu sabah benden istediği gibi onun için bıraktığım açık kapıyı kullanmış olması gerektiğini fark ediyorum.

Sırtımın onun sert göğsüne temasını güçlendirerek iç çekiyorum ve varlığını fark etmemiş gibi davranarak uyumaya devam ediyorum.

Başka koşullar altında bazı şüphelerim olabilirdi. Belki de striptizcilerden birinin yatağında olabileceği aklımdan geçirdi ama bu sefer değil, şimdi böylesine tanıdık ve güçlü bir his aklımdayken değil.

Havada bir parçanızın kusursuz varlığını hissettiğinizde olduğu gibi .

O olduğunu biliyorum.

Teyide ihtiyacım yok.

Onu kokusundan, boynuma üfleyişinden tanıyorum, o kadar narin, o kadar dingin ki. Ve onu anlıyorum çünkü beni göğsüne bastırmıyor, çaresiz ve içten bir şekilde sarılıyor.

Saçlarımı koklarken dinliyorum, keskin bir duraksamayla kokuyu burun deliklerinde tutuyor. Sonra nefesini boynuma veriyor, önce nefesinin sonra da dudaklarının temasıyla titreyen derimi okşuyor.

Daha cesur bir yakınlık arayışıyla hareket ediyorum, bana başka bir şey hissettirebilecek bir şey. Popom zaten sert olan seksine yaslanıyor ve buna karşılık olarak kendini bana doğru bastırıyor, tam istediği yere.

Kollarında kıvrılıyorum, ona erişebilmesi için enseme hareket ettiriyorum. Gözlerimi biraz açıyorum, uyanık olduğumu ona göstermek istediğimden henüz emin değilim ve aynanın bana şimdiye kadar yapılmış en güzel kucaklamayı canlı olarak yayınladığı karşı duvara bakıyorum.

Nolan gömleksiz. Sadece şort giyiyor. Benimle aynı pozisyonu aldı ama arkamda. Karnımı çevreliyor, beni ona, katı bedenine, güvenli bir sığınağa, tenden bir eve uyum sağlamam için gittikçe daha fazla zorluyor. Sakalı yanağıma batarken, ağzı kulak mememe, sonra arkama, boynumun her santimini çimdikleyene kadar dokunuyor.

Göz kapaklarım kalkarken ağzımdan belli belirsiz bir iç çekiş çıkıyor.

Yansımaya bakmıyor, tamamen bana odaklanmış durumda ve acı verici bir incelikle babydoll'umun askısını dirseğime kadar kaydırarak çıkarıyor.

Parmakları kalçamda ilerlerken, orta ve yüzük parmaklarıyla elbisemin eteklerine doğru erotik bir yol izlerken, dudaklarımdan hala devam eden bir nefes daha akıyor.

Elbisesinin kenarını kaldırır kaldırmaz, seksini popoma sürtüyor ve tüm gücüyle hissetmemi sağlıyor.

İnce iplikli tangam ona engel olmuyor, yavaş ve baştan çıkarıcı bir hareketle kalçalarımın tam ortasına sürtüyor.

Göğüs dekolterlerimi de indirip göğüslerimden birini yok ettiği anda, çok meraklı ve aç olan göz kapaklarım fırlıyor ve sahte kayıtsızlık planımı bozuyor.

Nolan'ın yanağı benimkine yaslanıyor. Birlikte aynadan birbirimize bakıyor, şu anda olduğumuz şeyin harika portresini hayranlıkla seyrediyoruz: iki sevgili.

Meme ucum tüm gururuyla öne çıkıyor, dokunulmaya, yalanmaya, ısırılmaya hevesli. Doktorumun gözleri ona bakıyor, muhtemelen aynı düşüncüyü hayal ediyor.

Bakışlarımızla birbirimizi arıyoruz, sonunda bir cam parçasının içinde birleşiyoruz. Hala uzak, hala, belki de kendimizin dışında, sanki ne olduğumuza, nasıl görüldüğümüze, birlikte ne kadar mükemmel olabileceğimize bakmak ister gibi.

"Bana kızgın mısın?" diye fısıldıyor yüzüme. Sesi içimdeki ateş gibi. Alev alev yanan, bana sahip olmak için bitmek tükenmek bilmeyen bir arzuyu serbest bırakan bir alev.

Daha önce hiç olmadığı kadar arzuluyorum.

Onu içimde istiyorum ve fiziksel birleşme kavramının ötesinde onun içinde yaşamak istiyorum.

"Dünyada en sevdiğim yerde seviştiğim adama, beni bütün akşam boyunca yalnız bırakıp ortadan kaybolan, şüpheler ve güvensizliklerle dolu, uzun zaman önce beni inandırdığı gibi beklediği gibi olmadığımı ve buna değmediğimi hissettiren adama neden kızayım ki?"

"Başından beri bunu mu düşünüyordun? Benim için bir değer olmadığını mı?"

"Bana gösterdiğin şey buydu". Bana dokunmana, beni öpmene, beni almana izin vermek için can atmama rağmen, sadece benzersiz olma hakkımı savunmaya çalışıyorum.

"Ya sana sahip olduğum en değerli şeyin sen olduğunu söyleseydim? Beni tamamlayan, beni zenginleştiren, varoluşum boyunca attığım tüm adımların toplamı. Yolculuğun sonucu, varış noktası olarak hedef?"

"Neye geliyorsun?"

"Sana, hayatıma!" Son sözleri ve sert bir hareketle beni boynumdan tutuşu neredeyse anında boşalmama neden oluyor. Yüzümü zorla kendi yüzüne çeviriyor ve benden tutkulu bir öpücük koparıyor.

Uzayda yankılanıyor, arzularını söylüyorlar. Seksi arkamdan bastırıp kumaş bariyeri aşmak isterken diller sıcıyor ve dişler kaşınıyor.

"Ve böylece... artık benden başka kimse tarafından becerilmek istemiyorsun!"

"Biri ispiyonladı mı?" diye düşündüm, Zakhar'la olan konuşmayı hatırlayarak. Daha sonra onu yakaladığını biliyorum, bir şeyler anlatmış olmalı.

"Sizi ve belki de bizi önemseyen biri".

"Bazı şeyler vardır ki bir kez tecrübe edildiğinde kolay kolay unutulmaz". Dolgun dudaklarını okşuyorum, elinin karnımdan yukarı tırmandığını hissediyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sana sahip olduktan sonra, senden başka bir şey istemiyorum."

Alnı benimkine çarpıyor, sanki hayatı boyunca duymak istediği şeyi tam olarak duymuş gibi.

"Benim için de hep böyleydi," diye nefes nefese ağzıma boşalıyor. "Sana sahip olmaya, senin asla yeterli olmayacağını anlamaya hiç ihtiyacım olmadı."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Bu bir söz mü? Bir bağlılık isteği mi? Yüzüne doğru uzanıyorum, onu tekrar öpmek istiyorum ama o beni engelliyor.

"Öyle kal ve kımıldama. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Ve bunu böyle mi yapmak istiyorsun?"

"Bu doğru, daha doğrusu değil...". Şaşırtıcı bir şekilde, parmak uçlarımda açıkta ki meme ucumu okşadığını hissediyorum. "İşte böyle." Sıkarak çıkarıyor ve aynı anda hem bencilce hem de özveriyle oynamaya başlıyor. Bu mümkün mü? Oh, evet mümkün!

"Nolan," diye takdir ediyorum, sert seksiyle temas kurmak istiyorum. "Çıkar onu."

Kendine bunu tekrarlatmıyor. Bir an için göğüslerimi bırakıyor, şortunu ve boxerini indiriyor. Sıcak penisini kalçalarımda arasında hissettiğimde, bir zevk nefesi beni kamburlaştırıyor ve ucunu kalçalarımda arasında emiyorum.

"Bu yüzden karşı koyamıyorum, Chantal."

"Şimdi konuşabilirsin."

"Hayır..." Parmağıyla tanga'nın ince ipini zıpkınlıyor, yana çeviriyor ve kalçalarımda arasından kayıyor, arkamda kalıyor, yapışıyor ama yine de bedenimin dışında kalıyor. "Şimdi konuşabiliriz."

Ereksiyonunu yakalamak için kalçamı hafifçe kaldırıyorum. Bacaklarımda arasında nasıl zonkladığını hissederek addüktörlerimi kasıyorum.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Yüzünü tutuyorum, kendi yüzümü çeviriyorum ve ağzımı onunkiyle birleştiriyorum.

"Gerçeği istiyorum." Sanki içimdeymiş gibi ileri geri itmeye başlıyor, mahremiyetimin kıvrımlarını uyarıyor ve onu içime sokmak için muazzam bir dürtü duymama neden oluyor.

Ama oyunu seviyorum, sıcak sesinin fısıldamasını, parmaklarının meme ucumu okşamasını, diğer elinin şaftını hareket ettirerek her tarafıma, arkama, küçük yarıktan en dar olana, onun için hazır olana ulaşana kadar sürmesini seviyorum.

'Sana her zaman doğruyu söyledim, Nolan'.

"Bir yıl önce o gece futbolcuyla yattın mı?"

"Bana hiç inanmadığını biliyorum ama hayır. Onunla seks yapmadım."

"Peki ertesi gün neden bana gelmedin?"

"Çünkü bana geri dönmeni istedim."

"Tanrım!"

Dudaklarımı okşuyor, parmak uçlarını ağzımın içine sokuyor. Onları sadakatle emiyorum, tüm falanksı dilimin üzerinde kaydırıyorum. Boğazıma kadar.

Nolan işaret parmağını çekerek meme ucumu tükürükle ıslatıyor ve bacaklarımın arasında bir titreme daha tetikliyor.

"Niyetiniz onlarla yatmak mıydı?" diye soruşturmasına devam etti.

Aynı parmaklar yarığıma ulaştığında "Evet," diye inliyorum.

"Bir kadını hiç bu kadar ıslak hissetmemiştim. Beni çok istiyorsun..."

"Ne kadar olduğunu hayal bile edemezsin". Parmaklarıyla beni istila ediyor, içimde kalıyor ve avucunu klitorisime bastırıyor. "N-Nolan!"

"Neden o zaman başka bir adamın sana bunu yapmasına izin vermedin?"

İçime girmeye devam ederken başparmağıyla klitorisime vurmaya başladı.

"Çünkü senin yapmanı istedim," diye inledim. "Sadece senin."

"Sadece ben mi?"

"Evet.

Uyarılma dayanılmaz hale geliyor, o kadar ki onu içimde hissetmeye ihtiyacım var. Elimi hareket ettiriyorum, arkama götürüyorum ve ereksiyonunu arıyorum.

Bileğimi popomun üzerinde tutarak beni engelliyor.

"Beni hiç aldatmadın mı?" diye soruyor, öfkeli ve şehvetli bir sesle.

"Birlikte değildik". Neredeyse boşalmak üzereydim ki, göt herif sanki beni cezalandırmak istercesine elini zonklayan merkezimden çekip seksini ve ıslak yarığıma çarptı.

Tam girişte bastırıldığını, biraz içeri soktuğunu, sonra çekip çıkardığını ve beni zevkten çığlık attıran bir darbeyle tokatladığını hissediyorum.

"Söylediğini tekrarla!"

"Birlikte değildik.

Doruk noktasının beni tekrar açtığını hissediyorum, ama sonuna kadar gitmiyorum. Nolan çubuğıyla beni tokatlamak için geri çekiliyor.

"Tekrar söyle!"

Hayır. Öyleydik. Birlikteydik."

"Ama sen benim için benimdin," diyerek yanağıma vuruyor ve beni sarsan keskin bir hamleyle içime giriyor.

"O zaman neden gittin?" diye soruyorum, ona doğru yürüyorum ve onu içime çekiyorum.

"Çünkü seni sevdim." Parmakları kıcıma bastırıyor, beni sertçe kavrayıp çarpıyor. "Seni sevdim." Tekrar içime giriyor, beni haykırmaya iten acımasız bir istekle, ama çok iyi hissettiriyor, çok yoğun, çok... "Seni sevdim."

"Ben de seni sevdim, pislik!"

"Yapmadığını söylemiştin..."

"Seni anlamamı ve kararını kabul etmemi istedikten sonra sana ne söylemem gerekiyordu? Sana bekleyebileceğimi göstermek istedim ve bana geri dönmeyi hiç düşünmeyen bir adamı bekledim," diye öfkeyle karşılık veriyorum, beni istediğı gibi becermesine izin verirken, çünkü bu tam da benim istediğim gibi.

"Siktir et! Şimdi buradayım.

Kendini yukarı çekiyor, bedenimden ayrılıyor ve beni boynumla çenem arasından yakalayarak yukarı kaldırıyor. Yüzümü yakalıyor, kendi yüzüne yaklaştırıyor ve beni öpüyor, aklımı kaçırmama neden oluyor. Kendimi bırakıyorum, benim, bizim, hiç kimseyle yaşayamayacağım bir şeyin tadına sahip olan ağzında kendimi kaybediyorum. Çünkü bunun bir daha asla başka bir erkekle olmasını istemiyorum.

"Şimdi benim için mi buradasın? Yoksa elinizde olmadan bana sahip olduğunuz için mi benimlesiniz?"

"Burada sizinleyim çünkü sen benim hayatımsın. Ve şimdi arkanı dön!"

"Tanrım!"

Sırtımı göğsüne yaslayarak beni tekrar yerleştiriyor. İkimiz de dizlerimizin üzerinde, yatağın üzerinde, kocaman bir aynanın önündeyiz.

Anıların süngeri.

"Üstüme otur.

Gergin penisinin yarığıma doğru nasıl işaret ettiğini görüyorum. Ona doğru eğiliyorum, beni ne kadar iyi açtığını, yavaşça içime girdiğini hissediyorum.

Nolan tempoyu yönetiyor, koluyla gövdemi sarıyor ve beni istediği gibi kendisine çekiyor: çok yavaş.

'Beni tek bir hamleyle doldurabilir misin? Tek istediğim bu. Artık dayanamıyorum, doktor!'

"Böyle tek bir hamle mi?"

Ve bana çarpıyor.

Bedenim her şeyi içine çekiyor. Yansıyan görüntü harika bir şekilde erotik, çünkü ikimiz de çarpışıyor ve aynı zamanda tek bir deri tabakası gibi görünüyoruz.

"Tekrar!" Dizlerimle kendimi yukarı çekip etinden kurtuluyorum. "Ve yavaşça. Seni her yerinde hissetmek istiyorum."

Hareketi tekrarlıyoruz, bu sırada içimde kanımın kaynadığını hissediyorum, sanki patlamaya hazırlanıyor gibiyim.

"Böyle yavaş mı?"

Kalçalarımı zıpkınlayan parmaklarını, üzerimde yükselen güçlü omuzlarını ve kendinden emin, uzman hareketlerini görmek onu sevmemi sağlıyor, çünkü bu şehvetli anda bile beni, benim zevkimi düşünüyor.

"Aynen öyle, doktor. Ve şimdi daha derine."

"Derine... böyle mi?" Beni çubuğuna yönlendirdiği gibi, onu içime, derinliklerime itiyor ve beni zevkle kükretiyor.

'Ve şimdi daha güçlü'.

Nolan daha güçlü bir şekilde içime girmeye başladı. İkimiz de birbirimizi itiyoruz. Vücudum gümbürdüyor, benim kadar ıslak, penisi derinliklerimde yuvarlanıyor. Göğüslerime yapışıyor, meme uçlarımı sıkıyor ve şimdi ona binmeme izin veriyor.

Saçlarımdan tutup beni o pozisyonda kalmaya zorlarken, üzerime daha güçlü bir şekilde binmek için başımı omzuna yaslıyorum.

Ve bu o kadar ilkel, o kadar ilkel ki, beni şimdiden orgazmın yoluna atıyor. Bizi aynada görmek şehveti körüklüyor ve zihnimin kıvrımlarına bu geceyi hayatımın en iyi seks gecesi olarak yerleştiriyor.

Ama başka bir şey olduğunu hissediyorum, çok daha fazlası, tüm bunlardan daha üstün bir şey. Ve bunun duygularla birleşmiş seks olduğunu, basitçe *sevişme* olarak adlandırılan şey olduğunu biliyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağıryorum, parmakları klitorisime vurmaya başladığında.

"Demek beni sevdin.

"Evet, oh, evet, lanet olsun, seni sevdim". Sırtım büküldü ve başım geriye atıldı. Beni harika bir vahşi gibi sikerken kilitlerim ellerinde kalıyor.

"Bunu bilmek beni kızdırıyor!" İtiyor ve bunu o kadar sert, o kadar özgürce yapıyor ki, rahatlama hissi içimde parmaklarında patlayan orgazmıma eşlik ediyor, içimde onunla birlikte.

"Nolan..." Bırakıyorum ve o da beni ileri itiyor. Bitkin, hala içimde titreşen hisler yüzünden hırpalanmış bir halde, aynadan onu izliyorum, çekiliyor ve tüm zevkini kalçalarımın arasına fişkirtiyor.

Ve *bana* göre, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel görüntü.

Hemen kendimi yukarı çekiyorum, kığımın kıvrımları arasına damlayan menisini umursamıyorum, onu sahipleniyorum ve sanki onu yeniden bulmuşum gibi sıkıca sarılıyorum.

Dünyada hiç kimseye yapmadığım kadar ona sarılıyorum, bacaklarımı açıyorum ve gövdesini sarıyorum. Ben omzunda ağlarken, kokusunu içime çekerken ve nihayet benim olduğunu bilirken, o da sıkıma karşılık veriyor, beni kaslı kollarıyla boğuyor.

"Buradayım bebeğim. Seninleyim."

"Seni sevdim ve seni seviyorum, Nolan. Seni sevdim ve seni seviyorum'.

"Hayatım boyunca benim için de hep böyle oldu".

Kucaklanmış, çıplak, tek vücut, tek duygu olarak kalıyoruz. Bir zamanlar ayrıydık ve şimdi yeniden bir araya geldik, eskisinden daha fazla birleştik.

Terastaki şezlonglardan birine uzanmış, parlak yıldızların serpiştirildiği masmavi Maldiv gökyüzüne bakıyoruz. Başım doktorumun göğsünde rahatlamış, o saçlarımı okşuyor, sakın sakın nefes alıyor, rahatlamış, benim kadar dingin.

"Neden karını bir yıl önce terk etmedin?" Sormaktan korkmuyorum, aceleci de hissetmiyorum, aslında hiç sorun çıkarmadan, çok doğal bir şekilde cevap veriyor.

"Çünkü Lise kendi başının çaresine bakabilecek durumda değil. Şu anda değil.

"O iyi değil mi?"

"Panik ataklardan muzdarip ve periyodik olarak ani bir depresyona giriyor, bu da onu diğer her şeyi ihmal ederek kendini sadece işine adamaya itiyor".

"Sen de.

"Özellikle de ben.

"Özür dilerim. Hem senin için hem de onun için."

"Teşekkür ederim." Boynuna bir öpücük konduruyorum, o da alnıma bir öpücük konduruyor.

"Senden onu bırakmanı istemeyeceğim."

"Ama bunu yapacağım. Lise için doğru olan bu ve senin için de önemli. Bizim için de. Seni bir kenara itmek istemiyorum, Chantal. Bir daha asla!"

Sözü beni güvenle dolduruyor ama bunu göstermiyorum çünkü ayaklarımı yere basmaya çalışıyorum.

"Bana sırtını dönmeyeceğini ve bana karşı sevgi duyduğunu bilmek benim için yeterli. Gerçek aşk. Ama lütfen onunla fiziksel olarak birlikte olma, buna dayanamam. Ben tek eşliyim. Genel olarak karşı cinsi takdir etmene izin var, tıpkı benim de aynısını yapmama izin olduğu gibi, ama başka kadınlara el sürmek yok, kağıt üzerinde eş, seks arkadaşı ya da her neyse olsalar bile."

"Arkadaş-sikicilerle sözleşmeniz var mı?"

"Merak etmeyin, fesih hükümleri benim lehime'.

"Bana şaka yaptığını söyle!"

Kendimi bir kahkaha atmaktan alıkoyuyorum, bu da onun için ironi anını doğruluyor, ama gerçek şu ki hiç de oyun oynamıyorum. Ondan önce hayatımın nasıl işlediğini ona açıklama şansım olacak.

"Yani yoluna devam etmek niyetindesin?", soruya geri dönüyorum. "Karar verdiniz mi?"

"Evet. Onunla Aries ve Crystal'ın düğününden önce ya da hemen sonra konuşacağım."

"Düğüne bir haftadan biraz fazla kaldı, hazır mısın?"

"Eğer Lise... *Lise* olmasaydı, ona çoktan söylerdim. Bunu daha fazla ertelemek istemiyorum."

"Ona ne oldu?" Oldukça rahat görüldüğünden, konunun özüne inmeye çalışıyorum. Karısıyla hiç tanışmadım ve nasıl bir kadın olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Crystal onun çok karizmatik ve işini bilen biri olduğunu söylüyor, bana ise her zaman mutluluğuma engel olan ezeli bir düşman gibi göründü.

"Onu uzun zamandır tanıyorum. Kız kardeşim Nicole'un en iyi arkadaşıydı".

"Öyle miydi?"

"Nicole öldü".

"Ah, Nolan," diye kendimi toparlıyorum, doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, parlak, gökyüzüne bakan gözlerinin aynısına. "Bana bundan hiç bahsetmedin. Tanrım, bilmiyorum... Sana ailen hakkında hiçbir şey sormadım. Her şeyi kendime bağladım. Çok özür dilerim."

Bana gülümseyerek yüzümü okşuyor. Duygularla kasılmış yüzü yine de sevgi dolu bir bakışa sahip ve onu üzen bir şey hakkında konuşuyor olsak bile bana alan tanıdığını gösteriyor

"Zaten sana bundan bahsetmezdim, hemen değil. Bu benim için çok ağır bir hikaye. Nicole çok değerli bir anı ama aynı zamanda en acı verici olanı.

"Anlıyorum," diyerek elini tutuyorum, yanağımdan çekip arkasından öpüyorum. Benimle hayatı hakkında konuşurken ona biraz yakınlık vermek, gözlerinin benimkilere bakmak zorunda kalmasını önlemek için yanına uzanmaya devam ediyorum. Eğer isterse, gözyaşlarını bana değil cennete dökmesi için onu duygulanmakta özgür bırakmak istiyorum. "Kardeşlerimden birinin kaybına asla dayanamazdım. Annem Taurus'u vurduğunda, hissettiğim acı yüzünden öleceğimden korktum."

"Çok yaklaştım."

"Sanırım öyle," diye maksatlı bir ses tonuyla konuşmayı daha az dramatik bir yola sokmaya çalışıyorum. "Bana ondan bahset."

"Nicole... sana çok benziyordu. Bir sürü uygunsuz şaka yapardı, beni arkadaşlarından biriyle takıştırmak zorunda kalırdı. Böyle bir şeyi vardı. Onu ne zaman bir yere götürsem ya da ona eşlik etsem beni hep utandırırdı. Diğer yandan arkadaşları bana takıntılıydı ve her zaman onu destekliyorlardı.

"Bana tamamen açık görünüyor. Sen gördüğüm en seksi erkeklerden birisin. Ayrıca... En iyi arkadaşının kardeşine aşık olmak klasiktir. Crystal ve Aries'e bakın."

"Evet. Ama Lise'den etkilenmedim. Kız kardeşimin arkadaşlarından hiçbiri beni cezbetmedi."

"Peki sen nasıl aşık oldun?"

"Bugün bile aşık olmak terimi bana büyük bir kelime gibi geliyor," diye belirtiyor. "Sık sık onlarla dışarı çıkar, onları bir yerlere götürürdüm."

ya da müzik gibi tutkuları paylaşmak için'.

"Birlikte konserlere gittiniz mi?"

"Evet. Üçümüz de grupları canlı dinlemeyi çok seviyorduk.

"Müzikal bir çılgınlık içinde ter içinde zıplayan insanların etrafında olmaktan nefret ediyorum. Bunu havasız ve hijyenik bulmuyorum." Nolan kıkırdıyor ve beni göğsünde sarsıyor.

"te yandan Nicole bunu gerçekten sevdi. O bir sokak kıızıydı. Sokak yemeklerini çok severdi, Montmartre'da, *bohem* mahallesinde saatlerce resim yapan sanatçıları izlerdi. Eve elinde tuvaller ve paletlerle gelir, inanılmaz karalamalar yapardı". Aklında kalmış olması gereken bir anı hatırlayarak tekrar gülümsüyor. "Ve çok hareketliydi, hiç yerinde durmazdı. Sana benziyordu dediğimde, saf, samimi, içten ve komikti demek istiyorum. Her zaman hazır bir şakası ve yüzünde bir gülümsemesi vardı. Onun için her fırsat bir parti için iyiydi. Sürekli geziler, akşam yemekleri, temalı geceler düzenlerdi. Bu tür şeylere karşı bir ilgisi vardı.

"ok hoşuma giderdi. Kesinlikle *Nicole Takımı*'nda yer alırdım.

"Ve o yüzde yüz *Chantal*'ın *takımında*".

"Ama sen onun en iyi arkadaşıyla evlendin. Sizi ayırmaya çalışsaydım muhtemelen benden nefret ederdi."

"Daha sonra yaptım".

"Senin mihraba geldiğini görmedi mi?" diye soruyorum, derin bir cesaretsizlik hissederek.

"Hayır.

Ses tonunun hüzne doğru kaymaya başladığını ama yine de merakımı dizginleyemiyorum.

"Nasıl ld?"

"Bir gece üçümüz birlikte bir grubun canlı performansını izlemeye gitmeye karar verdik," derken sesi kesiliyor.

"E?"

"Onlara ulaşamadım. Karmaşık bir vakası olan bir hastam nedeniyle muayenehanede kaldım. Tek başlarına gittiler..." göğsü belirgin bir şekilde titriyor, "Bataclan'a".

"Aman Tanrım, Nolan."

Bir battaniye gibi üzerine tırmanıyorum, vücudunu rtyorum ve yüzümü boynunun çukuruna gmyorum. Burnumla yukarı doğru çekiyorum, gözyaşlarımın ben onları durduramadan aktığını hissediyorum.

Başımı okşuyor, bana sarılıyor ve sırtıma masaj yapıyor, ben de onu kendime yakın tutuyorum, onu beş dakika öncesinden daha çok seviyorum.

"Nicole AK-47 mermileriyle delik deşik oldu. Lise yaralandı, sadece kız kardeşim üzerine düştüğü ve vücuduyla onu koruduğu için hayatta kaldı".

"Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor Nolan. Yemin ederim neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok üzgünüm. Senin yanında kendimi çok bencil hissediyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?!" diye yüzüme bakıyor, benimle göz göze konuşmak için. "Yapmamalısın. Kesinlikle böyle hissetmemelisin." Bana bastığı öpücük tatlı ama aynı zamanda tutkulu. Dili çıkıyor, benimkini arıyor ve ele geçiriyor, sadece geri çekiliyor ve dudaklarına gülümsemek için zaman bırakıyor.

"Yani onunla trajediden sonra mı evlendiniz?"

"Önce onu himayeme aldım. Onun gibi başkaları da vardı ama onun durumu beni özellikle etkiledi. Meslektaşlarım bana bunun uygunsuz olduğunu, bana acı vereceğini söylediler, oysa benim için bu bir tür terapiydi. Nicole'ün koruması sayesinde yaşayan Lise'ye yardım etmek beni ona daha yakın hissettirdi. Ona destek olmak, onunla ilgilenmeye devam etmek ve kız kardeşimin yaptıklarını boşa çıkarmamak zorunda olduğumu hissettim."

"Onunla...", acıma, üzüntü, şefkat demek istedim ama susuyorum.

"Sadece onu kurtarmak istedim," diye açıkladı.

"Onu hiç sevdin mi?"

"Onu sevdim ve onu çok seviyorum. Onu sevdiğimi sanıyordum, gerçekten seviyordum, ama sonra seninle tanıştım ve lanet olsun Chantal, aşk hakkında hiçbir şey anlamamışım."

"Lise'ye gerçeği söylemekte neden tereddüt ettiğini anlıyorum ama sonsuza kadar bir kafeste yaşayamazsın Nolan. Bunu sana benimle kalmanı istediğim için söylemiyorum, sadece senin de kurtarılman gerektiği için söylüyorum. Birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor, diğerleriyle ilgilenen tek kişi sen olamazsın."

"Artık oradasın." Kendi alnıyla alnıma dokunuyor ve burunlarımız gıdıklanıyor. "Beni kurtardın," sözleri ve bana verdiği içten öpücük onu iki dakika öncesinden daha çok sevmemi sağlıyor. "Sen benim cennetim, adam, hayatımsın."

"Bana *hayat* dediğinde orgazmın yükseldiğini hissediyorum."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet, doktor. Hazır başlamışken, bana böyle seslenirken küçük bir ziyarette bulunur musunuz?"

' , , ... Hayatımın aşkı... '.

"Yani haksızlık ediyorsunuz. Bir sefer yeterliydi".

"Benim için asla yeterli değil Chantal, o yüzden söyle bana!"

"Ne?"

"Beni sevdiğini.

"Sizi seviyorum doktor.

"Ve seni seviyorum, Bootstrap".

28

Nolan

Bir takside seyahat ederken, kısa süre önce sona eren üç günü düşündüm: hayatımın en güzel günlerini. Chantal'la yeniden bir araya geldikten sonra zaman su gibi akıp geçti ve göz açıp kapayıncaya kadar kendimi havaalanında ona veda ederken buldum. İkimiz de iki hırsız gibi, geçici olarak kullanılmayan bir nişin arkasına saklandık ve kendi varoluşlarımıza dönmeden önce son öpücüğümüzü verdik.

"Oradayım, Nolan. Hiçbir yere , ' diye söz verdi.

"Öte yandan ben sana geleceğim. Yemin ederim.

Onu kollarımın arasına aldım, saçlarına yapıştım, sanki o ipeğin bir kısmını yanımda götürmek, tenime nakşetmek istiyormuşum gibi. Parfümünü defalarca içime çektim, o kadar çok çektim ki şimdi bile üzerimde, gömleğimin yakasında ihanetin kanıtı olarak kokusunu alabiliyorum.

Benden uzaklaşmaya karar verip parmaklarımın arasından kayıp gidene kadar elini tuttum.

Geri adım atmasını, dönmesini ve geniş koridorda ona eşlik eden muhafızlarına katılmasını izledim.

Birçok kişi Leclerc'leri tanıdığı için büyük bir risk aldık. Kendinden geçmiş görünen Iker dışında her biri, insanların ısrarından rahatsız olmak bir yana, kendini kalabalığın içinde bulmaktan heyecan duymuşa benzemiyordu. Korkutucu derecede alışkındılar, özellikle de güneş gözlüklerini takmış, Venüs'ün elini tutarken ve onu vücuduyla korurken boyun eğmeyen Taurus. İkili, hayranları tarafından kelimenin tam anlamıyla saldırıya uğramış, soru, takdir ve izinsiz giriş bombardımanına tutulmuştu. Leclerc'in takımına adanmış ve 'prenselerinizi öpün Başkan' şeklinde değiştirilmiş korolar söylemeye başladıkları anda kendimi stadyumda gibi hissettim. Belli ki, iş adamı onları şımartmadı ve kısıkanılacak bir özdenetimle, dört korumayla çevrili olarak yoluna devam etti. Aile

Chantal benden ayrılırken, o da kenarda durmuş, onu takip eden ve selfie çektmek için yalvaran kalabalığı izliyordu.

Ve şimdi eve dönüyorum, pencerenin ötesindeki şehre bakıyorum ve Lise'ye artık onu sevmediğimi ve başka bir kadına aşık olduğumu itiraf etmek için en az acı veren doğru kelimeleri arıyorum.

Bunu nasıl yapacağım?!

Cep telefonuma bakıyorum, üç gün boyunca devre dışı bırakılmış. Sadece ona her şeyin yolunda olduğunu yazmak için kullandım, geri kalanı için interneti açmadım, hiçbir mesajı okumadım, kendimi tamamen izole ettim.

Bencil ve
çılgın. Onun
için deli.

Taksi şoförüne ödeme yapıyorum, el arabamı alıyorum ve kaldırım geçip anahtarı binanın kapısının anahtar deliğine sokuyorum.

Yeniden evde olduğum için rahatlamıyorum, ne de olsa Lise'nin dairesinin hiçbir zaman benim olduğunu hissetmedim. Orası her zaman onun yuvasıydı, daha büyük bir ev almış olsam da asla vazgeçemeyeceği bir yerdi. Her zaman duvarları arasında çok fazla anısı olduğunu, her köşenin onu eskiden olduğu kıza daha da yakınlaştırdığını söylerdi. Onu bu evde sürekli hissettiği huzurdan mahrum edemezdim, bu yüzden bizim için satın aldığım evi kiralamaya ve her zamanki gibi ihtiyaçlarını tercih etmeye karar verdim.

Adım adım, her açıdan kendimi tamamen geri aldığımı fark ediyorum. Başka bir kadını sevdiğimi fark ettiğim anda hatalı, ahlaksız, önemsiz ve bireyci olduğumu da düşündüm ama hayatımda ilk kez kendimi hissettim.

Anlatılan her hikayede, düşman her zaman kötü adam olacaktır, bu yüzden Lise'nin kitabında ona ihanet eden kişiyi temsil edeceğim, Chantal ile yazdığım kitapta ise sadece aşık olan bir adam olacağım.

Objektif bir anahtar bulmak zor, ama eminim ki eğer yargılanacak olsaydım, en büyük ağırlık duygulara verilirdi, çünkü göz ardı edilemeyecek olanlar sadece bunlardır. Onlar her türlü ikilemin sonucu ve bir yolun toplamıdır. Sırf hasta olmasından korktuğum için evlendiğim kişiyle birlikte olmaya devam edemem. Bu ona saygısızlık ve sevdiğim kadına haksızlık olur.

Ve bu senin için yanlış.

Kendinizi de düşünün.

Ön kapının önünde duruyorum, el arabam yanımda, ellerim açık ve kapının pervazına dayanmış. Sırtımı eğip başımı öne eğiyorum ve en azından daha az zarar verecek düzgün bir cümle bulma umuduyla yere bakıyorum.

Lise, sana ihanet ettim.

Lise, ben başka bir kadını
seviyorum. Lise, artık
seni sevmiyorum.

Lise, aramızdaki ilişki hiç yürümedi.

Hiçbir şey, bunların hiçbiri uygun değildir, çünkü ayrılık için asla acısız bir kural yoktur.

Kaskatı kesiliyorum ve derin derin içime çekiyorum. Anahtarı kilide sokup kapıyı açıp içeri girdiğimde, günlük cehennemi yaşayan bir kadını, sevdiğim bir insanı yok etmeye hazır olduğumda, Chantal'ın kokusu bana hükmediyor, gülümsemesi zihnime kazınmış, dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde.

Şimdi ben aldatan bir kocayım, karısının arkasından başka biriyle takılan bir piçim. Ve kendimi bok gibi hissediyorum.

Ama kendime tüm kötü adamların böyle olmadığını söylüyorum, çünkü her şey hikayelerini kimin anlattığına bağlı.

Ses çıkararak kapıyı kapattım ama yanıt alamadım.

"Lise?", anahtarları solumdaki dolabın üzerine koyuyorum ve ayna bana zaten perişan olan beni gösteriyor.

Bavullarımı girişte bırakıp koridorda yürüyorum ve ıssız salona doğru ilerliyorum.

"Lise? Evde misin?"

Mutfığa gidiyorum ve masanın üzerinde yanmamış sigara izmaritleriyle dolu bir kül tablası görüyorum.

Karım sigarayı uzun zaman önce bıraktığı için kaşlarımı çatıyorum.

İki cam bardağın bulunduğu lavaboya doğru ilerliyorum. Birini alıp kokluyorum.

Alkol.

"Lise!" Daha yüksek sesle sesleniyorum.

Daha hızlı adımlarla yatak odasına doğru ilerliyorum, onu yerde oturmuş, sırtını yatağa dayamış, elleri saçlarında ve derin derin nefes alırken bulduğumda eşikte donup kalıyorum.

"Hey, iyi misin?" diye sorduğumda, kriz geçirmek üzere olduğundan endişelenerek hızla ona yetiştim. Önünde diz çöküyorum ve bileklerine dokunur dokunmaz, öfkeli bir patlamayla kıpırdanıyor ve bana "Dokunma bana!" diye bağıyor.

Yüzü gözyaşlarıyla dolmuş, nefesi içki kokuyor, gözleri donuk.

"Neyin var senin?" Göğsümün ortasına beni yere yatıran bir tekme yiyorum. "Ne halt ediyorsun, Lise? Neyin var senin!" Zaten yüksek olan ses tonumu bastırmak için daha da yüksek sesle bağıyor.

"Neyim varmış benim? Bana neyim olduğunu mu soruyorsun? Seni piç kurusu!" Sürünerek cep telefonunu alıyor ve bir şeyler yazmaya başlıyor. Elleri titriyor, ağlaması durmaksızın devam ediyor ve göğsümde bir kaya parçası genişlemeye başlıyor, boğulmama neden oluyor.

"Elimde olan bu!" diyerek ekranı yüzüme doğru itti.

Telefonu elinden kapıp ayağa kalkıyorum ve kendimi makalenin içeriğini okumaya adıyorum.

Fotoğrafta Chantal ve ben öpüşürken çekilmişiz. Fotoğrafçı açıkça adadaki palmye ağaçlarının arkasına saklanmış, bir gazeteye satmak niyetiyle bir anı çalıyor. Çok net! Personelden biri ya da parti için tutulan dansçılardan biri olmalı.

Yakalanan an dün gece, akşam yemeğinden sonraydı.

O ve ben dikkatliydik. Özellikle de gözünün önünden ayrılmamıza izin vermeyen Taurus'un önünde ağırdan almaya karar verdik. Bu bizi o kadar heyecanlandırdı ki, sonunda acelecilik bizi alt etti ve saklanmak zorunda olma fikri sadece birbirimize sürtünme arzumuzu körükledi.

Onu *Jupiter Meydanı'ndaki* yapının duvarına yaslayarak sikmişim, o ise bacaklarıyla kalçalarımı sıkıyor, topuklarını kıcıma batırıyordu. Daha önce hiç yaşamadığım erotik bir hezeyanın kurbanı olarak, korkutucu bir aciliyetle ona sahip olmuşum. Bileklerim de, vücudumun ona zorla girdiği yönde, onun poposunu yukarıda tutmaya çalıştığım için ağrıyordu. Parmak eklemlerimi o kadar sert çizmişim ki onu taş duvara çarpmışım. Ama buna değmişti, onunla geçirdiğim her an gibi.

Kahretsin, eğer daha fazla resim olsaydı....

Yazının içeriğinde yazılanlar o kadar yanlış, o kadar haksız, o kadar sefil ki, şu anda eşim tarafından bu şekilde öğrenilmekten çok iftiraya öfke duyuyorum.

Nolan Duris basın tarafından yakında evlenecek olan Crystal Colin ve Aries Leclerc'in sevgilisi olarak biliniyor. Görünüşe göre, seksi psikolog sadece gelinin sağdıcı olmakla yetinmemiş ya da uzun zaman önce kenara atılmış, kim bilir! Kesin olan şu ki, gözünü çok daha yükseklerle dikti ve Avrupa'nın en çok arzu edilen kadınlarından biri olan Parisli moda ikonu Chantal Leclerc'in dikkatini çekmeyi başardı. Hanedanlığın Yengeç'inin zamanı gelmiş olabilir mi? Belki artık bir yataktan diğerine atlamayı bırakır ve kendini tamamen tek bir adama adar.

"Tanrım!" diye tıslıyorum, tek kelime edemedim ağlayan Lise'ye bakıyorum.

"Doğru olup olmadığını sormaya bile gerek yok. Bu sefer fotoğraflar var mı Nolan, yoksa geçen yıl yaptığın gibi hepsinin yalan olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Crystal ve ben hiçbir zaman sevgili olmadık. Bunu ona tekrarlamaktan asla yorulmadım ve yorulmayacağım.

"Yani inkar mı ediyorsun? Oradaki kızıl saçlıyla bile birlikte olmadın mı?"

Cep telefonunu avucumun içinde tutup öfkeyle yatağın üzerine fırlatıyorum.

"Chantal'la, evet! Onunla evet,' diye itiraf ediyorum, dilimi ısırarak ve sakın kalmaya çalışarak. Öfkemi hak etmiyor, şimdi ona içini dökmesi için bir şans vermesi gereken kişi benim. Bana bağırması gereken kişi o.

"Demek doğruymuş. Beni şu Leclerc ile aldattın.

Yüzümü ovuşturup gözlerimi kapatıyorum. Ona bakamıyorum, her an hastalanabileceğini, boğulmaya başlayabileceğini, titreyebileceğini ve yine de bana ihtiyacı olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Yatağa oturuyorum, dirseklerim dizlerimde, sırtım bükük ve başım aşağıda. Derin bir nefes alıyorum ve konuşuyorum.

"Özür dilerim, Lise. Bu şekilde bilmemen gerekiyordu. Sana anlatmaya ikna olarak geri döndüm. Senden saklamayacaktım. Artık değil."

"Artık değil mi?" diyerek bana doğru uzanıyor, saçlarımdan tutup başımı kaldırıyor. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Bileğinden tutup elini üzerimden çekiyorum.

Onu rahatlatmak için şefkatli bir hareketle sarılmaya çalışıyorum ama o tiksintiyle geri çekiliyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Berrak gözleri öfke ve acıyla kıpkırmızı ve keşke şu anda hissettiklerini hissetmeseydi, keşke acısını izole edebilseydi, başka bir yere kanalize edebilseydi,

Her şeyi içselleştirmek zorunda kalmadan ve sonra her zamanki panik atakla atmak zorunda kalmadan.

"Bir yıldan biraz fazla bir süre önce..."

"Bir yıl önce mi?" diye bağıyor.

"Açıklamama izin verin!" diye ayağa kalktım. "Bir süre önce tanıştık. Crystal hapisten yeni çıkmıştı..."

"Ve sen onu beceriyordun!"

"Hayır!" diye bağıyorum. "Crystal ve ben hiç yatmadık, Lise. Bunu o lanet kafana sok! Chantal'a hemen aşık oldum. Onu görür görmez, Tanrı aşkına!" Gözyaşlarından ve gazabımdan kaçmak için onu itiyorum. Göz kapaklarımı sıkıca kapatıp sakinleşmeye çalışıyorum. "Çalışma odamda birbirimizi birkaç kez gördük," diye devam ediyorum. "Bir sonra konuşmayı bıraktık ve üç gün öncesine kadar onunla bir daha görüşmedim." Ona dönüp gözlerini arıyorum. "Yemin ederim geçen yıl birlikte olmadık. Onunla yatmadım."

"Peki sen ne yaptın? Doktorculuk ve hastacılık mı oynadınız?"

"Birkaç kez yakınlaştık ama seks yapmadık".

"Bana kalırsa," diye ekşi bir suratla yüzüme vuruyor, "en iğrenç şey, başka bir kadına aşık olduğunu söyleyip benimle yaşamaya devam etmen, evliliğimizi sürdürmeye çalışman, sırf yorgun olduğum ve seninle sevişmek istemediğim için kendimi frijit bir bok gibi hissetmeme neden olman."

Ve burada bakış açıları yine değişiyor. Ben onu hep beni istemeyen bir eş olarak gördüm. O ise beni hep onun ruh halini anlamayan bir adam olarak hayal etti.

"Seni terk etmek istemedim, Lise. Seni terk etmek istemedim," diye itiraf ediyorum kısık bir sesle.

"Peki şimdi birbirinizi tekrar gördüğünüze göre, onunla yattınız mı?" Cevap vermeden önce tam beş saniye bekliyorum.

"Evet.

Burnunu karıştırarak başını sallıyor.

"O zaman hayatta ihtiyacın olan şey buydu. Seks!"

"Hayır, öyle değildi Lise. Aramızda bir şeylerin eksik olduğunu anlamam ve fark etmem gerekiyordu. O bana neye sahip olmadığımızı gösterdi. Ve bunun seksle hiçbir ilgisi yoktu, çünkü o en son gelirdi. Hayır.

Bunu inkar edebilirsin, sen ve ben birbirimizi ölesiye seviyoruz, birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ama birbirimizi hiçbir zaman gerçekten sevmedik. Nic'in ölümünün acısı..."

"Ondan bahsetmemelisin!" diye titriyor, acısını yutkunarak.

"Onun kaybı bizi bir araya getirdi. Aynı kişiye ibadet ettik, mezarı başında ağladık ve ikimiz de birbirimizde bulduğumuz bir şeyi ".

"Tanrım, hayır! Hayır!"

Ellerini saçlarında gezdiriyor, kanıtları inkar ediyor, yüksek sesle ve dolayısıyla kendi kendine haklı olduğumu kabul etmek istemiyor.

"Denedik, Lise, ama öyle olduğuna inandığım aşkım, yemin ederim, yeterli değildi. Ben sana yetemedim, sen de refleks olarak bana yetemedin."

"Her zaman senin asla o olamayacağını düşündüm," diye fısıldıyor gözyaşları içinde.

"Ne?"

"Kendime her zaman bunu sende görmeye devam edeceğimi söyledim, ama öyle olmadı".

"Ben de öyle.

"Hayır, Nolan. Aynı şekilde değil'.

"Ne demek istiyorsun?"

"Nicole'ü sevdim," diye itiraf ediyor, sesi kırık ve yüzü acıyla kasılmış.

"Sen ve kız kardeşim mi?" Şok oldum ama aniden kendime geldim ve farkına vardım. Ona yaklaştım ve kollarımı açarak onu göğsüme doğru çektim.

Onu kucağıma almama izin veriyor ve yıllar süren evliliğimizde ilk kez onun bana karşı içten ve tamamen açık olduğunu hissediyorum.

"O benim tüm hayatımdı. Ve ben onu sende aradım.

"Ve ben de senin içindeyim".

"Seni hâlâ seviyordum. Farklı bir şekilde, ama sevdim." Yüzünü kaldırdım ve gözyaşlarını parmaklarımla sildim.

Artık benim için tamamen erişilebilir durumda. Silah sesleri, kan, çığlık, ölüm ve yıkımla dolu cehennemine, benim yardımımla bile asla dolduramayacağı amansız bir boşluk hakim.

"Ben de seni sevdim, Lise. Sevginin tek bir türü yoktur, sana karşı hissettiklerim Chantal'a karşı hissettiklerimden farklıdır, senin Nicole'e karşı hissettiklerinden de...".

"Deniyorum," diye düzeltiyor beni. "Ve her zaman deneyeceğim."

"Evet, onun için hissettikleriniz bizim yaşadıklarımızdan farklı. Bunu fark etmemiştim, özür dilerim."

"Sen anlayamazsın. Aynı kişiyi seviyorduk, ikimiz de kendi tarzımızda. Senin için onu düşünmek normaldi ve ben sana özlediğimin en iyi arkadaşım değil, hayatımın aşkı olduğunu söyleyemedim."

"Çok özür dilerim," diyerek alnından öpüyorum ve başını göğsüme yaslıyorum.

"Ama sen bana ihanet ettin ve bunun için seni asla affetmeyeceğim, Nolan." Beni itiyor, yanımdan geçiyor ve banyoya girip kayboluyor.

Ne kadar yakın olduklarını hatırlıyorum ama hiçbir zaman gerçekten birlikte olduklarını düşünmemiştim. Her fırsatta geçmiş görüntülere dönüp bakıyorum, ikisi hep yakınlar. Lise'nin seanslarımızda sadece onu konu alması ve benim bunu anlamamam, çünkü ben de onu kız kardeşim hakkında konuşmak için kullanıyordum.

Birbirimizi teselli ettik, birbirimizi sadece Nicole'ü kutlamak için bulduk. Onun anısını yaşatmak, birlikte yas tutmak, acıyı paylaşmak için, ikimizin de bildiği bir acıyı.

Ve onu seviyordu. Karım her zaman kız kardeşime aşık olmuştur.

Onu asla terk etmek istemedim çünkü saçma bir yanım Nicole'ün acı çekeceğine inanıyordu ve şimdi, hayatının aşkını alarak onu üzmüş olabileceğim düşüncesi beni çok kötü hissettiriyor.

Kız kardeşimin sevdiği kadınla evlendim!

Varlığım yarım saatten kısa bir sürede boka sardı.

13 Kasım 2015

Kravatıma düğüm atmaktan vazgeçiyorum, kravatımı çıkarıyorum ve sadece beyaz gömleğimle kalıyorum. Dosyalarımı toplayıp sırt çantama koyuyorum. Günlüğümdeki saatlere bakıyorum, hapishane vardiyasının dokuz buçukta başladığını not ediyorum, biraz parfüm sıkıyorum ve gitmeye hazırlanıyorum.

Nicole yatak odamın eşiğinden tuhaf, muzip bir bakışla beni izliyor. Aklında başka bir ucube olmalı.

Kiraladığım daireye taşındığından beri onu eskisinden daha fazla takip edebiliyorum. Özellikle ailemle kötü bir kavga ettikten sonra çok sık bir araya geldik. Hemen onun tarafını tuttum ve evimin kapılarını ona açtım, çok fazla fark etmeden göz kulak olmayı umuyordum.

Kız kardeşimin asi ruhu, artık ona ayak uyduramayan ebeveynlerimizin yaşına pek yakışmıyor. Neyse ki ona misafirperverlik teklif ettiğimde, bir an bile onu kontrol etmek istediğimi düşünmedi; aksine, gelip benimle yaşamaktan mutluluk duydu.

Kaşlarımı çatıyorum, güzel sarı saçlarının uçlarını nasıl boyadığını fark ediyorum. Şeker pembesi onları soldurmuş.

"*Eagles of Death Metal* bu gece çalıyor, sakın bana unuttuğunu söyleme!".

"Saat hâlâ sabahın dokuzu, Nicole. Bana hatırlatmak için bütün günün var." Siyah makyajlı gök mavisi gözlerini kısarak dilini bana doğru uzatıyor.

'Seninle asla rahat edemem, dünya adamı,' diyerek kendini yatağına atıyor, bütün ayakkabıları ayağında.

"Evet, doğru, çalışma odasına kapanmadığı zamanlarda gidip kendini Paris'teki kadınlar hapishanesine kilitleyen dünya adamı. Ben dünyayı nerede görüyorum?"

"Hadi ama, şikayet etme! Mahkumlar arasında ünlü birisin. Söylentiye göre duşların altında, amcıklarını yalarken Dr. Duris'i düşünüyorlarmış. Dilini kaba ama eğlenceli bir şekilde sallamaya başlar.

"Sana böyle şeyleri kim söylüyor?" Hala gülüyorum.

"İnsanlar".

"Ne tür insanlarla takılıyorsun?"

"Bırak onu!" Bir çırpıda yüzüstü dönüyor ve bakışlarıyla hareketlerimi takip ediyor. "Bak ne diyeceğim... Lise ve ben metroya binelim, sen de bizimle Bataclan'da buluş, yoksa birlikte mi gidelim?"

"Sanırım sana orada katılacağım. Bugün Arthur ile seansım var."

"Oh, lanet olsun. *Bu Arthur* mu?"

"Evet.

En iyi bilinen hastam, sadece analistleri değil onların hayatlarını da satın alabileceğine inanan uzun soluklu bir iş adamı. Narsistik kişilik bozukluğundan muzdarip ve çoğu zaman, en fazla bir buçuk saat sürmesi gereken seansları beni içine çekerek sona eriyor

bütün akşam boyunca. Bu yüzden onu her zaman günün son hastası olarak yerleştiriyorum.

"Sana gecikme izni veriyorum, *mmmh...*" diye düşünüyor, çocukken beni dışarı çıkarken görüp onu da götürmem için yalvardığında takındığı surat ifadesinin aynısını takınıyor. "Bir saat, sonrası senin kışın."

"Aye aye!"

"Ama... şunu dinle."

Şimdi oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve başını bana doğru kaldırıyor. Bana ciddi bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor. Şakalar ve muzipliklerle yaşadığını düşünürsek garip.

"Ne oldu Nicole? Anladım, bana söyleyecek bir şeyin var. ağzındaki baklayı. Senin için on dakikam daha var, sonra gitmek zorundayım."

"Lise hakkında ne düşünüyorsun?" Önce şaşırıyorum ama sonra niyetini anlıyorum.

"Her zaman tüm arkadaşlarına yapmaya çalıştığın gibi suçu bana mı atmak istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır! O şu anlamda farklı... o en iyisi, benim en iyi oyun arkadaşım, önemsiyorum."

"Yani?"

"Beğendin mi mi?"

"Şey, o... o çok güzel bir kız."

"Peki bir insan olarak?" Dürüst fikirlerimle çok ilgileniyor gibi görünüyor.

"Ayrıca, evet, ondan hoşlanıyorum, özellikle de bir insan olarak."

"Tamam," diye coşkuyla bağırarak yataktan fırlıyor.

"Tamam ne?" Anlamıyorum, özellikle de siyah kalem katmanlarıyla çevrili gözlerini aydınlatan ani ışığı kavrayamıyorum.

"Seni asla anlamayacağım Nicole," diye karşılık veriyorum gizemli bakışları karşısında şaşkınlıkla.

"Bu gece, belki, anlayacaksın." Yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor ama bileğini tutarak onu durduruyorum.

"Buraya gel."

"Ben artık on yaşında değilim," diye direniyor.

"Umurumda değil. Gel. Buraya gel." Onu göğsümde kavriyorum, arkasındaki aynaya hapsolmuş ince figürünü sallıyorum.

"İyi günler, ağabey."

"Size iyi günler".

'Bu gece görüşürüz! Buna güveniyorum, ha,' diye bağılıyor arkasından.

"Söz veriyorum, söz veriyorum...".

Onunla yaptığım o son konuşmaya dönüp baktığımda, o gün bana anlatmaya çalıştığı şeyi yanlış yorumladığımdan bugün eminim. Her zaman beni arkadaşıyla görmek, ona yakın olmak, onu korumak istediğine inandım, bunun yerine bana sadece onu sevdiğini söylemek istedi.

Cancer

Sabun köpükleri vücudumu kaplıyor, başım özel banyomdaki maxi küvetin kenarında rahatlamış durumda. Suyun içinde yüzen gül yapraklarının kokusu duyularımı yatıştırıyor ve zodyak mumlarının infüzyonu her yerde ortaya çıkıyor.

Nolan'la adada çektiğimiz öpücük fotoğrafı Twitter ve diğer sosyal ağlarda trend haline geldiğinden beri gazetecilerin yönetimini asistanlarıma devretmek zorunda kaldım. Son iki gün cehennem gibiydi ve şimdi Koç ve Crystal'ın düğünü yaklaşırken herkesin enerjisi yavaş yavaş tükeniyor. Boğa ve Venüs paparazziler tarafından takip edilmeye devam ediyor ve bu yetmezmiş gibi ekibimiz bir *de Chantal ve seksi psikolog* vakasıyla uğraşmak zorunda. Yengeç'in aşık olduğunu ilan etmek için daha kötü bir zaman olamazdı.

İşlerin bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim, her şeyden önce Nolan'ı hiç olmadığı bir adam haline getirmek benim planım değildi. Eğer geri dönebilseydim, mahremiyetimizi korumak için daha çok çabalırdım.

Hepimiz adamızda vakit geçirmenin bizi dünyadan koruyacağını düşünürdük ama meğer bir Leclerc iseniz kendinizden ve taşıdığınız isimden kaçamazmışsınız.

Büyükbabam bana bunu söylerdi.

Hiç çıkarmadığım inci kolyeyi kavrayıp sabunlu parmaklarımın arasında evirip çeviriyorum. Bana verildiği günün anısı zihnimde keskin. Babam aceleliydi, kutuyu yatağının üzerine bıraktı ve bana hiçbir açıklama yapmadan gitti, ama bilmem gereken şeyi biliyordum, içimde yıllardır beni hep beklenti içinde hissettiren bir merak duygusu taşıyordum.

Beklenen etkinlik bugün gerçekleşti.

On beş yıl önce.

Chantal: 13 yaşında.

Toros Dede'nin odasına ulaştığımda inci kolye, zinciri kavrayan parmaklarımın arasında sallanıyor.

Özel dairelerine habersiz gitmek kesinlikle yasak, ama umursamıyorum ve oturma odasına giriyorum, havada hemen puro kokusu alıyorum.

Onu arıyorum ve şatonun en eskilerinden biri olan tekne şeklindeki kanepeye yayılmış halde buluyorum. Bir yandan gazete okuyor, bir yandan da meşhur Cohiba Behike'sinin dumanı sehpanın üzerinde duran kristal kül tablasından yayılıyor.

Kendimi belli etmek için zar zor öksürüyorum, o da hemen gazeteyi kapatıyor ve purosunu söndürüyor.

Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyor.

"Küçük Yengeç, ne işin var buralarda?" diye kollarını iki yana açarak sakın sakın oturuyor. Gülümsemesi beni etkiliyor ve göğsüne sığınmak için koşuyorum.

"Merhaba, Büyükbaba. Buradayım çünkü sana sormak istediğim bazı sorular var."

"Ah, harika! Bombardımana tutulmak için sabırsızlanıyorum. Buraya otur." Kalçasını işaret ediyor. Bir zamanlar, tam da bu pozisyonda, bana şatoda yaşadığı aşkları, gizli geçitlerden gizlice çıkan metreslerini ve onu yataklarına kabul eden prensesleri anlatırdı.

"Bir şeye takıldığımı biliyor musun?"

"Ne?"

"Keşke bildiğim her şeyi sana öğretebilseydim. Sende belli bir karakter fark ettim çocuğum. Büyük bir potansiyel."

"Ne kadar büyük?" Kollarını açabildiği kadar açıyor, omuzlarına daha iyi tutunabilmek için neredeyse dizinden düşüyordum.

"Sonsuzluk," diye el sallıyor ve beni geriye doğru eğiyor.

Yüksek sesle gülüyorum, sakın bir şekilde geri dönüyorum, bacağının üzerinde, dinlemeye hazır.

"Bana ne öğretmek istiyorsun?"

"Güçlü olmak için. Görüyorum ki on üçüncü doğum gününde incini almışsın," diye parmaklarımdan sarkan kolyeyi not ediyor.

"Evet, babam yatağın üzerine bir kutu bıraktı ve sadece şöyle dedi: 'Bu senin doğum günü hediyen. Bunu size vermenin zamanı geldi. Eğer herhangi bir

"Sorularınızı büyükbabaya sorun.

"Bah! O pislik!"

"Evet!" Kabul ediyorum.

"Demek bu yüzden buradasın," diyerek çenemi çimdikliyor ve gözlerime sahip çıkıyor.

"Ve annemin neden Taurus'u bu kadar rahatsız ettiğini de sormak için." Gülümsemesi aniden kaybolur.

"Ah.

"Anlat bana dede, bildiğin her şeyi anlat. Annemin onu neden böyle aradığını anlamıyorum. 'Ona dokunduğunu gördüm,' kulağına yaklaştım, elimi siper ettim ve fısıldadım, 'pipisine dokundu.

En ufak bir ürkeklik göstermiyor, Müller'in yaptığı gibi yanlış gördüğümü söylemeye çalışmak şöyle dursun, herhangi bir şaka bile ima etmiyor.

"Bu arada, şununla başlayalım," diyerek konuyu değiştiriyor ve getirdiğim kolyeyi alıp boynuma asmaya başlıyor. "Bir bakayım!" Yüzümü kaldırıyorum ve kasıla kasıla yürüyorum. "Sana çok yakıştığını söylemeliyim."

"Güzel bir biblo, evet".

"Bir düşüneyim... Romaric Leclerc tarih dersini bana devretti...".

"Elbette, sen bir bilgi kuyususun büyükbaba."

"Bilgelik mi? Ben mi? Ah, küçük yeğenim, ne kadar yanıldığını bilmiyorsun."

'Kalenin ve içinde yaşayan tüm kadınların tüm sırlarını bilin'.

"Çünkü hepsini ben yaptım, akrabalık derecesini bozdum."

Çok gülüyoruz, çok.

"Bana aile yadigarından bahset.

"Sizin gibi bir Yengeç olan kız kardeşim Sophie'ye aitti. Ona da eski Onikilerden Valérie'den miras kalmıştı.

"Peki Valérie bunu kimden almıştı?"

"Soy ağacımızı ezbere hatırlamıyorum hayatım, ama Yengeç kolyesinin Onikiler'in ilki Coralise Leclerc'ten geldiğine eminim. Zodyak odasında onun bir resmi var. Yengeç burcunun tüm erkeklere hükmetmesini ve onları doğuştan gelen cazibesiyle ele geçirmesini temsil ediyor. İstedikini alan ve onu istediği gibi kullanan gururlu ve bağımsız bir kadın. Kendisinin manipüle edilmesine asla izin vermeyen bir dişi. Onu bir örnek olarak düşün bebeğim.

"Yapacağım. Onun baskınlığı gerçekten hoşuma gidiyor."

"Onun gibi olmalısın. Her alanda, sevgilim. Bazen üstte olmak ve başkalarına hükmetmek, hükmedilmekten daha iyidir. Bunu her zaman hatırla."

"Diğerlerine binmek mi?" Kavramı tam olarak anladığımı sanmıyorum.

"Kesinlikle," diye gözümü sıkıyor. "Bir gün anlayacaksın."

"Son Kanser'e ne oldu?"

"Ona bakıyorum, sevgilim."

"Ama dede, ben benden öncekini söylüyorum," diyerek sırtını sıvazlıyorum.
"Kız kardeşin."

"Ah! Zengin bir petrolcüyle evlendi ve Güney Afrika'da yaşamaya gitti."

"Bu bana da olacak mı?"

Büyükbabam yanaklarımı tutuyor, parmak uçlarıyla sıkıyor.

"Bu asla senin başına gelmeyecek."

"Neden olmasın? Babam, soyumuzun uygunluğa göre çoğaldığını ve bir kadın olan benim, hanedanımıza fayda sağlayacak zengin bir adamla evlendirileceğimi söylüyor".

"İncinizi ailenizi zenginleştirmek için kullanmayacaksınız, onu kendiniz için, *kökenlerinizden* güç almak için, kendinizi dünyaya dayatmak için, kendi kimliğinizi yaratmak için, soyumuzun ihtiyacı olanı değil, sadece istediğinizi elde etmek amacıyla kullanacaksınız."

"Ben düşündüm ki..."

'Sen ve kız kardeşlerin asla *Kara Hanedanlığın* bir parçası olamayacaksınız'.

"Bunu bana Taurus da söyledi," diye cevap veriyorum şaşkınlıkla.

"Onun ve benim başka planlarımız var. Bizi sadece referans olarak al. Ailenin söylediklerini asla dinleme. Kardeşin benim varisim, bunu unutma!"

"Şey," diye yutkunuyorum, bir güvenle, bir sırıla karşı karşıya olduğum izlenimine kapılıyorum.

Mücevherimi okşuyor, sonra gözlerimin içine bakıyor.

"Beyaz inci Yengeç burcunun doğum taşıdır. Çok berrak ve saf olan rengi, takan kişiye sakinlik ve denge getirmenin yanı sıra ruhu yumuşatır ve son olarak, sizi yöneten gezegen olan Ay'ı hatırlatır. Onu her zaman gururla takın ve sizi sadece Ay'ın yönetebileceğini asla unutmayın."

"Yani bir gün Ay tarafından yönetilen başka bir Yengeç burcu mu bulmam gerekecek?"

"İki Yengeç birleşti mi?" diye şaşkınlıkla sorar.

"Evet. Sadece Ay'ın bir Yengeç'i yönetebileceğini söylemişsiniz. Belki de sadece aynı gezegen tarafından yönetilen başka bir Yengeç, kendi türünden bir başkasına hükmedebilir.

"Yengeç'ini bulmanı dilerim, o zaman, gerçekten, eminim ki, bir gün onunla tanışacaksın ve kıvılcımlar uçuşacak. Eğer seni mutlu edecekse, o zaman bir istisna yapabilir ve arada bir sana binmesine izin verebilirsin."

"Büyükbaba, bu ne demek oluyor? Cinsel bir şey olmayacak!"

"Anlayacaksın, anlayacaksın... Ah, İngiliz kuzenlerimden birinin beni ziyarete geldiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Ben rahatıma bakarım!" Kalçasından aşağı kaydım ve kanepeye, onun karşı tarafına uzandım.

"Dikkat et, bu sıcak bir hikaye!"

"Onu öptün mü?"

"Yapma küçük Yengeç, beni aşağılama. Ben bundan çok daha fazlasını yaptım."

Bu beklenti duygusu, büyükbabamın bana bir gün Yengeç'imle tanışacağımı söylediği o anda başlamıştı.

Bugün o izlenimin aşık olma arzusundan, hayatımı sadece bir kişiyle, Ay'ım olabilecek tek kişiyle paylaşma arzusundan başka bir şey olmadığını biliyorum.

Telefonumdan Nolan için özel olarak ayarlanmış kişiselleştirilmiş bir tril sesi yükselirken göz kapaklarım aralanıyor. Suyun içinden sıçrayarak mermer kenardan telefonumu alıyorum ve o üç kelimeyi okurken sarsılıyorum.

Onunla konuştum.

Kalbim, artık ilişkimizin kısıtlamalardan uzak, dolu dolu yaşanabileceğini hayal ederek çılgınca çarpıyor.

~~Aman Tanrım, evet. Sonunda, zamanı gelmişti! Resmen benim olduğumu mu söylüyorsun?~~
Fiestaaaaa!

Yazdığım her şey hemen siliniyor. Bunun onun için kolay olmadığını düşünmeye başlıyorum, bu yüzden coşkumu dizginleyerek olabildiğince nazik olmaya, ona destekleyici bir şeyler yazmaya çalışıyorum.

Nasıl hissediyorsun? Paramparça.
Yapabileceğim bir şey var mı?
Bana gel!

Küvetin dışına fırladım, suyun yere taşmasına neden oldum ve aşkımı kurtarmaya hazırlandım.

Yarım saat sonra kendimi Castle'ın garajında, gösterdiği yere gitmek için arabama binmeye hazır buluyorum. Geniş alanda, sürtünmeyi andıran garip sesler duyuyorum, hatta soluk sesleri bile duyuyorum. Ferrari'min önüne çoktan varmış olmama rağmen, merak beni motosikletlerin bulunduğu alana doğru ilerlemeye itiyor. Gözlerimin önündeki porno görüntüsü görmezden gelinemeyecek kadar ilginç, bu yüzden kollarımı kavuşturarak Scorpio'nun Alix'i tutarken Ecosse'sine binme becerisine olmaktan memnunum.

Adam motosiklete biniyor, kadın da ona.

Erkek kardeşimin elleri kadının tişörtünün altında, meme uçlarını gıdıklamaya niyetli. Birbirlerinin ağzına dilleri görünmez oluyor. Karnının üzerinde dans ediyor gibi görünüyor, keyifli ve zarif bir *Yukarı ve Aşağı* sallanıyor, zarif ve kendinden geçmiş görünüyor. Aşağıda çok sert bir şey olmalı....

"Kutsal üçlü! Her köşe bucak düzüşmek için iyi," diye tezahür ettim.

"Bu ne lan, Chantal!" Azgın DJ'in küfürleri sadece zevk almamı sağlıyor.

"Şatoda üç yüzden fazla oda var," diyorum, "dönümlerce bahçe var, zindanlardan bahsetmiyorum bile, lanet bir motosikletin üzerinde zina yapmak gerçekten gerekli mi?"

"Seks dürtüsü, geldiği zaman gelir." Scorpio eyerden ayrılır, şişmiş kanadını ayarlar.

"Bu konuda kesinlikle haklısın kardeşim, ayrıca çarpık DNA'n yüzünden onu pantolonunun içinde tutamadığını da anlıyorum, ama işte

Bu tür sahneleri gördüklerinde bir fitil gibi yanan insanlar, bu yüzden saygıya değer. Oyun arkadaşı hâlâ eyerde, kot pantolonunun düğmelerini yeniden iliklerken perişan görünüyor. "Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı, ahlaksız Alix?"

"Um... Hala iyileşmem gerekiyor ve... Siktir git Chantal, ben de geliyordum."

"Büyükbabam seninle gurur duyardı," diyerek bir sigara yakan Scorpio'ya dönüyorum.

"İşimiz bitmedi bebeğim!" diyor ona, dumanı üfleyerek uzaklaştırıyor ve sonra aristokrat dilini boğazına sokuyor. Alix, saldırganı tarafından eğildiği kadar eyerde de neredeyse devriliyor. Adam ona kelimenin tam anlamıyla saldırır....

"İşte yine başlıyoruz!" diye tekrar sözlerini kesiyorum. "Bilmiyorum, ilişkiyi benim yönetmemi ister misiniz?". Yok bir şey! Sigara, hovarda adamın dövmei parmakları arasında yalnız başına tütüyor, scostumata'ninkiler ise saçlarına yapışıyor.

"Hey, ama sonra!"

Sonunda ayrılırlar.

"Gidiyoruz, gidiyoruz!" Boğa'nın oğlu, evin despotunu karakterize eden öfkeli öfkeyi miras almış gibi görünüyor, çünkü bana 'bizi bir daha rahatsız edersen seni öldürürüm' anlamına gelen bir bakışla bakıyor.

Ecosse'de kükreyerek uzaklaştıklarını görüyorum, beni lüks arabalar denizinin ortasında tek başıma bırakıyorlar ki bu bile başlı başına bir heyecan kaynağı. Arabama biniyorum, can atıyorum ama içimde tamamen yeni ve beklenmedik bir dürtü var: erkeğime sarılma, ona her şeyin yoluna gireceğini fısıldama arzusu.

Erken gelmiş olmalıyım çünkü binanın arka tarafında, Nolan'ın stüdyosunun olduğu yerde kimseyi göremiyorum.

Neyse ki yolun çıkışları yok, bu yüzden kırmızı Ferrari'me bakan meraklı izleyicilerim yok.

Sanki yasa dışı yaşayan suçlularmışız gibi bizi tekrar gizlice görmek zorunda kalma düşüncesi beni son derece rahatsız ediyor. Bej paltomun yakasını sıkıyor, siyah, transparan parizyenlere sarılmış bacaklarımda serinliği hissediyorum. Ama onu sokağın köşesinden güneş gözlükleri, omzunda spor çantası, üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve siyah deri ceketiyse gördüğümde kalbim ısınıyor, soğuk algısını yitiren bedenimin ısısı yükseliyor.

Ona doğru koşuyorum, ince topuklu ayakkabılarımın üzerinde ilerleme becerim için kendime hayret ediyorum. Nolan spor çantasını yere bırakıyor ve beni kollarına alıyor.

Ceketinin derisiyle karışan kolonyasının kokusu, şöminenin önünde, arka planda yumuşak bir müzik, pencerelerin dışında yağan kar ve üzerimde deri bir battaniye ile kendimi birden evimde hissetmeme neden oluyor.

"Çok üzgünüm, Nolan. Hepsi benim kötü şöhretimin suçu".

"Senin bununla hiçbir ilgin yok," diye fısıldıyor yüzüme karşı. İlk öpücüğü yanağıma yumuşak, ikincisi burnuma tatlı, üçüncüsü ise ağzıma ateş gibi düşüyor.

Ellerini paltomun altından geçiriyor ve doğrudan volanlı eteğe sarılmış popoma gidiyor. Eteğimi yukarı çekiyor, altından gizlice giriyor ve bir tanga'nın örttüğü kıvrımlarımı buluyor.

"Siktir!" diye küfrederek beni vücuduna doğru çekiyor. Ereksiyonu karnıma çarpıyor ve beni ayak parmaklarımın üzerine çekiyor, böylece her şeyi hissedebiliyorum, dudaklarını tekrar tekrar aramak gibi otomatik hale geliyor. "Seni çok özledim."

"Bunu çok iyi hissediyorum," diye göz kırpmıyorum.

"Son iki cehennem gününü unutmak için bir kadeh Chantal'a ihtiyacımız vardı."

", sana istediğin kadar *dayak* atarım," diyerek sakallı çenesini ısıırıyorum.

"Onları sana vermek bana kalmış, bana dominatrixçilik oynama," diye fısıldıyor muzipçe.

Nolan valizini alıyor ve ben de elinden tutarak onu arabaya doğru götürüyorum. Arabayı işaret ediyorum ve sonra heyecanla ona dönüyorum.

"*Dadaaan!*" diyorum yüksek sesle.

"Kahretsin!", utanarak gözlüğünü çıkarır ve gömleğinin yakasında düzeltir.

"Güzel, ha?"

"Bana Ferrari mi aldın?" Ağardı.

"Sen neden bahsediyorsun?! Bu *benim* şahsi arabam. Motosiklette yaşadığın travmatik deneyimden sonra sana bir daha asla hediye vermeyeceğim, bundan emin olabilirsiniz.

Rahatlamış bir şekilde gülmeye başlar. "Bir an için..."

"Çok umutlanmıştın, ha?!" diye sözünü kesiyorum.

"Şey, seni tanıyorum..."

"Biraz eğlenmeni istedim," diye açıklıyorum bagajı açarken. Nolan spor çantasını içine atıp benim için kapattı. "Biliyor musun, kendimi biraz kötü hissettiğimde Red'imle çıkıp Leclerc County'de hız yapıyorum, bacaklarımın arasında motorun kükremesinin tadını çıkarıyorum."

"Bacak arası mı?"

"Ferrari kullanmak, kalçalarınızın arasında bir erkeğin dilinin olması gibidir," diyerek kaşlarımı kaldırıyorum.

Beni çenesi ve boynu arasında sıkıştırarak kaportaya çarpıyor. Dudaklarıma konuşuyor ve beni anında ıslatıyor.

"Bir erkeğin dili mi? Başka bir adamı, başka bir dili, başka bir eli ya da başka bir dudağı düşünmek zorunda değilsin".

"Kavramı tam olarak kavrayamadım, iyi bir gözden geçirmeye ihtiyacım var ve kavramları kastetmiyorum".

Yaramazca gülümsüyor, ağzımı yalıyor.

"Sadece benim dilimi düşünmek zorundasınız".

"Tek yaptığım bu.

"Güzel.

'Sahiplendiğinde seni çok seviyorum'.

"Peki ya sana sahip olduğumda?" boynumu ısıırıyor, öyle hayvani bir şekilde emiyor ki beni daha fazla ıslattığını hissedebiliyorum.

'Bana sahip ol ve sana tapılsın'.

Yüzümü okşuyor, sanki hayatta başka hiçbir şey istemiyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve beni ne kadar çok istediğini hissettirmek için başka bir şey vücuduma harika bir şekilde sürtünüyor.

'Benim güzel kadını...' diye iç geçiriyor, sanki bana baktığına inanmıyormuş gibi.

"Senin," diye nefes nefese kendimi ona doğru bastırıyorum.

Yüzlerimiz birbirini okşuyor, tıpkı göğüs kaslarını, sonra ensesini hissetmeye çalıştığı gibi, onu kendime doğru sarana kadar.

"Benim".

"Beni Ferrari'den daha çok heyecanlandırıyorsun, Nolan".

'Çok teşekkür ederim'.

"Ancak bu kez, *neşelenmeye* ihtiyacı olan siz olduğunuza göre, motorun devrini yükseltecek ve gerçekten de *neşelendirecek* olan o dil ben olacağım."

"Çoktan yükseldi. Hem de çok yukarı." Ereksiyonunu zonklayan merkezime daha iyi yönlendirmek için dizlerini büküyor.

"Bu, ona bir ödül vereceğimiz anlamına gelecektir."

"Ne gibi?"

Cebimden arabamın anahtarlarını çıkarıp burnunun dibinde salladım.

"Sürmeme izin verecek misin?" diye soruyor heyecanla.

"Sen sür, ben sana sakso çekeyim."

"Tanrım!"

"Bu iyi bir uzlaşma mı?"

"En iyisi".

"Hiç şüphem yoktu." İki günlük sakalının sert bir ton verdiği yüzünü okşuyorum. "Sadece kendini düşünmeni ve bir süreliğine zihnini boşaltmanı istiyorum. Ben senin için buradayım. Sadece senin için."

"Başkalarına karşı ne zaman bu kadar dikkatli oldunuz?"

"Hiçbir zaman olmadım ve olmayacağım".

"Peki tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Erkeğine bakmak demek. Artık benimsin ve sahip olduğum şeylere değer veriyorum."

O karşı tarafa geçerken ben onu geçip yolcu tarafına yöneliyorum.

Go-kart pistindeki bir çocuk gibi görünüyor, ne de olsa bir Ferrari kullanmak üzere, sıradan ölümlülerin başına her gün gelen bir şey değil.

Onu hafif deri koltukta otururken, direksiyonu kavrarken, bacaklarını iki yana açmış ve kumandalara dokunurken görmek beni anında ısıtıyor. Paltomu çıkarıp arkamda bırakıyorum ve spor arabamı sürmeye hazır erkeğimin son derece erotik görüntüsüne odaklanıyorum.

"Onu nasıl evcilleştireceğini biliyor musun?" Göz kırıyorum.

"Ya sen?"

Seni nasıl evcilleştireceğimi biliyorum bebeğim. Çok iyi biliyorum.

Böyle bir araçla ilk deneyimi olmasa gerek, çünkü hızlanma kontrollerini çok rahat kullandığını görüyorum. Şehir içinde hızını sabit tutuyor, durduktan sonra biraz fazla hızlanıyor. Açık şeritlerde motor daha hızlı kükrediğinde nasıl heyecanla iç çektiğini fark ediyorum. Kollarının kasları, ön kollarının üzerine çektiği golf yüzünden kasılıyor ve gece gündüz dilimi geçireceğim damarları gözler önüne seriyor.

Onu sokakta hokkabazlık yaparken görmek beni ölesiye heyecanlandırıyor, özellikle de bakışlarımı yakaladığında, beni gözleriyle yiyip bitirdiğinde ve sonra yolları yuttuğunda.

Ona Leclerc ilçesine doğru gitmesini söylüyorum, böylece kaleye giden ağaçlarla kaplı cadde boyunca hızla ilerleyebilecek, ki bu cadde sadece yerel halk tarafından kullanıldığı için her zaman ıssızdır. Kalenin arazisi birkaç hektarlık bir alana yayılıyor, dolayısıyla niyetim için yolu açmış olacağız.

Paris banliyölerine ulaştığımızda, asfaltı kaplayan selvi ağaçları beliriyor. Ferrari vızır vızır geçiyor, tüm duyularıma hükmeden adam tarafından evcilleştiriliyor.

Ve o sadece araba kullanıyor, lanet olsun!

Daha fazla direnemiyorum, bu yüzden onu şaşırtarak gömleğimin düğmelerini açıyorum ve siyah balconette sütyenimi ortaya çıkarıyorum.

Nolan'ın kafası yarım saniyeliğine bana doğru dönüyor, sonra tekrar yola dönüyor ve bana bakmaya devam ediyor, ona kabarık meme uçlarımı göstermek için yakamı indirmeye başladığımı görünce inanamıyor.

"Sürmeye devam et ve...", heybetli bir ses tonuyla ekliyorum, "beni sür".

"Lanet olsun, Chantal!" diye küfrediyor, şimdiden iç çekmeye başlamış.

Yavaşlamaya başlayan ona doğru eğiliyorum. Motor şarkı söylemeye devam ediyor ama sanki o da benim gibi patlamak istediğini fısıldıyor: 'Dokun bana doktor'.

Sol elim direksiyonda kalıyor, diğeri göğüslerime doğru uzanıyor.

Gözleri yoldan etime kayıyor, peş peşe yol-ten, yol-ten... Parmak uçları bir meme ucumu sıkıyor, dudaklarımı yalamama ve inlememe neden oluyor.

"Beni öldüreceksin, hayat".

Ve kalçalarımın arasında elektrik yükü dalgalanıyor. O boğuk ses tonuyla söylediği bu söz beni daha fazlasını, çok daha fazlasını yapmaya teşvik ediyor.

Yol açık, bu yüzden Nolan beni izlemekte ısrar ediyor, parmakları meme uçlarımı uyarırken, sütyen hala kancalı ve altında sıkışmış durumda.

"Yola dikkat et," diye nefes nefese kaldım.

"Ağzıma koy.

"Tanrım..." Olabildiğince uzağa hareket ediyorum. Kokpit sıkışık, spor arabalar bu tür aşırı oyunlar için uygun değil, ama şimdiye kadarki en iyi orgazmı eve getirmeyi başarıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzünü tamamen göğsüme çevirmiş olan ona doğru eğiliyorum.

Kahverengi gözleri rotaya sabitlenmiş, elleri direksiyonda, dili dışarıda.

Göğüslerimi ona yaklaştırıyorum ve dişleri tarafından zıpkınlандıklarını hissetmek beni anında çılgılık attırıyor, tıpkı Ferrari motorunun çılgınca çılgılık atması gibi.

Nolan beni adanmışlık ve eşi benzeri görülmemiş hayvani bir istekle emiyor.

Seksi kot pantolonunun kumaşına baskı , zaten benim için hazır.

"Yavaşlayın doktor, yoksa kaza yapacağız."

"Şimdilik sadece seni sikimin içine sokmak istiyorum."

'Eğer böyle konuşursan beni vurup öldürürler'.

"Tanrım, Chantal. Hemen gel!"

Aceleyle kot pantolonunun kapağıyla oynayıp onu dışarı çekiyorum. Ne kadar uzun ve kuvvetli olduğuna dikkat ederek hepsini ilikliyorum.

"Benden, şimdi!" Beni saçlarımdan yakalıyor ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama göz ucuyla yolu izlerken beni öpmeyi başarıyor.

Öpücük çılgınca ve aceleci, tıpkı benim hareketlerim kadar hızlı. Bir anda onun üzerine uzanarak onu kucaklayabiliyorum.

Alan o kadar dar ki, bacaklarımı uzatarak ayakta durmama izin vermiyor. Sadece onu içime alarak üzerinde durabilirim.

"Önünüze bakmaya devam edin, doktor. Rahatlayın, sadece yolu hissedin, Ferrari'yi ve...".

"Sen, sadece seni duymak istiyorum. Şimdi, Chantal!"

Onu hiç bu kadar tahrik olmuş görmemiştim. tavana vurdum ve tangamı hareket ettirip ona serbest erişim sağlayabilmek için eğmek zorunda kaldım.

Elinin etlerimizin arasından kaydığını hissediyorum.

Nolan kamışını tutuyor ve açıklığıma sürtüyor.

"Ne kadar heyecanlısınız," diye belirtiyor.

"Doldur beni!"

Yarığımı doğru yönlendiriyor, beni açıyor ve iyi bir şekilde düzenliyor, böylece kendimi ona sokabiliyorum, hareketleri zevkime göre yönetiyorum.

"Chan...tal!" diye inliyor kısık sesle, ben her şeyi kavradıktan sonra.

O sürmeye devam ederken ben boynunu öpüyorum ve 'Sadece seni düşünüyorum' diyorum.

'Her şeyi dışarıda bırakın'.

"Seni asla dışarıda bırakamam.

Ona binmeye başlıyorum, kendimi tenine bastırıyorum ve sırayla kendimi uyarıyorum.

Ferrari'nin nefesi kesiliyor, ardından yüksek sesle ciyaklıyor, inlemelerimizi mükemmel bir şekilde takip ediyor.

Kulak memesine odaklanıyorum, emiyorum ve dişlerimin arasında sıkıyorum, o sırada pelvik bir gümbürtünün bana çarptığını hissediyorum.

"Oh Tanrım!"

"Kendini biraz daha yukarıda tut," diye emrediyor.

Bacaklarımdaki kaslar gerginlikten yanıyor, ama buna değer, kıcını içime sokup çıkarırken buna değer.

Yana doğru ilerliyorum, ellerim koltuğun arkasında, başı omzumun üzerinde, yola odaklanmış. Parmakları direksiyonda, diğerleri şimdi ritimleri dikte ediyor, popomu sıkıyor ve yönlendiriyor.

"Nolan, aşkım, yani... Geliyorum."

"Aşk mı?"

"Yani... Ben istemedim...".

Ani bir fren beni kalçalarımı onun etrafında sıkmaya zorluyor, o da refleks olarak bana sıkıca sarılıyor. Motor çalışmaya devam ediyor ama duruyoruz.

Her iki eli de kalçalarımdaya bitiyor, onu daha rahat becerebilmem için onları kaldırıp indiriyor.

"Neyi istemedin? Bana ne olduğumu söylemeyi mi?"

"Yani beğendin mi?"

"*Yapmalısın*," diye vurdu bana, zorla içime girerek, "bana böyle seslenmelisin." Ve beni tekrar delip geçiyor. Ağzına yapışıyorum, hayatımın en heyecan verici erotik yolculuğuna çıkıyorum. "Daha fazla dayanamayacağım, kendimden geçeceğim....".

"İçime gel, "

"Ne?" Son cümlemi duyduktan sonra onu ele geçiren şehvet, vuruşlarında aniden daha da sertleşmesine ve daha enerjik olmasına neden oluyor.

Saçlarımdan çekiştiriyor ve ben geriye doğru eğilmek zorunda kalıyorum, dili meme uçlarımda bitiyor ve kalçalarım bu vahşî dörtnala enerji vermek için kendilerini lanetliyorlar.

Hareket çılgınca, ritmik bir hal alıyor. Nolan'ın homurtuları kulaklarıma müzik gibi geliyor, şimdiye kadar duyduğum en sapıkça sesler. İçime, karnıma ulaşıyor, patlamaya hazır arzuya eşlik .

"Chan...tal!" Başımı yüzüne doğru itiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Bu cehennem günlerinden bir kurtuluş gibi, bana duyduğu tüm arzuyu içime nasıl fırlattığını hissediyorum. "Ne kadar. Sikeyim. I. Seviyorum!" Daha sert bastırıp doruk noktama ulaştığımda bana son bir kez vuruyor.

"Seni ne kadar çok seviyorum!" diye soluk soluğa ağzına atıyorum.

Kaleme giden caddenin ortasında öylece duruyoruz. Ben onun üzerinde, o benim altımda, beni tutuyor ve sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi bana bakıyor.

Her zaman istediğim şey buydu.

Bu bakış, bu okşayış, bu suç ortaklığı. O benim Ay'ım. O benim lanet Ay'ım.

"Hep bu şekilde yapmak istemiştım," diye itiraf ediyorum.

"Ben değil, bu şekilde yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bana bir ilk daha yaşattın."

"Bir tane daha mı?"

"Evet, çünkü her şeyden önce sen benim ilk gerçek aşkımsın".

Onu kucaklıyorum, nefesimi boynunda yakalıyorum, sonsuza dek kalbimde saklayacağım sözleri kendime kazıyorum.

"Ferrari'de seks yaptın".

"Hayır, bir Ferrari *ile* seks yaptım. Seni *çok* seviyorum, Chantal'.

"Fortissimo?" Gözlerini arıyorum.

'Çok, çok güçlü'.

"Şimdi bana karınla nasıl gittiğini anlat."

Sanki nerede olduğumuzu yeni fark etmiş gibi etrafına bakınıyor.

"Öncelikle, belki de kenara çekip yoldan çekilmeliyiz."

Birkaç dakika sonra, yeniden bir araya gelmiş, camları indirmiş ve kır havası anı kokularla zenginleştirirken, Nolan derin bir nefes alıyor, açılmaya ve beni özel alanına almaya hazır.

"Hani gökyüzünün mavi olduğuna inanarak bir hayat yaşarsınız ve sonra onun yerine siyah olduğunu öğrenirsiniz ya? Aptalca bir örnek ama... Ben de aynen öyle hissediyorum." Elini tutup arkasından öpüyorum.

'Bu konuda bir şeyler biliyorum, ailemde Tudors atalarımı utandıracak skandallar patlak verdi'.

"Kraliyet ailelerinde akrabalarınız var mı?"

'Evet, ama konuyu değiştirme'.

Cep telefonu çalar ve kim olduğuna bile bakmadan aramayı keserek telefonu bir kenara koyar.

"Lise'ye karşı her şeyi yanlış yaptım. Gerçeği göremiyordum, çünkü aynı acıya fazlasıyla bağlıydık. Nicole'ün ölümü gerçeği gölgeledi. Bizi birbirimizden ayırdı. Bizi asla gerçekten bir araya getirmedi."

Cep telefonu tekrar çalmaya başlar. Homurdanır ama bu kez ekrana bakar.

"Bir dakika müsaadenizle. Alo?" Arka planda bir kadın sesi duyuyorum ama kelimelerin hepsini tam olarak yakalayamıyorum. "Evet, benim, söyle bana."

Yüz ifadesinin nasıl değiştiğini, diğer tarafta onu beyazlatan bir şey söylenirken nasıl donup kaldığını görüyorum.

Her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için başımı sallıyorum ve o da elini saçlarında gezdiriyor.

"Hangi hastaneden aradığınızı söylemiştiniz?"

Hastane mi? Ağzımı kapatıyorum, sonra çarpıntıdan canlanan göğsüme dokunuyorum. "O iyi mi? Tamam, hemen geliyorum!"

Nolan, bitmek bilmeyen saniyeler gibi görünen bir süre boyunca boşlukta bir noktaya bakar. Cep telefonu kulağından kayıyor, dili dudaklarının arasından geçiyor ve sonra sadece 'Lise' diyor.

"Ne oldu?"

"Aşırı dozda psikotrop ilaç," diyor usulca, sanki kendisi de bunu hissetmek istemiyormuş gibi.

"Ben sürerim!"

Hepsi benim hatam. Hepsi benim hatam. Sebep sensin. Bencil, bencil, bencil.

Saint-Louis'den gelen telefonda beri kendimi azarlıyorum. İçime kapandım, zihinsel olarak kendimi lanetledim ve en kötüsü de Chantal'ın elini tutarak hastane avlusunda koşturuyor, karımın aşırı dozda psikotrop ilaç aldığı için acilen kaldırıldığı koğuşa doğru ilerliyordum.

Asansöre biniyoruz ve kendimi açık bir aynanın önünde buluyorum: o ve ben, hayatımın en inanılmaz sikişlerinden birinden yeni çıkmışız.

Sevgilimin dudaklarındaki soluk ruj, dağınık saçları ve yırtık taytları, içine düştüğüm sefahatin bir portresi. Solgun yüzümü ovuşturuyorum, gözlerim öfkeden parlıyor ve kızarıyor, tamamen kendime ve hastane yatağında çırpınan kadına karşı temsil ettiğim şeye dair bir öfke.

Asansörün kapıları açılıyor ve aceleyle koridora çıkıyoruz. Akıl yürütecek ya da üçüncü konuşacak gücüm yok, bu yüzden Lise'in nereye yatırıldığını soran Chantal'a zihinsel olarak teşekkür ediyorum. Bu kez, rahatsız edici bir his beni onun dokunuşunu reddetmeye itiyor ve bana geri dönüp elimi tekrar tutmak istediğinde, reddediyorum. cebinde.

İfadesine bakmak için durmuyorum, sadece geniş, beyaz boşluğa bakıyorum, düşüncelerim kadar tek renkli, şimdi tamamen Lise'yi kaybetme dehşetine sabitlenmiş, benim yüzümden, yaşama isteğim yüzünden.

Koğunun önüne geldik. Onun kaldığı oda bizden üç kapı ötede.

Dudaklarımı ısıyorum, dişlerimin etime battığını hissediyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve başımı aşağı atıyorum, nefes nefese kalıyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda Chantal'ın gözleri o kadar donuk ve dehşet içinde ki kendimi daha da kötü, daha acımasız ve daha piç gibi hissediyorum.

Belirgin bir şekilde iç çektiğini, hafifçe geri çekildiğini görüyorum, sanki ona söylemek üzere olduğum şeyden kaçmak istiyormuş gibi.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim," diyerek nazik olmaya ve algılanan öfkenin ona yansımaları engellemeye çalışıyorum. "Ama bence... Bence... Belki de sen..."

"Hiçbir şey söyleme," diyerek yüzümü okşuyor ve geçişi beni etkiliyor. Boğazıma tırmanmak için titreyen duygularımı dizginlemeye çalışıyorum. "Burada kalmama gerek yok. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sana ihtiyacım var ama şu an benimle olamazsın. Şu anda olmazsın. Burada olmaz.

"Ben iyiyim." Kirpikleri gözlerine perde gibi iniyor, eli yanağımdan kayıyor. Aklımı tamamen kaybedip yüzünü tutuyorum ve ağzına karşı "Seni seviyorum" diye mırıldanıyorum.

Chantal göz kapaklarını sıkıca kapatıyor, zarif parmakları bileklerime dayanıyor, çok az bir güçle, yorgun ve teslim olmuş bir halde beni çekiyor, kendimi yine bencil ve yanlış hissetmeme neden oluyor, çünkü onun benimle, burada, yanımda olmasını, beni sadece onun bildiği gibi desteklemesini istiyorum.

"Sanırım bu sefer sıra bende, Nolan." Ruj bulaşmış dudaklara feragat kokan bodur, tatlı bir gülümseme yayılıyor.

"Ne diyorsun sen?"

"Sıra bende. Benim kenara çekilmem gerekiyor. Gitmene izin vermeliyim. Şu anda sana benden daha çok ihtiyacı olan biri var."

"Hayır!" Onu durdurmaya, bana geri getirmeye çalışıyorum ama ellerimden kayıp gidiyor.

Elimden kayıp gidiyor.

Kaçırılmış fırsat gibi akıyor, hayatta sadece kez gelen türden ve eğer parmaklarınızda tutamazsanız, kaybedersiniz.

Sonsuza kadar kaybedersin.

"Hayır!" diye tekrarlıyorum. Boğazımdaki yumru öyle bir düğümlendi ki artık nefes alamıyorum.

"Ona yakın kalmalısın. Eğer gitmene izin vermezsem, bu üçümüz için de daha zor olur."

Kadınım ne kadar büyüdü?

Ne zaman bu kadar mükemmel ve özel oldu.

"Chantal, lütfen..."

Bir damla gözyaşının yüzümden aşağı kaydığını hissediyorum. O kadar yavaş, o kadar ateşli hissediyorum ki, sonsuz ayak izini derimin ötesine, kemiklerime kadar nasıl kazdığını şimdiden hissedebiliyorum.

"Bay Duris?" Arkamdan koğuş doktorunun sesi dikkatimi dağıtıyor. Bana doğru gelen adama doğru dönüyorum, ama ona hitap etmek için geri döndüğümde, adam çoktan gitmiş, koridorda uzaklaşıyor.

Bir an durup onun kendinden emin, çekici yürüyüşünü izliyorum ve Lise'nin icabına bakana kadar onu bir daha asla hayal ediyorum.

"O nasıl?" diye soruyorum, doktoru gözlemlemeye devam ederek.

"Antidepresanlarla akut zehirlenme geçirmiş. Aşırı dozda diazepam, şiddetli taşikardik aritmiye neden olacak şekilde değildi, ancak şiddetli ventriküler kasılmalara neden oldu. Psikiyatrik ilaçları alkolle birleştirmiş, bu da solunum depresyonuna neden olmuştur. Neyse ki eşi işyerindeydi ve hemen müdahale edildi. Genellikle böyle şeyler olduğunda ve zamanında kurtarılmadığınızda sonuçlar çok daha ciddi olur, hasta komaya girer ya da en kötü senaryoda başa çıkamaz hale gelir.

"Yani tehlikeyi atlattı mı?"

"Evet ve o da bilinçli".

Ne olduğunu öğrendiğimden beri aklımda olan soruyu ona sormakta tereddüt ediyorum ama bazı durumlarda tüm şüpheleri ortadan kaldırmanın ve apaçık gerçeğin önüne atılmanın daha iyi olduğunu biliyorum.

"Bunun bir intihar girişimi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Denediklerinde her zaman başarılı olurlar. Bence karısı psikotrop ilaçları aşırı dozda aldı, alkolle karıştırdıklarında etkilerini görmezden geldi ya da bilerek görmezden geldi".

"Yani..."

"Kendini öldürmeye çalışmıyor olabilir ama ölüme yaklaşmak istiyordu".

"Teşekkür ederim. Bakabilir miyim?"

"Tabii, bu taraftan."

Duvarlar, zemin, tavan ve Chantal'ın yüzüyle aynı renkte olan ve hayali, beyaz bir perdenin arkasında kaybolan beyaz önlüğe bakıyorum

Kendimi o kadar uzakta hissediyorum ki, insanları manipüle etmeyi seven bir kadınla ilişkiye girmemeye karar verdiğim bir yıl öncesine dönmüş gibi hissediyorum, oysa o ilk andan itibaren sadece beni seviyordu.

Olayları birbirinden ayıramadığım, Lise'in dramını beni tüketen dramdan ayıramadığım için göğsüm yanmaya devam ediyor. Zihnimi ve bedenimi girmek üzere olduğum odaya çevirmeli ve Chantal'ın saçlarının kırmızısının hayali perdenin arkasında, kokusu dezenfektanları aşan parfümlü çarşafların arasında kaybolduğunu görmeye devam etmemeliyim.

O her yerde ve her zaman olacak, ancak şimdi düşüncelerimin merkezini başka bir şeye ayırmalıyım. Tüm bu olanlardan sonra, bunu ona borçluyum.

Ancak kendime olan borcum, kader Chantal için hissettiklerimin ondan daha güçlü olduğunu anladığında ortaya çıkacak.

Doktor kapıyı arkasından kapatıyor ve kendimi aseptik bir odanın sessizliğinde buluyorum; Lise'nin bağlı olduğu makinelerin yanıp sönmeleri, yatağa doğru attığım adımları işaretleyen zamanın ritmi gibi ritmik bir şekilde yankılanıyor.

Yüzü pencereye dönük, siyah saçları yastığın üzerine dağılmış. Kuzguni renkleri hiç bu kadar donuk olmamıştı.

Göz kapakları boşlukta sabit, hareketsiz ve parlak. Onları mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Kendine zarar verecek kadar benden nefret ettiğini hayal etmek beni kendimden daha da nefret etmeye itiyor.

Beni duydu, burada olduğumu biliyor ama yine de benden kaçıyor, belki utancından, belki de son iki gündür içini doldurmuş olması gereken küçümsemeden. Beni evden kovduğunda kendimi rahatlamış hissettim ve en bencil yanımda onun aşk ilişkisinin tadını çıkarabileceğimi düşündü.

Tanrı aşkına, ne kadar saçma!

Yüzünü yavaşça bana doğru çeviriyor ve mavi gözleri duygularla parlıyor.

"Merhaba," diye iç geçiriyor, yutkunuyor ve beni şaşırtarak tatlı bir gülümsemeyi ima ediyor.

"Hey!" Elini tutuyorum, parmak eklemlerimi dudaklarıma götürüyorum, birkaç dakika öncesine kadar başka yerde olan, Chantal'a sonsuza dek onun olacağına söz parmak eklemlerimin aynısı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldar.

"Özür dilerim. Seni yalnız bırakmamalıydım."

Başını yastığın üzerinde hareket ettirmeyi reddediyor, parlak bir damlanın kayıp gittiği göz kapaklarını kısıyor.

Bir.

Çok yavaş ve hipnotik.

"Sizi rahatsız etmiş olmalıyım. Onunla birlikte miydin?"

"Sadece senin hakkında konuşmak istiyorum, Lise." Elini daha sıkı sıkıyor, yatağın üzerinde tutuyor ve zayıf bedenine doğru daha fazla eğiliyorum.

"Şimdi buradasın.

Onu rahatlatmak için bunu söylemem iyi, ama içimde sadece tamamen yok olmaya çalışan o yüz var. Hala anıların duvarlarına yapışmış, aynı hayali örtünün beyazlığına sarılmış, ağır çekimde hareket ettiği, gizlendiği, dudaklarının kırmızısının daha koyu durduğu, geri kalanı hala zihnimden çıkamıyor.

"Doktor bana her şeyi açıkladı. Şimdi nasıl hissediyorsun?" Lise derin nefes alıyor, titreyen havayı serbest bırakıyor.

"Özgür".

"Bedava mı?"

"Buna ihtiyacım vardı, Nolan". Gözlerimin içine bu kadar içten ve açık bir şekilde bakmayalı uzun zaman olmuştu. "Hayatın benim için hâlâ önemli olup olmadığını görmek için buna ihtiyacım vardı. Bir süreliğine dibe vurmaya ve tekrar ayağa kalkmak için bir şeylere tutunacak gücüm olup olmadığını görmeye ihtiyacım vardı."

Ürperiyorum.

"Sen güçlüydün, çünkü bunu harika yaptın".

"Benim sayemde olmadı." Kaşlarımı çatıyorum, şimdiden tenimde bir ürperti hissetmeye başladım. "Nicole beni buna zorladı." Kollarımdaki tüyler sanki istenmeyen bir elektrik çarpmış gibi diken diken oluyor.

"Nicole?"

"Onu gördüm!" diye tıslıyor kırık bir sesle.

"Kendini zorlama, şimdi bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

"Kendi cehennemimizdeydik". Göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum, umarım kız kardeşimin orada olduğu daha korkunç görüntüler yaratmaz. "Gözleri sonuna kadar açıldı...". Vazgeçiyorum ve olaya karışmadan onu dinlemeye çalışıyorum. "Ağzından bir damla kan geldi, sonra darbeler hala odada yankılanırken üzerime düştü. Ağırlığını, sıcaklığını, vücudumdaki ıslaklığı hissettim. Yoğun. Kalındı,

Sonra... her şey kayboldu. Sertçe yutkundu ve sesi duygularla uyumsuz bir şekilde titreşmeye devam etti. "Aniden, artık karanlık ya da çılgılık yoktu. Teröristler ortadan kayboldu. Kan geri çekildi, tekrar içeri aktı ve o ayağa kalktı." Bakışlarımı arıyor ve buğulu görmeme rağmen bakışlarımı ona veriyorum. "Yaşıyor."

"Lise, kendine zarar veriyorsun..."

"Hayır!" parmaklarımı sıkıca kavıyor, enerjik ve devam etmeye kararlı. "Devam etmeliyim. Ayağa kalktı, canlıydı ve bana baktı. Çok güzeldi," dudakları titreterek ağlamasını değil ama sözcüklerini durdurdu, "her zamanki amaçlı bakışı ve huzurla parlayan gözleriyle güneşliydi. O... Nolan, o... Mutluydu." Lise'nin elinin arkasını ovuşturarak uzun süredir tuttuğum nefesimi dışarı verdim. "Yüzümü okşadı, sanki beni tam karşısında gördüğünden emin olmak ister gibiydi. Saçlarımı, ağzımı okşadı, sonra gözyaşlarımı sildi ve şöyle dedi: *Nereye gittiğini sanıyorsun sen?*"

İkimiz de gözlerimizde yaşlar ve nefes darlığıyla gergin ama içten kahkahalara boğulduk.

"Tam ona göre, değil mi?"

"Bana söyleyebileceği onca şey varken, sadece bu kelimeleri söyledi, ama daha fazlasına gerek yoktu, çünkü hissettim... Ben... Yemin ederim, beni fiziksel olarak ittiğini, ellerini omuzlarıma bastırdığını ve beni uzaklaştırdığını hissettim. Bunu o kadar güçlü ve silahsızlandırıcı bir ışıkla yaptı ki, sonunda anladım."

"Ne anladın?"

"Onun bir zamanlar olduğu şeyi sevmeliyim, şimdi olduğu şeyi değil. Onun kaybının acısıyla değil, benim için ne olduğunun hatırasıyla yaşamalıyım. Ve o bunu asla istemezdi, ne pahasına olursa olsun seni yanımda tutmamı da istemezdi, sırf bana onu hatırlattığın ve kendimi ona daha yakın hissettirdiğin için."

Başımı sallıyorum, ona göre saçma bir şekilde kız kardeşimden gelen sözlerine tamamen katılıyorum.

"Bunu neden yaptın, Lise?"

"Çünkü onu özledim".

"Sana ihanet ettiğim için değil mi?"

"Hayır!" diye kendini yukarı çekiyor, sorum karşısında şoke oluyor. Başını yavaşça yastığa geri iterek yatmaya devam etmesi için ısrar ediyorum. "Senin bununla hiçbir ilgin yok, Nolan."

'Kendimi asla affetmezdim'.

"Çok üzgünüm, bunun sebebinin sen olduğunu düşünmeni istemiyorum. Beni bunu yapmaya iten sadece aklımdı, içimde taşıdığım kötülüğe bir son verme arzusuydu."

"Bundan kurtulacaksın, sana yardım edeceğim, senin yanında duracağım ve..."

"Hayır! Bu sana bağlı değil, bu sefer değil. Senin şefkatine başvurmadan kendimi yeniden sevmeye başlamalıyım. Kendime nasıl bakacağımı öğrenen kişi ben olmalıyım. Nicole bunu isterdi."

Kız kardeşimden her bahsettiğimde içimden bir şeyler kopuyor. İkimiz de yaratmaya karar verdiğimiz bir cehennemde yaşamaya devam edersek kalbimden çok az şey kalacağını düşünüyorum.

"Seni sadece itmesine ve kıcını tekmelememesine şaşırdım," diye şaka yapıyorum.

' Bir an için onu iş başında görmeyi bekledim ama sana yemin ederim Nolan, gülümsemesi daha güçlüydü. Son derece saf bir şeydi. O başka bir boyuttan geliyordu."

Benimle terapi yaptığı günlere geri dönmüş gibi hissediyorum. Benimle Nicole hakkında aynı tutkuyla konuşuyordu ama ben de onun kadar ilgili olduğum için onunkinin aşk olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bunun saf ve basit bir arkadaşlık olduğunu düşündüm, tıpkı onun travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip olduğu sonucuna vardığım gibi. Oysa çok daha fazlasıydı.

İçinde, kalbinin yarısını kaybetmenin muazzam acısını yaşıyordu.

"Bana her şeyi söyleyebilirsin Lise, ama seni asla terk etmeyeceğim. Hayatımın bir parçası olarak kalacaksın ve her zaman omzuma, koluma, elime, benim yarıma sahip olacaksın. Ben, senin için, her zaman orada olacağım."

"Teşekkür ederim. Benim için önemlisin ve seni hayatımda tutmaya devam etmek istiyorum ama senden bir koca olarak yanımda kalmanı istemeyeceğim".

"Benim niyetim bu değil. Ben sizin için bir arkadaş olarak daha faydalıyım, kesinlikle."

Gülümsüyoruz, ikimiz de aniden birbirimize karşı samimi, belki rahatlamış, belki de duygularımızı ifade etmekte özgürüz. O benden daha fazla, nihayet.

"Sana kadınlara ilgi duymadığımı söylemek isterim. Ben de seni sevdim, farklı bir şekilde ama sevdim."

"Biliyorum Lise, bazı şeyler hissedilebilir. Tıpkı yanımda olamadığımda hissettiğim gibi, yanımda olduğun tüm zamanları hissettim."

"Umarım sana az da olsa bir şeyler verebilmişimdir. Seninle iyiydim. Nicole'e olan aşkımın eşsiz ve özel olduğunu düşünüyorum. O benim ruh eşimdi. Bir erkek de olabilirdi, fark etmez, her zaman emin olduğum şey onu, onun ruhunu ve olduğu her şeyi sevdiğimdi. Yine de genel olarak kadınlara karşı bir çekim hissettiğimi sanmıyorum'.

"Bunda yanlış bir şey yok.

"Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Aşka bir tanım vermek, onun gücünü küçümsemek olur. Her halükarda, bence siz basitçe panseksüelsiniz."

"Ah!"

"Cinsiyetine bakmaksızın başka bir ruha karşı güçlü bir çekim hissettiniz, onunla derin bir bağ kurdunuz, duygusal olarak, onun bir bütün olarak ne olduğunu sevdiniz. Bunun aşkın en saf hali inanıyorum, Lise'. Tatlı bir gülümsemeye dönüşen dudaklarından süzülen gözyaşları bir tür özgürleşmeyi açığa vuruyor gibi. Sanki Nicole için her zaman beslediği şeye daha fazla anlam verme ihtiyacı duyuyor.

"Kendinizi haklı çıkarmak zorunda değilsiniz. Aşk aşktır. Gerçek bir duygu olarak var olur".

Hafif gülümsemesi kayboluyor ve yerini kasvetli bir ifadeye bırakıyor.

"Beni korumak için kendisini önüme koyduğu konusunda her zaman şüphe duydum". İlk kez böyle bir itirafta bulunuyor. Ve bunun gerçekten yaşanmış olabileceği düşüncesi içimi öfkeyle ama her şeyden önce Nicole gibi bir kız kardeşe sahip olma onuruna sahip olduğum için gururla kıpır kıpır ediyor. "Bu şey beni yıllardır parçalıyor ve belki de bu yüzden beni uzaklaştırdı. Onun fedakârlığını boşa çıkarmamak için hayata dönmemi istedi".

"Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır, ama geri dönebilseydim, rolleri tersine çevirmek, onun için her darbeyi almak ve onun yaptığı gibi zırhı olmak isterdim."

"Nicole her zaman bizim zırhımız olacak, Lise! Elimden gelse ben de onun yerini almayı seçerdim ama buradayız. Yaşamak zorundayız ve ikimiz için de ölümsüz olma rolü ona emanet edildi. Çünkü öyle, çünkü o ruhlarımızda yaşıyor. Onu içinizde tutun ve onu ölümden aramayın. Onu belirli bir yerde, başka bir gülümsemede, başka bir hayatta bulacağınız zaman gelecektir.

"Evet, o gün gelecek.

"Şimdi cehennemimizin kapılarını sonsuza kadar kapatmaya çalışıyoruz".

Cancer

Nolan'ın yan etkilerini içimde tutmak kolay değildi ama başardım. Günler her zamanki gibi akıyormuş gibi davranmayı başardım. Herkesin beklediği Chantal'dım ve şimdi kim olduğumu sakladım, kendime sakladım, sadece kendim için, saklanması gereken bir sır olarak.

Hastanedeki o günden sonra eve döndüğümde, gömme dolabımın zemininde saatlerce oturdum ve ondan geriye kalanları ellerimde tuttum. Deri ceketini Ferrari'de bırakmış ve içinde ateşle, beni de yanına alarak görevine kaçmıştı, ancak bir rüyadan uyandığınızda olduğu gibi, gerçeği yaşamak zorunda olduğunuzu fark etmişsiniz.

Ve o zamanki gerçekliği ben değildim.

Ben geri çekmeden önce elini sakladığında gözlerinde bunu görebiliyordum.

Kendimi reddedilmiş, uygunsuz, yanlış yerde hissettim.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez, onun etrafında olmak zorunda olmadığımı düşündüm.

Şimdi, bilgi dışında, elimde kalan tek şey onun ceketini ve yakasındaki parfümü. Onu dikkatlice katladım, kıyafetlerimin arkasına, piknik mendilimi sakladığım kutunun üstüne sakladım.

Bunu sadece bir anı, yaşamın küçük bir parçası yapmaya karar verdim ve kenara çekilmeyi seçtim, çünkü doğrusu buydu ve belki de tüm aşklar çiçek açmaya mahkum değildir.

İlk kez yirmi sekiz yaşındayken aşık olduğum için programın çok gerisindeyim, bu yüzden bunun anısını gömmeden önce en az bir on yıl daha geçeceğini düşünüyorum.

Tanrım, ben aşk acısı çekmek için yaratılmamışım!

Uzun süre boyunca bir hücrenin karanlık bir köşesinde, sessizce sevmeye devam eden Crystal ile aynı güce sahip değilim. O kadar uzun süre

Venüs'ün azmi, istediği şey için savaşıyor. Alix'in şansına sahip değilim, sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi sevilme ve peşinden koşmak. Ve hayatının aşkını geri almak için yıllarca doğru anı bekleyen Zakhar'ın sabrına da sahip değilim.

Oysa Lise hastalanmadan önce ben de tıpkı onlar gibi olduğumu hissediyordum.

Kendimi yenilmiş hissetsem de, en kötü duygu, gerçekten sevdiğimi bilmek, ancak beni yanında isteyen adam için evrenin merkezi olamayacağımı bilmektir.

İlk aşkını asla unutmazsın derler, ama şimdi, erkenden, tüm gücümle onu geride bırakmaya, unutmaya ve ben olmaya geri dönmeye çalışıyorum: şirret, şımarık, bencil Chantal Cancer Leclerc.

Derin bir nefes alıp dairelerimden çıkıyorum. Bugün büyük gün.

Bugün onu tekrar göreceğim.

Nolan'ın düğünde bulunmaması için başarısız bir mücadele verdim, ancak tüm çabalarıma rağmen şu anda tek istediğim onu tekrar görmek.

Bir süre önce bunu söyleyebileceğime asla inanmazdım.

Değiştiğime ikna olmuş bir şekilde yürüyorum. Yıkılmaz bir zırhtan dövülmüş gibi hissediyorum.

*Hiçbir şey bana
dokunamaz. Hiçbir
şey ve hiç kimse.*

Her şeyin plana uygun gittiğinden emin olduktan sonra, zarif konukların arasından sıyrılarak düğünün yapılacağı salonun bitişiğindeki küçük salona doğru yol alıyorum. Kısa yolculukta, güzelliğime hayran olmak için birçok kez duruyorum.

Şatodaki her değerli ayna, Valentino'nun kırmızı ipeğine sarınmış, kollarımı örten şeffaf bir tülün üzerindeki işlemlerle süslenmiş ince bedenimi yakalıyor. Geniş, masalsı eteğin önden açıklığı bacaklarımı ortaya çıkarıyor, külottan sarkan iki ince altın zincirle süslenmiş, uyluklarımdan aşağı iniyor, dizlerimden geçiyor ve kıpkırmızı sandaletlerimin kayışlarının etrafında duruyor. Boynuma tam oturan bir kolye takıyorum. Bir başka Yengeç sembolü olan ay taşını tutan on iki inci dizisi var. Etrafımda ,

yansımamı öpüyorum, sadece rujumun *kalıcılığını* test etmek için.

*Bugün bana hiçbir şey
dokunamayacak. Hiçbir
şey ve hiç kimse.*

Ben acı verici bir şekilde mükemmelim!

Nolan'ın beni gördüğünde, bana dokunamadığında kalbinin ne kadar kırılacağını düşünmeden edemiyorum.

Kendi kendini kutlamayı yarıda kesebileceğime karar veriyorum ve girilmesi kesinlikle yasak olan gelin odasına yöneliyorum.

Onu pantolonunun içinde tutamayan Koç'un Kristal'e ulaşmasını engellemek için, şimdi fark ettiğim kadarıyla oldukça iyi bir boyuta sahip iki kanunsuz yerleştirdim. İyi bir izlenim bıraktıklarını söylemeliyim.

Kendimi gösteriyorum ve her şey kontrolüm altında olduğu için geçmeme izin vermeleri için onları zorlamama gerek kalmıyor. Kapılar benim için açıldı, ancak içeri girdiğimde, arkadaşımı tamamen kendime saklama planımı bozan bir şeyle karşı karşıya kaldım.

Beyaz figürünün etrafında, düzgün kıvrımlarını öne çıkaran küçük siyah bir elbisenin içine sıkışmış, gür kıvrırcık saçlı bir kadın, Crystal'ın başındaki duvağı düzenleyerek rol çalmaya cüret ediyor. Ve bunu hiç becerisi olmadan, kötü bir şekilde yapıyor.

Zakhar da oradadır ve ayna karşısında titreyen geline şampanya uzatmaktadır.

Çok kırıldım. Burada sadece ben olmalıydım, en fazla Juliette, bu kaba görünümlü yabancı değil, yanında anlaşılmaz bir nedenle Crystal'ı önemseyen bir Rus.

Yumruklarımı sıkarak, hayal kırıklığımı gizlemeden kasıla kasıla ilerliyorum.

"İşte buradasın!" Givenchy tasarımı elbisesi içinde ıslıl ıslıl parlayan başrol oyuncusu bana doğru pençelerini uzatıyor. Kalçalarını çok sıkkan eteğinin kuyruğunu yukarı kaldırıyor ve bana harika, duygulu bir bakış atıyor. Umarım ağlamaya başlamaz yoksa güzellik uzmanları makyajını yapmayı bırakmaz.

Ona sıkıca sarılıyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Kim bu avam?" diye soruyorum, açıkça kıvrırcık saçlı kadını kastederek.

"Bu Reine. Uzun yıllar hücre arkadaşımdı. Gel, seni onunla tanıştırayım."

'Hiç umurumda değil'.

"Arkadaş olacağınıza eminim. Kendini kendi tarzıyla tanıtsın, onu kazanacaksın," diyerek bir gözünü bana dikti. "Bir içkiye ihtiyacım var!" Crystal geri döner

Bu kez, görünüşe göre yakıt verme işlevi olan Rus'a doğru ilerliyor. Kuaförün, seçtiği ağırbaşlı ve zarif saç modelinden sarkan duvağını daha iyi düzenlemesine izin vermek için tuvaletin önüne oturur. Belli ki küçük arkadaşı duvağı ona çok kötü bir şekilde takmış.

Kollarımı kavuşturuyorum ve hepsine sesleniyorum: 'Böylece kendimi bir mahkûm buluşmasının ortasında buldum.

Zakhar beni tepeden tırnağa süzdü. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Şeytan, ama hiç hapse girmedim. Bu arada elbisen güzelmiş!"

"Hayat çok adaletsiz, ama oraya ulaşacaksın, bu sadece bir zaman meselesi. Armani'n de hiç fena değil. Ve sen," suçluya doğru ilerliyorum, "duyalım bakalım! Cehennemin hangi çemberinden geliyorsun?"

Hantal bir kahkaha atıyor, bu da ağzında parlayan gösterişli bir altın dişi fark etmemi sağlıyor.

Yakında bayılma nöbeti geçireceğim.

"Eskiden kadınlarla ilgilenirdim," diye gururla cevap veriyor. 'Tanıştığımıza memnun oldum, adım Reine'.

Kollarımı kavuşturmuş, bana doğru uzattığı eline, sivri fuşya rengi tırnaklarına bakıyorum. Cennetlerin cenneti...

"Yesssss, benim için zevkti," derken irkilmiyorum. Crystal'ın şüpheli bir geçmişi olduğunu kabul ederek duruma uyum sağlamaya çalışıyorum ve sohbete dalıyorum. "Demek fahişelik yapıyordun. İlginç. Ve duyduğumuza göre insan kaçakçılığı da yapıyormuşsun?"

Kadın aniden yüz ifadesini değiştiriyor, koyu renk gözleri parlıyor ve kapıya doğru bakıyor.

"Dr. Duris!" diyor . OH.

MIA.

BEN.

Bunu doğruluyorum: günün sonunda baygınlık geçireceğim.

Hiçbir şey söylemeden konuşmaya devam ederek gerginliği azaltıyorum.

"Tipik suçlular, kendileriyle konuşanlara sırtlarını dönerler".

"Vay anasını, ne adam ama!" diye bağılıyor, sanki pazardaymış gibi. "Onu her zamankinden daha seksi buluyorum. Psikoloğumuz her zaman tatlı bir turtaydı... Mmmh."

Bu çok fazla.

Onu birkaç gündür görmemiş olmama rağmen, gitmesine, hayatının parçalarını yeniden bir araya getirmesine izin vermeye karar vermiş olmama rağmen ve kendimi onunla asla ama asla konuşmamaya zorlamış olmama rağmen, ancak onun tarafından arandıktan sonra, sonunda -, canı cehenneme -, araya giriyorum.

"Madam Pezevenk, lütfen utanmaz göz bebeklerinizi ve keskin pençelerinizi başka bir şeye yönlendirin, teşekkürler." Nolan'ın kolundaki kelepçeleri fiziksel olarak çıkarıyorum. Bir an için geline dönüyorum ve ona fısıldıyorum, "Ne tür insanlarla çıkıyorsun?!"

Doktor, benim aksime, varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Eğer karşınızda ben olsaydım, olurdu. Yani, tutkunun çağrısını hissederdim, kendimi öperdim, kısacası kendimi yakalar ve tıpkı onun gibi kendimi bir duvara çarpardım.

Tanrım, siyah yemek ceketinin içinde çok azgın görünüyor. Ve gözlerinin yoğun rengini ortaya çıkaran düzenli, koyu renk saçları....

"Ah!" Zakhar kalçamı çimdikleyerek bana bir kadeh şampanya uzatıyor. Ona zihinsel olarak teşekkür ediyorum, çünkü bu büyük cesaret ister. Nolan'ın üzerine atlamadan ve bakışlarıyla onu yutmaktan vazgeçmeyen bu suçlunun önünde ona sahip olduğunu iddia etmeden onunla etkileşime girebilmek oldukça zor.

"N'aber Reine?" diye soruyor, kadın evrenini ve ötesini azdırmak için geçici olarak yaratılmış bir gülümsemeyle. "Seni bir gün küçük odamızın dışında tekrar göreceğimi düşünmemiştim."

Şimdi kendimi çok ama çok kıskanç hissediyorum. Bu kadın onunla seans mı yaptı? O hapishanede bir çeşit Tanrı olmalı.

"Ben de bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim Doktor. Bunun gerçekleşmesi için Kristalimiz gerekti."

"Bizimki mi?" diye araya giriyorum, arkadaşımın gülmekten kırıldığını duyunca. "Burada iyelik sıfatlarıyla ilgili bir karışıklık olduğunu görüyorum".

"Dur sana bir bakayım!" Pislik herif beni görmezden gelip kendini mazluma adamak olan planında ısrar ediyor. Hatunu elinden tutup etrafında döndürüyor, hatta kışına Jlo tarzı bakıyor. "Seksi görünüyorsun," diye tıslıyor, bu ayrıntı hoşuna gitmiş.

Bunu onlara acı bir şekilde ödeteceğim.

"Ah!" Zakhar yine kışımı çimdikliyor. "Keser misin şunu!" diye tıslıyorum.

"Bu suratları ne kadar çok yaparsanız, o da o kadar çok bilerek yapacaktır. Görmezden gelin onu!"

"Ne zamandan beri nasıl...' diye tavsiye veriyorsun. Dudaklarını kıvrarak beni susmaya ve ses tonumu alçaltmaya davet ediyor.

"Gördüğünüz gibi artık yeni bir kadını," diye devam eder kadın sömürücüsü, "isterseniz test edebilir ya da *hissedeabilirsiniz*." Ve gülerler. Kadın yüksek sesle ve rahatsız edici bir şekilde, erkek ise doğuştan gelen bir zarafet ve hipnotik bir seksapelle.

Bardağımı Rus'a uzatıyorum ve bu sıkıcı küçük tiyatroyu bölmeye kararlı bir şekilde ilerliyorum. Kollarımı tekrar göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve suçlu kadına dönüyorum.

'Hapishanenin yeniden eğitmesi gerekmiyor mu? Burası soyunma odası gibi'.

"Paris'te mi yaşıyorsun, Reine?" Beni yine görmezden geliyor, lanet olsun. Nutkum tutuldu.

"Hayır, Lyon'da kardeşimin yanına taşındım, yeni bir işimiz var."

"Lüks eskortları da tedavi ediyor musunuz?" diye soruyorum. "Eğer öyleyse, bana bir iletişim numarası bırakmak ister misiniz? Sizi parayla doldurabilirim."

"Hayır, hayır, artık temizim. Sadece bir gece kulübü işleteceğim. Her şey yolunda.

Fresklerle kaplı tavana bakarak iç geçiriyorum.

"Her zaman bunu söylerler, sonra binanın arkasında özel kucak dansı salonları inşa ederler, müşterileri uyuştururlar ve kredi kartlarını boşaltırlar".

"Chantal!" Gelinin çağrısı, içimi kemiren civcivin sesi gibi yüksek ve net geliyor.

"Belki bir ara ofisinize uğrarım doktor."

Nolan'ın gözleri nihayet dudaklarımda durduğunda ağzımı belki de fazla pervasızca açıyorum.

Bir suçlu olarak böyle bir düşünceyi dile getirmeye nasıl cüret eder?

"Büyük bir zevkle, Reine. Buna güveniyorum." Nolan yanağını bile çimdikliyor, içimi ürperten şefkatli bir jest.

"Ben olsam buna hiç güvenmezdim," diye geveledim.

Ve ben farkına bile varmadan tokadım patlıyor. Oh, Tanrım.

Ona dokunduğu elini gerçekten tokatladım mı? Bunu gerçekten yaptım mı?

Hayır de!

Onun yerine ben yaptım. Ona bir darbe indirdim.

Alaycı kahkahalar atmaktan kaçınan Rus'a bakıyorum ama pes etmiyorum ve bölgemi işaretliyorum. Hemen.

Doğrudan Nolan'a dönüyorum: "Bu durum beni rahatsız etmeye başladı. Sen mi ona söyleyeceksin yoksa ben mi ona ısırığımı söyleyeceğim doktor?"

"Bu ne istiyor?" kıvrıcık saçlı kadının suçlu ruhu ortaya çıkıyor.

"*Bu*," diye belirttim, saçlarını yolmaya hazırdı, "tanıştığın son kişi olabilir, eğer ona tekrar dokunmaya devam edersen ve..."

"Ah-ah-ah!", Zakhar ağzımı kapatıyor ve saldırmaya hazır kolumu tutuyor. İlk aklıma gelen rujumun bulaşabileceği oluyor.

"Sen de mahkumlar kulübüne katılmak istemiyor musun?"

"Çek o Rus ellerini üzerimden," diyerek onu da silkelemeyi başarırken, davetsiz misafir sanki yarım fişeklik bile değersizmişim gibi beni görmezden gelerek bana sırtını dönüyor ve hâlâ aynanın önünde duran Crystal'ın yanına gidiyor.

Derin bir nefes alıyorum, arkamı dönüyorum ve kendimi doktorumla karşı karşıya buluyorum. Papyonunun öne çıktığı beyaz gömleğinin örttüğü geniş göğsüne bakıyor ve parfümünün kokusunu içime çekmeye odaklanıyorum.

Her zaman böyle, ona hangi koku olduğunu sormak zorunda kalıyorum, sırf çarşaflarımı anılarla doldurmak için.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, sinir krizi geçirip patlamak üzere olan benim aksime, onu rahatlamış, gülümseyen, dingin ve özellikle huzurlu buluyorum.

"Konuşabilir miyiz, Chantal?"

"Hiç sanmıyorum," diye üstesinden geliyorum ve odadan çıkıyorum. Hepsi birer hain.

Ama neye ihtiyacım olduğunu, daha doğrusu bu hakarete *kimin* karşılık vermesi gerektiğini biliyorum. Şatonun koridorlarında geçit töreni yapıyorum, elbisemin beni cehennemden gelen şeytani bir kadın gibi göstermesine bayılıyorum ve konukların çoktan yerlerini aldığı salona ulaşıyorum.

Koltuklarla kaplı nefin karşısına geçiyorum. Beyaz halıya basıp etrafa saçılmış kırmızı güllerin arasından sıyrılıyorum.

Bir Koç burcunun düğününde, sembolünün rengi kesinlikle eksik olamazdı. Aslında, ona saygı gösteriyorum. Açıkçası, orada bulunan diğer herkesin bu rengi giymesini yasakladım, çünkü sadece bende olmalıydı. Ayrıntılar!

Sunağa ulaşıyorum ve sağa dönüyorum; yan bölmede, tamamen bahçeye bakan pencerelerle süslenmiş dairesel bir koridor açılıyor.

Salonda içki ve puro içen bazı konuklar kardeşim Taurus ile sohbet ediyor.

Her zaman aynı hikâye: hepsi onun etrafında duruyor, sanki Yaratıcı yeryüzüne inmiş gibi her sözüne asılıyor.

Tanrı'nın kız kardeşi olduğumu fark etmeyi bırakıyorum ve aradığım şeyi ya da daha doğrusu aradığım *kişiyi* aramak için acele ediyorum.

Odadaki tüm popolara bakıyorum, çünkü bu sayede onu hemen tanıyabilmeliyim.

İçlerinden birini inceliyorum: sert, uzun boylu, siyah pantolonun içine sıkışmış. Ceketini tamamen yukarı çekilmiş, sırtı ne kadar mermer ve heybetli. Refakatçisinin göğüs dekoltesini fark ettiğim anda o olduğunu doğruluyorum. Kızın saçları sarı ve dalgalı, *korumasının* koluna yapışmış.

"buradasın," diye ayırıyorum onları. "Acil ilk yardım Krum. Sana ihtiyacım var. Derhal'.

"Merhaba, küçük Yengeç." Yaramaz sırtışı, içtiği likörün nemlendirdiği iki dolgun dudak dilimini ortaya çıkarıyor. "Sömürü modunda mısın? Ne istiyorsun kızım?"

"Amber canım, onu bir sende çalabilir miyim?" İzin istemeden kocasını alıp götürecektik kadar küstah değilim.

"Çok fazla israf etmeyin". İzin verildi.

"Teşekkür ederim, sevgilim.

Botev'i kolundan tutup yanımda götürüyorum ve konukların bize nasıl merakla baktıklarını fark ediyorum. Sanki biri fotoğrafımızı çekmiş gibi bize doğru bir *tıkırtı* bile duyuyorum.

Onu iyi göstermek için kasıla kasıla yürüyorum. Eminim o da benim yanımda kendini önemli hissediyordur, her ne kadar onun bakış açısına göre, onun yanında olmaktan mutluluk duyması gereken kişi ben olsam da. Onu suçlayamam, bu büyük bir nimet!

"Ne yapmalıyız küçük Yengeç? Biri seni kızdırdı ve Krum Amca bununla ilgilenmek zorunda mı?"

"Kesinlikle!" Nolan'ın salona ulaştığını fark eder etmez, neyse ki yanında karısı yok, aceleyle Bulgar'a planımı açıklıyorum.

"adamı görüyor musun?"

Omzumun üzerinden bakmak için yüzünü hafifçe kaydırıyor.

"Uh-huh. Nolan Duris, 37 yaşında. Mesleği: psikolog. La *Université de Paris*'te haftada iki kez ders veriyor. *Beşeri ve Sosyal Bilimler Fakültesi... Sosyal...*" parmaklarını şıklatıyor, "*Bilimler. Oui, Bilimler!* Doğru mu telaffuz ettim?"

"Kesinlikle orgazmik bir şekilde. Devam et, titriyorum!"

'Psikoloji muayenehanesi var ve aynı zamanda *pé...ni... pénitenciaire pour femme de Paris*'te çalışıyor'.

"Oh, evet," diye inliyorum. "Fransızca konuşmak için çabalarken, İtalyan esintileri taşıyan Bulgar ritmine bayılıyorum."

"Seni boşaltmak için mi buradayım, Chantal? Sadede gelelim! Ne yapmamı istiyorsun? Parmaklarını mı kırayım?"

"Hayır, sizden o kadar ileri gitmenizi istemezdim. Her neyse, Nolan hakkındaki tüm bu bilgilere nasıl ulaştığını bilmek istiyorum."

"Çünkü onu beceriyorsun. Taurus her zaman siktiğin erkekler hakkında her şeyi bilmek ister."

Şok oldum. Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum, herhangi bir geri çağırmayı ertelemeye karar veriyorum.

"Unut gitsin! Yani... Sadece benim randevum olduğuna inanmanı istiyorum. Duygusal, gizemli, otoriter, sert, kaba bir adam olmalısın..."

"Pratikte kendim olmalıyım". Alçakgönüllülük hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştır.

"Doğru," diye heyecanla atlıyorum. "İşte bu yüzden seni seçtim."

Kendisine daha agresif bir ton vermek için dudaklarının arasına bir sigara koyarak düşünüyormuş gibi yapar.

"Benden sana dokunmamı ya da dilimi bir yere sokmamı isteme, yoksa *Dusha Moya* ile uğraşmak zorunda kalırsın."

'*Dusha tuya* rahat uyuyabilir'.

"*Tvoya*, bu *tvoya*".

"Bulgar'ın üzerine gitmeme nezaketini göstermeni rica ediyorum Krum, aksi takdirde kendi adıma cevap veremeyebilirim."

"Tüm Leclerc'ler gibi her zaman azgınsın, ha!"

"Ne kadar olduğunu bilmiyorsun."

"Bana bırak, doktoru kıskançlıktan delirteceğiz." Parmağıyla beni gösterip "Uygunsuz elleme yok, tamam mı?" diye tembihliyor.

"Her ne kadar en az on yıldır seni taciz etmek istesem de, senden böyle bir fedakârlık istemeyeceğim."

"Blagodarya!"

"O zaman bunu bilerek yapıyorsun!"

Krum koluyla omuzlarımı sarıyor ve sihirli bir şekilde Nolan'ın bize doğru koştuğunu görüyoruz.

"Kahretsin, o kadar iyi çalışıyorum ki, üzerime atlayabilirim!"

"Onu tut, gardiyan."

Onu her yerde hissetmekten kaçınmaya çalıştım ama başaramadım. Onun figürü görüş alanıma girer girmez, bir uyuşturucu gibi kan dolaşıma yayıldı. Terleme aniden arttı, kan damarlarımda yüksek hızda pompalanmaya başladı ve beslenmesi imkansız bir arzunun olağan algısı beni hissettiğim her şeye karşı tepki vermeye itti.

Onu arkadan şaşırtmak, göğsüme bastırmak ve dudaklarımı ipeksi yüzüne yerleştirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Ciğerlerim havayla dolana kadar onu öpebilmek için elini tutup kendimden uzaklaştırma dürtüsüne karşı savaştım.

Bu günlerde, onsuz, boğuluyordum, sürekli kemiren bir midenin pençesindeydim ve beni Lise'yi yalnız bırakıp ona dönmek için en uygun anı beklemeye zorluyordu.

Artık eski eşim ve ben uzun uzun konuşuyorduk. Hastaneden döndükten sonra nihai bir karar verdik. Ona bakacağıma, ancak geçici olarak bir otelde kalacağıma, başka bir yer bulmayı bekleyeceğime, Chantal'a dönmeden önce biraz zaman ayıracağıma ve ona ait olduğumu ilan edeceğime söz verdim.

Lise duygulanmıştı. İlk başta ayrılığımız nedeniyle acı çektiğini düşünmüştüm ama sonra bana aşık olduğum kadınla olan bağımı yoğun bulduğunu söyledi ve beni şaşırtarak, içtenlikle bağlandığımı bilmekten duyduğu mutluluğu dile getirdi.

Onunla olan bölüm olabildiğince acısız bir şekilde sona erdi, ancak benim olmadığım bir hayatın ritimlerini sürdürmenin onun için zor olacağını biliyorum. Ayrı kalmanın kendimize yeniden bakmaya başlamanın tek yolu olduğunu da biliyorum ve onun da bunun farkında olduğunu bilmek her şeyi daha az karmaşık hale getirdi.

Orta koridordan Chantal'ın kırmızı elbisesi hızlı adımlarıyla nefesim boğazımda düğümleniyor. Onun sınıfı doğuştan, yani

Tıpkı ona sahip olan abartılı güzellik gibi. Tıpkı onun gibi çok eksantrik altın eklentilerle süslenmiş çıplak bacaklarının çizgisine odaklanıyorum. Göğüs dekoltesinden gururla sıyrılan g   slerini görünce midemde bir sancı, bir kıskançlık... Tanrı aşına,Őakaklarımda zonklayana kadar alevleniyor, o sırada yanında kim bilir nereden çıkarılmış, her zamanki modellerinden biri olduğunu fark ediyorum.

Kahretsin!

Son seviŐmemizin üzerinden bir hafta bile geçmedi ve o çoktan hayatına devam mı etti?

Papyonumu gevşetiyorum, aniden kıskançlık patlamasıyla tokatlanıyorum.

Böyle bir duyguyu hiç bu kadar tutkuyla yaşamamıştım, artık gerçekten cehennemin derinliklerinden geldiğini kesin olarak bildiğim ateş püsküren dışında.

Gülümsüyor, o kaba görünümlü devin yanında kasıla kasıla yürüyor.

Benden birkaç metre uzakta durduklarını fark ediyorum, sanki zoraki bir suç ortaklığı sergilemek istiyorlarmıŐ gibi. Onlardan fazla uzaklaŐmıyorum ama birbirlerine söyledikleri hiçbir Şeyi duyamıyorum. Tek g rebildi im, sanki  alımlı adam ona iltifat ediyormuş gibi kendini yelpazelemesi.

Kolunu onun omuzlarına doladı ve... Vay anasını!

 enem  yle bir sıkılıyor ki, dişlerimin a zımın içinde ezildi ini hissediyorum. Yumruklarımı sıkıyorum ve bana ateş dalgaları gibi görünen gevşek saçlarını işaret ediyorum, beni hareket etmeye ve tam arkasına atılmaya iten k r öfke kadar yıkıcı değil.

"Chan...tal!" Azarlamam onun kulağına her zaman sevdiği Şekilde gelmemeli. Bu daha ziyade, altını çizerek söylüyorum, arkasını dönmesini ve bana, sadece bana gözlerini vermesini *talep eden* bir azarlama.

Ve sanki zihnimi okuyormuŐ gibi, kıvrımlı ve zarif vücudu harekete geçiyor. Gövdesi başının önünde dönüyor ve kendimi sırasıyla m kemmek g  s ne, sonra inci gerdanlı ına, dudaklarına ve son olarak da kırabilece im bal rengi mermerlerine hayranlıkla bakarken buluyorum.

"T ren başlamak üzere," diye mırıldandım, "gidip sunakta durmalıyız."

"Gördüğünüz gibi, Şu anda meŐgulüm." Arkasındaki adam kendini gösterip onu kuŐatırken ve kırmak için can attı ım elleriyle kalçalarını çevrelemeye cüret ederken, gururlu ve zarif bir Şekilde kaskatı kesiliyor.

"I Anlıyorum. çok iyi'. Arayış . Ona elektrik ver. ile ton e ama her ikisi de öfkemi göstermeye karar verdi.

"Siz devam edin," diye araya giriyor tuhaf aksanlı adam. "Ben Chantal'la ilgileneceğim."

Bakışlarım ondan kadına doğru kayıyor. Onu işaret ediyorum ama görmezden geliyorum.

"Bu da kim?" diye soruyorum kaltağa.

'Cehennem uygundur,' diye tekrar cevap veriyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Krum Botev, sizinle tanıştığımı çok memnun oldum. Ve siz...?"

Hareket edeceğimi ima etmiyorum. Eğer ona dokunacak olursam, bunun sadece onu uzaklaştırmak için olacağını bilmesini sağlarım. Ve kibarca değil.

"O sadece gelinin sağdıcı," diye küçümseyerek tüm şirretliğini sergiliyor.

Bana bir tür ucubeymişim gibi bakan adama dönüyorum. Bakalım bölgeyi işaretleyerek bir kavramı doğru anlayabilecek mi?

Üstünlük taslamaya karar verdim ve ona elimi uzattım.

"Nolan Duris. Ben Chantal'ın ortağuyım'. *Ve o da benim*, ekleyebilirim.

"Küçük şeytan, bana bir oyun arkadaşın olduğunu söylememiştin."

"Yoldaş?" kekeliyor, gözlerini kocaman açıyor ve sanki evrenin büyük gizemlerini çözmüşüm gibi bana bakıyor. Nefes alış verişinin nasıl daha tedirgin hale geldiğini ve göğsünün kıvrımlarının nefes verme yoğunluğuyla nasıl canlandığını hayranlıkla izliyorum.

"Pekala," diyor Krum ellerini çırparak. "Sanırım Kanser'in yoldaşlarını kışkırtmaya hizmet eden refakatçi rolüm çoktan sona erdi, değil mi?"

Suçüstü yakalandığımda, içimden rahat bir nefes değil, aynı anda yüzlerce nefes alırken onun yüzünün kızardığını görüyorum.

"Gidip diğer konuklarla ilgileneceğim," diyerek bana tekrar elini uzatıyor ve bu kez onu selamlamak için elini sıkmakta bir sakınca görmüyorum. "Benim için bir zevkti, Nolan. Cesaretine hayranım. Kızıl saçlı kolay bir Leclerc değil."

Koluna bir tokat atar ve acıyan elini geri çeker.

" git, seni hain pislik!"

Bir kıkırdamayı gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum. Vurdumduymaz görünmeye ve bu kadının beni ne kadar eğlendirdiğini saklamaya çalışıyorum.

Ondan asla vazgeçemezdim, şakalarından, saygısızlığından, kanıtlanmış olgunluğuna rağmen ebedi bir çocuk olmasından.

"Acaba 'Chantal'ı Aldatmak' başlıklı bir tür Kamera Şakası'nda mı oynuyorum?" diye yakınıyor, iftiraya uğramaktan rahatsız.

Bakışlarını benim yönüm dışında odanın her köşesine çevirip duruyor. İçgüdülerim bana o mükemmel çeneyi dikkatini bana yöneltmemi söylüyor ama yine de mantığın bir parçası, hala arzulanmaya ihtiyaç duyan bir kalbin kıvrımlarında saklı olan, bana bakmak isteyen *o* olduğunu ve beni hala isteyen kişinin *o olduğunu* umuyor.

"Bunu neden yapıyorsun?", göz teması kurmaya çalışıyorum.

"Ne... Ne... Ne olmuş yani?"

"Sen ele avuca sığmazsın.

"Senin kadar değil. Bana sözlü olarak saldırmaya niyetlendiği durumlarda, bakışlarımı sürdürmekte hiçbir sorun yaşamıyor. Sahip olduğum en güzel şeyin, yani onun üzerine yemin ederim ki, gözleri üzerimdeyken dünyadaki tek varlık benmişim gibi hissediyorum. Artık etrafımdaki insanları duymuyorum, arka planı görmüyorum, sadece o var, o ve sadece o. "Daha önce Crystal'ın odasında beni tamamen görmezden geldin. Sanki ben yokmuşum gibi davrandın ve kadın kaçakçıyla flört ettin."

"Reine mi?" Bir kahkaha patlattım. "Hapishanedeki kızlarımdan biriydi."

"Çok iyi anlaşıldı. Kaç tane içtin?"

"Yani...", hemen imamı geri almaya çalışıyorum ama yüz ifadesi, büzülmüş dudakları ve beklenti dolu gözleri kelimeleri ağzımdan alıyor. "Kahretsin!" diye iç geçiriyorum, yine yenilmiş bir şekilde. O her zaman kazanır. "Harikasın." Ve bunu ona kalbim avuçlarımdayken, nefesim dudaklarımdan kaçarken, arzum bana işkence ederken söylüyorum.

"Sadece ne kadar uygunsuz olduğunuzu belirttiğim için mi?"

"Güzelliğinizin bir tanımı yok".

Zayıf yanaklarına nefis bir allık yayılıyor. Uzun kirpikleri aşağı iniyor, tekrar yukarı kalkıyor ve bana o belli belirsiz altın bilyeleri gösteriyor.

Ona gülümsüyorum, elimde olmadan tüm dikkatimi günlerdir her yerini hayal ettiğim ağzına veriyorum.

"Karin nasıl?" diye sorar, aniden ciddileşerek. Kadın gardını geçici olarak indirmiş olmalı.

"Lise. Sadece Lise," diye düzeltiyorum. Çok fazla açıklama yapmak zorunda kalmadan doğru anlamasını istiyorum.

"Tamam. Lise ile nasıl gidiyor?"

"O iyileşti. Törene katılmak istemedi ama şu anda evinde ve durumu iyi".

"Harika, onun adına sevindim."

Birkaç dakika sessiz kalıyoruz, birbirimizi inceliyoruz... gözlerimizle birbirimizi yiyoruz.

"Biz arkadaşız, Chantal".

"Biliyorum, biliyorum, elbette!" diye ellerini havada sallıyor. "İkimiz için de en iyi seçim kesinlikle bu. Yine de ara sıra seni gözlerimle ya da daha kötüsü ellerimle soyduğumu hayal etmeden seninle arkadaş olabileceğimi sanmıyorum."

"Lise ve ben" demek istedim.

"Ah." Donup kalıyor, bir eli göğsünde, diğeri başının yanında, şakağına masaj yapıyor, sanki her ne pahasına olursa olsun şu anda onun ve benim ne olduğumuzu anlamaya çalışıyor.

Anlaşılacak ya da açıklanacak bir şey yok. Bana kalırsa, o benim ve ben de onunum.

Nokta.

"Kimdi o?" diye soruyorum talepkâr bir ses tonuyla.

"Sadece Krum".

"*Sadece Krum* ne anlama geliyor?"

"O bir aile dostu. Seni kendime çekmek için onu kullandım," diye omuz silkiyor.

Tam olarak bir adım daha yaklaştım. İstesem, yüzümü birkaç milimetre onunkine doğru yönlendirebilir, ondan bir öpücük koparabilir ve onu hiçbir stratejiye ihtiyaç duymadığı bir yere götürebilirim, çünkü o her şeyin çözümüdür, tıpkı olmak istediğim gibi.

"Beni sana getirmek için hiçbir hileye gerek yok, Chantal." Derin derin içime çekiyorum, burnumu saçlarına götürüyorum ve bir doz parfümü doğrudan beynime enjekte ediyorum.

Ve zihnim dönüyor, sallanıyor, ancak bakışları şehvetli bir bakışla beni delip geçtiği anda tüm hızıyla geri dönüyor.

"Kıskançlığın kurbanı olmanı izlemek hoşuma gitti. Sonunda planımın işe yaradığını söyleyebilirim."

Kulağına doğru eğildim, parmaklarımla bir tutam saçını oynattım ve titrediğini duymaktan memnun oldum. Ağzımı kulak memesine yerleştiriyorum ve fısıldıyorum, "Zaten sana gelecektim."

Yutkunduğunu görüyorum, sadece fiziksel olarak itildiğini ve uzaklaştırıldığını hissediyorum.

"Sanırım öyle," diye kızgın bir şekilde karşılık verdi, "tanık olarak birlikte katılmalıyız."

"Sana söylediklerimi anlamıyormuş gibi davranmaya devam ediyorsun."

"Hayır, sağlam kalmakta ısrar ediyorum. Artık parçalanmak istemiyorum, Nolan'.

Bir çırpıda arkasını dönüyor ve ben kendimi beyaz halıya basarak uzaklaşan kırmızı figürüne bakarken buluyorum.

On dakika sonra, kendisini Bootstrap'in gazabına uğramış bulan zavallı düğün planlayıcısı - ki buna bendeniz neden oldum - bizi sunağın yanındaki yerlerimizi almaya davet ediyor.

Akrep ve Başak, sağdıçlar olarak, bizim karşı tarafımızda duruyorlar. Crystal'ın kız kardeşi Juliette'e doğru bir göz atıyorum, teyzesinin küçük adaşını dizinde zıplatıyor, annesi de ona yardım ediyor, kendisiyle hiç konuşma şerefine nail olmadım, kızının alıkonulması sırasında hiç orada bulunmadığı düşünülürse bu benim için sorun değil. Onu bugün burada görmek beni sıcak ya da soğuk yapmıyor. Onu arkadaşımın hayatında tamamen alakasız bir kişi olarak görüyorum. Benim için sevindirici olan, kayıtsızlığın karşılıklı olması ve Cry'ın terk edilmesine rağmen onu affetmeye karar vermesi, ancak asla kapanmayacak bir mesafeyi korumasıdır.

İlk sıraların geri kalanı, düğün töreniyle meşgul olduğu için şu anda ortada olmayan hanedan tarafından işgal edilmiş durumda. Taurus Leclec kayıp olduğu için fotoğrafçıların tüm çekimleri biz şahitlere odaklanıyor.

Konuklar karışık bir senkronizasyon içinde ayağa kalkıyor ve Chantal'la ben salonun girişine, gelin ve damadı sunağa götürecek halının başladığı yere doğru dönüyoruz.

Libra Leclerc kardeşini kolunun altına almış, hayatının en önemli günlerinden birinde ona eşlik ediyor. Eğer bir fırsat olsaydı, onu daha yakından tanımak, spor yaparkenki kendinden emin ve kararlı bakışının ötesine geçmek isterdim. İçimden bir ses onun keşfedilmeyi bekleyen bir dünya sakladığını söylüyor, o zaman gözlerini ondan alamayan birini, yani Leskov'u taşıdığını düşünürsek. İkincisi, Leclerc'in oturduğu tarafta, Venüs ve o lanet Krum'un yanında, hiç de fena görünmeyen bir sarışınla birlikte duruyor. Rus, dudaklarını aralamış, vücudu kaskatı kesilmiş ve bakışları, her zamanki zarif eldiveniyle kardeşinin titreyen elini okşayan kadına odaklanmış durumda.

Hücrelerinden oğlunun *evet* dediğini hayal etmeye çalışan Claudie'yi düşünmeden edemiyorum. Muhtemelen onun emirlerini kimin yerine getireceğini merak ediyordur.

Koç ışıldıyor ve gülümsüyor. Bahse girerim Crystal'ı görür görmez zırhı parçalanacak ve yerini duygulara bırakacak.

İkisi de sınıra ulaşır. Terazî damadın kolunu bırakır, ardından tüm şüpheleri ortadan kaldıran bir anne edasıyla dudaklarını damadın alnına koyar. Kimse ona mihraba kadar ondan daha iyi eşlik edemezdi.

Her şey o kadar canlı ve elle tutulur ki, kendimi düğümü atmak üzere olan adamın mutluluğuna, Zakhar'ın şimdi onunla buluşacak olan arkadaşına duyduğu hürmete ve yanımdaki aşka hayranlık duyarken buluyorum: cehennem kadar güzel, inatla bana hiç ilgi göstermek istemiyor.

Gelin biraz daha bekleyeceği için, benden kaçmasını engelleyecek durumdan yararlanarak kırmızı kanlı ateş püskürtene yaklaşıyorum.

"Annen bana Aries için bir mektup verdi."

"Ne zaman?" Dikkatini çektim.

"Maldivler'e gitmeden önce."

"Umarım ona vermemişsindir."

"Okuyup okumama kararı ona aitti, bana değil".

"Yani almasına izin mi verdin?" diye ağzından kaçırıyor şaşkınlıkla.

"Birkaç saat önce."

"O kadın hiçbir şeyi hak etmiyor."

"Seni görmek istiyor."

"Bu asla olmayacak. Onu tanıımıyorsunuz, ne yaptığını bilmiyorsunuz."

"Ben onun psikologuyum Chantal, onun aklını ve nasıl bir insan olduğunu biliyorum".

"Hayır, bilmiyorsun. Harpy yaptığı kötülükleri doktorlara açıklayamaz."

"İşlediği suçların bedelini ödüyor".

"Onu mu savunuyorsun?"

"Hayır! Sadece onu hayatındaki en büyük kötülük olarak görmekten vazgeçmeni istiyorum, onu affetmeni istediğim için değil, sadece onun yükünü ruhundan atmanı istediğim için. Bazen bağışlama, değil, yalnızca kendisini özgür kılmak için bağışlayana hizmet eder".

"O kadın asla benim affımı alamayacak".

"Chantal...".

"Yıllarca yeğenine cinsel istismarda bulundu ve sonra onu öldürmeye çalıştı".

"Siktir!" Beni temelli susturdu. "Buna başka bir zaman geri döneceğiz."

İnatçı, yaralı, çatlakları görünen, birçok kez düşmüş ama asla parçalanmamış ve ebedi cazibesini korumuş porselen bir bebek gibi, Crystal'ın gireceği alana dönük duruyor. Elimde olmadan dilimi tutuyorum, diyalog kurmaya , beni sürekli teşvik eden bir yüzleşme, gözlerinin üzerimde olması kadar değil, bu yüzden, sırf bana bakmamasına tahammül edemediğim için, sinsice, kimsenin fark etmeyeceğini umarak, bir parmağımı

elini ve küçük parmağını okşadım.

Parmaklarımız istenen etkiyi daha yoğun bir temas arayışıyla sürtünüyor. Ağzını boynumda hissettiğimde olduğu gibi her yerim ürperiyor.

"Sana bakmadan duramıyorum," diye fısıldıyorum.

"Başka bir şeye odaklanın".

"Diğer her şeyde her zaman siz varken, bu zordur".

Sonunda bana o güzel yüzünü verdi, dudaklarını ayırdı, susamış görünüyordu.

Onu doyurmak istiyorum, burada, şimdi, sunağın üzerine devirmek ve her yeri sikmek, her şeye saygısızlık etmek, sadece bencil huzur anımı bulmak için.

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama kemanlar çalıyor ve dikkatler, ilahi bir şekilde, vaftiz babası Taurus'un eşliğinde salonun sonunda beliren Crystal'a dönüyor.

Önlerinde, küçük Leclerc'ler olan sağdıçlar alayı açıyor. En kısa boylu olanı, üzerinde alyanslar olan yastığı tutuyor, Leo olduğunu tahmin ediyorum. Onun yanında, sarışın, kurnaz görünümlü bir kız, konukların yüzlerine odaklanarak etrafa yapraklar fırlatıyor, onları şiddetle fırlatıyor, sağa sola vuruyor. Sonra, güzel arkadaşım, yüzü duvağıyla örtülü ve üzerinde yakuta benzeyen taşlar bulunan kırmızı güllerden oluşan sade bir buketle, kendisini erkek kardeşine teslim etmeye hazır olan Boğa'ya tutunarak ilerliyor.

Arkalarında, diğerinden biraz daha büyük bir başka sarışın kız, Zöe ile birlikte duvağı tutuyor.

Chantal ve ben senkronize bir şekilde Aries'e doğru hamle yapıyoruz, onun aşırı yüksek sesle söylediği 'fuck' kelimesinden etkileniyoruz.

Ve hayal ettiğim gibi, onu yerinde zıplarken görüyorum, gergin, dişleriyle dudaklarını yırtıyor, bunun yerine cennet gibi irislerinden çıkan ve parmaklarıyla silmeye çalıştığı ağır damlalara dönüşen gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

Zor nefes alıyor, muhtemelen orada bulunanlarla paylaşmak istemediği bir ılığı bırakmamak için zorlanıyor, ancak Crystal'ın gözleri yaklaşıp onunkilere kilitlendiğinde, Aries artık kendini tutamıyor.

"Siktir!" diye tekrarlıyor ve rahip gözlerini deviriyor.

Aries daha önce hiç damat görmediğim bir şey yapıyor.

Müstakbel eşinin kendisine yetişmesini beklemez, koşarak merdivenlerden iner ve onu almaya gider.

Yolun yarısından biraz fazla bir süre sonra Boğa burcu, duvağını kaldırıp yanağına hızlı bir öpücük kondurarak ondan vazgeçer. Crystal bir an için onu kucaklar, ardından duygularını, zorba bir güçle kadınını alan Koç'ın göğsüne bastırır.

Her ikisi de sanki çoktan 'evet' demişler gibi, sunaktan uzakta, duygularla sarsılmış bir şekilde kucak kucağa dururken salonda alkışlar yükselir.

Gerçekte her zaman var olan bir evet.

Yanımdaki tanık burnunu kaldırıp bana doğru dönüyor ve omuz silkiyor.

"Benden daha güçlü" diyor, "Başkalarının evliliklerinden nefret ediyormuş gibi yapıyorum ama gelinle damadın buluştuğu anı gördüğümde gözyaşları vadisine düşüyorum".

Ve kutlama boyunca, kayıt defterini imzalarken bile, Chantal duygulanmayı bırakmıyor. Ama doruk noktasına, salonda, Aries yeminini okuduğunda ulaşılıyor.

Sessizlik hüküm sürüyor ve sadece fotoğrafların çekimleri duyulabiliyor, hemen ardından da o ana eşlik eden kemanların yumuşak senfonisi duyuluyor.

Bize sırtını dönen Crystal'ın bakışlarını göremiyorum ama sanki etraflarındaki dünyayı kovalamak, zamanı durdurmak ve ona tüm benliğini vermek istermiş gibi bakan damadın bakışlarını çok iyi fark ediyorum.

Aries mikrofonu kapıyor ve bize terli ellerinden nasıl kaydığını gösteriyor. Tuttuğu kağıt parmaklarının arasında titriyor. Müstakbel karısı bileğini kavradığı anda titreme durur ve karısı onun aşkının bir uzantısı, tutunacağı bir zırh haline gelir.

Artık kendinden daha emin olan sesi odanın her tarafına yayılır ve geriye havada asılı kalan kelimelerden, sonsuz duygulardan, sadece...

Sözler.

*Bir zamanlar sana sonsuza dek veda ettiğimi sanıyordum.
Kırılmışım: soğuk bir bedende bir parça denizi. Her
parçanın senin tarafından alındığını biliyordum.
Çaresiz, kendimi toparlamak için bekledim ama hiçbir şey beni
onaramadı.*

*Bir enkazdım, telafisi mümkün olmayan bir yıkıntı
yığınıydım. Kendime itiraf etmek istemedim ama seni
kovalıyordum. Seni başka gözlerde arıyordum.
Umutsuzca seni başka dudaklarda arıyordum.
Hayatıma devam etmeye çalıştım, kendimi hatıranın çağrısını
görmezden gelebileceğime ikna ettim.*

*Ama seni kaybettiğimi bilmek çok acı veriyordu.
Artık sana sahip olamamak çok acı veriyordu.
Yine de seni
duyabiliyorum.
Her yerdeydiniz.
Herkesin gözünde asla eşit değildin.
Bütün dudaklarda sen vardın, asla seninkiyle kıyaslanamaz.
Sen benim kanlı kalbimdeydin, çünkü sen benim büyük aşkımdın ve her
zaman öyle oldun.*

*Bugün sen yanımda olmadan etrafıma bakmayı asla düşünemiyorum.
Sen yatağında olmadan, parmaklarımı yüzüne uzatmadan, sana
dokunmadan ve sevgine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu
kendime hatırlatmadan asla uyanamam.*

*Seni yaşamadan hayatta kalamazdım.
Dünyada senden başka hiçbir kadını sevemem. Seni, her zaman
seni, sadece seni, sadece beni.
Kristalim.
Seni seviyorum.*

İtiraf etmeliyim ki, bu sefer beni de etkiledi.

Tören bittikten sonra, ikramların yapılacağı bitişikteki odaya geçiyoruz. Belirlenen yere doğru ilerleyen konukların izini takip ediyorum ve büyük bir duvar halısına hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Yıldız kümesinin içine yerleştirilmiş Yengeç burcunun portresine yakından bakmak için başımı kaldırıyorum. Etrafında yıldızların isimleri açıkça okunabiliyor: Asellus Borealis, Asellus Australis, Acubens ve diğerleri.

Yanımda bir varlık hissediyorum ve göz ucuyla, benimle birlikte sanat eserini düşünmek üzere olan zarif adamı hemen tanıyorum.

"Herkül Hydra'ya karşı mücadele ederken," diye başladı, sesi sıcak, bakışları buz gibiydi, "çok başlı canavar, bataklıktan bir yengeç çıktı ve çatışmaya karıştı. Kendini savunmak için üzerine basan kahramanın ayağını ısırdı. Taurus'unkine benzeyen mavi gözler bana bakıyor ve benimkileri istiyor. Onları ona veriyorum ve sonsuz gibi görünen bir süre boyunca kendimi Romaric Aquarius Leclerc'in hikayeye vermek istediği anlamı çözmeye çalışırken buluyorum. "Ona öfkeyle vurdu ve yengeç öldü, tamamen parçalandı. Herkül'ü yok edebileceğini düşündü ama o da yok oldu. Her şeye rağmen, tanrıların kraliçesi, kahramanın ezeli düşmanı Hera, Zodyak'ta Yengeç'e bir yer ayırdı".

"Bu hikayeden ne anlamalıyım, Bay Leclerc?"

"Hikayedeki karakterleri değiştirmeyi deneyin. Herkül ben olabilirim, sen yengeç ve Boğa Hera'.

"Dikkat çektiğim tek husus, kararları verenin Olimpos'un efendisi olduğudur. Herkül'ün değil.

"Ancak Kanser'in bataklıkta yattığı da yadsınamaz bir gerçektir".

"Kızınıza da böyle mi öğrettiniz?" diye soruyorum ona, yok olan sembolünün hikâyesini dinleyen çocuk Chantal'ı hayal ederek.

'Tarih tarihtir'.

'Seçimler tarih yapar'.

Şimdi gözlerinin yanı sıra tüm vücudunu bana çeviriyor, etrafımızda geçit töreni yapan konukların sözlerini duymaması için benden kısa bir mesafe uzakta duruyor. Ellerini arkasında tutuyor, zarif elbisesi gururlu göğsünü çekiyor ve heybetli olması gereken bakışları dalgalanıyor.

"Size açıkça söyleyeceğim, Bay Duris. Kızımınla eşit değilsiniz."

"Tıpkı çocuklarıyla eşit olmadığı gibi".

Yüz ifademi tam bir hakaret olarak algılayarak irkiliyor. Karşı saldırıya geçmeye hazırlanıyor ama arkasında, Olimpos Tanrıçalarından Leclerc'in vücudundaki öfkeyle geldiğini görüyorum.

"Romaric?" diye araya giriyor.

"Sevgilim," selamlıyor onu, dudaklarını alına koyarak.

"Babacan olmaya çalışma, burada ne halt ediyorsun?" Kadının bu adama karşı hissettiği duygunun şefkatten uzak olduğunu fark etmek beni yüreklendirdi.

"Bu benim oğlumun düğünü, sence yersiz miyim?"

"Hayatın boyunca hep öyleydin.

Son cümleyi geçiştiriyor ve acımasız bir gülümsemeyle bana bakmaya devam ediyor.

"Dr. Duris'e gidip başka bir yerde zafer aramasını söyledim. Bir Leclerc herkese göre değildir".

"Git kendi suyunda boğul, Aquarius."

"Bana bu tonlarda hitap etmeye nasıl cüret edersin?" diye sesleniyor ona, öfkeyle.

"Çocuklarınızın özel meselelerine her zaman ilgisiz kaldınız, bunun böyle devam etmesini istiyorum. Özellikle de konu ben ve erkeğim olduğunda."

Göğsüm gururla doluyor ve kafamda tek bir düşünce çekiç gibi sallanıyor: Onu alıp götürmek ve sonsuza dek ele geçirmek.

"Burada neler oluyor?" Baba ve kızın arkasında, Boğa tüm sert zarafetiyle kendini gösteriyor. Romaric'e sanki bir sineği ezip geçecekmiş gibi bakıyor ve fiziksel olarak benim ve Chantal'ın tarafını tutuyor.

"Babam Nolan'ı değersiz hissettirmeye çalışıyor."

Mavi bakışlar babanın aynı bakışlarına çarpıyor. Ailenin gerçek reisi öfkeli bir iç çekişle kendini tutmaya çalışırken, diğerinin de kanıtlara boyun eğerek sustuğunu fark ediyorum.

"Beni takip edin," diye emrediyor Taurus.

"Ben hiç de öyle değildim..."

"Dedim ki," diye sözünü kesti aniden. "Beni takip edin. Şimdi."

Hızlı adımlarla , kendilerine yer açan konuklar arasında bir koridor açarlar, tıpkı tanrıların geçmesi için ikiye ayrılan deniz gibi.

Chantal bana dönüyor, gülümsüyor ve ironik bir şekilde sözlerini tamamlıyor: "Her neyse, o benim babamdı.

Aries ve Crystal'ın karı koca olarak ilk danslarını yapmakta oldukları salona doğru ilerliyoruz. Bir ses 'Bay ve Bayan Leclerc' diye bağıyor ve alkışları diğer konukların dansa katılması izliyor.

Üzerinde fazla düşünmüyorum, olası sonuçlarını da hayal edemiyorum, sadece içimden geleni yapıyorum ve tamamen doğal bir arzuyla Chantal'ı yakalayıp piste sürüklüyorum.

Önce şaşıyor ve utanıyor, neredeyse vazgeçiyor, sonra onu göğsüme yaslamama izin veriyor. İki elimi de kalçalarına koyuyorum, parmaklarım sırtının alt kısmını kavıyor, sıcak ve samimi bir temas kurmak için onu kendime yaklaştırıyorum.

Beni okşayıp omuzlarıma çıktığında hissettiğim özel duyguya odaklanıyorum. Sanki babasının ima ettiği gibi gerçekten onunla eşit olduğumu doğrulamak istercesine beni izliyor. Parmak uçlarının ensemin arkasına uzandığını, bileklerinin boynumun arkasında dolandığını ve ılık ılık yüzünün her zaman ona doğru eğilmiş olan benimkine doğru yükseldiğini hissediyorum. Gözlerimiz buluşuyor, dudaklarımız beklentiyle ayrılıyor. Düşündüğüm tek şey aşkta kaybolmuş olduğum.

Lady Gaga *I'll Never Love Again* şarkısını söylüyor ve ben kendimi her kelimeyi ona dikerken buluyorum, bir ipliği ona, diğerini kendime geçiriyorum, sanki şarkı bizi birlikte eritiyormuş gibi.

"Neden bana kızgınsın?"

"Çünkü seni daha fazla kaybetmek istemiyorum." Bakışları düşüyor ve daha fazla özel temas arzulayan alnım onunkiyle birleşiyor, ne gözleriyle ne de teniyle benden uzaklaşmaması için onu zorluyor. "İki üç etmez Nolan, bu yüzden bir düşüş daha bekliyorum ve bu sefer incinmek istemiyorum."

"Düşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Genelde iten sen olursun."

"deme!", yanağını okşayıp yüzünü kaldırıyorum. "Bir dakika bana bakar mısın? Lütfen."

Eser benimle birlikte titreşmeye devam ediyor, duygularıma ses veriyor.

Başka bir dokunuş hissetmek istemiyorum.

Başka bir yangın başlatmak istemiyorum.

Bizden, evrensel bir aşktan, zamanın ve ölümün ötesinde birbirlerine ait olan aşıklar arasında patlayan bir aşktan bahsediyor gibi görünüyor.

*Başka bir öpücük istemiyorum
Dudaklarımdan başka bir isim dökülmedi*

"Ne?" diye titriyor, belki de onu bedenime doğru iterken uyguladığım baskıdan, onu daha fazla hissetmek, *bana* daha fazla hissettirmek için.

"Daha önce babanla birlikte beni savundun. Neden?"

'Hiç kimsenin hissettiklerimi küçümsemesine veya sevdiğim adamı aşağılamasına izin vermem'.

"Sevdiğin adam mı?" diye gülümseyerek dudaklarımı onunkilere sürüyorum.

"Kendinizi birkaç gün içinde silebilecek kadar becerikli olduğunuzu mu sandınız?"

"Hiç başarabildin mi?"

"Bir yıldır yapamadım, Nolan, bu kadar kısa sürede nasıl yapabilirim? Seni asla unutamayacağımı düşünüyorum, çünkü sen benim ilk, tek, gerçek aşkımsın."

Kalbimi başka bir yabancıya vermek istemiyorum.

"Ve sen sonuncusun, çünkü senden sonra başka kimseyi istemiyorum, başka kimseye sahip olamam".

"Yani...?"

"Yeter, Chantal", le yüzünü sıkar, burnuna karşı burnuyla konuşur. "İhtiyacımız olmayan şeyleri hayatımızdan çıkaralım, bu hikayeyi, ilişkimizi ve suç ortaklığımızı koruyalım. Bunu yaşamaya çalışalım. Senin saygısız esprilerine, enerjine, asi ve ezici ruhuna *ihtiyacım var*. Bana baktığında, bana dokunduğunda, senin içinde olduğumda hissettiğim şoku her gün hissetmeye *ihtiyacım var*, lanet olsun!" Dişleri artık tutmuyor ve alt dudağını sıkıyor, onu kaşıyor ve adımını inlediğini duyuyorum. Sesi doğrudan vücudumun tehlikeli bir bölgesine gidiyor, ona dokunma düşüncesi bile beni çıldırtıyor.

Ve ona dokunuyorum.

Dudaklarım onu okşuyor. Dilim onunkini araştırıyor. Ağızlar çarpışıyor, sevişiyorlar, burada, dünyanın ortasında, spot ışıkları altında.

"Bu gerçek bir aşk ilanı mı?" diye iç geçiriyor ona verdiğim kısa molada. "Tekrar edebilir misin? Seni kaydetmek istiyorum!"

"Hayır," diye gülüyorum.

"Devam edin, beni övün doktor. Bunu iyi yapın ve ödüllendirileceksiniz."

Onu arkadan tutmak için etrafında dönüyorum. Sırtı göğsümün üzerinde mükemmel bir şekilde uzanıyor; kollarım da sanki tam olarak beni ona bağlamak için yaratılmış gibi, ayrılmaz bir düğüm halinde. Sanki her zaman çok yakınmışız gibi bana sarılmış, müziğin ritmiyle sallanırken kulağına doğru konuşuyorum.

"Seni seviyorum, Spitfire." Yüzünü kaldırıyor, dudaklarımı arıyor, burnunun ucunu öpüyorum, sonra kendimi tekrar ağzına bağlıyorum. "Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, çünkü seninle geçen her an, parmaklarımın arasındaki hayattır."

'Parmaklarımın arasındaki hayat,' sözümü çiğniyor, alt dudağını ısırıyor.

"Benim güzel, harika hayatım. Nasıldım?"

"O kadar iyi ki seni evime götüreceğim. Ve tüm günlerimde."

EPILOG

Şampiyonanın en önemli maçlarından biri oynanmak üzere: Paris Saint-Germain ile Leclerc Futbol Kulübü arasındaki derbi. Parc des Princes stadyumu taraftarlarla dolup taşıyor, gişelerde biletler tükenmiş durumda. Güney Virajı'nda taraftarlar, üzerinde aile takımının kalkanının öne çıktığı devasa yeşil bir pankartla kaplıdır. Boğalarımıza adanmış tezahüratlar, rakip takım taraftarlarına ayrılmış olan Kuzey virajındaki ultraların tezahüratlarıyla çarpışıyor. Tribünler farklı renklerde göze çarpıyor. Bazı bölgelerde kırmızı, beyaz ve mavi renkler öne çıkarken, diğerlerinde yeşil leke baskın. Bugün maçların maçı olacak. Yılın diğer maçlarından tamamen ayrı, dengeli bir çatışma, çünkü derbi bir ömür boyu sürecek bir maçıdır.

Özel tribünümüze giden orta tribün boyunca, sahaya bakan korkuluklar boyunca yürüyoruz. Oyuncular ısınmayı bitirmek üzereler, kameralar onların top sürme hareketlerini yakalıyor ve büyük ekranlarda yayınlıyor. Birden görüntüler Ray Cox'un poposundan büyük bir Chanel gözlükle yüzüme geçiyor. Kusursuz dişlerimi gösteren dudaklarımı aralıyorum ve kızıl saçlarımı sallıyorum. Aniden duran Nolan üzerime atlıyor ve tüm mallarını siyah deri bir taytla sarılmış kalçalarımdayıyor.

Kamera yakın çekimlerimize sabitlendiğinden, kendimi ona sürtme fırsatını değerlendiriyorum, o da karşılık olarak kalçalarımdayıyor ve boynumu öpüyor.

Muhtemelen bu şehvetli hareketinin şu anda dünyanın dört bir yanındaki spor kanallarında yayınlandığının farkında bile değildi.

"Gülümse, hadi!"

"Neden?" diye yanağıma doğru soruyor. Ekranı işaret ediyorum ve arkamdan sarsıldığını duyuyorum, hemen uzaklaşıyor.

"Chantal, ben bu işte iyi değilim.

"Şu haline bak! Harikası!" diye ilan ediyorum, hala sadece onun görüldüğü LED'i işaret ediyorum, cehennem kadar seksi, o bana sadece bir fiske ile ağzımı kapatma arzusunu gizleyen bir bakışla bakarken...

Venüs ateşli düşüncelerimi böldü: 'Böyle bir aşk ilişkisine istediğinden emin misin, Nolan? Yani, yeniden düşünmek için hâlâ zamanın var.' İçimden onun güzel sarı saçlarını koparmak geliyor.

"Eeeeh, bak Denizci, her şeyin bir sınırı vardır. Bir kez daha üzerime çamur atmaya kalkışırsan seni tribünden aşağı yuvarlarım."

Kaşını kaldırıyor, hâlâ ortağıma hitap ediyor: "Bak, basit bir tehditte bulunmak on saniyesini alıyor. Bunu sana seni sevdiğini söylerken de yapıyor mu?"

"Genelde çok daha konuşkandır. Ve şimdi o da işin içine giriyor!"

İkisini de geçip özel koltuğuma doğru ilerliyorum. Doktorum bana katılıyor ve yanıma oturuyor, Venüs ise Boğa'nın ne zaman stadyuma gitsek onu kaçırın olağan çevresinden kurtulmasını bekliyor. Son zamanlarda küçük Balık, gazetecilerle ilgilenerek ona yardımcı oluyor. Yatağında bir futbolcu olan Zöe, futbol camiasının dinamikleri hakkında en bilgili kişi. Bu durum, özellikle başka kardeşleri olsa da küçük kız kardeşimizin desteğine asla güvenmeyecek olan Boğa için bir sürpriz oldu.

Serbest kaldıklarında bize katılıyorlar. Kulüp başkanının her hareketi tribünlerde histeriyi tetikliyor. Bize en yakın taraftarlar onun adını haykırıyor, büyük, güçlü, yakışıklı iş adamından bir selam, bir gülümseme, herhangi bir ilgi bekliyor.

O da onların isteklerini yerine getiriyor. Duruyor ve hatta takım atkılarını sallayan bazı taraftarlarla birkaç kelime konuşuyor, sonra bir çocuğu kucağına alıyor, göğsü gururla dolu ebeveynleri tarafından fotoğrafının çekilmesini sağlıyor ve son olarak kendinden emin zarif bir şekilde partnerinin onu beklediği koltuğuna doğru ilerliyor.

"Sana bir teklifte bulunmak istiyorum, Nolan," diyor ona, tezahüratlara karşı sesini yükselterek. "Leclerc'in tıbbi ekibine psikolog olarak katılmakla ilgilenir misin?"

"Ne?" Partnerim bariz bir şok içinde, gergin ama kesinlikle tahrik olmuş bir halde ensemdeki saçı tuttu ve onunla oynamaya başladı.

"Spor psikolojisi hakkında bir şey biliyor musun?" diye devam ediyor ve Venüs gözümü sıkıyor. Bu onun fikri mi? Şaşırmazdım, kardeşim ne isterse yapar.

Kıskanıyor

muyum?

Hem de çok.

"Evet, anlıyorum, yine de...", adamım tereddüt ediyor, ama gözlerinde devasa bir 'evet kabul ediyorum' parlıyor.

"Benim de takımda ailemden bir parçaya ihtiyacım var".

"Aileden bir parça mı?"

İşleri onun için daha açık hale getirmek isteyerek araya giriyorum. "Eğer fark etmediysen, Taurus seni vaftiz ediyor."

"Çok şaşırdım ve bana duyulan güven için minnettarım. Üniversitedeki dersler, çalışma seansları ve cezaevindeki taahhütleri uzlaştırmamanın mümkün olup olmadığını görmeye çalışacağım".

"Eğer Chantal'la birlikte olmak istiyorsan," diye araya girdi Zöe, "dört iş yeterli olmaz."

"Yaramaz!" diye azarladım onu. "Doğru değil."

"Bir düşünün," diye ısrar ediyor Yüce Tanrı, "Bu önemli bir fırsat. Futbol ortamı çok teşvik edici".

"Kesinlikle katılıyorum. Ancak ben Paris Saint Germain'i destekliyorum".

Hepimiz ona doğru dönüyoruz, sanki uzay gemisine inmiş bir uzaylıymış gibi bakıyoruz.

"Bunun üzerinde çalışacağız," diye karar verdi Taurus, sırtını sandalyesine yaslayarak.

"Hiç sanmıyorum," diye fısıldıyor Nolan, ama ben sadece onu duyuyorum. Onun futbol inancını nasıl değiştireceğimi biliyorum.

Alışlageldiği üzere, başlama vuruşundan önce kameralar aile tribünümüze, özellikle de başkana çevriliyor. Ancak bu kez ekranda Leclerc iş adamı yalnız değil, yanında kısa bir süre önce hayat arkadaşı olduğunu açıkladığı Venüs var.

Arenada yepyeni bir tezahürat yükselir, tek bir ses sadece onlara adanmış farklı bir stadyum korosunu mırıldanır: "*Président, embrasse ta princesse!*". Taraftarlar, ellerini çırpma ile kaldırmak arasında gidip gelen bir tekrarla, Taurus'u prensesini öpmeye teşvik eder.

Président, embrasse ta princesse! Président, embrasse ta princesse!
Président, embrasse ta princesse...!

Sailor'ın yanaklarının kızarması monitörü dolduruyor, tıpkı kardeşimin ona bakıp gözlerini arayan sevgi dolu gülümsemesi gibi. Yüzünü utançla kapatıyor, yansımasına bakıyor, sanki olanlara inanmıyormuş gibi, sanki yanındaki kişinin ona ait olduğunu dünyaya haykırmak için bekliyormuş gibi.

Şu anda, *politik doğruculuğun* müritleri ne yazarsa yazsın, onların duygularını onaylayan kırk bin kişi, futbol inancı ve sosyal konumu ne olursa olsun, yanındaki güneşli kıza nasıl ve ne zaman aşık olduğunu görmezden gelen bir adamın hissettiği aşkı destekliyor.

Milyonuncu *Président, embrasse ta princesse*'de, Taurus bir elini kaldırıp *prencesin* yanağına koyuyor ve tüm dikkatini ona vermesini istiyor. Yakın çekimleri monitörde sıklaşıyor ve kardeşimin dudaklarından bir alkış tufanını tetikleyen bir *seni seviyorum cümlesi* okuyoruz. Ama onu öptüğünde stadyum patlıyor, onu okşadığında tüm dünya bir insanın hayal kurabileceğinin kanıtına tanık oluyor.

Eğer gerçekten istiyorsanız, beklemek için sabrınız varsa, bir duygunun kendi zamanı olduğunu ve ruhların birbirlerini kucaklamak için koşmadıklarını, birbirlerini kovaladıklarını, sonsuz bir baştan çıkarma dansında birbirlerinin etrafında döndüklerini kabul edecek olgunluğa sahipseniz, o zaman aşk beklemediğiniz yerde bile kendini gösterebilir.

Ani duygularımı fark eden Nolan'ın elini tutuyorum ve benimkini dudaklarına yaklaştırıyor. Onun hayatımda olduğunu bilmek bir amaç değil, yeni bir varoluş için bir başlangıç noktası.

Zöe, Boğa ve Venüs'ünün öpüşmesini gizlice çekilmiş bir fotoğrafla yakalarken, burnumu yukarı çekerek gözlerimin kenarlarını siliyorum.

"Çok tatlılar," diyorum.

"Venüs ile pek iyi geçinemediğinizi sanıyordum".

"Ah, şey, kız kardeşler her zaman kavga eder."

"Kameralar ve fotoğrafçılar başka yerlere odaklandığına göre, dilimi senin ağzına da sokmama ne dersin?"

Elimi ceketinin altına sokarak en yaramaz gülümsememi gösteriyorum. Tıraşlı sakalları dudaklarımı gıdıklıyor, dudaklarım hemen kıpırdıyor ve diliyle beni çağırıyor.

"Ziyaretinizi yapın, doktor!"

Leclerc'in lüksüne asla alışabileceğimi sanmıyorum. Bir yanımla her zaman yetersiz hissedecek, nesnel olarak kadınıma zaten sahip olduğum yaşam standardını veremeyeceğimi düşünecek. Ben onlar kadar zengin değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım, ama onun yanında kendimi hiçbir zaman babasının ima ettiği gibi yetersiz ya da eşitsiz hissetmediğimden eminim.

Chantal bana hiçbir zaman aramızda var olan sosyal uçurumu hissettirmede, her ne kadar ben bir erkek olarak onun gösteriş yaptığını fark etmediğimde bunun acısını çekiyor ve hissediyor olsam da. Gösteriş onun doğasının ve varoluşunun bir parçası, ancak bir kez bile, bir an bile bana kendimi yersiz ya da tamamen ekonomik açıdan aşağı hissettirmede. Ve ben onu bunun için de seviyorum, çünkü o beni olduğum gibi seviyor.

Uşak beni *kabul odası* dediği bir odaya oturtuyor. Bayan Leclerc'in birazdan bana katılacağını söyledi, ben de oturdum, etrafıma bakındım ve etrafımdaki altınlardan biraz bunaldığımı hissettim.

Crystal bana her zaman Leclerc Şatosu'ndan, içinde ne kadar çok değerli eşya olduğundan, ellerini nereye koyduğuna her zaman dikkat ettiğinden bahsederdi. O zamanlar beni gülümsetirdi, bugün onu anlamaya başlıyorum, özellikle de bir tabloda Claude Monet'nin imzasını gördüğümde.

Yutkunuyorum ve etrafımda şekil bozucu bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum.

Arkamı döndüğümde, odayı başka bir koridora bağlayan bir kemerden bana bakan iki küçük kıızı fark ederek irkiliyorum.

Chantal'ın küçük kız kardeşlerini tanıyarak onlara doğru gülümsüyorum.

Hanedan dünyaca ünlü olsa da üyelerini, özellikle de küçükleri koruma eğilimindedir. İnsan her gün ailenin en küçüğüyle karşı karşıya gelmiyor, hele bir de söz konusu haneye girmek üzereyseniz.

İkisi de sarı saçlı ve açık renk gözlü olan küçükler ilerlerken beni inceliyor ve kanepelerin etrafında dönerek önümde duruyorlar.

Çocuklara aşına olmadığım için biraz utanarak ayağa , onları bodur bir *merhaba* ile selamlıyorum ve bir şey söylemelerini bekliyorum.

"Chantal'ın yeni oyun arkadaşı sen misin?" diye başladı en genç olanı.

"Sayılır.

"Buna nişanlılık deniyor," diye düzeltiyor diğeri.

"Chantal'ın asla bir erkek arkadaşı olmayacak!"

diyor. İyi bir başlangıç yaptık.

"Şu anda ona bakıyorsun Michelle, onun erkek arkadaşı olduğu çok açık."

Ufaklık parmağıyla beni göstererek, "Onu benden alamazsın," diye bağırıyor. Biraz bölgeci görünüyor.

'Onu hiçbirgötürmeye niyetim yok, içiniz rahat olsun'. Dostça davranmaya çalışıyorum ama her ikisini de ikna etmenin zor olduğunu görüyorum.

"Önce sınavı geçmeniz gerekiyor," diye devam ediyor en saldırgan olanı.

"Chantal ona test yapmamamızı söyledi," diyerek en vicdanlı görünen kişi sözünü geri alıyor.

"Bunun yerine biz yapacağız.

"Kendimizi tanıtarak başlayabiliriz," diye öneriyorum. "Ne dersiniz?" Gözlerinin içine daha iyi bakabilmek için halının üzerine diz çöküyorum.

İkisi de bilmiş bilmiş bakıyorlar, ancak bu bana en azından iyi gittiğimi gösteriyor, ta ki küçük olan şöyle kadar: 'Bizim boyumuzda olmak istediğin için mi eğiliyorsun? Bunu öğretmenler de yapıyor, kendimizi eşit hissetmemiz için olduğunu söylüyorlar. Ama asla eşit olmayacağız'.

"Ah!", yutkunuyorum. Nutkum tutuldu. "Kaç yaşındasın sen?"

"Bir bayana yaşını soramazsın".

"Sekiz yaşına yeni girdi," diyor diğeri.

"Casus!"

"Ve benim neredeyse on tane var.

"Madem düştün, ben de elimi uzatayım." Veba beni affetmek istiyor gibi görünüyor. "Ben Michelle Sagittarius, Leclerc ailesinin on birinci üyesiyim."

"Nasılsın?" Güçlü sıkımayla karşılık veriyorum. "Nolan Duris."

"Ve ben Stéphanie Aquarius, Leclerc ailesinin onuncu ferdiyim".

"Memnun oldum," diyerek diğer küçük elimi de sıkıyorum. "Az önce bir sınavdan bahsediyordun," diyerek kendimi yukarı çekiyorum ve arkamdaki kanepeye oturuyorum.

Her ikisi de, sanki gerçekten uygunluğunu test etmeye gelmişler gibi, benden tam bir metre uzakta duruyorlar.

'Bunu sana yapamayız, Chantal istemiyor'. Stéphanie potansiyel bir müttefik olabilir, diğeri değil.

"Bir an için, sırf o istemiyor diye, sınavın son derece önemli olabileceğini düşündün mü?" Önceki düşüncemi doğruladım.

"Sen benim sorumluluğumdasın, çünkü Onikiler'in çizgisinde benden sonra geliyorsun, bu yüzden dediğimi yap. Nolan için test yok."

Onu kucaklamak isterdim.

"Onuncu olman seni daha yüksek bir seviyeye çıkarmaz, anladın mı?" Pestifer ellerini kalçalarına koydu. "Ama hiç de değil."

"Sekiz ve on yaşında olduğunuzu mu söylemiştiniz?" diye düşünüyorum, yaşlarından çok daha büyük iki kız gibi konuştuklarını duyunca şok oluyorum. Yüz ifadeleri, özellikle de Michelle'inki bana Bootstrap'imi hatırlatıyor.

"Summate, reşit olduk, artık soruya cevap verebilirsin."

Küçük olan gerçekten bir mucize, minyatür bir Chantal kaburgası.

"Tamam, duyalım bakalım!" diye espri yapıyorum. Kesinlikle geri adım atamam, etkilemeye hevesliyim, özellikle de Leclerc'lerin on birincisiyle.

"İlk testi geçmek için, çünkü bu tek test değil, bize bir sır vermeniz gerekecek" diye açıklıyor.

"Vay canına. Sana şu anda bir sır vermemi mi istiyorsun? Şu anda mı? İlk buluşmamızda mı? Çok iddialısın."

Stéphanie, "Test genellikle bunu içerir," diye açıklıyor. "Buna layık olup olmadığınızı bilmemiz gerekiyor."

"Chantal'a layık mı?"

"Hayır, bizden," diye eşzamanlı olarak karşılık verirler.

"Ah!"

Başım büyük belada.

"Bir keresinde," diyor Yay, "Terazi'yi alıp götüren işe yaramaz varlığı bu teste tabi tuttum.

"Eski kocan mı?", sanırım.

"Evet, şu işe yaramaz şey," diye onaylıyor, kız kardeşinden bir dürtme alıyor.

"Sen söyleme. Terazi söylemeyecek'.

"Zakhar'dan yazılı izin . Bunu söyleyebilirim."

"Bunu gerçekten o mu yazdı?" Beni görmezden gelerek birbirleriyle konuşmaya başladılar.

"Da'.

"Neden?"

Kendimi korumak zorundaydım. Chantal her şeyin her zaman yazılı olması gerektiğini söylüyor. Ama biz ders verirken sen neredeydin?"

"Şok oldum." İfade dudaklarımdan döküldü, sessize almam mümkün değildi.

"Merak etme, Nolan," diye beni rahatlatıyor yaşlı olan. "Bu bir şey değil. Yay burcu daha korkunç olabilir."

Bu hiç de iç açıcı değil.

"Kendin için düşün, Kova".

"Nasıl gitti...", sohbet etmeye çalışıyorum, "Kocasıyla...".

"İşe yaramaz varlık mı?" Adamı aşağıladığında gözlerinin nasıl parladığı şaşırtıcı.

"Evet, o," diye onaylıyorum.

"Test sorularına hiç cevap vermedi. Benimle hiç konuşmadı ya da herhangi bir sırrını açıklamadı. Bana göre sağırdı."

"Sesiniz rahatsız edici, herkes sizden kaçıyor".

"Kapa çeneni".

"Kendi aranızda kavga etmeyin. Ve bu arada, ben, aksine...".

Michelle, "İşe yaramaz bir şey," diyor.

'Evet, *dostum... işe yaramaz*, sınavı geçeceğim, çünkü kız kardeşini önemsiyorum ve senin arkadaşın olmak istiyorum. Ayrıca, bugün cebimde bir sır var. Önemli bir sır." Biraz gizemli davranarak onların dehşete düşmesini sağladım.

"Gerçekten mi?" diyorlar koro halinde, gözlerini kısarak.

'Bu, sadakat ve mutlak gizlilik gerektiren sırlardan biridir'.

"Size söz veriyoruz," diye söz veriyor Stéphanie.

"Sessizliğimize güvenebilirsiniz," diye ekliyor diğeri.

"Emin misin?", gözlerimi kısarak onlara bakıyorum ve samimiyetlerini değerlendiriyorum.

İkisi de başlarını sallayarak ağızlarını kapatan bir anahtar hareketi yaparlar.

"Sizinle daha yeni tanıştım. Belki de ciddiyetinizi bana kanıtlamalısınız."

Michelle eliyle işaret ederek aceleyle şunları söyledi: 'Sana şimdiden söylüyorum, eğer bana bu önemli sırrı söylersen, başvurunu kabul etmiş sayacağım.

Kız kardeşi, 'Ben söylemeden kabul edersen zaten sınavı geçmiş olursun. Söyledikleriniz hiç mantıklı değil."

"Stéphanie haklı. , düşünceyi takdir ediyorum Michelle, bu yüzden bunu iyi niyetinin bir kanıtı olarak kabul ediyorum."

"Güzel.

"Bize şimdi söyleyecek misin?" diye ısrar ediyor yaşlı adam.

"Sana gösteririm. Aslında, sana göstereceğim'.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp galeriye tıklıyorum.

Kanepeyi gösteriyorum ve ikisi de yanıma oturuyor. Biri sağa, diğeri sola. Cep telefonumu görüş alanımda tutuyorum ve onlara üç fotoğrafı gösteriyorum.

"Ne kadar güzel," diye gözlemledi büyük olan.

"Nedir bunlar?" Küçük kız, görüntülerin çok net olmasına ve merakını vurgulamasına rağmen kaşlarını çatıyor ve daha fazlasını öğrenmek istiyor.

"Chantal için önemli bir yüzük almak istiyorum, ona her zaman aramızdaki bağı hatırlatacak bir sembol vermek istiyorum.

"Ne kadar romantik!" diye iç geçiriyor Stéphanie.

"Ne antika ama!", belli ki bu diğeri. "Bahçeye koymak için bir panter alma şansınız olmadı mı? Onları çok sever."

"Bence bir panter, kız kardeşinizle tanışmış olsaydı, doğal ortamından pişmanlık duyabilirdi."

"Denedim," diye omuz silkiyor ve bir kedi isteyen kişinin kendisi olduğunu açıklıyor. Yüzümde bir gülümseme beliriyor ama sonra kendimi ciddi ciddi onların fikrini sorarken buluyorum, yanımda Bootstrap'i iyi tanıyan iki küçük insan olduğunun farkındayım.

"Eee? Ne diyorsun?" İlk yüzüğü tekrar gösteriyorum, ikinciye ve sonra üçüncüyü. Hepsini aşağı yukarı birbirine benziyor, tek fark pırlantanın karatı ve tabii ki fiyatı.

"Chantal onları büyük seviyor". Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

"Ne anlamda, Michelle?"

"Mücevherler! Onları büyük seviyor."

"Bu çok daha zarıf, Nolan". Stéphanie geri gider ve gerçekten de daha ağırbaşlı olan ilk yüzüğün görüntüsünü durdurur.

"Onu dinleme, daha büyük daha iyidir." Plague'nin küçük parmakları son resme dönerek en önemli taşı işaret ediyor.

Daha mantıklı olan kız, "Bu çok büyük, her yere takılır," diyor.

"Bir şeyi açıklamama izin verin: Chantal bana hep elmasların büyük olması gerektiğini söylerdi. Ne kadar çok olurlarsa aşk da o kadar büyük olur," diyerek kollarını açıyor. Onun bakış açısına göre, bu bir çentik bile oluşturmaz.

"Bunu gerçekten söyledi mi?" diye soruyorum, sadece hangisini gerçekten satın alacağımı görmek için.

"Evet.

Tatlı kız kardeş ekliyor: 'Gerçek aşkı ilan etmek için büyük bir elmasa ihtiyacınız yok.

"Sen neredeCanlı, Pardon?Kimden hangi parça .
Dünyanereden geliyorsun?" Sonorously gülüyorum.

"Bunu yapamam, Nolan. O tamamen boyun eğmiş durumda."

"Kim tarafından?"

"Chantal'ın öğretilerinden".

"Bu öğretiler ufkum *genişledi*".

"Genişletilmiş," diye düzeltti Stéphanie. 'Nolan, sadede gelebilir miyiz? İlgilenmem gereken daha acil bir işim var'.

Küçük Leclerc'in ne tür taahhütleri olabileceğini hayal edemiyorum, ancak karışmamaya karar verdim.

"Evet, şey..." diye tereddüt ediyorum, resimlere tekrar bakıyorum. "Bu noktada, orta yolu seç derim. Ne çok büyük ne de çok küçük bir yüzüğe ne dersiniz?"

Bu uzlaşma bana kabul edilebilir görünüyor, en azından Michelle bu işi hallettiği sürece.

"Chantal bu düşünce tarzının halinden memnun olanlara ait olduğunu söylüyor.

"Onunla ne konuştuğunuzu gerçekten bilmek istiyorum."

"Dünyayı nasıl fethedeceğimizi tabii ki".

"Çok fazla dizi izliyorlar.

"Bak, sen, bu kadar saf olduğun için senin adına üzülüyorum..."

"Ve sen de *böcek*lere çok benziyorsun."

"Buna alaycılık deniyor," diye araya giriyorum.

"Bu ne demek oluyor, Nolan?" diye soruyor en genç olanı merakla.
"Bana böcek demedin mi?"

"Hayır, hayır, *alaycı* demek biraz... biraz... diğer insanların duygularını umursamayan demek, hepsi bu."

Korkarım seni incittim.

"Gerçekten de öyle!". Yanlış korku. "Chantal bana hep başkalarının dramlarına aldırmamak gerektiğini söylerdi, herkesin zaten düşünecek kendi dramı var."

Stéphanie ona, "Ama ne draması?" diye sorar ve böylece tartışmaya devam ederler.

"Bende çok var.

"Hangi sınıfa gidiyorlar?"

"Biri dördüncü sınıfta, diğeri benim arkamdaki sırada oturuyor. Bir de karşı sınıfta bir çift var. Benimle ilgilenmek için yarışıyorlar."

"Bu tür konuşmaları kız kardeşlerinden biriyle yapabilir misin?" diye onu hemen durdurdum.

Michelle elleriyle yüzümü kavırıyor ve kendine doğru çeviriyor. "Şu böcek olayını bana açıkla."

'Eğer bir şey varsa, o da sizizdir'.

"Şu". Son derece konuşkan bir çocuk olmasının yanı sıra, dinleme konusunda da oldukça beceriklidir. Kanepede bacak bacak üstüne atar ve dirseklerini kanepeye dayayarak tombul yanaklarını yumruklarıyla tutar.

"Bazen başkaları için biraz empati hissetmek de iyidir. Çevremizdeki insanların hassasiyetlerine kayıtsız kalmak doğru değil. Sizce de öyle değil mi?"

"Hassasiyet mi?" diye bir ses yankılanıyor kapı aralığından. Kafamızı kaldırıyoruz ve Zakhar Leskov yaklaşıp bir koltuğa yerleşiyor. 'Ne saçmalıyorsun doktor? Michelle kendi çapında çok hassas biri. Zaten bu haliyle de mükemmel. Sen neyin peşindesin?' dudaklarının arasına bir sigara koyar ama söndürür.

Haşere kanepeden kayarak Rus'un bacağına oturur.

"Nolan'ın Chantal'a vermek istediği yüzüğü seçelim," der ona.

"Bu bir sırdı," diye hatırlatıyorum ona.

Yanımdaki Stéphanie "Tüh," diye kahkahayı patlatıyor.

"Kayınbiraderimle hiçbir sırrım yok".

"Ne kadar tatlısın!" diyerek yanağından öpüyor ve tekrar bana dönüyor. "Harika, değil mi? Onunla ilk tanıştığımda beni şok etmişti. Dehşete kapılmıştım."

"Şu anda ben de oldukça sarsılmış durumdayım.

'Her şey normal,' diye devam ediyor. "O Chantal'ın minyatürü, onu sevmeden edemezsiniz. Eğer Şeytan'ı seviyorsanız, onun başyapıtını da seveceksiniz."

Abla, artık bir sır olmayan sırrımı ona göstermek için cep telefonunu elimden çekip alıyor.

"Hangisini seçerdiniz?" diye soruyor, parmağını ekranda gezdirerek. İlk fotoğrafı kaydırıyor, sonra ikincisini ve...

'En büyük. Büyük her zaman daha iyidir'.

"Bunu duydun mu?" diye cıyaklıyor Michelle, tamamen tatmin olmuş bir şekilde.

"Nolan," diye bana dönüyor Stéphanie, telefonu bana geri uzatıyor, tatlı bakışları rahatlatıcı. "Vazgeçmenin zamanı geldi diyebilirim. Bu ikisi yardımcı olmayacak."

"Katılıyorum.

Uşak, Bayan Leclerc'in gelmek üzere olduğunu söyleyerek sözümüzü kesiyor. Genç kızları selamlıyorum, Zakhar'ın da sırtını sıvazlıyorum, saçma gelebilir ama küçük kızla arası çok iyi.

Odadan çıkmadan hemen önce gömleğimi çekiştirerek beni arkamı dönmeye davet etti.

"Söyle bana, bebeğim."

"Chantal'ın sana neden aşık olduğunu anladım".

"Oh, öyle mi? Peki sence neden böyle?" Gerçekten ilgileniyorum.

"Çünkü her şeyi açıklıyorsun. Aşk iyi açıklıyorsun."

"Gördün mü?" diye bağırır Rus. "Sana havalı olduğunu söylemiştim."

Yay burcu gözümü sıkıyor ve az önce sınavı geçtiğimi biliyorum.

Cancer

Torunum Leya'yı kollarımda tutarken, Terazî ile birlikte Nolan'ın beni beklediği resepsiyon odasına ulaşıyorum. erkek arkadaş gibi ilk kez beni şatodan almaya geliyor ve umarım bu sonuncusu olur, çünkü onu Yengeç Kulesi'nde benimle daha fazla kalmaya ikna etmek niyetindeyim.

Geçici olarak bir otelde kalmasına karşıyım ama şu anda beni dinlemiyor. Şu anda kirada olan kendi dairesi olmasına rağmen, stüdyosuna yakın bir stüdyo daire kiralamayı planlıyor ve yine de benim isteğim günlük olarak orada yaşamak, ancak böyle bir adım atmak için henüz çok erken olduğunun farkındayım.

Yaşamak için uygun bir zaman var mı?

Öte yandan ben, bir insanın hayattan zevk alması gerektiğini düşünüyorum. *şimdi ve yarına* bakmayı seçmemek.

Ne pahasına olursa olsun onu intihal etmeyi başaracağım. Ayrıca, benim şaşmaz yöntemlerim var. Yılbaşı gecesine kadar onu odalarımaya yerleştireceğim, hatta gömme dolabımı onunla paylaşmak zorunda kalsam bile.

Tanrım, bu detayı konuşacağız. Belki onun için bir gardırop yaptırırım.

Odaya giriyoruz ve Leya'nın sevinç çığlığı tavana kadar yükseliyor. Küçük kız telaşlanıyor, sanki tek referans noktası benmişim gibi bana bakarken ona daha fazla gülümsemem için beni zorluyor.

Bakışlarımı Nolan'a çevirdiğimde, onun ağır çekimde bana doğru ilerlediğini görüyorum. Gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, kollarımda tuttuğum bohçada ısrar ediyor, sanki onun için her zamankinden tamamen farklı yeni bir vizyon haline gelmişim gibi, onu gözle görülür şekilde şaşırtan ve çözmeye çalıştığım düşünceler üzerinde durmasına neden olan bir şey.

Dili, hafif bir iç çekişin kaçtığı dolgun dudaklarının bölümleri arasında geziniyor, gözleri yeğenimi kucağıma alışımaya odaklanıyor, sonra yüzüme dönüyor ve son olarak, bir rüyadan uyanmak üzereymiş gibi kirpikleri titriyor.

"Ne?" Onu sallıyorum ve en son Leclerc ile tanıştırmak için elimi uzatıyorum.

"İşte bu...", sesi suskun geliyor ve gerçekten de öyle, ancak bakışlarıma tekrar daldığında, tam olarak ne düşündüğünü okuyabiliyorum ve içinde söyleyemediği şeyleri ona gösterme fikri beni çok heyecanlandırıyor. "Genelde çok güzelsin Chantal, ama kucağında bir bebek varken daha da güzelsin."

"Ahhh, doğru anladım o zaman. Beni bebek yayıkçınız olarak mı hayal ediyorsunuz?"

"Daha romantik bir anlamda
olsa da". O ciddi.
O gerçekten ciddi.

Donup kalıyorum, gerçekten zihinsel duraklamaya giriyorum.

Nolan bana çocuk sahibi olmak isteyen bir adamın bakacağı gibi mi baktı?

Benim tarafımdan mı?

"Onlara sahip olduğumu hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyorum, Leya'nın mavi gözlerinin şimdi ona nasıl dik dik baktığını fark ediyorum. Küçük elini uzatıp gömleğini tutuyor ve küçük parmaklarının arasında sıkıyor.

"Neden olmasın?"

'Çünkü bir aile kurmayı, sabit bir partnerim olmasını ya da aşık olmayı hiç düşünmedim'.

"Ben de hiçbir zaman ciddi olarak sahip olmayı düşünmedim. Ancak seninle her şey mümkün hale geliyor." Sözleri hoşuma gittiği için kızardım. "Sana onları şimdi istediğimi söylemiyorum."

"Biliyorum.

"Ama çocuk sahibi olmayı seçmek zorunda kalsaydım, onları seninle birlikte isterdim."

Küçük kız minnettarlığını haykırıyor ve ben yarın nerede olacağıma dair hiçbir fikrim olmasa da ona, hayatıma ve olacaklara tamamen aşık olduğumdan başka bir şey düşünemiyorum.

"Muhabbet kuşu olmayı bıraktınız mı?" diye araya girer Terazî. "Onu bana ver, böylece üzerine atlayabilirsin." Leya'yı tekrar kollarına alıyor ve beni nihayet dünyada bana duymak istediklerimi söyleyebilecek tek erkeği öpmek için özgür bırakıyor.

Gerçek şu ki, bu tür şeyleri hiçbir zaman yüksek sesle söylememiş olsam da, her zaman çocuk sahibi olmayı ve onları benimle birlikte doğurmak isteyen biriyle tanışmayı hayal ettim. Ben her zaman özgür bir kadın oldum,

Dünya tarafından büyülenmiş, her zaman ilgi odağı, partilerin ruhu ve aynı zamanda zihin, ancak geçmişte kendimle ne zaman baş başa kalsam, boşluk, eksiklik ve tamamlanmamışlık hissi her zaman yüzeye çıktı ve beni basit bir arzuya yönlendirdi: aile.

Sanırım bir gün kendime ait bir çocuğum olacağını hayal edebileceğim doğru kişiyi buldum. Aslında, hepimizin.

Dudakları yavaşça dudaklarıma değiyor, elleri kalçalarımı okşuyor ve kolları sonunda gövdemin etrafında kenetleniyor. Bana karşı sahip olduğu koruma ve sahiplenme duygusunu bütünüyle hissediyorum ve bunun var olan en güzel duygu olduğunu düşünüyorum. Her kadının onu güçle kucaklayan, ona bağlılıkla dokunan, onu tutkuyla öpen ve ona sadece ve sadece onun hayatının referans noktası, çocuklarının annesi, ebedi yoldaşı olmasını istediğini söyleyen bir erkeği olmalı.

"Chantal, bu kadar yeter!" diye emrediyor Michelle, bizi fiziksel olarak iterek. "Onaylıyorum, ama bir noktaya kadar."

"Sanat eserimle tanıştın mı?" diye soruyorum Nolan'a.

"Bu şansa sahip oldum". Garip bakışlar attıklarını fark ediyorum ama daha fazla araştırmıyorum. Muhtemelen küçük kız kardeşim onunla bir konuda sözleşmiş durumda.

"Ya sen, Stéphanie, doktorum hakkında ne düşünüyorsun? Onu terfi ettirdiniz mi?"

"Eğer mutluysa," diye omuz silkiyor, "o zaman tamam. Her iki durumda da, kaçıp gitmesi için hâlâ zaman var."

"Çok teşekkürler, eh!"

"Bir şey değil!"

"Sen gitmeden önce," diye araya giriyor Terazı, Leyla çoktan kollarında uyurken, "Zakhar'ın söyleyecekleri var," diye başını sallıyor ona ve o da isteksizce sandalyeden kalkıp gözlerini tavana kaldırarak bana doğru geliyor.

Ne adımlarında ne de eski katilinin bakışlarında güven verici bir şey var.

"Bana resmen savaş ilan etmeye mi karar verdin Leskov?" diye . "Sizi uyarıyorum, zemin tarafsız olmalı. Savaş alanının seçimi için kura çekmenize izin vereceğim."

"Aslında..." diye duraksıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve yüzünü yeğenime doğru çeviriyor. Yüzündeki yara izi gergin bir yüz ifadesiyle seğiriyor.

"Hadi!" diye ısrar ediyor kız kardeşim.

"Tamam," diye homurdanıyor, her zamanki aşılmaz zırhını göstererek. "Kızımızın vaftiz annesi olmanızı çok isterim, hayır, çok *isteriz*."

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Ben mi? Gerçekten mi?", heyecan ve histeri içinde ağzımı kapatıyorum. Topuklarımın üzerinde zıplıyorum, Nolan'a sarılıyorum ve sanki evrendeki en değerli ödülü kazanmışım gibi seviniyorum. Kızlar da benimle birlikte seviniyor, partnerim de dahil olmak üzere hepimizi kapsayan beklenmedik bir kutlama yaşanıyor.

"Emin misin?" diye sordum, hâlâ inanamıyordum. "Benim olmamı mı istiyorsun?"

"Haklısın, Şeytan.

"Teşekkür ederim Terazi, teşekkür ederim!" Hemen ona doğru koşup yanağına bir öpücük konduruyorum, uyuyan müstakbel vaftiz kızımı rahatsız etmemeye dikkat ederek.

"Zakhar'a teşekkür etmelisin, bu onun fikriydi."

Yıllardır derinden nefret ettiğim ve muhtemelen bir parçamın her zaman nefret edeceği ona doğru dönüyorum, onu yakalıyorum, baltayı resmen bırakıyorum ve zihnimde bundan sonra ona karşı daha az nahoş olacağıma dair kendime söz veriyorum.

"Buraya gel!" Kollarımı uzatıyorum.

"Az da olsa, eh. İki saniye sarılmak yeterli".

Kaledeki heykellerden birini tutuyormuş gibi hissettiriyor, ne kadar büyük olursa olsun, ama her neyse.

"Güveniniz için teşekkür ederim, rolümü layıkıyla yerine getirmeye çalışacağım."

"Michelle'le birlikteyken," dedi kulağıma, "harika bir iş çıkardın."

Teşekkür ederim.

"Şimdi, pençelerini çek," diye irkildim, neredeyse tiksindim. Ne adam ama!

"Vaftiz babası kim olacak?" diye heyecanla soruyorum.

"Cheslav'.

"Senin Rus , hani şu ucuz tuvalet kağıdı kadar uzun sabıka kaydı olan?"

"Da!" diye muzipçe gülümsüyor.

"Prensesim için bir suçlu seçeceğini biliyordum."

Bunun erken, pervasızca ve ilişkimiz için tehlikeli olduğunu biliyorum ama sonunda Chantal'ı memnun etmeye karar verdim ve onunla birlikte kalede yaşayacağım bir deneme süresi için söz verdim. Başlangıçta her anımı tüm aileyle paylaşmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama Kanser'deki daireler o kadar geniş ve samimi ki, kendinizi soyutlamak istediğinizde hanedanın geri kalanının varlığı hissedilmiyor.

Güzel görünümlü uşak Müller, sarayda kaldığım süre boyunca uymam gereken bazı davranış kurallarının varlığından beni haberdar etti. Gerçek bir tüzük olduğu için bana yazılı bir liste getirmesini istedim.

Anladığım kadarıyla ve bana ayrıntılı olarak anlatılanlara göre, her Leclerc'in kulelerde burçlarına karşılık gelen odaları var. Ailenin her bir üyesinin özel kullanımına ayrılmış bu alanlar gerçek bir evi temsil ediyor. Hiçbirinin şatoda kalma ve yaşama zorunluluğu yok ama anladığımız kadarıyla hepsi şu anda burada. Bana böyle bir olayın neredeyse bir asırdır gerçekleşmediği söylendi. Kategorik olarak reddetmek istemedim, özellikle de burada olmamı ve beni evine dahil etmeyi ne kadar önemseydiğini anladığım için.

Başka koşullar altında olsaydım, kendimi boğulmuş hissederdim ama kabul edelim ki, kendi özel alanınızın olduğu bir kalede yaşamakla, eşinizin akrabalarıyla yüz metre karelik bir alanda birlikte olmak aynı şey değil.

Sonunda varılan uzlaşma mükemmel bir şekilde kabul edilebilir.

Özellikle de kadını sıkıcı bir otel odasında ya da kıyafetlerinden bunalacağım bir stüdyo dairede ağırlamak zorunda kalmadan onun tadını çıkarabilirsem.

Yengeç'in yatak odası kadınsılığın bir zaferidir. Sayvanlı yatak, diğer perdeler ve çeşitli döşeme süslemeleri gibi lila renkli perdelerle süslenmiştir. Her yerde, nesneler

kadınlar, sanat eserleri ve mitolojik tanrıçaların tabloları. Banyo ve gömme dolap Lise'nin dairesi kadar büyük, ancak alanın genişliğine rağmen kendime bir köşe bulmakta zorlanıyorum.

"Sadece bu iki el arabası mı var?" diye soruyor, ikisini de saplarından tutarak ayağa kalktığımda. Onları halının üzerine koyuyorum ve onaylıyorum.

"Şimdilik evet".

"Tüm hayatın iki parça bavulda mı geçti?" diyerek bana doğru uzanıyor, kollarıyla boynumu çevreliyor ve çıplak ayak parmaklarının üzerine kalkıyor.

Onun siyah ipek sabahlığının altında benim şatoya hoş geldin demem fikri hoşuma gidiyor.

"Başka şeylerim de var ama onları yavaş yavaş getireceğim. Kulenizi işgal etmek istemiyorum."

"İstedğin kadar işgal et beni," dedi yaramazca, çenemi ısırarak. "Her neyse, gardırobumda birkaç rafı boşaltmak için sahip olduğun kıyafetlerin miktarını bilmem gerekiyor."

"Sadece birkaç raf mı?" Poposuna iki kez şaplak atıyorum, avuçlarımın içinde sıkıyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Seni seviyorum Nolan, ama gardırobumu işgal etmene izin vermeyeceğim."

"İki kapılı bir gardırop da beni memnun ederdi."

"Oh, güzel, evet, bu iyi bir fikir," diye mırıldanıyor ve dudaklarıma minnettar bir öpücük konduruyor.

"Senin alanını bozmayacağım, Chantal. Ben sadece senin için buradayım."

Dilimi dışarı çıkarıp ağzına sokuyorum ve kakao yağının tadını çıkarıyorum.

"Dürüst olmak ," alt dudağımı ısırıyor, şimdiden katlarda bir şok etkisi yaratıyor, "Yengeç dairelerinde kıyafete ihtiyacınız olmayacak. Bir vahşi gibi çıplak hareket etmeni talep ediyorum."

"Bunu ancak sizin için de aynısı olursa düşüneceğim."

"Tabii ki," diyerek bir gözünü kapatıyor ve elimden tutarak bana diğer odaları gösteriyor. "Kendi stüdyon olacak."

"Burada bir stüdyonuz mu var?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Bir kapı açıyor ve gözlerime inanamıyorum. Bir oturma odası, şöminenin önünde, tavana kadar yükselen bir kitaplığın tüm duvarı kapladığı başka bir alanla sınırlanıyor. Karşısında, odak noktası olarak antika bir yazı masası.

'Ne manzara ama! Nutkum tutuldu.

"Burada en sevdiğim kitapları bulabilirsiniz ama canınız başka bir şey okumak isterse zemin kattaki kütüphanelere gidebilirsiniz.

"Kütüphaneler mi? Çoğul mu?"

"Evet!"

Masaya doğru kayıyor, avuçlarını masaya dayıyor ve oturmak için kendini yukarı kaldırıyor. Bir kalçasını çaprazlayarak soluk, pürüzsüz tenini gösteriyor ve işaret parmağıyla yaptığı bir hareketle beni kendine doğru çekiyor.

Nefes kesici güzelliğini, içten gülümsemesini ve onu saran neşeyi hayranlıkla seyretmek için duraklıyorum.

Ona Noel hediye vermek için bundan daha iyi bir zaman olmadığını ve bunu ona doğru yürürken, onu masaya iterken, mükemmel bir açılışla yapabileceğimi düşünüyorum. Evet, tam olarak böyle yapmak istiyorum.

"Müşterilerinizle ilgili kurallar belirlemeliyiz.

Gözlerimi kısarak, bununla nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyorum. Onu tanıyorsam, başka bir şey karşılığında bana bir şey verdiğine yemin edebilirim.

Her zaman aynıdır.

Bana stüdyosunu şu şartla teklif ediyor...?

"Yani?", ona doğru gidiyorum, hala mesafemi koruyorum, çünkü beni teslim olmaya zorlamak için beni baştan çıkarmaya çalışıyor.

"Örneğin, sadece spor psikolojisi veya erkek psikolojisi alanında uzmanlaşabilirsiniz".

"Seni takip etmiyorum," diye kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sadede gel Bootstrap, ne istiyorsun?"

"Sana kadınlarla görüşmeyi yasaklamak istiyorum, Nolan. Leclerc spor merkezinde çalıştığına göre artık hapse girmene gerek yok. Futbolcular çok daha ilgi çekici.

Diyaframımdan bir kahkaha yükseliyor ama kendimi tutuyorum. O oynamak istiyorsa, benim de kurallarım olacak.

Pekala. Size ödeme yapan markalara yarı çıplak poz vermeyi bırakırsanız ya da sizinle fotoğraf çektirmek isteyen herhangi bir modelden, sporcudan ya da erkekten uzak durursanız. Kara Hanedan Dizisi'nin kahramanlarının seçimini baldızlarınıza devrederseniz ve onlar soyunurken siz yoksanız, artık kadın hasta kabul etmemeyi veya kadın cezaevinde çalışmamayı kabul edebilirim'.

"Bu mümkün değil. Oyuncular iyi gözlemlenmeli, özellikle de çıplak. Ve sizi rahatlatmak için söylüyorum, soyunduklarında boxerlarını çıkarmıyorlar. Biz manyak değiliz.

"O zaman hayır".

"Ne yok?"

"Hayır.

Suratını asarak masadan kayıyor, bana doğru geliyor ve saçmalamaya devam ediyor. Hastalıklı bir kıskançlığın olan tuhaf taleplerinin beni tatmin ettiğini ve heyecanlandığını görünce şaşırdığım gibi, onun da bu olduğunu fark ediyorum.

"Çok çekicisin," diye suçluyor beni, sanki bu bir kusurmuş gibi. "Her an karşıma benim gibi azimli ve pervasız bir kadının çıkabileceği düşüncesiyle yaşayamam. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Rastgele bir kadın stüdyonuza geliyor, koltuğunuza uzanıyor, sizi baştan çıkarıyor, kazanıyor, benim yaptığım gibi sizi güldürüyor ve sonra başardığında sizi sertleştiriyor."

"Chantal," diye yanaklarını sıkıyorum.

"Ha?!"

"Seni seçtim," diye fısıldıyorum dudaklarına, "Buradayım. Seninle ve senin için." Onu masaya geri götürüyorum. Avuçlarımla kalçalarını zıpkınlayarak onu kaldırıyor ve ahşap masanın üzerine yatırıyorum. Bacaklarını açıp aralarına giriyorum ve sabahlığının kemerini yavaşça çözerek benim için çırılçıplak olan tenini ortaya çıkarıyorum.

"Gerçekten bundan başka bir şey için vazgeçebileceğimi düşünüyor musun?" Parmaklarımın arasında tuttuğum yumuşaklığın üzerine düşene kadar ağzım boynuna dokunuyor, köprücük kemiğine sürtünüyor.

Göğüslerini sıkıyorum, emilmeye hazır, kabarmış meme ucunu tam görünümde ortaya çıkarıyorum. Uyarılmamı besleyen bir zevk iniltisi çıkarıyor ve beni baskıdan kurtulmak için kot pantolonumun fermuarını açmaya zorluyor.

"Aşka inanmalısın. Asla seninle eşit olmayacak bir şeye yer açmak için seni bir kenara bırakabileceğime bir an bile inanma."

Dudaklarım areolasının etrafını sarıyor, dilim yavaş ve şehvetli bir şekilde hareket ediyor, gözlerim onu arıyor ve o bana sanki kelimelerimi kendi kelimeleri yapmış gibi bakıyor. Ve her iç çekişim, her okşayışım, her öpüşüm gibi bunlar da ona ait.

En hassas bölgesine doğru kayarak karnını sıyrıyorum. Parmaklarımla onu açıyorum, zevkten yağlanmış kadifemsi teninin tadına bakıyorum.

"Ziyaretinizi yapın, doktor!"

İşaret ve orta parmaklar onu gerektiği gibi okşarken, başparmak klitorisini kavıyor ve kendini bana adıyor.

Gömleğimin düğmelerini açıyor, göğsümü kaşıyor. Eline alıp sıkıca kendine doğru çektiği anda tarif edilemez bir haz duyuyorum.

Hâlâ kıyafetlerim , kendimi onun yarığına sürüyorum ve tek bir hamlede yarığı geçmeyi başarıyorum.

Dışarı çekiyorum ve o kadar sakın bir şekilde içeri dalıyorum ki vücudunun tüm duvarlarını hissedebiliyorum. Beni içinde sıkıştığını, tırnaklarını kıcıma gömdüğünü ve kendimi ona daha sert, daha derin sokmam için beni zorladığını hissediyorum.

Kendimi zorlayarak, onu kanımda ve her kasımda hissedinceye kadar severek, yüzüğü cebimden çıkarmaya karar verdim. Paketini de saklayamazdım, yoksa fark ederdi, bu yüzden onu serbest bıraktım, mükemmel anda, tek vücut olacağımız anda alınmaya hazır tuttum.

Ayak bilekleri arkamda dolanırken ve dişleri dudaklarıma yapışırken ona şiddetle bastırıyorum.

"Bana elini ver!" diye emrediyorum. Bana sağ elini uzatıyor, ağzıma götürüyor, belki de parmaklarını emmek istediğimi hayal ediyor.

Parmak eklemlerini öpüyorum ve sonra çığlık atmasına neden olan keskin bir darbeye daha derinlerine giriyorum, içinde kalarak sallanıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, doğru taraf olmamasına rağmen yüzüğü yüzük parmağına geçiriyorum ve şehvet dolu gözleri yaşlarla doluyor.

"Nolan!"

Onu kalçalarından tutuyorum, onunla sevişmeye devam ediyorum, bu sırada hissettiklerimin sadece vücudunda olmadığını fark ediyor, aynı zamanda parmağına da koyuyorum.

Daha küçük bir yüzüğü tercih etmek zorunda kaldığım için hemen 'Ödeyebileceğim en fazla miktar bu,' diye gerekçelendiriyorum.

"Ne diyorsun, aşkım?! Bu çok güzel, bu *senin* yüzüğün, *benim* için!"

Kendimi dudaklarına yapıştırıyorum, şimdi içinde daha nazikçe hareket ediyorum. Bana sıkıca sarılırken boynuma doğru iç çektiğini duyuyorum.

"Bunun ne zaman olabileceğini bilmiyorum, boşanmanın ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama seni hayatımda istediğimi kesinlikle biliyorum, sürekli bir varlık olarak, eşim olarak, benim yarım olarak. Kalbimin tam birleştiği yer. Bu sembolle, sadece seni istiyorum.

Sana içtenlikle bağılı olduğumu ve seni yarınımda istediğimi bil. Herkes bilmeli ki sen benim kadınımsın, Chantal Cancer Leclerc *benim*. Ve o benim hayatım olarak bana ait.

Güzel yüzü gözyaşlarıyla doluyor, tıpkı bedenimin yıkıcı bir arzuyla dolmaya başladığı gibi: içine dalmak ve tek parmağımla gökyüzüne dokunmak.

"Zaman ve formaliteler umurumda değil, Nolan. Ne olursa olsun seni yanımda istiyorum. Sadece benim olmanı istiyorum."

Boynunu ısırarak onu masanın üzerine geri itiyorum. Bacaklarını bir araya getiriyorum, bir tarafa doğru çekiyorum ve hala siyah sabahlığa sarılı çıplak vücudunu ne kadar zarif bir şekilde döndürdüğümü hayranlıkla izliyorum. Rafın üzerine yayılmış kızıl saçlarında kendimi büyülüyorum, gözlerim şimdi daha şiddetli bir şekilde içine kayan ereksiyonuma sabitlenmiş. Göğüslerim vuruşlarımın ritmiyle dans ederken, adım birkaç kez mırıldanıyor, çığlık atıyor, dudaklarının arasında yalıyor ve bana şimdiye kadarki en iyi orgazmlardan birini yaşıyor.

Omuzlarıma yapışıp kendini bedenime bağlarken avuç içleri masanın üzerine düşüyor. Onu yukarı çekiyorum, tam olarak en iyi parçama sahip olduğumu bilerek onu tutuyorum.

O beni zenginleştirdi, o sadece bir bütün değil, o günlerimin katma değeri, o beni sadece mutlu bir adam yapan kişi.

"Sizi seviyorum doktor.

"Ve seni seviyorum, Bootstrap".

Cancer

Bu yıl, hanedanlıkta skandallar eksik olmadığı için, Noel arifesini sadece kendi aramızda geçirmeye ve geleneksel bağış toplamayı Epifani'ye ertelemeye karar verdik. En az bir metre uzunluğunda bir *bûche de Noël*, az önce yemek yediğimiz masayı kaplıyor. Çikolata kremasıyla kaplı kütük şeklindeki pasta, Müller tarafından engellenen ve aşırı cömert porsiyonlar sunmakta ısrar eden Farah tarafından kesilmek üzere.

Kocaman dilimlerin taşıdığı porselen tabaklara bakıyorum ve çok fazla kalori içeriyor olmaları gerektiğini fark ediyorum. Küçük bir parça *bûche* beni en az iki gün daha oruç tutmaya zorlar.

Yine de içimden bir ses beni bir istisna yapmayı düşünmeye itiyor. Çocukken, Noel'de annem bana tatlı yemeyi yasaklardı. Kardeşlerimin dipsiz kuyular gibi tıknmalarını izlemek zorunda kalırken, ben sessizce oturur, tatlılardan nefret ediyormuş gibi yapar ve yemekten sonra hep çok tok olduğumu iddia ederdim.

Bunun yerine, içimde Noel kütüğünün tadına bakmayı ve ağzımın kenarlarını çikolatayla kirletmeyi arzuluyordum.

Yapmak istedim ama hiç yapmadım.

Şato mutfaklarına gizlice girip buzdolabında yemek artıkları aradığım zamanlarda o kadar çok yedim ki hasta olurdum.

Ben daha sindiremeden tövbe geldi.

Banyoya koştum ve kendimi kirli, açgözlü ve fiziğime karşı saygısız hissederek parmaklarımı ağzıma soktum ve boğazımdaki günahı dışarı atacak bir kusmaya neden oldum.

Tam o anda midemde rahatlatıcı bir boşluk hissederek kendimi daha iyi hissettim ama sonra o eksiklik duygusunu çok uzun süre içimde taşımaya devam ettim.

Nolan'la bu konuyu konuştum.

Yatakta, oral seks ve oral seks arasında, bulimia hastalığımı araştırdık ve sorununun yiyecek değil, ama

Annem.

Bana, Taurus onu kaleden temelli kovduğu anda hayatımın dramatik bir şekilde iyileştiğini belirtti. Bu gerçekleştiğinde, artık gözleri üzerimde değildi, bir parça kek aldığım da ya da bir tabağı onun istediğinden daha fazla doldurduğum da beni küçümsüyordu ve kendimi yanlış ve taşıdığım isme layık değilmiş gibi hissetmeyi bıraktım.

Annem gittiğinde, rahatsızlık ve yetersiz olma korkusu da onunla birlikte yok oldu.

Nolan kendimi iyileştirdiğimi söyledi, çünkü ona layık olmamanın kendime ve sevdiğim diğer insanlara layık olmamak anlamına gelmediğini fark etmişim. Ayrıca, o zamanlar büyükbabamın ve kardeşlerimin sevgisi benim için yeterliydi.

Sonra seks ortaya çıktı ve hayatım değişti. Ancak bu noktada, aşkım şu anda bu konuda konuşmak konusunda biraz isteksiz.

"Yarım saattir o *bûche* dilimine bakıyorsun," diyerek beni uyandırıyor ve rahatsız edici tabağı burnumun dibine itiyor.

"Hayır, hayır, hayır! Benim belim daha önemli".

"Ye!"

"Yapamam, çok kalorili. *Çikolatalı*. Çok fazla!"

Ailemin çığlıkları odaya hakim olsa da, Nolan'ın dudaklarını kulak mememe sürerken çıkardığı şehvetli fısıltıyı duyabiliyorum.

"Ya kendin yersin ya da ben ağzına tıkarım."

"Lütfen yap. Hem de faulle!" Gülümsemesi yanağım da titreşiyor, ta ki inisiyatifi ele alıp çatalını kütük dilimine saplamaya karar verene kadar.

Yoğun kakao kokusu burun deliklerime ulaşılıyor, aynı şekilde şeytani parça da dudaklarıma yaklaşıyor.

"Aç ağzını!"

"Bana sadece beni becermek istediğinde söyleyebilirsin."

"Sesini alçalt. Isır!"

"Diğer durumlarda son sözü harfi harfine ben söylerim, uyarılırsınız."

Dudaklarımı ayırıyorum ve lezzetli parçanın

Bûche.

"Aman Tanrım!" diye inliyorum zevkle, kremanın tadını ve hafif bir re el tadı hissediyorum. "Yıllardır bunu yememiştim." Yutkunmak için zamanım yok ki bana bir lokma daha ikram etsin. "Boşalmak  zereyim."

"Biraz daha al.

"Aynı cümleyi daha sonra a zıma sokarken tekrarlar mısın...?"

"Chantal!" Taurus beni azarlıyor.

"Ne?"

"A zını tıka, Nolan."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

"Bunu daha sonra yapacak," diyerek kakao kokan dudaklarımı yalıyorum.

Despot kardeş sonunda etrafta dolaşmayı bırakır. Artık Venüs ve çocukların ne yaptığını kontrol etmeye odaklanmış durumda. Merak bizi birleştiriyor ve hepimiz onu takip eden, onları disipline etmeye  alışan Müller tarafından koordine edilen küçük çocuklarla oyalanıyoruz. Garip alay Sailor'la sona eriyor ve fark ediyorum ki muhtemelen geçim kaynağımız için bir sürpriz organize etti.

Aptal olmayan kendisi ayağa kalkar ve viski bardağını yanına alarak salondaki görkemli koltu a oturur.

Aceleyle, pişman olmadan önce son birkaç lokma *b che* yiyorum ve sonra kardeşlerime şöminenin etrafında katılıyorum; şöminenin bir köşesinde, bayram mevsiminde şatoyu dolduran çok sayıdaki Noel ağacından biri duruyor.

Bu arada, artık beş yaşında olan küçük Leo kapıdan kendini gösteriyor, ancak birinden talimat bekliyor gibi g r nd    için içeri girmekte tereddüt ediyor. Michelle'in pençelerinin onu içeri ittiğini fark ediyorum ve biber gibi kızarmış Leo elinde bir hediye paketiyle koridorda yürüyerek Taurus'a doğru ilerliyor.

"Ooooh, ne kadar şirin," diye not ediyorum Terazi'nin yanında. "Yüce Tanrı'ya bir hediye verdiler."

Leo kutuyu ağabeyinin bırakıyor ve bardağı atarak kapağı çıkartıyor. Bulundu umuz yerden içinde ne olduğunu g remedi imiz için tahmin yürütüyoruz. Toro'nun kaşları  atılıyor ve ne olduğunu onun bile anlayamadığını belli ediyor.

"Teşekkür ederim, aşkım." Başını tutuyor ve alnına bir öpücük konduruyor. Bu noktada, kutunun içinden bir nesne çıkartıyor ve bize nesnelerden birini gösteriyor.

Leo'nun tarihi yumuşak oyuncağı: gözleri siyahla daire içine alınmış bir panda. O kadar yıpranmış ki artık göz bebekleri yok.

"Neden ona en sevdiği oyuncak ayısını verdin?" diye yüksek sesle merak ediyorum. Yanımdaki Terazî omuz silkiyor.

Sonra, Michelle Barbie'lerle dolup taşan bir arabayı sürüklüyor. Bu onun özel koleksiyonu, ama kopyaları olduğundan eminim. İşkence altında bile orijinallerini vermezdi.

"Bunlar benden," diyor ona.

"Peki bunlar neyi temsil ediyor?" diye soran Boğa burcu, onların jestlerini takdir ve bir an bile onları küçümsemeyerek oyuna devam eder.

"Her birimiz en çok değer verdiğimiz nesneleri hediye olarak getiririz.

"Peki neden onları bana veriyorsun?"

"Sabırlı ol Boğa," diye sakın olmasını işaret ediyor. "BOYNUZLARINI HAVAYA KALDIR," diye bağırarak boynuzlarını gökyüzüne kaldırıyor. Yay her zaman onu güldürmeyi başarır, en azından St  phanie saygılarını sunmak i  in ağırlığını kaydırana kadar.

K    k kız ona sahip olduğu pek   ok kolyeden biri olan bir kolye uzatıyor, ancak kendini ifade ettiğinde hepimizin nutku tutuluyor.

"Bu bana verdiğin ilk hediye idi. Doğduğum g  n, bu elmas setli akuamarini boynuma taktın. Bana sadece değerli bir m  cevher vermedin, a  kını da verdin. Ve o burada, ta  ın i  inde, sonsuzluğa hapsedilmi   durumda.

Taurus dudağını ısıyor, zaten g  zya  ı vadisinde olan Z  e ve benim aksine kontrol edebildiği bir duyguyu bastırıyor.

K    k Aquarius'u kendine yakın tutuyor, i  ten te  ekk  rlerini fısıldıyor, k    k kız karde  imizin arkasında ise hediyesiyle birlikte   oktan hazır olan oğlu Maxime var.

Hen  z babasıyla kar  şı kar  şıya olduğunu bilmiyor, onun her zaman tek kanı olduğunu bilmiyor, ancak birbirlerine baktıklarında, birbirleriyle konu  tuklarında veya kucakla  tıklarında, aralarında hi  bir zaman olmadığı gibi hi  bir engel yokmu   gibi g  r  n  yor.

Ailenin Oğlak'ı artık k    k bir adam, neredeyse on iki ya  ında, bu y  zden yakında Boğa'nın ona Siyah Oniks y  z  ğ  n   vermek zorunda kalacağını hayal ediyorum. K    k   ocuk, aldığı   ğretilere g  re, burcunun sembol  n  n Romarık tarafından kendisine devredileceğini iyi biliyor ve bekliyor. Kim bilir, o adamın değil, her zaman babası olarak tanıdığı ki  şinin   ocuğu olduğunu ilk ve son kez anlayacak mıdır?

Maxime ona beyaz bir yün yorgan uzatır. "Bu çocukluğumdan kalma bir yorgan, sahip olduğum en değerli şeylerden biri."

Boğa'nın oğluyla karşılaştığında gözlerinin nasıl değiştiği inkar edilemez. Bakışlarında hüznün ve sevgi, dünyaya ona ait olduğunu haykırma arzusu ve aynı zamanda bir koruma içgüdüğü vardır. Zaten var olan bağlarını yok etmemek için bu konuda sonsuza kadar sessiz kalmayı tercih ediyor. Yine de, ona her zaman, er ya da geç gelecek olan isyankâr evreyi beklemek yerine, hâlâ saygı modunda olduğunu şimdi ona bildirmesini tavsiye etmişimdir. Aslında Akrep burcunda durum kesinlikle daha karmaşıktı.

"Aman Tanrım!" Gözlerimin kenarlarını sildim. "Küçük kardeşlerim ne zamandan beri bu kadar tatlı oldu?" Yanağımı Nolan'ın göğsüne yaslıyorum ve bu kez küçüklerin en büyüğü olan David Gemini tarafından verilen bir sonraki hediyeye tanık oluyorum.

"İlk futbol kramponlarım," diye açıklıyor. Onları kutusundan çıkarıyor, ne kadar yıpranmış ama güzel olduklarını gösteriyor, tam da yıprandıkları için, bir hayalin çabasıyla yok oldukları için. "Sadece senin sayende bugün oynuyorum".

Boğa burcu hissetmeye başlar, ancak hala güçlü ve kontrollü bir şekilde duygularını dizginlemeyi başarır. Göğsü daha da şişmiştir, sanki hava alıp içinde tutuyormuş, dışarı atmayı ve duygularını serbest bırakmayı bekliyormuş gibi.

Ve sonra hiç beklemediğim biri geliyor: siyah kot pantolon ve aynı renkte bir tişört. Dağınık saçlar ve bir kulağının üzerinde duran bir sigara. Akrep kollarını iki yana açıyor ve Boğa ayağa kalkarak dövmeli pençelerinin onu kavramasına izin veriyor.

Ne dediğini duyamıyorum ama cebine bir şey koyduğunu görebiliyorum. Bir nota benziyor.

Yüce Tanrı'nın duygusal tırmanışı duraksamaya başlıyor. Dereceler açısından, şimdi kontrol edilemez zirvelere ulaşıyor, özellikle de şimdi oğlu nadiren olduğu gibi onu kucaklıyor.

Sanki bu nesnelerin her biri ona hizmet etmek içinmiş gibi herkesin ona bir şey vermesi ilginçtir.

Akrep uzaklaşırken Boğa kendisine uzatılan kâğıdı cebinden çıkarıyor. Kâğıdı açtığında gülümsüyor ve başını şimdi benim yanımda olan Akrep'e doğru sallıyor.

"Ona ne verdin?" diye soruyorum, artık çok merak ediyorum.

"İlk okul notunu imzaladı, daha doğrusu yorumladı. Öğretmen tarafından yazılan kısmın altına *şu* notu düşmüştü: '*Madam Henry*

Öğrencilerinizi bu önemsiz transkriptleri yazmak yerine diyalog kurmayı tercih ederek eğitmeye başladığınız gün, belki de imzayı alacaksınız. Scorpio bana tekrar sınıftan atıldığını bildirirse, başka bir okuldan atılmanızı bizzat sağlayacağım. Cezalar örnek teşkil etmelidir. Çocuklar takip edilmeli, dinlenmeli ve düzeltilmelidir, uzaklaştırılmamalıdır. En basit seçimler sizin mesleğinize ait olmamalıdır. İmza, suçlunun babası".

Nolan ona "Sözleri ezbere biliyor musun?" diye sorar.

"Onları yüzlerce kez okudum ve tekrar okudum. Bu benim en güzel anılarımdan biri. Ertesi gün öğretmeninin yüzünü görmeliydiniz. Okul yılının geri kalanında benimle bir daha uğraşmaya cesaret edemedi."

"Taurus kendini baban olarak mı imzaladı?" diye devam etti Nolan.

"Oops," diye araya giriyorum. "Sana 'aile skandalları' dersini vermeyi unuttum."

"Anlamı?"

'Hanedanın karanlık sırları için vaktimiz var, hem de çok'.

Patron ayağa kalkar, Venüs odada belirdiğinde belirgin bir şekilde iç çeker. Ceketini çıkarıp arkasındaki koltuğun üzerine bırakıyor. Siyah gömleği yontulmuş göğüs kaslarını çekiştiriyor, parmakları ilk düğümleri açıyor ve endişeden ne kadar patlamak üzere olduğunu gösteriyor. Onu hiç bu kadar heyecanlı ve bilinçli görmemiştim.

Farkındayım, evet, sanırım herkesten daha fazla.

Kendisine gelen kadına karşı hissettiği duygudan emindir. Onun her koşulda kendisine ait olduğunu bildiğinden emindir.

Her ikisi de son yıllarda sabırlı sevginin, gösteriş yapmayan, çalım atmayan, hava atmayan sevginin timsali oldular.

Birbirlerini sessizce, gizlice ve özel hayatlarında sevdiler. Ancak bugün, her şeyden önce en çok sevdikleri insanların önünde bunu yapmakta özgürler.

Venüs parmaklarının arasında bir paket tutuyor. Erkeğine yavaşça yaklaşıp, ona gülümser ve düşünmesi, anlaması ve farkında olması için ona zaman tanır.

Kadın daha yüksek sesle gülümsüyor, kakhaha sesi çıkarıyor ve adam onu takip etmek yerine dudaklarının titremesine, dilinin dışarı çıkmasına izin veriyor, artık kontrol edemediği bir duyguyu tutmakta ısrar eden dişleri tarafından sıkılıyor.

Ona doğru uzanıyor, yüzünü nazikçe okşuyor. Ona kutuyu uzatıyor ve kardeşim kutuyu açıp içinde ne olduğunu anladığında hemen koltuğun üzerine koyuyor ve hassasiyetini gizlemek için yüzünü kapatıyor.

Venüs sadece evet der ve adam onu sıkıca kollarına alır, kaldırır ve vücuduna bağlar.

Boğa yüzünü sevgili Venüs'ünün saçlarına saklarken, benim bakışlarım içinde biri pembe diğeri mavi iki küçük ayakkabı olan o küçük kutuya takılıyor.

Gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doluyor.

Bu nedenle oğlu da dahil olmak üzere her küçük Leclerc ona bir şey verdi, bir gün gelecek olanlar için örnek olabilecek bir nesne, babalarının kardeşlerine duyduğu sevginin bir kanıtı.

Yanımda bir örnekle büyüdüm: bir kaya, bir yol gösterici, canını almaya çalıştıklarında bile asla yıkılmayan dürüst bir adam. Ve bu hanedanı ayakta tutan, dünyayı maniple eden ve kardeşlerini oğulları olarak yetiştiren aynı adam, şimdi sevdiği kadının kollarında, baba olabilmenin ve bunu dünyaya haykırabilmenin mutluluğuyla hareket ediyor, özgür.

Ona zaten sahip olduğu ama yeni olarak deneyimleyeceği bir şeyi verecek olan Venüs'ünü öper. Sadece onlara ait olacak ve aşklarının nihai ifadesi olacak bir şey.

"Yeniden amca olacaksınız. En iyi dileklerimle!" diyor Nolan bize. "Yine de burada sizden sadece birkaç kişi var" diye şaka yapıyor.

"Ben amca olmayacağım," diye karşı çıkar Akrep. "Ben ağabey olacağım." Bombayı bıraktıktan sonra, Alix'i havada yakalamak ve etrafında döndürmek için uzaklaşır.

"Ne dedi?"

"Um... Oh, ne cehennem! Akrep benim kardeşim, ama Boğa'nın kuzeni ve oğlu olduğu için aynı zamanda yeğenim. Doğmamış çocuk onun erkek ya da kız kardeşi olacak."

"Ha?"

Belki de onu şok ettim.

"Ama bak!" diyor Başak bana. "Dişi kurdumuz bile ona bir hediye getirdi."

Küçük patilerinin mermer üzerinde tıkırdadığını hissedebiliyorum ve arkamı döner dönmez Ariel sırtındaki saçlarını uzatmış, tetikte, kurnaz ve muzip bakışlarıyla beni işaret ediyor.

bana doğru.
Dişlerinin arasında sıkıldığı şeyi fark edince gözlerimi kısıyorum ve çığlık atıyorum:
"Jimmy Choos'um! Aaaaarieeeeeel!".

Üç hafta sonra

Leclerc Prodüksiyon başlığını taşıyan altın plakanın önünde durduğumda duyduğum gurur muazzam. *Leclerc Holding*'in şirketleri arasına *film prodüksiyon* şubesini dahil etmek benim fikrimdi ve projenin ilerlediğini, giderek daha fazla şekil aldığını bilmek, sonunda kendimi hanedana, ailemin yarattığı imparatorluğun bir parçasına, en önemlileri arasında kalacak bir isme faydalı hissetmemi sağlıyor.

Artık kendi küçük işletmemi yönetiyorum ve *Venüs* ve *Crystal* tarafından koordine edilen, büyük kanallarda ilk TV dizimi yayınlama hayalimi gerçeğe dönüştürmek için çalışan gerçek bir yazar ekibim var. Proje çok iddialı, pahalı ve uzun. Şu anda beş sezonu onayladık ve sadece birkaç gün önce, *Yengeç'e*, yani bana adanmış olan altıncı sezon için fikirler çizmeye başladık.

Plakaya bakmayı bırakıp ofisimin kapısını açıyorum; *Venus* ve ben *Leclerc Motors*'un en çok satan otomobillerinden biri olan *C&V Leclerc*'i tasarlarken *Taurus*'un bize tahsis ettiği ofisin aynısı.

Baldızım masasında çalışmaya başladı bile. Yeni eklenen üçüncüsü ise şu anda balayını sürdürmekte olan *Crystal*'a ait.

Odanın ortasında duran bir kutuyu hemen fark ediyorum ve hiç direnmeden bakmak acele ediyorum.

Black Dynasty Serisi logosunun siyah renkte basılı olduğu çok güzel gümüş debriyaj çantaları çıkardım. İyi sonuç verdiklerini görmek beni memnun etti.

"Nedir onlar?" diye sorar *Denizci*.

"Dizinin tanıtım aşamasında hediye edeceğimiz araçlar".

"Sizce de biraz fazla kadınsı değiller mi? Bu dizi erkekler tarafından da izlenecek".

"Mini güzellik çantaları erkekler için de çok kullanışlıdır.

"Peki içine ne koymalılar?"

'Prezervatif, bana çok açık görünüyor'. Şaşırdı, artık itiraz etmiyor. "Neredesin?", Birkin'ini masaya çarpıyorum, sanki *Şeytan Prada Giyer*'deki Miranda Priestly gibiyim, sadece Chanel giyiyorum.

"Az önce bir şey çizdim. Parmakları klavyenin üzerinde hızla ilerliyor, gözleri monitörden bir an bile ayrılmıyor. Onu yazarken izlemekten gerçekten keyif alıyorum, yüzünde sık sık özel bir ışık oluyor, ama bunu ona hiç söylemedim, benim için vazgeçilmez olduğunu düşünebilir. Burada kimse öyle değil, parayı koyan bendeniz dışında.

Ancak şunu da itiraf etmeliyim ki, Kara Hanedan Serisinin asıl yazarı Venüs olmasaydı, kendi şirketimi kurma ve *Yılın Girişimcisi* ödülüne aday gösterilme şansına asla sahip olamazdım.

"Şimdi bir sahne okumak istiyorum!" Masanın etrafından dolanıyorum ve bir göz atmak için arkasına geçiyorum.

Son birkaç hafta içinde onu düzgün bir şekilde eğitebildim ve ona Nolan'la olan ilişkiyi baharatlı detaylar da dahil olmak üzere anlattım.

Fareyi parmaklarının arasından çekip alıyorum ve ilk buluşmamızı hızlıca okuyorum, Crystal'ın evindekini değil, stüdyodaki bölümü, hayatımdaki adama eziyet etmeye karar verdiğim günü.

"Hayır," tüm parçanın altını çiziyorum, CANC'ye tıklamaya hazırım. "Tam olarak böyle olmadı."

"Chantal, senaryo sadece Yengeç'in öyküsünden esinlendi," diye devam ediyor, fareyi tekrar ele geçirerek. "Diyalogların gerçeğiyle birebir aynı olmasını bekleyemezsin. Ama o zaman, diyorum ki, her cümleyi nasıl hatırlayabilirsin?"

"Bebekliğimden beri Omega 3 ile besleniyorum. Bunun hakkında bir şey biliyor musun? Şimdi bana gerisini göster!"

Venüs vazgeçiyor ve hatta döner sandalyesinde bana yer açıyor.

Beni ikna etmeyenleri siliyorum ve senaryoya kişisel bir dokunuş katarak değiştiriyorum. Ne de olsa bizimki bir ekip çalışması.

FADE IN

INT. İLK OTURUM - NOLAN DURIS'İN OFİSİ - GÜN

NOLAN

Patlamak üzere misin?

CHANTAL

Evet, lanet olsun! Çünkü seni tokatlamak istiyorum!

NOLAN

Ne? Ve ne sebeple?

CHANTAL

Oturun!

NOLAN

Öncelikle neden bana elinizi uzatmak istediğinizi bilmek istiyorum.

CHANTAL

Oh, her ne kadar seni elime çok ama çok istesem de, bugünlük seni sözlü olarak yıkacağım, o yüzden mermer kışını kaldır şu sandalyeye otur ve not almaya başla, doktor.

"Ona gerçekten 'mermer göt' mü dedin?" diye soruyor utangaç bir şekilde.

"Çok sıkı tutuyor.

"Onu çok az tanıyordun!"

' On dört yaşındayken Avrupa'nın en güçlü adamının üzerine fiziksel olarak atlayan kişi söylüyor bunu. Sizinki ikinci randevu muydu?"

"Tamam, çenemi kapatacağım."

"Güzel!"

Ayağa kalkıyorum, ona genel direktifler veriyorum, sonuçta gerisi de iyi olabilir.

"Karakterimin mizacı özgün kalmalı. Yengeç'e küfür ettirmekten korkmayın. Küfür etmeyi bile zarif hale getirebilerseniz, doğru yoldasınız demektir." İstasyonuma doğru ilerliyorum, sandalyemi geri çekiyorum ve tekerleklerimi yazar masamın önünde kaydırıyorum. "Crystal'ın balayından dönmesi için sabırsızlanıyorum. Bu ikisi dünyayı dolaşmaya şimdi mi karar vermek zorundaydı?"

"Senaryoyu onun yazmasını tercih edeceğinizi mi ima ediyorsunuz?"

"Kıskandın mı yoksa hormonlardan mı?", dirseklerimi masaya dayayıp onu dikkatle izliyorum. Gerçekten de, ne zamandan beri hamile?

Farklı. Ama itiraf etmeliyim ki, inanılmaz güzel. Neredeyse hamile kalıyordum.

'Ben ne kıskançım ne de yüksek hormonlarımın kurbanı oldum. Asıl sen sinir bozucu olmaya başladın. Hala birinci sezonla başlamak zorundayız ve siz biz çekimlere başlamadan önce altıncı sezonun yazılmasını istiyorsunuz. Bu çok saçma!'

"Aşk! en son bulan kişi olmam benim suçum değil. Sadece her şey hazır olduğunda ayrılmak istememin nedeni, tüm bahisler üzerinde mutlak kontrolü elimde tutmak istememdir".

"Tamam, ama daha az stres, teşekkürler!"

"İlk olmak isterdim, yol gösterici olmak isterdim," diye hayallere dalıyorum.

Venüs bana neredeyse beni korkutan pis bir bakış attı. Dolaylı olarak Bir Numaralı Sezon olmayı teklif ettiğimi çok iyi tahmin etmişti.

"Yapamazsın. Bu mümkün değil, Chantal. Dizi Taurus'un etrafında dönüyor."

"Neden o senin erkeğin? Ana karakter olmak mı istiyorsun? Bunu adil bulmuyorum.

'Her şey hep onun etrafında dönüyor, o bir pivot'.

"Peki sen nesen?"

"Bu konuda tartışmayacağım. O ilk ve son olacak," diye homurdanarak dudaklarını bir su şişesine yapıştırdı.

"Şimdilik seni kışkırtmayı bırakacağım. Hamilesin, sana saldırmaya ya da seni üzmeye hakkım yok. Torunumun huzurunu tehlikeye atacak bir sinir krizi geçirirsen kendimi suçlu hissederim."

"Mükemmel!"

"Her neyse... Nasıl gidiyor?" diye soruyorum muzipçe.

"Ne anlamda?"

"Karnındaki fıstığın nasıl olduğunu sormak için henüz çok erken, yani... Yüce Tanrı ile nasıl gidiyor?"

Sailor'ın yüzü hamileyken olduğundan daha fazla aydınlanıyor. Mutlak güzelliğin sırrının piliç doğurmak olduğuna gerçekten inanmalı mıyım?

"Eskiden beni bir fanusun içinde tutardı, şimdi daha kötü oldu" diye itiraf ediyor. Şimdiye kadar yeni bir şey yok. "Her şeyden korkuyor, cildimin ıslak kağıt haline geldiğini düşünüyor ve bana her an parçalanabilecekmişim gibi davranıyor."

"Oh, canım. Bu konuda içimde kötü bir his var. "Artık seni öfkeyle becermiyor mu?"

"Hayır, hayır, demek istediğim..." diye göbeklenir. "Tanrım, Chantal, neden bu soruları soruyorsun?"

"Yatakta size acımasızca vurursa sorun değil, bu olmazsa endişelenmeniz gerekir".

"Olur böyle şeyler. Hem de çok," diye utanarak itiraf ediyor.

"O zaman sorun yok!"

'Ama evet, bu çok... babacan'.

"Bu Taurus! Kardeşleri olan bizlere bir baba gibi davrandıysa, çocuklarınıza nasıl davranacağını siz düşünün.

"Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Çok mutluyum." Parmaklarını masanın üzerine uzatarak onları sıkma isteğini dışa vuruyor. İşte, hamilelik de insanı çok iğrenç yapıyor.

Onun sevgisini kesinlikle reddedemem, onu ve dolayısıyla torunumu incitirim, bu yüzden ona sarılıyorum, tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Ve senin adına mutluyum," diye itiraf ediyorum dürüstçe. "Ama ben daha da mutluyum çünkü sonunda kendi sezonuma sahip olacağım," diye heyecanla söylüyorum, gözlerimi tavana kaldırdığımı ve hemen ellerimi bıraktığımı fark ediyorum. "Ve şimdi işe koyul, göbeğin hala görünmez, daha çok erken, bu yüzden seni istediğim gibi sömürebilirim."

Cep telefonu yanar ve yüzü yine şok edici tonlara bürünür. Hamilelik + Boğa = karşı konulmaz sarışın.

"Taurus'tan görüntülü arama," diye beni uyarıyor.

"Cevap veremezsin, artık benim için çalışıyorsun" diye emrediyorum ama onun yerine aramayı kabul ediyor.

"Merhaba!"

"Merhaba ," Boğa "tozlaştırdığı kadının dudaklarına asılan adam" modunda olduğunu duyuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Birden, Venüs'ü gölgede bırakan küçük çerçevede beliriyorum.

"O hamile, ölmüyor kardeşim".

"Merhaba, kardeşim!"

"Bunu sadece beş dakika daha kendine saklayabilirsin," diye onu uyarıyorum, "o zaman geri alırım. Ofiste o bana ait, bunu unutmayın".

Odaya girdiğinde "Sana kim ait?" diye sorar.

"Zaten koridorda mıydınız?" diye sordum. "Bu tecavüzdür!"

"Defol, Chantal!"

Denizci ayağa kalkar ve onu karşılamaya gider, o çoktan yolu yarılamıştır, elinde deniz mavisi, koyu yeşil, açık, koyu tonlarda bir buket çiçekle, kısacası megaloman ona renklerini gösteren bir buket getirmiştir.

Venüs, bir maymunun muz kapmak için palmiye ağacına tırmanması gibi onun devasa bedenine yapışıyor.

"Masamda sevişmeyin," diye bağıryorum ama beni duymuyorlar. İki sevgili gibi ona sarılıyorlar. Her neyse... tabii ki öyleler.

Aşklarının gücüne kapılıp iç geçiriyorum ve istedikleri mahremiyeti sağlamak için ofisin kapısını kapatıyorum.

Ben kahve içmeye gidiyorum.

Mola odasına doğru ilerlerken, ete kemiğe bürünmüş Tanrımın konuştuğunu fark ettim... Ah, ben!

Kara Hanedan Dizisi'nin altıncı sezonunun gerçek kahramanıyla tanışmaya aç ve meraklı olan bağımlılar, senaryoda daha önce yazdığım gibi, vücudunun gerçekten mermerden olup olmadığını test etmek için onu gözleriyle yiyor, hatta ona dokunuyorlar.

Bana bu düpedüz bir hakaret.

"O ZAMAN!" diye bağıryorum, ellerimi çırparak. 'Ama bu nasıl bir tavır? Çalışman gerekmiyor mu? Çalışmak ve faaliyette olmak. Kalk!'

Üç akbaba doktorumu selamlıyor, hatta yanak yanağa öpüşüyorlar.

Ağzım kocaman açılıyor, biri ona baktığında ya da dokunduğunda içimi kaplayan kıskançlıkla bacaklarım hareket ediyor.

"O ZAMAN!" diye tekrar bağıryorum, o gülümserken, içimde yanan ateşin kendisi olduğunun farkındayım.

Nolan, kolları kadar açık beyaz gömleği, koyu renk kot pantolonu ve büyüleyici bakışlarıyla, mermerden yapılmış kışını küçük odadaki masalardan birinin kenarına dayamış bana bakıyor.

İstilacılar ortadan kaybolduğunda, bakışlarım ve bedenim tamamen ona adanıyor.

Ona uzanıyorum ve sahipleniyorum.

Elleri de aynı şeyi yapıyor, sanki sabahtan beri bu anı bekliyormuş gibi kalçalarımı zıpkınlıyor ve tutkuyla sıkıyor.

Ağızlarımız, sadece sınırlı sayıda üretilen yoğun bir koku olan Chantal&Nolan'ın lezzetinde doymak bilmez bir öpücükle birleşiyor.

Belki ben üretirim.

"Benim ateş püskürtenim, eğer yapabilseydi, o zavallı kızları yakardı."

"Sizi rahatsız mı ettim?"

"Etrafımda sayısız kadın olabileceğini, ama hepsinin arasından her zaman seni ve sadece seni seçeceğimi fark ettiğinde, alevler saçmaya gerek olmadığını anlayacaksın."

"Ama bunu yapmaktan gerçekten hoşlanıyorum," diye somurtuyorum ve dişleri dudaklarımın yumuşak etinde geziniyor.

"Sana moralini düzeltecek bir şey getirdim."

Arkasını dönüp iş çantasını karıştırıyor.

Gazeteyi önüme koyduğunda, kapağında ben vardım ve etrafım *Femme d'affaires de l'année* başlığıyla çevriliydi, çılgınlığım odaya yayıldı.

"Evet! Başardım!"

Çok önemli bir adaylık aldım. Taurus benimle gurur duyacak.

İnanılmaz, büyülenmiş ve duygulanmış bir halde fotoğrafın beğenime uygun olup olmadığını kontrol ettikten sonra kendimi ona adıyorum ve ona içten bir şekilde sarılıyorum.

'Her şey o kadar mükemmel ki Nolan, her şeyi kaybetmekten ölesiye korkuyorum'.

"Gerisi senin için ne kadar önemli bilmiyorum ama beni asla kaybetmeyeceksin."

"Teşekkür ederim, aşkım."

"Sana başka bir şey getirdim". Bana hemen açtığım küçük bir kutu uzatıyor. Bir sıra renkli makaron çıkarılmaya hazır.

"Demek beni şişmanlatmak istiyorsun!"

"Sadece benimle daha önce hiç yapmadığın bir şeyi yapmanı istiyorum. Bu sadece bir sembol, Chantal. Sana her zaman kendin olman gerektiğini ve hayatın sana sunacağı her şeyi ve senden aldıklarını benimle paylaşmanı istediğimi anlatmaya yarıyor. Sahip olmadığın her şeyi sana vereceğim, makaronlardan başlayarak.

Alnımı onunkine yapıştırıyorum, kendimi onun güvenli ve koruyucu bedeniyle sarılmış hissediyorum.

"Psikolog moduna girdiğinde kelimeleri ağzımdan alıyorsun."

"Belki de ağzını almak istediğim içindir."

"Yüce Tanrı şu anda makamında değil.
İstediğimiz gibi kullanabiliriz.

"Belki değil oraya gitmek', mi berbat ve et hassas.
Boyun,
'ofiste'.

Parmakları yavaşça kalçamda ilerliyor, eteğimin kenarını kaldırıyor ve
beni gizlice geçmeye çalışıyor.

"Öyleyse, ziyaretinizi yapın doktor."

Teşekkür

Kara Hanedan serisinin tüm okurlarına teşekkür ederim. Bana ve aynı zamanda karakterlerime olan sevginiz inanılmaz ve harika.

Çetemdeki tüm kızlara teşekkür ediyorum. Sizleri Facebook grubumda görmek benim için büyük bir zevk. Her zaman çok katılımcı, hoş ve inisiyatif dolusunuz.

Sadece sizin için her zaman yeni bir şeyler bulmaya, kendimiz olabileceğimiz küçük bir sanal köşe yaratmaya çalışıyorum.

Okuyucular Çetesi sizindir.

Okuyucular Çetesi sensin.

Leclerc kelimesini sosyal medya, özellikle de Instagram aracılığıyla yayan tüm kızlara özel bir teşekkür etmek istiyorum. İletişim becerileriniz, harika fotoğraflar yaratırken gösterdiğiniz tutku ve güzel kelimeler kullanarak yorum yaparken gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim. Tüm *hikayeleriniz*, okuma gruplarınız ve düzenlediğiniz çeşitli meydan okumalar için teşekkür ederiz. Sizin için bu bir zevk, benim içinse bir onurdur. Bazen bu jestler küçük görünebilir, ancak biz yazarlar için gerçek hediyelerdir. Kulaktan kulağa yaydığınız sözler, paylaşımlarınız ve karakterlerim için yaptığınız güzel kolajlar ve tanıtımlar için teşekkür ederim.

Önceki ciltleri incelediğiniz, sunumlar yaptığınız, güzel afişler hazırladığınız, çalışmalarına duyduğunuz saygı ve sadece sanal varlığınızla gösterdiğiniz sevgi için bloglara teşekkür ediyorum.

Karşılığında hiçbir şey almadan, her zaman yanınızdasınız.

Federica, Ambra ve Silvia'ya özel teşekkürlerimizi sunarız.

Ekibim, romanlarımı okumak için zamanlarını harcamaktan asla çekinmeyenler. Bizi birbirimize bağlayan dostluk, her şeyi daha değerli kılıyor. Bağlılığınız, okuma sevginiz ve becerileriniz Leclerc yolculuğunun bir parçası, tıpkı benim büyük kağıt ailemin bir parçası olduğunuz gibi. Sizi seviyorum kızlar.

Destekleyici aileme, aşkıma ve Ariel'e teşekkürler.

**Sizi Château Leclerc'de yeni
bir burçla bekliyorum.**

Gelecek sürümlerden haberdar olmak için sizi Facebook grubuna katılmaya davet ediyorum

READERS GANG - Marilena Barbagallo Grubu

Yazarın diğ er eserleri

BLACK DYNASTY SERİSİ

Bir sonraki İşaret kim olacak?

BİR DAHA ASLA BU KADAR YAKIN

- Newton Compton tarafından yayınlandı -

Ağızdan ağıza yayılan bir başarı

Çok satan *Yanımdaki Yabancı* kitabının yazarından

Gölgede kalmak onun sanatıdır. Hiç başarısız olmadı, yetmiş beşten fazla soygun gerçekleştirdi, ele geçirilemez. Ona Delirium diyorlar. Suriye aile 'ticaretini' her zaman küçümsemiştir ve şimdi kendisinin de fahişe olma zamanı geldiği için daha da küçümsüyor. Küçük Hermes ona, "Yeterince büyüdüğümde seninle evleneceğim," diye söz vermişti. Ama asla geri dönmedi. Hayatlarının tekrar kesiştiği gün, onu tanımadı. Onun etraftaki en ünlü hırsız olduğunu bilmiyor. Tek bildiği onun hayal ettiğinden çok daha yakışıklı olduğu ve onu sevmekten asla vazgeçmediğidir. Çok geçmeden onun artık kendisiyle ilgilenmediğini ve o sözün genç bir çocuk tarafından söylenmiş aptalca bir cümle olduğunu anlar. Bir gün Delirio, kabul etmek zorunda kaldığı bir görev için çağrılır. Kendisini kariyerinin ilk hatasını yaparken bulacağını hayal bile edemez. Bir kurşun yanlış kişiye isabet ederse ne olur?

Geçmişten gelen ve asla unutulmayan bir aşk, Suriye'nin ve gizemli hırsız Delirio'nun kaderini sonsuza dek değiştirecektir

Onun romanları hakkında yazdılar:

"Tüyler ürpertici olduğu kadar kesinlikle akıllara durgunluk veren bir üslup. Yazar duyguları, hisleri ve acıyı kahramanların zihnine girerek ve okuyucuların kalbine yerleşerek anlatıyor. Size hiçbir çıkış yolu bırakmayan bir roman."

"Her zaman kreşendo yapan ve nefes kesici anlarla dolu fantastik bir kitap."
"Ezici bir tutku, ham ve gerçek. İyi yazılmış, gerilim dolu."

ÇETE

Ona bir kız çocuğu verdiklerinde hala Favelas'ta yaşıyordu. "O senin" ona. Sonra her şeyini kaybetti. Mikel Alves, El Salvador'un en tehlikeli çetesi olan 28HS'nin varisidir. On altı yaşındayken ortadan kaybolur, karanlıkta yaşamayı öğrenir ve onu mağarasının duvarına bağlayan zincirleri sever. Vahşi bir hayvana dönüşür, medeniyeti unuttur ama hayatta kalır ve pes etmez. Düşmanları tarafından işkence görür ve aşağılanır, bir prens olmanın, bir krallığa ve bir prensese sahip olmanın bedelini öder. Mikel hayatını geri almaya çalıştığında, kendi kişisel cehenneminde kapana kısıldığını fark eder. Yeniden başlamak için en büyük düşmanlarından birini yanına almak zorunda kalacaktır: Megan Lima. Megan'ın nefreti derin köklere sahiptir. Onu reddetmeli, küçümsemeli, uzak tutmalıdır. Düşmana teslim olmamak için her şeyi yapmalıdır. Üstünlüklerini kabul ettirmeye çalışan iki karşıt çete, akıl ve içgüdü, tutku ve güç arasında sürekli bir mücadele. Megan için bu ahlaksızlık, Mikel içinse zorunluluk. Karanlık bir roman, şiddetli bir aşk hikayesi, tüm sınırları aşan iki karakter.

BİR YABANCI HALA YANIMDA

- Newton Compton baskıları -

BİR YABANCI:

En koyu karanlıkta gerçek tutku saklanabilir

Hayattasınız, nefes alıyorsunuz, hareket etmeye çalışıyorsunuz ama .

Bir yatağa bağlısınız ve ne olduğunu hatırlamıyorsunuz.

Uyandığınızda hapiste olsaydınız ne hissederdiniz? İlk görüntünüz Amir Shakib'in görüntüsü olsaydı ne yapardınız? Lena'nın başına gelenler Morozov, bilmediği bir görevi yerine getirmek üzere Sektör Sıfır'dan zorla alınmıştır. Amir Shakib saf karanlıktır, içi çürümüştür, acıyı bilir ama artık hissetmez. Ondan daha iyi kimse yoktur.

duyguları izole edin, bir ruhu yok edin, parmaklarınızın arasında parçalayın ve kendi yeniden inşa eder. Böylece Lena ve Amir'in hayatları kesişir. Amir onun ustası, o da öğrencisidir. Kadın direnmeye çalışır, Amir onu kırmak zorundadır. Ama Amir onun zihnine girmeyi başardığında, Lena Ayrıca karanlık şehvetle, yasak olana, dokunduğu her şeyi yok edene yaklaşma arzusuyla savaşmak zorunda kalmayı da beklemektedir. Lena bunun yanlış olduğunu biliyor ama ona doğru çekiliyor; Amir yapmaması gerektiğini biliyor ama yapmak istiyor.

Ona hayatta kalmayı öğretmek amaç, onu yanınızda tutmak ise tek arzu olacaktır.

Ağızdan ağıza yayılan sıra dışı bir yayıncılık vakası Sektör

Sıfır'a Hoş Geldiniz

"İçine giren, kazıyan, hareket ettiren, üzen bir kitap. Bir kitap ki Bir ya da iki gün sonra unutuluyor. Üzerinde tekrar tekrar düşüneceğiniz bir kitap sayısız gün boyunca defalarca. Beş yıldız benim için yeterli değil ama elimdeki tek şey bu. Unutulmaz."

"Sert, güçlü ve aynı zamanda romantik ve tutkulu. Sonuna kadar sizi koltuğunuzun tutuyor ve orada... şey... mama mia!"

ERKEK HER ŞEYİ İSTİYOR KADIN HER ŞEYİ İSTİYOR TAPINAKTA NOEL

HEPSİNİ İSTİYOR:

Krum Botev hayatta kendisinden başka hiçbir şeye sahip olmamıştır. O sadece kendisine öğretileni bilir. Sert, bencil, duyarsız ama onu yetiştiren ve ait olduğu gizli cemiyetin değerlerine göre eğiten babasına sadık. Hiç kimse onun zırhını kırmayı başaramadı. Kimse ona dışarıdan ya da içeriden dokunamaz. Krum'un unutamadığı geçmişin bir diliminin parçası olan bu kadın dışında kimse. Güzel ve zengin bir varis olan Ambra Livori, her zaman her şeye sahip olmuştur. Ancak kâbuslar ona hiç rahat vermemekte, daha on altı yaşındayken hayatını mahveden adamı göstermeye devam etmektedir. Onun anısı, zamanla tahammül edemediği sapkın bir duyguya dönüşmüştür. Amber tam da duygularını kontrol etmeyi öğrenmeye karar verdiğinde tuhaf bir çağrı alır. Kökenleri sorgulanacak ve geçmiş, kaçamayacağı korkunç bir şimdiki zamana dönüşecektir. Kendisi için savaşmak tek çözüm olacaktır. Amber ve Krum'u birbirine bağlayan nedir? Ama hepsinden önemlisi, bu kadar farklı iki ruh birbirlerine içten ve dıştan dokunmayı başarabilir mi? Gizli bir örgüt, dizginlenemez bir tutku, kaderinde çatışmak olan bir kadın ve bir erkek.

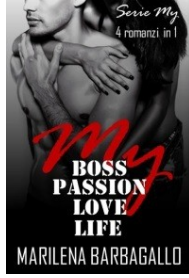
Benim serim:

PATRONU
M TUTKUM
BENİM
AŞKIM
BENİM
HAYATI
M

PATRONUM - Mary, Catania Hukuk Fakültesi'nde okuyan genç bir öğrencidir. İki yıldır, sızma görevlerinden birinde kaybolan mafya karşıtı bir polis olan babasını aramaktadır. Mary, lüks partileri seven, coşkulu bir kız olan en iyi arkadaşı Jessica ile birlikte yaşamaktadır. Jessie'nin arkadaş çevresinden birinde Riccardo ile tanışır ve ikisi için de ilk görüşte aşktır, ancak Mary Ricky'nin gerçek kimliğinden habersizdir ve Jessie ona onun güçlü bir kaçak patronun oğlu ve şehirdeki en korkulan mafya ailelerinden birinin şu anki patronu olduğunu söylediğinde, bunu silmeye ve onu gördüğü anda hissettiği karşı konulmaz duyguları unutmaya çalışır. Mary, Ricky'nin en büyük günahını temsil ettiğini ve onunla birlikte olmanın ilkelerine karşı gelmek anlamına geleceğini bilmektedir, ancak fiziksel çekim kontrol edilemez olacak ve tutkunun tuzağına düşmek kaçınılmaz olacaktır. Ama gerçek Riccardo kimdir? Gerçekten görüldüğü gibi biri midir?

UCUZ KUTU SETİ
SERİMİN DÖRT ROMANINI DA İÇERİYOR:

SIRRIM

BENİM DİZİMİ KAPAT

Salvo mafya karşıtı bir polistir, günleri düzdür, hiçbir hedefi yoktur. Seksin onun için sadece fiziksel bir çıkış noktası olduğu yıllardan sonra, hiçbir şey inşa etmediğini fark eder. En büyük takıntısını unutamaz: kardeşiyle evlenen kadını. Tam da hayatını sarsma ihtiyacı hissettiği anda, en korkulan silah tüccarlarından biri olan Eric Leroy'u yakalamak için sızma teklifi alır. Ona ulaşmak için Salvo ve meslektaşısı Loris'in önce ona ulaşması gerekecektir: Vücudunda kalbi lekeleyen bir karanlık iz bırakan Nemesis Lux. Nemesis, hayatının yarısını düşmanlarını hançeriyle vurarak, ruhunu yok etme, yeniden canlandırma ve çoğunlukla siyah olan yeni bir kılıkta gösteriş yapma tekniklerini öğrenerek geçirmiş bir suçludur. Hiçbir şey hissetmez, bedeni hiçbir arzuyu barındıramaz, onun dünyasında duygulara yer yoktur ve kavradığı tek şey intikam susuzluğudur. Salvo'nun amacı basit görünüyor: onu bulmalı ve almalı. Nemesis'e karşı yarım tedbirlere gerek yoktur ve Salvo acımasız olmak zorunda kalacaktır. Onu konuşmaya zorlamak ve kişisel işkencesine maruz bırakmak görevinin amacı olacaktır. Tutku, ruhlarındaki düğümleri çözmeyi başarabilecek mi? Sapkınlık, kan ve şiddet dolu bir dünyanın ardında on dört yıllık bir sır gizlidir. Arzunun rengi siyaha döner ve rasyonalite kaybolup yerini dürtülere bırakırsa, iki zıt ruh birbirine uyabilir ve birbirini sevebilir mi? SIRRIM, MY serisinin bir yan ürünüdür. Seri şu romanlardan oluşmaktadır: BENİM PATRONUM, BENİM TUTKUM, BENİM AŞKIM ve BENİM HAYATIM.

KALBİMİ KIR

Canlı, beceriksiz, geri zekâlı ve hepsinden önemlisi aşktan aciz. Victoria, hiç aşık olmamış ve iki gözün bir ruhu doldurma gücüne hiç inanmamış parlak bir etkinlik organizatörüdür, ta ki eğlence olsun diye partneri Gloria ve en iyi arkadaşı Mirko ile birlikte kendine meydan okumaya ve 'kalbini kırabilecek' bir erkek aramaya karar verene kadar. Viky'nin aşk konusunda oldukça tuhaf bir görüşü vardır; ona göre aşk acı çekmekle eşdeğerdir. Böylece oyun doğar: ruhuna dokunabilecek, onu yok edebilecek ve sonra tekrar bir araya getirebilecek bir 'kalp kırıcı' bulmak. Arayış onu doğru yöne götürüyor gibi görünmektedir, ancak buz gibi, despot ve kibirli Diego Rinaldi ile uğraşmak zorunda kaldığında planları altüst olur. Diego, bir sonraki koleksiyonunun defilesini düzenlemesini açıkça isteyen ünlü bir moda atölyesinin sahibidir. Her ikisi için de ilk görüşte nefrettir, ancak seksi tasarımcının gözlerindeki bir şey, bu çekime karşı savaştan başka bir şey yapmayacak olan alaycı Viky'yi çeker. Diego ondan bir şeyler isteyecek ve ona daha fazlasını vermeye de istekli olacaktır. Başarılı bir moda tasarımcısı neden onun gibi sıradan bir kızı seçsin ki? Diego'nun soğukluğunun ardında, o sorunlu bakışının ötesinde ne yatmaktadır? Victoria 'kalp kıran'ını bulacak mı?

LANETLİLER

(Üç roman bir arada)

Obsidyen'in Çağrısı Son

Işığa geri dönün

Obsidyen'in Çağrısı - Cristian Costa, doğaüstü güçleri durdurmak amacıyla gizlilik içinde hareket eden bir tarikat olan Roma Koruyucuları Tarikatı'na mensup genç bir koruyucudur. Yeni bir görev onu Sicilya'ya, lanetlilerin hapsedildiği tesise götürecektir ve burada gönüllü olarak hapsedilmesinin nedenlerini gizleyen, korkunç bir üne sahip gizemli vampir Eva ile tanışacaktır. Büyüleyici lanetlenmiş yaratık, bir flashback ve diğeri arasında, geçmişinin izini sürecektir, işkence gören anılarının girdabına geri dönecek ve gerçekte ölümlü yaşamdan pişmanlık duyan ve onu insanlığa bağlı tutan tek düşünce olan kayıp aşkı Zac için korkunç bir şekilde acı çeken tatlı bir kız olduğunu ortaya çıkaracaktır. Cristian, Eva'nın güvenini kazanmayı ve yalnızlığının ardında yatan şeyi keşfetmeyi başaracak ve algılanan ve bilinmeyen güçlü bir bağ tarafından yönlendirilerek, efsaneyi aramaya gitmek için onu serbest bırakması için Tarikat'ı ikna edecektir: ilk vampir. Eva sadece karanlığın çocuğu olmadığını, daha fazlasını, hiç beklemediği bir şey olduğunu keşfedecektir.

©Telif Hakkı 2021 Marilena Barbagallo
KANSER - Kara Hanedan Serisi #6

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.